

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Wild Card

THE VANCOUVER STORM SERIES
STEPHANIE ARCHER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

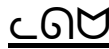
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

The Wild Card

THE VANCOUVER STORM SERIES
STEPHANIE ARCHER

İÇİNDEKİLER

Yazarın notu

1. Ürdün
2. Tate
3. Ürdün
4. Ürdün
5. Tate
6. Ürdün
7. Ürdün
8. Ürdün
9. Ürdün
10. Ürdün
11. Tate
12. Ürdün
13. Tate
14. Tate
15. Ürdün
16. Ürdün
17. Ürdün
18. Ürdün
19. Ürdün
20. Ürdün
21. Tate
22. Ürdün
23. Tate
24. Ürdün
25. Tate
26. Tate
27. Tate
28. Ürdün
29. Ürdün
30. Tate
31. Tate
32. Tate
33. Ürdün
34. Tate
35. Ürdün
36. Tate
37. Ürdün
38. Tate
39. Ürdün

40. Ürdün
41. Ürdün
42. Tate
43. Tate
44. Ürdün
45. Ürdün
46. Tate
47. Tate
48. Ürdün
49. Ürdün
50. Ürdün
51. Ürdün
52. Ürdün
53. Ürdün
54. Ürdün
55. Ürdün
56. Ürdün
57. Tate
58. Ürdün
59. Ürdün
60. Tate
61. Ürdün
62. Ürdün
63. Tate
64. Ürdün
65. Ürdün
66. Ürdün
67. Tate
68. Ürdün
69. Ürdün
70. Tate
71. Ürdün
72. Ürdün
73. Tate
74. Ürdün
75. Ürdün
76. Ürdün
77. Tate
78. Ürdün
79. Tate
80. Tate
81. Ürdün
82. Ürdün
83. Tate
84. Ürdün
85. Tate

86. Ürdün

87. Ürdün

88. Ürdün

89. Tate

90. Tate

91. Ürdün

92. Ürdün

93. Ürdün

94. Tate

95. Ürdün

Epilog

Teşekkürler

Yazar Hakkında

Stephanie Archer'ın diğer eserleri

Hayatımı değiştiren okurlarım için.

YAZARIN NOTU

Okuma keyfiniz için profesyonel hokey dünyasına dair bazı detaylarda düzenlemeler yapılmıştır.

İçerik uyarıları için stephaniearcherauthor.com/content-warnings/ adresini ziyaret edin.

BÖLÜM 1

ÜRDÜN

Filthy Flamingo'da sakın bir öğleden sonra.

Barım genellikle akşam saatlerine kadar kalabalık olmaz ve bu akşam maç gecesi, bu yüzden Vancouver Storm hokey takımı mekanı coşkulu ve arkadaş canlısı enerjileriyle dolduracak. Şimdilik sadece ben ve aşçı varız, ama o da küçük mutfakta saklanıp bu akşam için hazırlık yapıyor.

Tavana asılı pırıltılı ışıklar, loş, penceresiz bara sıcak bir parıltı veriyor. Tezgahın arkasına geçerken eski ahşap zemin gıcırıyor. Müziği sonuna kadar açmış durumdayım—yetmişler rock müziği, rahmetli annemin en sevdiği müzik.

Huzur içindeyim; güvenli alanımda, barın arkasında, ait olduğum yerde yalnız olmak çok güzel. Bakışlarım barın arkasına asılmış Polaroid fotoğraflarına takılıyor; oyuncuların ve eşlerinin, maçlardan sonra her zamanki buluşma yerleri haline getirdikleri barda gülümsedikleri, güldükleri ve eğlendikleri fotoğraflar. Kalbimde garip bir sızı hissediyorum, ama bunu düşünmeye fırsat bulamadan ön kapı açılıyor.

Vancouver Storm'un baş antrenörü içeri girdi ve iyi ruh halim bir anda balon gibi patladı.

"İyi günler, Jordan."

Tam karşımda, bar taburesine oturuyor ve ben de en kayıtsız barmen bakışımı yüzümde sıkıca tutuyorum.

Tate Ward, tüm zamanların en büyük hokey oyuncularından biriydi; on yıldan fazla bir süre önce geçirdiği diz sakatlığı kariyerini sonlandırdığında emekli olmak zorunda kaldı. Vancouver Storm'un sevilen baş antrenörüydü. En iyi arkadaşım Georgia, dokuz yaşında bir kızı olduğunu söylüyor ama onu medyadan uzak tutuyor ve açıkçası kızı hiç benim barıma gelmedi.

Bugün, ince kalçalarını vurgulayan dar kesim kot pantolonunun içine sokulmuş açık mavi düğmeli bir Oxford gömlek giymiş ve gözlerim kaslarının şekline takılıyor. Kumaş geniş omuzlarının üzerinden geriliyor.

Georgia bu kıyafete "seksi baba tarzı" derdi.

"Vay canına," diye mırıldandım, midemdeki gergin çırpınmaya rağmen gözlerine bakarak. "Büyük Tate Ward, aylık ziyaretini yapmaya gelmiş."

"Seni tekrar görmek de harika." Kibar tonu kanımı kaynatıyor, ama sözlerinin altında yatan, neredeyse fark edilemeyen o alaycı ton, göğüs kafesimin arkasında bir şeyleri tetikliyor.

Tate Ward da burada olmak istemiyor ama babama, Storm'un sahibine ve Tate'in uzun zamandır akıl hocası olan kişiye bir iyilik yapıyor ve beni kontrol ediyor. Bunu asla itiraf etmeyecek ama benden nefret ediyor.

Onu dışarı atabilirim. Burası benim barım ve kuralları ben koyarım. Bu küçük bina benim küçük krallığım ve içimden bir ses onun itaat edeceğini söylüyor. O, iyileşmez bir kural takipçisi. Her zaman iyi, çok sorumlu, etik, nazik, sabırlı ve dürüst. İsa gibi. Ya da Dalai Lama gibi. Sadece aşırı yakışıklı.

NHL'den ayrılmasının üzerinden on yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, geniş, kaslı omuzları, ince beli ve beni hayrete düşüren kollarıyla takımın çoğu oyuncusundan daha formda. Yüzü mü? Bir manken gibi. Keskin, zengin yeşil gözleri karşısında midem bulanıyor. Şakaklarında gümüş rengi teller olan kalın, koyu saçları. Bana değil herkese gülümsediği için gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar. Güçlü bir burun ama yumuşak görünümlü dudaklar. Keskin çenesinde hafif sakal izleri.

Bakışları menüdeki özel yemeklere çevrildi. "Kulüp sandviç ve limonlu soda istiyorum. Teşekkür ederim."

Hiçbir şey söylemeden siparişini sisteme girmek için ayrıldım ve birkaç dakika sonra arkamda bir şey saklayarak geri döndüm.

"Merak ediyordum da," diye başladım ve o telefonundan başını kaldırdı. "İmzanızı alabilir miyim?"

Gözlerinde parıltıyla beni inceliyor. "İmzamı istiyorsun, değil mi?"

"Hım." Sırıtmaktansa yüz ifademi nötr ve mesafeli tutuyorum.

Gözleri hafifçe kısıldı ama dudaklarında sinir bozucu bir tebessüm vardı. "Elbette. Senin için bir şey imzalamaktan memnuniyet duyarım, Jordan."

"Harika." Ona bir kalem uzattım, sonra tuvalet kağıdını çıkarıp tezgâhın üzerine serdim. "Tam burada."

Bir an ona bakıyor, sonra gözlerini kapatıp derin, sakinleştirici bir nefes alıyor. İçimde bir mutluluk dalgası beliriyor.

Bu bizim oyunumuz. Ben itiyorum, dürtüyorum, dürtüyorum, hafifçe vuruyorum ama o bir santim bile geri adım atmıyor. En ufak bir hayal kırıklığı, sinirlenme veya sabırsızlık belirtisi göstermiyor.

Tate Ward çok kontrollü. Bir kerecik de olsa kontrolünü kaybettiğini görmek isterdim.

"Bunu erkekler tuvaletinde tutacağım," dedim ona.

Gözlerini açıyor ve gerçekten gülümsüyor.

"Böylece insanlar bunu popolarını silmek için kullanabilirler," diye ekliyorum ve o da başını öne eğiyor. Onun kıvrınmasını izlemek kalbimi sevinçle dolduruyor.

"Evet." Başını salladı. "Anladım, Jordan."

O, sinir bozucu, umursamaz ifadesini koruyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. Tate Ward o kadar yakışıklı ki, midem bulanıyor.

"Bazen," diyorum ona, "gerçekten boğazına yumruk atmak istiyorum."

Kaşları hafif bir şaşkınlıkla kalktı, sanki ona park cezası aldığımı söylemişim gibi. "Ulaşabilir misin sence?"

Ağzım açık kaldı. "Bu kısa boylu birine yapılan bir şaka mıydı?"

"Bu bir şaka değildi."

İstemsizce gülme isteği boğazıma doğru tırmanıyor ve oynadığımız bu çocukça oyuna yenik düşmemek için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Komik değil. "Boyum 1.63. Kısa değilim."

Ama benden en az 30 cm daha uzun. Gerçekten uzanabilir miyim? Tabii ki uzanabilirim—ah. Bana ulaştığını biliyormuş gibi gülümsüyor.

"Bugün gergin görünüyorsun, Jordan."

"Gergin değilim." O burada olduğuna göre çok gerginim. "Kendimi harika hissediyorum."

Gözleri kısıldı, o aptalca sırıtış salak ağzında belirdi. "Hım."

"Evet."

Savunmacı bir tavır takındım. Yüzüm kızardı, bu yüzden siparişini kontrol edeceğimi mırıldanıp arkamı döndüm ve mutfığa doğru yöneldim.

“Tate Ward’ın yakışıklılığına aldanmayın sakın,” diye yüksek sesle okudum, o sandviçini yerken. Haftalar önce almıştım ve tam da bu amaçla barın altına saklamıştım. “Bu bekar baba, profesyonel hokeyde en saygın adam, oyuncular, taraftarlar ve diğer antrenörler tarafından seviliyor. Kızının okulundaki veliler bile onu övüyor, bu röportajcıya okul etkinliklerine katılımı ve zamanını, parasını ve ilgisini cömertçe paylaşmasıyla ilgili hikayeler anlatıyorlar.” Parmağımı kaldırdım. “Bir dakika lütfen.”

Arkamı dönüp kasılma taklidi yaparak, öğürme sesi çıkarıyorum, sonra tekrar dönüp kibarca ağzımı siliyorum.

"Normalde sesli okur musunuz?" diye soruyor, "yoksa bu sadece benim için bir zevk mi?"

“Buz hokeyinin en gözde bekarıyla geçirdiğim bir saat boyunca,” diye devam ettim, onu görmezden gelerek, “tüm övgü ve iltifatlar, Koç Ward’ın dahil olduğu hayır kurumlarına nazikçe geçirtiler ve geri çevrildi. Vay canına.” Başımı kaldırdım. Benden bıkmış gibi burnunun köprüsünü ovuşturuyordu ve kalbim sevinçle doldu. “Ne kadar onurlu bir davranış.”

Sayfanın kapağına geri dönüp, bir taburede oturmuş, tişört ve kot pantolon giymiş, manken gibi görünen yakışıklı fotoğrafına hayranmış gibi yapıyorum. "Ne kadar da güzel bir kapak fotoğrafı."

Etrafına bakınırken dünyanın en sessiz iç çekişini dile getirdi.

"İtiraf et." Ona gizli bir bakışla gözlerimi kıstım. "Bu çektikleri ilk fotoğraftı, değil mi? Tek seferde doğru tahmin ettin."

"Hesabı alabilir miyim lütfen?"

“Bunu bitirebilirsin,” dedim ona, faturayı yazdırıp önündeki tezgâha bırakırken. “Barıma gelmeyi ve beni kontrol etmeyi bırak. Ne oldu ki? Üç yıl mı?”

Fırtınayla işe başladığından beri.

“Üç buçuk.” Gözleri gözlerimle buluştu ve midemde bir kasılma hissettim. “Babanla konuş,” dedi kısaca.

Kahkahalarla gülmek. Bunun olma ihtimali buz küpü kadar bile değil. Ross Sheridan’la ilişkim on yıl önce, annemin cenazesine gelmediği gün bitmişti.

“Belki yaparım.” Yapmayacağım. “Belki ofisine girerim, ona kocaman bir sarılırım ve Storm organizasyonuna katılırım ki bir gün o da bana devretsin.” Nefesim kesiliyor. “Belki birlikte yönetiriz, ikimiz. Bu eğlenceli olmaz mıydı?”

Göğsümün derinliklerinde, bu konuda şaka yapmak hâlâ canımı yakıyor. O dünyaya ait olmadığımı biliyorum. Ama yine de canım acıyor.

Tate gülmüyor, hatta tebessüm bile etmiyor. "Umarım babanı görmeye gidersin Jordan," diyor, cüzdanını çıkarıp birkaç banknot veriyor, "çünkü senin bakıcılığını yapmaktan daha iyi işlerim var."

Gözlerinde keskin bir ifade belirdi ve içimde zafer duygusu yükseldi. Onu yakaladım. Kahretsin, yakaladım. Tate Ward'ın bitmek bilmeyen sabrını kırmayı başardım.

Ayağa kalktı, ceketini giydi ve ben de fişin üzerine koyduğu paralara kaşlarımı çatarak baktım. Çok fazla para.

"Sahibine bahşiş vermemeniz gerekiyor." Bunu biliyor. Ona her seferinde söylüyorum.

Kapıya doğru giderken, "Benim hatam," diyor omzunun üzerinden. "Unuttum."

Bunu beni sinir etmek için yapıyor. "Yaşlandıkça unutkanlaşıyorsun herhalde," diye sesleniyorum arkasından.

Sırtı bana dönük bir şekilde, alçak ve kuru bir kahkaha atıyor; bu kahkaha doğrudan midemle ciğerlerim arasındaki noktaya işliyor. Şaka tutmuyor, çünkü Ward kırk yaşını inanılmaz derecede güzel gösteriyor ve bunun farkında.

"Gününüzün geri kalanını güzel geçirin, Jordan."

Kapı açılıp kapanıyor ve ben yine yalnız kalıyorum.

Fişi inceledim ve öfkeyle buruşturup küçük bir top haline getirdim. Yüzde yüz bahşiş vermişti.

Tekrar.

BÖLÜM 2

TATE

"HERKESE İYİ AKŞAMLAR."

Maç başlamadan dakikalar önce, ev sahibi olduğumuz arenanın soyunma odasında Vancouver Storm sessizliğe bürünüyor. Oyuncular formalarını giymiş, ısınmış ve oynamaya hazır haldeler; ben de odanın önünde takım elbisemle bekliyorum.

"Bu maçı kazanırsak, ligin zirvesine çıkarız."

Gözlerinde heyecan parıltısı beliriyor. Kaptan, rekor kıran golcü Rory Miller ve sağ kanat oyuncusu Hayden Owens birbirlerine gülümsüyorlar.

Profesyonel buz hokeyi oyuncularının hepsi aynı: Çok rekabetçiyiz ve kazanmayı çok seviyoruz.

"Bu gece sizin için bir meydan okumam var," diyorum onlara. "Oyunları yavaşlatın. Pukı aldığınızda bir an durun. Rakip takım oyunu tahmin edebiliyor mu? Kaleci nereye bakıyor? Sizin adamlarınız nerede?"

"Risk alma zamanı mı?" diye soruyor Miller, koyu sarı saçlarını eliyle düzeltirken. "Neden daha kolay bir takımda denemiyorsun?"

Geçen sezon emekli olup yardımcı antrenörüm olan tecrübeli oyuncu Alexei Volkov da bugün öğleden sonra bana aynı soruyu sordu. Bu yerinde bir soru ve bana Miller'ın harika bir kaptanın yapması gerektiği gibi strateji geliştirdiğini gösteriyor.

"Ligde ikinciyiz," diyorum takıma. "Playofflara üç ay kaldı. Size meydan okuyorum çünkü bunu başarabileceğinizi biliyorum ve eğer bunun için çalışmamız gerekirse, zafer çok daha tatlı olacak. Eğer işler yolunda gitmezse, toparlanmak için zamanımız var."

Volkov, "Daha güçlü bir kalkınma anlamına geliyorsa, şimdi risk alma zamanı" diye ekliyor.

“Aynen öyle.” Miller'a bakıyorum. “Sen kaptansın Miller. Eğer bu gece denemenin doğru gece olduğunu düşünmüyorsan, denemeyeceğiz. Biz bir takımız. Herkesin inanması gerekiyor.”

Miller bunu düşündükten sonra, kendine özgü muzip sırıtışıyla dudaklarını büzdü. "Hadi yapalım."

"Aferin sana. Tamam," diyorum odadaki diğerlerine, "haydi dışarı çıkalım ve sevdiğimiz işi yapalım."

İşte en büyük motivasyon kaynağı bu: Bu oyunu seviyoruz, takım arkadaşlarımızı bir aile gibi seviyoruz ve disk ağırlara girdiğinde kalbimizin hızla çarpmasını seviyoruz. Kalabalığın coşkusu ve yanıp sönen ışıkları, taraftarların coşkuyla yumruklarını cama vurup bizimle birlikte golü kutlamalarını seviyoruz.

Kazanmayı seviyoruz, ama mücadeleyi de seviyoruz.

Sakatlık nedeniyle emekli olmak zorunda kalmamın bir önemi yok. Forma yerine takım elbise giymemin de bir önemi yok. Ben her zaman bir hokey oyuncusu olacağım.

Arenada açılış müziği çalmaya başladı, ışıklar söndü ve oyuncular buz pistine çıktığında kalabalık tezahürat yaptı. Volkov ve ben yedek kulübesine geçtik ve arkamızdaki kalabalığı gözlemledim.

Birkaç sıra önde, dünyanın en sevimli, en komik, en nazik dokuz yaşındaki kızı coşkuyla el sallıyor. Geçen hafta ön dişini kaybettiği yerdeki boşluğu görebiliyorum.

Kızım Bea'ye gülümsüyorum. Yanında annesi Holly ve Holly'nin kocası Jeff el sallıyor. Bea ayağa kalkıp bana çocuk bedenindeki formasının arkasındaki ismi gösteriyor.

Koşuş.

Yüzümde kocaman bir gülümseme var, çocuğuma duyduğum sevgi ve şefkat içimde yayılıyor. Maçlarda hep benim formamı giyiyor.

Beatrice Huntington-Ward benim tüm dünyam.

Yanımda, Volkov'un bakışları benimkileri takip ediyor, sonra tekrar buz pistine dönüyor; orada buz patencileri milli marş öncesinde son ısınma turlarını atıyorlar.

"Şirin," diye itiraf ediyor isteksizce. Volkov gibi huysuz bir adam bile Bea'nın cazibesine karşı koyamıyor.

"En tatlısı."

Yüz ifadesindeki yumuşama, içimden sessizce bir soru sorarcasına kaşlarımı kaldırmama neden oldu.

"Henüz değil." Kale arkasında oturan, eski formasını giymiş karısına baktı ve sert yüzünde sevgi dolu bir ifade belirdi. "Ama sonunda."

Volkov ve eşi Dr. Georgia Greene, geçen sezonun başında aniden evlendikten sonra bile sürekli kavga halindeydiler. Yine de onlarla ilgili hep bir hissim vardı. Belki de onun ayakkabılarına bakış şeklinden ya da tarafsız olamayacağı için onu başka bir doktora yönlendirme isteğinden kaynaklanıyordu.

Aklım Dr. Greene'in en iyi arkadaşı olan, huysuz ve somurtkan barmene gidiyor. Bugün koyu renk saçları atkuyruğu yapılmıştı ve barda dolaşırken savruluyordu. İçecekleri karıştırırkenki narin, çevik ve kendinden emin ellerini düşünüyorum. Gözlerinin rengini düşünüyorum. Çok ilginç bir mavi tonu. Gözbebeklerinin dış kenarında mor bir halka.

Volkov, "Ofisimin yanındaki oda bebek odasına dönüştürülebilir," diyor ve ben de acımasız, kalpsiz bir kadın hakkındaki rahatsız edici düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Volkov, evlenmek seni tam anlamıyla duygusal biri yapmış." Bana ifadesiz, keyifsiz bir bakış attı ve ben kıkırdadım. "Ama ikiniz için de mutluyum. Bea'nın da geleceğini öğrendiğim gün, yeni bir amaç buldum."

Volkov homurdanarak kollarını göğsünde kavuşturdu, ancak ifadesi öncekine göre biraz daha yumuşaktı.

Milli marşın ardından oyun başlıyor. Miller ve Owens, karşılıklı paslaşarak diğer takımın kalesine yaklaşıyorlar. Taraftarlar tezahürata başlıyor.

Arenadaki enerji yükselirken Volkov kendi kendine, "Haydi bakalım," diye mırıldandı.

Miller şut atmaya hazırlanırken duraksıyor. Rakip takımın kalecisi hazır durumda, ancak genç defans oyuncusu Luca Walker da hazır. Miller pas veriyor, Walker puck'ı kaleye doğru gönderiyor ve puck kalecinin yanından geçerek ağlara gidiyor.

Arena gürültüyle yankılanıyor. Gol düdüğü çalıyor, ışıklar yanıp sönüyor ve buz üzerindeki oyuncular kutlama yaparken yedek kulübesindeki adamlar ayağa fırlayıp bağırarak ve birbirlerinin sırtını

sıvazlayarak sevinçlerini gösteriyorlar. Walker ve Miller, Volkov ve ben alkışlarken, takım arkadaşlarıyla eldiven tokuşturarak yanımızdan geçiyorlar.

Volkov'un bakışları alaycı bir ifadeyle oyun saatine çevrildi. "Oyunun başlamasının üzerinden otuz iki saniye geçti."

"İşte oldu." Göğsümde sıcak ve keskin bir gurur patlaması yaşandı.

Maçtan sonra soyunma odasında takıma, "Bu gece harika bir maçtı," dedim. "Sadece sayı atanlar değil, hepiniz. Sahada harika oyunlar gördüm. Meydan okumamı kabul ettiğinizi gördüm. Harika iş çıkardınız. Sizinle gurur duyuyorum."

Kapıya doğru yöneldim ama Miller adımları seslendi.

"Koç, kutlama için bara gidiyoruz." Kaşları kalktı. "Bize katıl."

Jordan'ın güzel çivit mavisi gözleri aklıma geliyor ve barda içki karıştırırken ve tezgahı düzenlerken ellerinin kendinden emin, ustaca hareketlerini düşünüyorum. Tırnak cilası her zaman koyu bir ton—şarap kırmızısı, orman yeşili, lacivert, siyah. Eminim elleri çok yumuşaktır.

Bugünlük ona yeterince katlandım zaten. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Ross Sheridan'a karşı sorumluluğumu yerine getirdim.

"Davetiniz için teşekkür ederim, ama bu akşam olmaz." Çenemi tavana doğru uzattım. "Ross ile birkaç dakika konuşmam gerekiyor."

Ayrıca, takımın kutlama yaparken antrenörlerinin etrafta bulunmasına gerek yok.

Miller ile vedalaştık ve ben arenanın en üst katına, Ross'un ofisine çıktım. Vardığımda, takım sahibi buz pistine bakan pencerelerin önünde duruyordu. Yanında duvarda iki fotoğraf asılıydı; biri Storm oyuncusuyken, takım arkadaşları etrafında kutlama yaparken Stanley Kupası'nı başının üzerinde kaldırdığı anı gösteren bir fotoğraf. Diğeri ise yıllar sonra, o takımı çalıştırırken çekilmiş, benim kupayı kaldırdığım ve onun da mutluluktan ışıldadığı bir fotoğraf.

"Merhaba, Ross."

Arkasını dönerek masasına doğru ilerlerken yüzündeki çelişkili ifade kayboldu. "Tate. Uğradığın için teşekkürler, geç olduğunu biliyorum."

Masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturuyorum. "Sorun değil."

Zaten saatlerce uyuyamayacağım. Hiçbir zaman uyuyamam.

Sandalyesine yaslandı, gözleri masasının üzerindeki çerçeveli fotoğrafa kayd. Bana dönük değil ama zihnimde canlandırabiliyorum: rahmetli karısı ve ona hiç yüz vermeyen kızı. Fotoğrafta Jordan yaklaşık on sekiz yaşında.

Keşke aralarında neler yaşandığını bilseydim. Ross bu konuda hiç bilgi vermedi, Jordan bana sırlarını anlatmaktansa ölmeyi tercih ederdi ve ben de hiçbir zaman özel hayatlarına burnumu sokmanın bana düşmediğini düşündüm.

Ama Tanrım, bunu bilmek istiyorum. Ross, hiç sahip olamadığım baba figürü gibi. Onun duygusuz kızının ona böyle davranmasını görmek beni kahrediyor.

"Kızım nasıl?" diye soruyor.

"Güzel. Tamam. Her zamanki gibi."

Vancouver'ı, ışıkları, trafiği ve zaferi kutlamak için dışarı çıkan insanlarla dolu hareketli şehri gören diğer pencerelerden dışarı bakarken mırıldanıyor.

"Mutlu görünüyor?"

"Yeterince memnunum."

Jordan Hathaway'in gülümsediğini hiç gördüm mü acaba? Sürekli çok ciddi, barda içki karıştırıyor ve Luca Walker onunla flört etmeye çalıştığında etkilenmemiş bakışlar atıyor.

"Biriyle görüşüyor mu?"

İçimde bir huzursuzluk var. Birkaç yıl önce, bir adam onu barda köpek yavrusu gibi takip etmiş ve kız onu neredeyse hiç fark etmeden, üstü kapalı bir şekilde onun hakkında şarkılar söylemişti. Acaba sevgili miydiler? Onu uzun zamandır görmedim.

Jordan Hathaway ile çıkmak nasıl olurdu acaba? Çok güzel olabilir ama çok mesafeli ve soğuk. Bir müzedeki tabloyla çıkmak gibi olurdu.

Flört etmenin nasıl bir şey olduğunu nereden bilebilirim ki? Yıllar geçti üzerinden.

"Onu sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu Ross, düşüncelerimi bölerek hafif bir gülümsemeyle.

Boğazımı temizledim. "Bunu nereden çıkardın?"

"Rahatsızsınız."

Derin bir nefes alıyorum. Ross'a gerçeği söyleyen çok az insan var, ama dürüst olmam konusunda bana güvendiğini biliyorum.

“Ross, o... ” Başımı sallıyorum, söyleyecek kelime arıyorum. Jordan Hathaway kapalı bir kutu gibi. Genellikle insanları okuyabilirim ama o bana hiçbir şey anlatmıyor. “On yıl geçti ve hâlâ seninle bir ilişki istemiyor. Otuz yaşında. Senin onu kontrol etmene ihtiyacı yok.”

Başını aşağıya eğiyor, yüzünde acı ifadesi belirliyor ve ona bu acı gerçeği söylemekten nefret ediyorum. Yutkunuyorum. Ross Sheridan, sahip olduğum en iyi antrenördü. Beni olabileceğim en iyi oyuncu yaptı. Sakatlığımdan sonra hayatım altüst olduğunda, alkolizm ve depresyonun dibindeyken ve bir kızım olacağını öğrendiğimde, beni rehabilitasyona götürdü. Sonrasında Ross, bana UBC'de kadın hokeyi antrenörlüğü işi buldu.

Bugünkü antrenör ve baba olmamın sebebi o. Bu yüzden ona gerçeği borçluyum.

"Artık geçmişini geride bırakıp yolumuza devam etme zamanı," diyorum olabildiğince nazik bir şekilde.

Keşke birisi bana bunu söylemiş olsaydı.

Kısaca güldü. "Yani bana yoluma devam etmemi mi söylüyorsun?"

“Biliyorum.” En büyük zaafım bu, birinde potansiyel gördüğümde ondan vazgeçemiyorum ve bu bana birden fazla kez pahalıya mal oldu. “Ama bazı insanlar duygusal olarak ulaşılmaz oluyor.”

Birinin geri döneceğini umabilir ve dileyebilirsiniz, ama bazen asla geri dönmezler. Kendi babama bakın. Duygusal olarak ulaşılmaz insanlar sizi her zaman terk eder.

“Haklısın,” diyor Ross sessizce. “Artık yolumuza devam etme zamanı geldi ve bu yüzden seni bu akşam buraya çağırdım.” Gözleri benimkilerle buluşuyor, ciddi ve hüzünlü. “Tate, takımı satıyorum.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Saniyeler geçti ve ben nutkum tutuldu.

“Ne?” Kafamı şaşkınlıkla salladım. “Hayır.” Bu takım onun hayatının eseri. Oyuncuydu, antrenördü ve şimdi de sahibi. “Bu takımı seviyorsun.”

“Evet, ama takıma sonsuza kadar sahip olamam ve Jordan da—” Sözüünü kesiyor. “Artık yoluma devam etme zamanım geldi.”

Jordan, görevi devralmakla ilgilenmiyor, diyecekti.

Vancouver Storm'u satın aldığı anda, yıllar önce itiraf ettiği gibi, hayali kızının onun için çalışması ve sonunda takımın sahibi olmasıydı.

Sanki bu olacaktı gibi. Onu Eylül ayında Volkov'un yemin yenileme töreninde hatırlıyorum. Ross ona selam verdi ve o da gitti. Onunla konuşmayı bile reddediyor.

Ve şimdi pes ediyor.

"Doğru kişiyi bulacağım," diye ekliyor. "Takımın çıkarlarını gözeten birini."

Bu durum beni hiç rahatlatmıyor. Bu milyarderlerin egoları var ve organizasyonun her yerine kendi damgalarını vurmayı seviyorlar. Kendi adamları var; kendi antrenörleri, personeli, analistleri, gözlemcileri. Favori oyuncular var. Herkesin işi tehlikede olacak.

Yeni sahibi bu takımı darmadağın edecek.

Ağzımda berbat bir tat kaldı. "Yeni bir sahip, bunca emekle inşa ettiğimiz her şeyi mahvedebilir."

Bu sadece "biz" yani "o ve ben" değil, "takım" demek. Jamie Streicher gibi oyuncular, her yere gidebilirdi ama Vancouver'a gelerek risk aldı ve maaşında kesinti yaptı. Takım, Rory Miller'ı ilk geldiğinde sevmiyordu ama o, ihtiyaç duydukları kaptan ve lider olarak öne çıktı. Hayden Owens savunmadan forvete geçti ve olabileceğini bildiğim yıldız oldu. Alexei Volkov, NHL'den emekli olduktan sonra yardımcı antrenörüm olarak yeni bir amaç buldu.

"Sadece erkekler değil." Bunun tam etkisini idrak ettiğimde içimde huzursuz bir his beliriyor. "Takımı destekleyen inanılmaz insanlardan oluşan güçlü bir kadromuz var." Fizyoterapistler. Analistler. Sağlık personeli.

Birden bir gerçeği fark ediyorum: Eğer yeni sahibi beni kovarsa, ya daha alt seviyede antrenörlüğe geri dönmem gerekecek ya da NHL'de kalmak istiyorsam başka bir yere taşınmam gerekecek.

Bea'den uzaklaşmak bir seçenek değil. Asla olmayacak.

Çalışmama gerek yok. NHL'de en yüksek maaşlı oyunculardan biri ve şimdi de en yüksek maaşlı antrenör olarak, her şeyim yolunda. Ama mesele para değil, amaç.

Koçluk yapmak ve baba olmak benim yaşam amacım.

Bana son bir hüznü bakış attı. "Hiçbir şey sonsuza dek sürmez, Tate."

Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Ross Sheridan, Fırtına'ya son derece bağlı. Mecbur kalmadıkça asla kimsenin hayatını alt üst etmezdi.

Ama oyuncularıma öğrettiğim bir şey var: Maç, son düdük çalana kadar bitmez. Hokeyin güzelliği de burada yatıyor; her şey bir anda, son anda

değişebilir.

Vazgeçmem için risk çok yüksek.

"Fikrinizi değiştirmek için ne yapabilirim?" diye soruyorum ve o da boyun eğmiş bir ifadeyle başını sallıyor.

"Hiçbir şey. Üzgünüm, Tate."

Beni harika bir hokey oyuncusu yapan, pes etmeme izin vermeyen o yanım daha da derine iniyor. Bu geceki konuşma bitti, ama bir çözüm düşüneceğim.

İyi geceler deyip kapıya yöneliyorum.

"Peki ya Tate?"

Kapı eşiğinde durup, omzumu çevirerek Ross'a baktım.

"Jordan'a benden haber verir misin?"

BÖLÜM 3

ÜRDÜN

“Pekala, herkes.” Rory Miller kadehini kaldırır ve “Kirli Flamingo” sessizleşir. “Bu akşam itibariyle Vancouver Storm, NHL Pasifik Grubu'nda birinci sırada.”

Barda bir alkış tufanı koptu ve ben bile tezgahın arkasından gülümsedim. Rory, Storm fizyoterapisti ve beden bütünlüğünü gözetten fitness stüdyosunun sahibi olan yeni eşi Hazel'in omzuna kolunu attı.

"Kaptanınız olmaktan gurur duyuyorum. Bu sezon Stanley Kupası bizim!" diyor elindeki içkiyi havaya kaldırarak ve herkes alkışlıyor.

Herkes kendi sohbetine geri döndü ve ben de sohbete yarım yamalak kulak vererek içecek hazırlamaya devam ettim.

Georgia bara oturup bana geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi, vahşi kızıl saçları loş ışıktaki parıldıyordu. "Geceniz nasıl geçti?"

“Harika. Ya sen?”

"Harika." Gözleri, adamlarla konuşan kocasına kaydı ve Alexei'nin artık oyun oynamadığı için minnettar olduğunu anladım.

Sık sık yaralanıyordu. Bu da onu çok strese sokuyordu.

Takım analisti Darcy Andersen ve nişanlısı Hayden Owens ile konuşuyor. Ancak Alexei'nin gözleri karısında.

"Bir saniye," diye fısıldadı ona ve adamın çenesi başıyla onaylarcasına aşağı indi, ifadesi ciddi ama sevgi doluydu.

"Daire nasıl?" diye soruyor bana. "O yeri özledim."

Ona ifadesiz bir bakış attım. "Hayır, yapamazsın."

Eskiden birlikte yaşadığımız daire eski ve iğrenç. Neredeyse yıkılmak üzere. Orada kalmamın tek sebebi inanılmaz derecede ucuz olması ve bara birkaç blok uzaklıkta olması.

Burnunu kırıstırdı. "Hayır, özlemiyorum ama seninle birlikte yaşamayı özlüyorum."

En nefret ettiği düşmanıyla vatandaşlık ve miras için evlenmeden önce —bundan bahsetmeyelim, şu an birbirlerine aşıklar ve önemli olan bu— Georgia ile oda arkadaşıldık. Aslında üniversiteden beri. Annem aniden vefat ettiğinden, babam bana en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk ettiğinden ve Georgia yirmi yaşındaki tamamen yalnız halimi görünce beni adeta evlat edindiğinden beri.

"Yine de yakında ortaya çıkmalısın," diyorum ona. "Garth sağa sola insanları evlerinden çıkarıyor ve sen hala kira sözleşmesinde yer alıyorsun."

Vancouver'da kira fiyatları hızla yükselirken, ahlaksız ev sahipleri kiracılardan kurtulmanın, tadilat yapmanın ve ardından kirayı üç katına çıkarmanın bir yolunu buluyor. İlk kira sözleşmesini on yıl önce imzaladık, bu yüzden Garth kirayı artırmak için çok istekli.

"Öf," diye bir ses çıkarır. "Garth tam bir felaket."

"En kötüsü." Ben içki karıştırmaya devam ederken o çenesini avucuna yasladı, gözleri bardaki mutlu insan grubunun üzerinde gezindi. "Herkesin burada olması güzel, değil mi?"

Kalbimde keskin bir sızı hissediyorum ve onaylayıcı bir ses çıkarıyorum.

Herkesin keyif aldığı, konuştuğu ve güldüğu böyle anlar. Hayden ve Luca şakalaşırken Alexei onlara susmalarını söylüyor.

Grammy ödüllü şarkıcı ve söz yazarı Pippa Hartley, kaleci kocası Jamie'nin neredeyse tamamen içinde bulunduğu bir masada oturuyor; Jamie, onun birçok duygusal aşk şarkısının kahramanı. Sadece ona ve köpekleri Daisy'ye gülümseyen bir adam.

Karşlarında ise Pippa'nın kız kardeşi Hazel oturuyor; zeki, komik, son derece sadık ve kapsayıcı, istemeden de olsa Rory'ye delicesine aşık. Rory de genellikle tıpkı şu an yaptığı gibi onun kulağına fısıldıyor ya da sarhoşken onun için dövmeler yaptırıyor.

Hayden, Luca ile olan tartışmasını bırakıp nişanlısının kucağına oturuyor. Birkaç sezon önce yaşanan ayrılığın ardından, şimdi lavanta rengi saçlı olan Darcy Andersen, en yakın arkadaşı Hayden'ın ona çöpçatanlık yapmasına razı olacağını düşünmüştü; sanki yıllar önce üniversitede tanıştıkları günden beri ona karşı bir şeyler hissetmiyormuş gibi.

Üç kısa yılda, barım üçüncü mekan haline geldi. İnsanların evi, iş yeri ve Filthy Flamingo'su var. İnsanlar burada doğum günlerini kutluyor.

Hayden ve Darcy nişan partilerini burada yaptılar. Pippa, ünlü olmadan önce, hatta neler yapabileceğini bilmeden önce buradaki küçük sahnede çaldı.

Burada insanlar aşık oluyor. Birbirleriyle eşleşiyorlar, birbirlerinin gözlerine bakarak tüm geleceklerini birlikte hayal ediyorlar.

Georgia, delicesine aşık birinin, ait olma duygusunu yaşayan birinin hüznü ve mutlu ifadesiyle iç çektii. "İnanılmaz bir aile bulduk, değil mi?"

Kalbimde keskin bir sızı hissediyorum. Bu insanları seviyorum ama onlardan biri değilim. Olmam gerekmiyor, bu da sorun değil—kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacım yok. Annem gibi ışıltılı ve dışa dönük değilim.

Dört yıl önce burayı açtığımdan beri defalarca olduğı gibi, parmaklarım barın altındaki etiketi buluyor; açılış gününde yapıştırdığım bir şey. Çizgi film tilkisi. Kenarları çoktan kalkmıştı, bu yüzden üzerine şeffaf bir bant yapıştırdım ve parmaklarımın altındaki pürüzsüz yüzeyi beni sakinleştiriyor.

Annem tilkileri çok severdi çünkü dönüşümü temsil ettiklerini söylerdi. On yıl sonra, ondan geriye eski plak çaları, plakları ve onunla ilgili anılarımdan başka çok az şey kaldı.

Tilkiler için hep zeki, uyumlu ve dayanıklı olduklarını söylerdi. Meraklı ve gözlemci. Çok utangaçlar, derdi, ama bu sorun değil. Yalnız kalmak kendilerini koruma biçimleri.

Tıpkı benim gibi. Ben sessiz olanım. Arka planda, dışarıdan, içeriye bakan. Yalnız kalmaya mahkumum.

Ama bu, sıcaklık ve mutlulukla çevrili bu anların tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyor.

Bazen güzel günlerin geçtiğini ancak o günler geride kalınca anlıyorsunuz. Natalie Hathaway'in de sık sık söylediğı bir şey bu. Barın altından anlık fotoğraf makinesini alıp Georgia'nın fotoğrafını çekiyorum. Flaş patlıyor ve fotoğraf makineden çıkarken bana şaşkın bir bakış atıyor.

Sonunda, bu insanlar bar yıllarını geride bırakacaklar. Çocuk sahibi olacaklar veya geç saatlere kadar eğlenmekten yorulacaklar ve Filthy Flamingo'daki kutlamalar sona erecek. Yeni bir grup, kahkahaları, gülümsemeleri ve aralarındaki şakalarıyla gelecek.

Ve ben hala burada olacağım.

"Sadece o anı yakalamak istedim," diye omuz silkerek Georgia'ya söylüyorum fotoğrafı, diğerlerinin yanına, içki şişelerinin arkasındaki arka duvara asarken.

Bana anlayışlı bir gülümsemeye karşılık verdi. "Seni kendi halinde bırakacağım."

Gruba geri döner, Alexei kolunu beline dolayarak onu kendine çeker ve grup yeniden tamamlanır. Herkes tam olması gereken yerdedir. Onlar orada, ben de burada.

Daha sonra çöpü atmak için arka kapıyı açtım ve bir şey ayaklarımın dibinden hızla geçti.

"İsa Mesih!"

Alçak, anlaşılmaz bir cin sesi duyuldu ve ben hızla arkamı döndüm.

Kaldırımında oturuyor, bana bakıyor, loş sokakta kuyruğunu sallıyor.

Gözleri çok büyük ve birbirine çok yakın. Burnu yok. Hayır, dur, var, sadece çok küçük. Bu yüzden nefes alış horlama gibi geliyor. Talihsiz bir alt çene çıkıntısı var, dili alt dişlerinin arasından sarkıyor. Siyah tüyleri bile... topak topak mı? Yağlı, sanki çöpte bir şeye bulaşmış gibi.

Eğer bu bir kedi ise, hayatımda gördüğüm en çirkin kedi. Üç yaşındaki bir çocuğun kreşte kötü bir şekilde yapıştırdığı bir oyuncak gibi görünüyor.

Miyavlanmanın bo distorted bir versiyonuna benzeyen bir ses çıkarıyor.

Çok zayıf da. Fazla zayıf. Tasmaları var mı acaba? Bakmak için eğildim ve bana tısladı, çarpık gözleri kötü ve savunmacıydı. Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, bu kadar kaba olmana gerek yok."

Sanki gücenmiş gibi hızla uzaklaşıyor.

"Zaten kedilerden hiç hoşlanmıyorum," diye seslendim arkasından.

Bara geri döndüm, boş şişeleri topluyorum, içki hazırlıyorum, barı düzenli tutuyorum ama o çirkin küçük kedi sürekli aklıma geliyor. Eminim kendi başına iyidir. O mu? Evet, o. O tavrıyla dişi olmalı.

Arka kapıya giden koridora doğru göz ucuyla baktım.

Ya iyi değilse? Küçük görünüyordu. Belki de çok gençtir. Göğsümde bir endişe dalgası belirliyor. Vancouver'da Ocak ayı, soğuk ve nemli.

Ve o çöp yiyor. Bu kabul edilemez. Hastalanabilir.

Birkaç dakika sonra, mikrodalgada pişirdiğim yumurtaları bir tabak yere koydum. Kedi ortada yoktu. Belki geri döner. Belki de şu an bizi izliyordur.

"Merhaba," diye alçak, erkeksi ve eğlenmiş bir ses duyuldu ve ben irkildim.

Tate meraklı bir bakışla kapı çerçevesine yaslandı. Elimle hızla atan kalbime dokundum.

Kaşları yukarı kalktı. "Hâlâ gerginsin, anlaşılan."

Ensemde bir karıncalanma hissettim. "Gizlice bekliyordun."

"Bekliyordum." Yumurta tabağına göz attı. "Bu kimin için?"

Ona söylemek istemiyorum. Benim hakkımda hiçbir şey bilmesini istemiyorum.

"Rakun mu?" diye soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Herkes çöp pirelerini beslememesi gerektiğini biliyor. O bir kediymiş." Neyse ki hava karanlık, böylece yüzümün kızardığını göremiyor.

"Günde iki kere mi?" diye soruyorum. Dikkatleri benden uzaklaştıralım. "Sorun ne, bana doyamadınız mı?"

Gözleri dudaklarıma kaydı ve midem yavaşça öne doğru kasıldı. Bu, kastettiğimden daha müstehcen bir şekilde çıktı. Eğer flört etmeyi seven biri olsaydım, flört sınırında gezinirdim.

Bakışlarını gözlerime dikti. "Sanırım senin ışıltılı kişiliğin yüzünden." Bir an duraksadı. "Konuşmak istiyorum."

"Meşgulüm." Yanından geçmeye başlıyorum ama o önüme çıkıyor.

"Seninle konuşmak için ta buraya kadar geldim Jordan, belki otuz saniyeni ayırabilirsin."

Ah, işte oldu. Kontrollü dış görünüşünde bir gaf daha. Haklısın Jordan. İçime bir memnuniyet duygusu yayılıyor.

Kalın saçlarını eliyle düzeltti. "Ross takımı satacak."

Nefesim kesildi, ciğerlerimden çekildi. Ona inanmazlıkla bakıyorum, şehrin sesleri, araba kornaları, sirenler ve mahalledeki diğer bar ve restoranlardan gelen müzik sesleri yavaş yavaş kayboluyor.

"Nasıl yani—hayır." Yanılıyor. "Satış yapmıyor. O takımı çok seviyor."

Vancouver Storm her zaman babamın tüm hayatı olmuştur. Oyuncu olduğu dönemde, antrenör olduğu dönemde ve şimdi de sahibi olduğu dönemde. Ne ben ne de annem, onun için bu takım kadar önemli hiçbir şey olmamıştır.

Zihnim karmakarışık haldeyken, "Sana inanmıyorum," diye fısıldıyorum.

Evet, öyle düşünüyorum. Tate Ward yalan söylemez. Ama bence yalan söyleme yeteneği yok.

Nefesini verip bana baktı. "Yeni bir sahibin ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Değiştirmek."

Kendi felsefelerini, kendi yönetim tarzlarını, kendi ekiplerini getiriyorlar. Değerlerini göstermek ya da sadece medyada konuşulmak için büyük değişiklikler yapıyorlar.

Barda herkesin kutlama yaptığı Tate'in yanından şöyle bir göz gezdirdim. Hepsinin burada işi ve ailesi var. Vancouver onların evi.

Yeni bir sahip demek takaslar demek. Jamie, Rory, Hayden hepsi en iyi dönemlerindeler. Yüksek değerli yıldızlar. Ligin zirvesindeler.

Karnımın çukurunda soğuk, sert bir taş oluşuyor.

"Yeni bir sahip her şeyi mahvedebilir," diyorum sessizce.

Bu insanları kaybedemem ve hayatlarının paramparça olmasına izin veremem. Birbirlerini kaybetmelerine izin veremem. Bu yüzden bağlanmamam gerekiyordu, ama şimdi önemişiyorum.

Şimdi onların gidişini izlemek zorundayım. Bir gün bunun olacağını biliyordum, ama yine de hazır değilim. Çok erken.

Eski güzel günlerin sona ermesine henüz hazır değilim.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Tate başını eğerek gözlerime baktı ve bakışlarındaki yoğunluk beni çok etkiledi.

Geri çekildim. "Bununla ilgili ne yapacağım ben? Ross'la çok yakın arkadaşsın."

"Benim söylediklerimle ilgilenmiyor. Belki seni dinler." Yanımdan geçip ara sokakta yürümeye başladı.

"Ne demem gerekiyor şimdi?" diye seslendim arkasından.

"Bir şey düşüneceksin," diyor arkasına bakmadan. "Sana inanıyorum."

Zihnim karmakarışık bir halde, Vancouver Storm'un kaderini ellerimde tutarak, onun arkasından bakakalıyorum.

Bara geri dönmeden önce tabağa şöyle bir göz attım.

Burası boş.

BÖLÜM 4

ÜRDÜN

Herkes gittikten ve ben de kapıyı kilitledikten sonra, bir tabak daha yumurtayı ara sokaktaki kaldırıma bıraktım.

Bu plan riskli, tehlikeli ve aptalca; ama yine de yapacağım.

"Buraya gel, çirkin kedi," diye sessizce seslendim, elimde karton kutuyla geri geri giderken.

Göründü ve ben irkildim. Gerçekten de çok çirkin. Gözleri şaşlı, biraz da yamuk. Yüzünü yumurtaların içine gömdü ve özensizce yemeye başladı.

Şimdi harekete geçme zamanım.

"Hah!" Kutuyu alıp atıldım ama ya çok yavaş kaldım ya da kendini korumaya çok alışmıştı, çünkü korkunç bir çığlık attı ve bileğimde yakıcı bir acı hissetmeden önce sadece tüylerini, gözlerini ve pençelerini gördüm ve hızla uzaklaştı.

Loş sokak ışığında kırmızı tırmığı görebiliyorum. O kahpe küçük kedi beni kanattı.

Bir an sonra, sokak lambasının altında yeniden belirdi, gözleri bana dikilmişti, aptal küçük dili dışarı sarkmış ve tüyleri diken diken olmuştu.

Kutuyu alıp ona doğru bir adım attım, o da bir adım geri çekildi.

Birbirimize bakarak, çıkmazdayız.

"Seni bir çakal yiyecek. Mükemmel bir atıştırılıksın."

Bana dik dik bakıyor ve ben ellerimi havaya kaldırıyorum. Benimle gelmeyecek. Bütün gece burada kalacağız. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu yalnız bırakamam.

"Burada kalmak mı istiyorsunuz? Tamam."

Kutuyu beton zemine fırlattım ve kollarımı kavuşturdum. Bana bir bakış attıktan sonra kutuya doğru yürüdü, içine girdi ve bir top gibi kıvrıldı.

Pekala, o halde.

"Cidden?"

Garip bir gözünü araladıktan sonra kafasını kirli tüylerinin arasına gömüyor. Fikrini değiştirmeden önce kutuyu kapatıp onu kucağıma alıyorum.

Şingirdadı ve o da bir kez daha sinirli bir şekilde miyavladı.

"Hadi gel bakalım, çöp kutusu kedisi. Seni eve götürüyorum."

BÖLÜM 5

TATE

Bea ile balkonda oturmuş, kayan yıldızları izliyorduk ki, Bea bana döndü ve baktı, küçük burnu soğuktan pembeleşmişti.

"Baba?"

İndigo gözlü, asosyal bir barmen hakkındaki düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum. "Evet, tatlım."

Jordan babasıyla konuşacak mı? Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer Ross takımını satmak istiyorsa, yapılabilecek hiçbir şey yok.

Yine de onu dinleyebilir.

Bea'nın genç yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Yalnız mı öleceksin?"

Kızım birdenbire tüm dikkatimi çekti. "Hayır mı?"

Kaşlarını çatmış bir şekilde karanlık gökyüzüne bakıyor. "Ah."

Ben bile anlamıyorum—ne? "Neden soruyorsun?"

"Annemin Jeff'e 'Yalnız öleceksin' dediğini duydum."

İçimden bir ah çekmeyi bastırarak gülümsüyorum. Holly ve kocası Jeff birbirlerine derinden aşıklar ve herkesin de öyle olması gerektiğine inanıyorlar, hatta flört etmeye vakti veya enerjisi olmayanlarımız bile.

"Yalnız ölmeni istemiyorum baba." Bana endişeli bir bakış attı. "Yanında olacağım. Nefes almayı bıraktığın anlarda elini tutacağım."

Bu durum iyice kasvetli bir hal alıyor. "Bee, yalnız ölmeyeceğim."

Bea hayatıma girdiğinden beri flört hayatımın neredeyse tamamen durduğunu düşünürsek, evet, muhtemelen yalnız öleceğim.

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Ama senin kimsen yok."

"Sen varsın, hokey takımım var." Ona güven verici bir gülümseme verdim. "Birçok insan romantik bir ilişki olmadan da çok mutlu. Ve ben boş zamanımı seninle geçirmeyi tercih ederim."

Buz hokeyi sezonu boyunca yoğun ve seyahat ağırlıklı programım nedeniyle, Bea'nın yanında olamamaktan dolayı zaten yeterince suçluluk duyuyorum. Bunlar onun için çok önemli yıllar ve daha fazla zamanımı ona ayırmayı göze alamam.

Eğer takımın sahipleri değişirse, elimde çok daha fazla boş zaman olabilir.

Konuyu değiştirerek ona, "Hangi takımı yıldızları görebiliyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti.

"Büyük Ayı takımı yıldızını görüyor musunuz?" diye soruyorum.

"Bu çok kolay."

Gülerek, "Okuldaki çocuklar için yaklaşan doğum günü partileriniz var mı?" diye sordum.

Bea'nın çok fazla arkadaşı yok, bu durumu Holly, Jeff ve ben endişeyle konuştuk. Zamanının çoğunu yalnız başına kitap okuyarak geçiriyor.

Kadın belirsiz bir ses çıkarır. "Hayır." Bir an duraksar. "Eğer bir kız arkadaşın olsaydı, iyi biri olur muydu?"

Dikkat dağıtma taktiğim işe yaramadı. "Sevgilim, yakın zamanda bir kız arkadaş edinmeyi düşünmüyorum."

"Peki, iyi biri olur muydu?"

Aklıma hemen Jordan Hathaway geliyor, soğuk ifadesi ve sivri diliyle. İmzamı almak için tuvalet kağıdını açtığı anı her düşündüğümde gülmek istiyorum. Ne olursa olsun, Bea'ye asla eve getirmeyeceğim türden bir insan.

"Elbette iyi biri olurdu. İyi biri olmayan biriyle asla birlikte olmazdım."

Hayatımı paylaşabileceğim birinin olması nasıl olurdu? Bea ile birlikteyken yanımda üçüncü bir kişi olması? Hayal bile edemiyorum.

Ayrıca, Bea'nın birine bağlanıp kalbinin kırılması riskini göze almayacağım. Babamın bunu anneme ve Noah'ya defalarca yaptığını gördüm ve birinin Bea'ya zarar vermesine asla izin vermem.

"Hiç aşık oldunuz mu?" diye soruyor.

Güzel, yani hâlâ bu konuyu konuşuyoruz.

"Seni seviyorum," diyorum ona ve yüzünü buruşturuyor. "Bu sayılır mı?"

"Hayır," diyor ifadesiz bir ses tonuyla ve ben de gülmemi görmesin diye arkamı dönüyorum.

"Okulda birine aşık mısın, Bee?"

"Bu seninle ilgili," diyor kaşlarını kaldırarak ve şimdi gerçekten gülümsüyorum. "Hayır, öyle değil. Annem, kendin için hiçbir şey yapmaman gerektiğini söylüyor."

Gülümsemem soluyor. Meşgulüm, evet. Ama harika bir kızım, hayallerimdeki kariyerim, ormanda güzel bir evim ve Bea'nın hayatının geri kalanını karşılayacak kadar param var. Başka hiçbir şeye veya kimseye ihtiyacım yok.

Yine, aklım Ross'un bana söylediklerine, Jordan'la olan konuşmama kayıyor. Eğer Storm yeni bir sahibi tarafından dağıtılırsa, hayatımda çok büyük bir boşluk oluşacak.

"Kendim için birçok şey yapıyorum," diyorum Bea'ye. "Her sabah spor salonuna gidiyorum. Maçımız olmadığı cuma akşamları seninle pizza yiyorum. Ben..." Başka bir şey aklıma gelmiyor. "Sen görmediğin zamanlarda Cadılar Bayramı şekerlerini yiyorum."

"Bu benim," diyor gülümseyerek.

Kolumu omzuna atıp onu kendime doğru çektim. "Paylaşmayı öğrenmelisin, Bee. Hem şeker dişlerine zarar veriyor. En iyisi hepsini ben yiyeyim."

O kıkırdar. "Hayır."

Saçının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Dünyanın en zeki, en komik, en nazik, en harika kızına sahibim. Hokey koçluğunu seviyorum. Takımımı seviyorum. İhtiyacım olan her şeye sahibim." Ona gülümsüyorum, kocaman gözleri, pembe burnu ve yanakları, örgü şapkasının altından çıkan koyu saçlarıyla ne kadar sevimli olduğuna kalbim sıkışıyor. "Seni dünyadaki her şeyden çok seviyorum ve çok, çok mutluyum. Tamam mı?"

Memnuniyetini belli eden bir şekilde başını salladı. "Pekala."

"Peki. Akşam yemeğinde ne istersin? Pizza mı?"

"Bunu dün gece yaşadık."

"Akşam yemeğinde şekerleme, tatlı olarak da pizza yiyelim mi?"

Tekrar kıkırdadı. "Bu tersten."

Bea acıkana kadar gökyüzünü izledik ve içeri girerken bir yıldız kayması gördüm.

Dilek tutmuyorum, çünkü ihtiyacım olan her şey burada.

BÖLÜM 6

ÜRDÜN

"Randevu almadan Bay Sheridan'ı görmenize izin veremem."

Tüm hafta sonunu Ward'ın söylediklerini düşünerek, seçeneklerimi sıralayarak ve konuşmayı tekrar tekrar zihnimde canlandırarak geçirdim.

On yıldır ilk defa babamla konuşacağım. Ama arena resepsiyonisti beni yukarı çıkarmayı aklından bile geçirmiyor.

"Ben onun kızıyım."

Bana nazik ve özür dileyen bir bakış attı. "Belki onu arayabilirsiniz o zaman?"

Bana inanmıyor, bu da kendi hatam. Yirmi yaşındayken soyadımı annemin adından esinlenerek Hathaway olarak değiştirdim. Beni gözlerden uzak büyüttüler. Sadece Ward, Georgia ve muhtemelen Alexei, patronlarının babam olduğunu biliyor.

"Benimle birlikte," diye alçak ve rahatsız edici bir ses arkamdan geldi.

Resepsiyonistin gülümsemesi, sanki bir büyü'nün etkisi altındaymış gibi, sıcak ve hayranlık dolu bir hal alıyor. "Günaydın, Koç."

"Günaydın, Dana." Vücut yıkama jeli veya çamaşır sabunu gibi temiz ve ferah bir koku alıyorum. Keskin, erkeksi bir koku. "Ross'a geldiğimizi haber verir misin lütfen?"

"Kesinlikle." Başka bir şey demeden telefonu açıyor, çünkü Tate Ward "atla" dediğinde insanlar itiraz etmez, "ne kadar yükseğe?" diye sorarlar.

Boyun askısını okutarak bariyerleri açıyor. "Haydi gidelim, Jordan."

Bir çocuk gibi, onu takip ediyorum.

Babamın ofisinin bulunduğu en üst kata çıkan düğmeye basıyor. "Gerçekten gelmişsin."

"Arkadaşlarıma başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim." Sesimdeki kararlılık beni şaşırtıyor.

Tate bana aşığıdan bakıyor. Uzun boylu, çok uzun boylu. Başıımı çeviriyorum ama yine de bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Ne düşünüyor acaba? An uzuyor ve bu, dünyanın en yavaş asansöründeymiş gibi geliyor, ta ki gerçekte yüzleşene kadar: On yıl sonra babamla konuşmak üzereyim.

Midem alt üst oldu. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"İyi misin?" diye soruyor Tate ve yüzümü izlediğini biliyorum, bu yüzden ifadesiz kalıyorum.

"Elbette." Gözlerimi kapalı tutuyorum. "Harika hissediyorum."

"Ne yaptığınızın farkında mısınız?"

"Evet." Hayır. Hiç de değil. Sinirsel bir alışkanlıkla saçlarımı okşadım ama Tate'in büyük, sıcak eli bileğimi kavrayıp incelemek için aşağı çekti.

"Ne oldu?" diye soruyor, endişeyle kaşlarını çatarak.

Ah, çizik. Cumartesi sabahı onu veterinere götürmek için yeni taşıma çantasına koymaya çalışırken diğer kolunda da bir çizik daha oluştu.

"Hiçbir şey." Bileğimi hızla geriye çekip ceketimin kolunu aşağı doğru indirdim.

İyi haber: Bir şekilde, sağlığı mükemmel durumda. Kötü haber: Hala çok huysuz ve aynı odaya her girdiğimde bana tıslıyor.

Asansör en üst katta zil çaldı ve kapılar açıldı. Tate, tam bir beyefendi gibi, önce benim çıkmamı bekledi.

Babamın kapısı açık, ama ofisinin duvarları camdan ve onu masasında oturmuş, pencereden dışarıya dalmış, düşüncelere dalmış halde görebiliyorum.

Tek başına oturmuş, çok yalnız görünüyor ve içimde bir duygu seli beliriyor. Motivasyonum sarsılıyor. Ne yapıyorum ben? Her içgüdüm, en çok ona ihtiyacım olduğu anda beni terk eden adamdan uzaklaşmamı söylüyor.

"Günaydın Ross," diyor Tate, babamın masasının karşısına otururken.

"Tate." Babam ona başıyla onay verdi, gözleri sürekli bendeydi, yüzünde karışık duygular vardı. Şaşkınlık, inanmazlık ve daha yumuşak bir şey. Sanki beni özlemiş gibiydi.

Kalbim burkuluyor ama bunu görmezden geliyorum.

"Merhaba Jordan," diyor sessizce. Beni görünce şaşırmış gibi görünmüyor.

"Merhaba, Ross." Tamamen iş odaklıyım. Tate'e dönüp kapıya dikkatlice bakıyorum. "Teşekkürler. Bundan sonrasını ben hallederim."

Sandalyesine yerleşti. "Sakıncası yoksa burada kalmayı tercih ederim."

Onun beni yüzüstü yere düşerken izlemesi düşüncesi bile içimde bir korku uyandırıyor. Reddedilmemi görmesini istediğim son kişi o.

"Bana uyar. Merhaba, Ross." Bunu zaten söylemiştim. Kalp atışlarım hızlanıyor ve düşüncelerim daralıyor. Ellerim birbirleriyle oynuyor ve onları zorla yanlarıma indiriyorum.

Bana hafifçe gülümsedi. "Merhaba, Jordan."

Daha yaşlı görünüyor. Daha fazla gri saç ve yüzünde daha fazla kırışıklık var, ama bu gözlerinde de var. Gözlerindeki ışıltı, yoğunluk azalmış. Babamla artık konuşmuyorum ve ona ihtiyacım yok, ama yaşlanması kalbimi biraz kırıyor.

Ama buraya gelmemin bir sebebi var.

"Takımı satamazsınız."

Tate, eğlenmiş bir şekilde kısık bir ses çıkardı. "Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi? Koçbaşı gibi incelikten yoksunsun."

Onu görmezden geliyorum. Babama, "Bu takımı çok seviyorsun," diyorum. "Senin için her şey bu. Takımı satma."

Gözleri, çözemediğim bir ifadeyle beni baştan aşağı süzdü. Babam duygularını saklamakta her zaman çok başarılı olmuştur. "Artık yoluma devam etme zamanı geldi ve bu takım benim için her şey değil."

Bu yüzden, onun beni değil de bunu seçtiğini tekrar tekrar duymak çok acı veriyor. Okul etkinliklerime hiç gelmedi, çünkü ya oynuyordu ya da antrenörlük yapıyordu. Tatillerde sadece ben ve annem vardık. Etrafta olsa bile, orada değildi. Buzda, soyunma odasında, ofisinde, takımını düşünüyordu.

Annemin cenazesi bardağı taşıran son damla oldu.

Cesaret toplamak için derin bir nefes al. "Öyleyse bir anlaşma yapalım."

Babamın gözlerinde ilgi belirliyor ve birdenbire artık o kadar yaşlı görünmüyor. "Dinliyorum."

"Ne istiyorsun? Haftalık öğle yemekleri mi? Akşam yemekleri mi? Sonunda senden para kabul etmemi mi istiyorsun? Ne yani?"

Çekler her ay gelirdi ve belki de tam bir aptalım çünkü Vancouver'ın en berbat dairesinde yaşıyorum ve barda çalışarak zar zor geçiniyorum, ama çekleri yırttım. Onun vicdan azabı parasını istemedim. Ondan hiçbir şey istemedim.

Babam başını yana eğerek beni inceliyor. Beni reddedebilirdi. On yıldır hatalarını telafi etmeye çalışıyor, ben ise onu görmezden geliyorum.

Umarım beni geri çevirmez.

Tate kaşlarını çatarak izliyor. Gözlerimiz buluşuyor, sonra tekrar babama bakıyor.

Ross koltuğunda rahatladı, kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı. "Takım için çalışmanı istiyorum."

Ofis sessiz.

"Ne?" diye soruyorum aptalca.

"Ross." Tate'in sesi uyarıcıydı. "Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musun?"

Ah, canım acıdı. Ama haklı.

Babam sanki dinlemiyormuş gibi gülümsüyor ve gözleri duvardaki iki fotoğrafta. Birinde Storm oyuncusuyken kupayı havaya kaldırdığı fotoğraf, diğesinde ise antrenörken Tate'in kupayı kaldırmasını geniş bir gülümsemeyle izlediği fotoğraf.

Babam bana dönerek, "Takım için çalış," dedi, "Stanley Kupası'nı kazan, takım senin olur Jordan."

İnanamazlık ifadesiyle bir ses çıkarıyorum. Bu ne biçim bir rüya böyle?

"Ben..." Gözlerimi hızla kırıyorum. O olamaz— "Ben barmenim."

"Ross, bu konuda konuşmalıyız," diyor Tate.

"Sen bir işletme sahibisin." Babamın gözleri üzerimde. "Spor psikolojisi alanında yüksek lisansın var."

Yüksek lisansım yok, doğrusu. Nereye ait olduğum konusunda yanlış bir fikre kapıldığım ve aptal kalbimin paramparça olduğu için mezuniyetten bir ay önce okulu bıraktım.

Tate şaşkınlıkla bana baktı ve Tanrı şahit, onu böyle şaşırtmak çok tatmin edici.

Babamın bakışları keskinleşti. Gözlerinde yeniden bir canlılık vardı. İçeri girdiğimde olmayan bir kıvılcım.

Tate, "Hatta hokeyi bile sevmiyor," diye ekliyor. "Erkeklere bile zar zor tahammül ediyor. Onu takım yönetimine koyacağım türden biri değil."

Boğazım düğümleniyor. Dünyaya bilerek sunduğum imaj bu, ama böyle dile getirilmesi hiç hoş değil.

"Stanley Kupası'nı kazanmak için ona ihtiyacımız yok Ross. Bunu kendi başımıza da başarabiliriz."

En azından bu konuda haklı. "Sana nasıl kupa kazandıracağım?" diye soruyorum babama. "İçecek satarak mı? Zamboni kullanarak mı?"

"Zamboni kullanmak yirmi saatlik bir kurs," diyor babam ve şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum.

Tate sessiz kalıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ancak yüz ifadesinden her şeyden mutsuz olduğu açıkça anlaşılıyor.

"Sen hokeyin içinde büyüdün," diyor babam bana. "Sporlarda takım içi ilişkiler konusunda uzmanlaştın." Bunu nereden biliyor? "Tate ayrıldıktan sonra UBC kadın hokey takımıyla çalıştın," bunu nereden biliyor? Tate'in şaşkınlıkla bana bakmak için başını çevirmesini görmezden geliyorum, "ve bulguların onların lig şampiyonluğunu kazanmasına yol açtı."

Gözümün ucuyla Tate'in beni incelediğini görebiliyorum. Bakışlarını tüm tenimde hissedebiliyorum.

"Takım benim ayrılmam sayesinde kazandı," diye ısrar ediyorum. "Bensiz daha iyi durumdaydılar. Tıpkı Storm'un da öyle olacağı gibi."

UBC'de olanları gündeme getirmekten nefret ediyorum ama burada durup, gerçekten de bu işe uygun olmadığım halde, onların beni bu iş için uygun sanmalarına izin veremem.

Babam, sanki iş bitmiş gibi, "İster kabul et ister etme," diyor. "Zaten birkaç ilgili alıcım var. Doğru kişiyi bulmaya kararlıyım, ancak yeni sahibi devraldıktan sonra ne yapacağına ben karar veremiyorum."

İşte orada. Değişim geliyor, eğer ben Fırtına'ya katılmazsam.

Yıllarca uzak durmaya çalıştığım güvensizliklerim—yeterince iyi olmadığım, bu dünyaya asla ait olamayacağım—öyle yüksek sesle ve parlak bir şekilde geri dönüyor ki onları görmezden gelemiyorum.

Bu korkunç bir fikir.

"Takımın işleyişine katılmanı istiyorum." Babam beni antrenörlerinden veya oyuncularından biri gibi görüyor. "Bu organizasyona kendi damganı vurmanı görmek istiyorum."

O kadar yetersizim ki, komik bile değil.

"Bir hokey takımına sahip olmak istemiyorum." Bunu sesli olarak söylemek zorunda kalacağıma inanamıyorum bile.

"Zamanı geldiğinde ne yapmak istediğine sen karar verirsin." Ross masasının üzerindeki çerçeveli bir fotoğrafa bakıyor, ama fotoğraf bana dönük olmadığı için onu göremiyorum. "Bu takımı bir gün devralman için aldım ve playofflar bittikten sonra benimle bir daha hiç konuşmasan bile, hayal ettiğim geleceği gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Başka ne seçeneğim var? Hayatımda yaptığım en aptalca şey olsa bile, arkadaşlarıma yardım etmek zorundayım.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerim yarıya inmiş durumda. "Yapacağım."

"Harika." Babam gerçekten gülümsedi. "Bu harika. Yarın Tate'in yanında staj yapmaya başlayacaksın."

"Ne?" diye aynı anda sorduk Tate ile, sonra birbirimize bakmak için döndük.

Hayır. Hayır, asla, kesinlikle hayır.

"Tate," babam yanımda duran adama bakarak, "Jordan'ı elinden gelen en iyi şekilde yönlendireceğine ve ona akıl hocalığı yapacağına güveniyorum. Bu durumda olan herkese yapacağın gibi." dedi.

Tate, uzun bir süre ona baktıktan sonra, nefret ettiğim o kibar, tarafsız ifadeyi takındı.

Bana bakmadan başını salladı. "Anladım."

Benden nefret ediyor, yine de işte burada, bana akıl hocalığı yapmayı kabul ediyor.

Babam beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Vancouver Storm'a hoş geldin, Jordan."

BÖLÜM 7

ÜRDÜN

Ertesi gün, sabahın köründe, Tate Ward'ın arenadaki ofisine girdim. Güneş daha doğmamıştı bile ama o, ıslak koyu saçları, soluk mavi Oxford gömlek, dar koyu kot pantolon ve deri çizmelerden oluşan yine "çekici baba" kıyafetiyle dizüstü bilgisayarında yazı yazıyordu.

Başını kaldırıp baktığında gözlerinde şaşkınlık belirdi.

Masasının karşısındaki koltuğa çöktüm. "Gece yarısı başlayan bu sahte sabah toplantısını düzenleyebilirsin, ama benden bu kadar kolay kurtulamazsın."

"Günaydın, Jordan." Dudaklarının kenarı, bunu komik bulmuş gibi seğirdi. "Altı buçuk gerçek bir saat, daha önce hiç görmemiş olsan bile."

Gözleri önce at kuyruğumdaki saçlarıma, sonra da günlük kıyafetlerime takıldı, ardından göz altı torbalarım odaklandı. "Sabah insanı değilsin, değil mi?"

Bunun için nasıl giyineceğimi bilmiyordum, bu yüzden kışın her zaman giydiğim şeyleri giydim: yün kazak, kot pantolon ve spor ayakkabı. Ne bekliyorsa beklesin, beni yetersiz buldu.

Ne olursa olsun. Giydiğim kıyafetlerin bu takım için yapabileceklerimle hiçbir ilgisi yok.

"Elbette, öyleyim. Sabahları çok seviyorum ve kendimi harika hissediyorum."

Sabahları nefret ediyorum ve kendimi ölü gibi hissediyorum. Akşamları hâlâ barda çalışıyorum ve önümüzdeki birkaç ay için bar müdürlüğü görevini devralacak birini arıyorum. Gözlerimde kumlu, kuru bir his ve beş saatlik uykudan dolayı midemde asitli bir bulantı var.

"İşte Storm yönetim kadrosunda görmek istediğimiz türden bir coşku bu." Gülümsemeye başlıyor ve bu da kanımda yeni bir sinir dalgası

başlatıyor. "Senin burada olman eğlenceli olacak."

Yalanı beni sinir ediyor. O da benden neredeyse benim ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyor. Ve bu kadar mükemmel, hoş bir adam gibi davranması beni daha da kızdırıyor.

Arkasındaki bir şey dikkatimi çekiyor: bir çocuğun çizimi. Çok iyi değil ama ben bile onun ve kızının gökyüzünde bir sürü yıldızla birlikte resmedildiğini anlayabiliyorum.

"Güzel bir sanat projesi."

Omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor ve bana geri döndüğünde gözleri değişiyor. Daha mutlu, daha sevecen bir hal alıyor. Bütün vücudu gevşiyor, omuzları yavaşça düşüyor ve dudakları yumuşuyor.

"Dokuz yaşında bir kızım var. Adı Bea."

Bea. Demek adı buymuş. "Bee-ah" gibi söylüyor. "Güzel."

"Hediye anlamına geliyor," diyor. "Beatrice. Ama biz ona Bea diyoruz."

"Biz" kim, diye sormak istiyorum. Annesi mi? Birlikteler mi? Sanmıyorum. Georgia onun bekar olduğunu ısrarla söylüyor.

Umurumda değil.

Boğazını temizledi ve o an sona erdi. "İşte dizüstü bilgisayarınız ve telefonunuz." Onları masasının üzerinden bana doğru kaydırды. "İş kredi kartınız hafta sonuna kadar gelecek ve ofisiniz de bu öğleden sonra hazır olacak."

"Beni nereye sıkıştırdın?" diye sordu. Ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Malzeme deposuna mı?"

"Eski genel müdürün ofisi." Çenesini koridorun karşısındaki geniş ofise doğru uzatıyor ve içimde bir rahatsızlık hissi uyanıyor.

Aslında daracık bir malzeme deposunu tercih ederim. Orada oturmayı kesinlikle hak etmiyorum.

"Böylece seni gözlem altında tutabilirim," diye ekliyor. "Çok fazla kargaşa çıkarmadığından emin olabilirim."

O çirkin, utanç verici duygu tekrar içimi kapladı. Kedinin dairenin geri kalanında tek başına dolaştığı sırada odama saklanarak bütün gece bunu düşündüm.

Beni burada istemiyor. Bu hiç de şaşırtıcı değil.

"Öncelikle şunu açıkça belirtelim, Koç."

"Lütfen." Arkasına yaslandı, parmaklarını birbirine kenetleyip düz karnının üzerine katladı. Tanrım, ondan nefret ediyorum.

"Seni son derece sinir bozucu buluyorum."

Gölmek istiyor gibi görünüyor. Hayır, şu an gülümsüyor. "Gördün mü?" diye aptalca yakışıklı yüzünü işaret ediyorum. "Sinir bozucu."

"Tam olarak bende seni rahatsız eden ne var?" Burada oturup ona hakaret etmem bile onu rahatsız etmiyor. O kadar kendine güveniyor ki. Benimle uğraşacak çok az şeyim olduğunu biliyor.

"Sen çok bilge, kibirli, her şeyi bilen bir tavır sergiliyorsun. İnsanları inceliyorsun. Kendini kim sanıyorsun Gandalf?"

Ağı hafifçe yukarı kıvrılıyor.

"Gölmeyi bırak."

"Gülümsüyor muyum? Farkında değildim."

"Bana karşı o kibar adam numaralarını da bırakabilirsin."

"İnsanlara temel nezaket ve saygıyla davranmak, 'iyi adam' işi değil Jordan. Kahveye mi ihtiyacın var? Normalden daha kaba davranıyorsun." Kaşları kalktı. "Ya da belki de gerginsin."

"Gergin değilim."

Tabii ki öyleyim. Perişan haldeyim. Stanley Kupası. Babamın istediğı bu. Nasıl yapabilirim ki...? Yapamam. Tate kendisi söyledi; benim gibi birini asla yönetime almazlar.

Ben buraya ait değilim.

"Gergin değilim," diye tekrarlıyorum.

"Pekala." Bir an sessiz kalıyor. "Şimdi Storm'a nasıl katkıda bulunabileceğinizden bahsedelim. Ross, sizin olabildiğince dahil olmanızı ve takım sahipliğinin inceliklerini öğrenmenizi istiyor, bu yüzden yöneticime geçen yılın mali raporunu iletmesini söyledim. Paranın nereden geldiğini ve nereye gittiğini bilmek, takıma sahip olacaksanız muhtemelen en önemli bilgidir."

O konuya gelem. Hadi ama. Barımı seviyorum, sakın hayatımı seviyorum ve okulda dersimi aldım: Spor dünyası bana göre değil.

Takımı Tate'e vereceğim. Ya da bir dolara satacağım. Ellerimi temizlemek için ne gerekiyorsa yapacağım. İyi geçinemiyoruz ama aptal değilim, bu iş için en uygun kişi o.

Tate'in henüz planlarımı bilmesine gerek yok.

"İşin inceliklerini öğrenirken benden aşağıda olacaksın—"

Şaşkınlıkla yukarı baktım, zihnimde onun en uygunsuz şekilde üzerimde olduğu görüntüler canlandı.

Bu, benim açımdan hiç de hoş karşılanmayan bir durum değil.

"Organizasyon şemasında," diye devam ediyor.

Benimle dalga mı geçiyor? Yoksa flört mü ediyor? Hayır. Flört etmiyor. Ama bazen onu anlamak çok zor oluyor.

"Pekala," diye mırıldandım, yüzüm kızararak. "Sen benim patronumsun. Anladım."

Kendine gel, Jordan.

"Takım antrenmanı saat onda, bu yüzden o zamanı ya mali konular hakkında bilgi edinmek ya da arena çevresindeki personelle tanışmak için kullanabilirsiniz. Gerçi, sizi daha sonra kendim de tanıştırmaktan memnuniyet duyarım."

Hemen esas duruşa geçtim. "Antrenmana gelmek istiyorum."

Duraksıyor. "Neden?"

Barda rahatlamış ve gülerken onları görmeye alışkınım. Bazen, Georgia beni Alexei ile birlikte evlerine akşam yemeğine ikna ederse. Oyunlarını internette izledim. Ama onları şahsen oynarken görmek istiyorum.

"Odaklanmam gereken alan hokey olmalı."

Tate, yüz ifadesi yeniden kibar bir hal almadan önce beni inceliyor.

"Pekala. Yeni görevinizde sizi ekiple tanıştırmak için iyi bir zaman olacak."

Midemde bir başka sinir dalgası daha dönüyor. Tanrım, neden buradayım ki? Bu bir şaka. Herkes gülecek.

Saatine bir göz attı. "Ama önce bir telefon görüşmemiz var." Telefonu kaldırdı ve numarayı çevirdi.

"Günaydın, Tate," diye yanıtlıyor babam ve içimden bir sızı geçiyor.

"Günaydın, Ross."

"Jordan orada mı?"

"Öyle." Gözleri bana kaydı.

"Günaydın, Jordan."

Sinir sistemim daha yüksek bir vites geçiyor. "Günaydın."

"İlk gününüz nasıl geçti?"

Tate'in gözlerine bakıyorum. "Harika."

"Gerçekten mi?" Babam şaşırılmış gibiydi. "Tate sana işin inceliklerini mi öğretiyor?"

"Ah, evet." Gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımı belirdi ve bu da içimde bir şeylerin alt üst olmasına neden oldu. "Beni hızla bilgilendirmek için adeta elinden geleni yapıyor. Kendimi çok hoş karşılanmış hissediyorum."

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrılıyor, gözleri parlıyor.

“Gerçekten mi?” Babam memnun görünüyordu. “İkinizin bu kadar iyi anlaşıyor olması harika. Bunu görmek çok hoşuma gidiyor. Biliyorum yoğun bir gününüz var, o yüzden bana özetini anlatmanıza izin vereceğim.”

Tate, “Yarın Colorado ile maçımız var,” diyor. “Delacroix ve Anseuw sakatlandığı için hücumları zayıf, bu yüzden bugün hücum antrenmanlarına daha fazla zaman ayıracağız. Analistler, Colorado'nun tercih ettiği oyunların video içeriklerini hazırlıyorlar.”

"Goldman'ın müthiş bir şutu var," diye ekliyor babam. Sanırım Colorado'nun pivotu.

"İşte bu yüzden yarın gece ona diske dokunmasına izin vermeyeceğiz," diye yanıtlıyor Tate.

Babam kıkırdadı. "Pekala. Devam et."

"Bugün öğleden sonra Miller ile her zamanki toplantım var ve Walker ile öğle yemeği yiyeceğim."

"Cennette geçen sıradan bir gün gibi görünüyor. Sonra görüşürüz."

"Güle güle, Ross."

"Peki ya Jordan?" diye soruyor babam.

"Evet?" Sesimdeki tedirginliği duyabiliyorum.

"Birkaç hafta sonra, engelli gençlerin buz hokeyi oynaması için bir yardım galası düzenleniyor. Tate, birkaç oyuncuyla birlikte katılacak ve sizin de orada olmanızı bekliyorum. Tate'in takım adına katıldığı her etkinlikte sizin de olmanızı istiyorum."

Midem bulanıyor. Halka açık bir şey mi? Sanırım babamın bana etrafı gezdirmesi için bir fırsat. Protesto etmek istiyorum ama ne anlamı var ki?

Önümüzdeki birkaç ay boyunca programım ve hayatım Vancouver Storm'a ait olacak.

"Anladım," diye yanıtlıyorum.

"Harika. İkinize de harika bir gün dilerim."

"Güle güle, Ross." Tate telefonu kapatmadan önce sandalyesine yaslandı ve anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı. "Etkinlik smokin gerektiriyor. Giyecek bir şeyin var mı?"

Hayır. Bunu sormayı bile aklına getirdiğine utanıyorum. Bu kadar mı beceriksizim? Burada bu kadar yersiz olduğum bu kadar mı belli? "Bir şey bulurum."

Ayağa kalkmadan önce, bir şey söylemek ister gibi beni inceliyor. "Hadi gel. Sana kahvenin nerede olduğunu göstereyim. İhtiyacın varmış gibi görünüyor."

BÖLÜM 8

ÜRDÜN

“J-dawg.” Antrenmanın başlamasını beklerken soyunma odasının dışında oyalanırken Luca bana şaşkın bir bakış attı. Yirmi üç yaşındaki defans oyuncusu patenleri, koruyucu ekipmanları ve antrenman formasıyla benden çok daha uzundu. Kaskının kenarlarından dalgalı koyu saçları fırlıyordu. Sürekli saç kesimine ihtiyacı vardı. “Gerçekten burada mısın yoksa bu şimdiye kadarki en güzel rüya mı?”

Çocuklar soyunma odasından çıkıp sabah antrenmanı için buz pistine doğru ilerliyorlar, bana garip garip bakıyorlar ve ben de kendimi hazırlıyorum.

“Rüya görmüyorsun, Walker.” Tate yanından geçerken omzuna hafifçe vurur. “Jordan’ın varlığıyla kutsanmışız.” Banka oturur ve kısa, ustaca hareketlerle patenlerinin bağcıklarını bağlamaya başlar. “Otur bakalım, J-dawg.”

Tate buz pistine çıkıp birkaç dakika takım arkadaşlarıyla birlikte ısınmak için turlar atıyor ve ben de onun güçlü, zarif hareketlerini izliyorum, ta ki ona baktığımı fark edip dikkatimi diğerlerine verene kadar. Tate aniden önümde buzda duruyor ve beni irkiltiyor. Ağzının kenarı tekrar yukarı kıvrılıyor, sonra Alexei'ye başıyla işaret ediyor ve Alexei de yüksek sesle ıslık çalıyor. Çocuklar yedek kulübesinin önündeki alana doğru kayıyorlar.

“Herkes güneydin,” diyor Tate ve adamlar sessizliğe bürünüyor. “Bugün bir misafirimiz var.”

Hepsinin gözleri bana çevrildi ve ben de doğrulup, selamlaşmak için kaşlarımı bir kez kaldırdım.

"Jordan bir süre beni yakından takip edecek."

Biraz öyle. Bütün sezon boyunca burada kalacağımı düşünmüyor mu acaba? Vay be. Tam bir pislik.

"Neden?" diye sorar Rory ve Tate, kelimelerini seçerken gözlerini kısar.

Yüzünde beliren teslimiyet ifadesinden, onlara takımın kaderiyle ilgili gerçeği anlatacağını anlıyorum.

Herkes Stanley Kupası'nı ister. Herhangi bir NHL oyuncusu için bu zaten olması gereken bir şey. Bahisleri artırmak onları daha fazla motive etmeyecek, sadece strese sokacaktır. Hatta ters tepebilir ve daha kötü oynamalarına neden olabilir.

Tate daha bir şey söyleyemeden, "Takımın sahibi babam," diye patladım ağzımdan.

Herkes ağız açık bir şekilde bana bakıyor. Yüzümde bir sıcaklık hissi belirliyor.

"Aman Tanrım," diyor Luca. "Baban Ross Sheridan mı?"

"Evet." Kalp atışlarım hızlandı ve gözlerimi dik dik bakan Tate ile göz teması kurmamaya çalıştım. "Ve onun için çalışmaya karar verdim."

Hayden, kaskının altını kaşıyarak, "Ama sen hokeyden nefret ediyorsun," diyor. "Barda takmamıza izin vermiyorsun."

Rahatsızlıktan kıpırdanıyorum. Hokeyi hiç sevmedim, sadece reddedilmeyi hatırlatmasından nefret ediyorum. Tate sab patiently bekliyor, kıvranışımı izliyor.

"Fikrimi değiştirdim." Omuz silkiyorum. "Ve aile işini öğrenmeye hazırım."

Bu bir yalan değil, gerçekten değil. Yani playofflar bittikten sonra ayrılıyorum. Her şey planlandığı gibi giderse ve Stanley Kupası'nı kazanırlarsa, o kadar mutlu olacaklar ki, başka hiçbir şeyi umursamayacaklar.

"Ne planı?" diye fısıldıyor beynim ve ben de hiçbir şey bilmiyorum.

"Artık her şey yolunda ve ısındık." Tate, yedek kulübesinin arkasından bir kalem ve üzerinde buz pisti çizgilerinin bulunduğu bir not defteri çıkarıyor. "Bugün çalışacağımız oyun hakkında konuşalım."

Takım bilgilendirildikten ve antrenmana başladıktan sonra Tate, buzda kayarak yedek kulübesine gidiyor; ben de orada onları izliyorum ama buzda söylenenlerin yarısını bile duyamıyorum.

Şu anda yaptığım bir gözlem işi.

"O neydi?" diye soruyor sessizce, tahtaya yaslanarak ama gözlerini buzdan ayırmadan; ve az önce olanları sorduğunu biliyorum.

“Onlara gerçeği söyleyemeyiz.” Yaptığım anlaşmayı. “Çıldıracıklar. Kafalarına takılacak ve dikkatlerini dağıtacak.”

Ellerini beline koyup kaşlarını çatıyor ve ağzının ifadesinde dikkatimi çeken bir şey var. Tam bir dikkat dağıtıcı. “Takıma yalan söylemeyi sevmiyorum. Onlar profesyonel. Çocuk değiller. Bununla başa çıkabilirler.”

“İçimden bir ses bunun faydadan çok zarar getireceğini söylüyor,” diye ısrar ediyorum. Bunun nereden geldiğini veya neden bildiğimi bilmiyorum, ama biliyorum ki, eğer iyi performans göstermezlerse takımlarının satılabileceğini söylemek performanslarını olumsuz etkileyecektir. “Biliyorum, baskı bu adamları motive ediyor, ama bu sınırları açıyor.”

Tate beni inceliyor, sonra bakışlarını kaçırp derin bir nefes alıyor.

"İyi."

Daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyor, ama bakışları soğuk arenada ısınmaya çalışarak kollarımı kendime doğru kıvırdığım yere kayıyor.

"Ceketiniz nerede?" diye sordu sesinde bir öfke tonuyla, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi.

“Üst katta.” Ofisimde.

İçini çekip fermuarını açtı. İtiraz etmeye vaktim bile olmadan tişörtünü çıkardı, kucağıma bıraktı ve tişörtüyle buz pistinin ortasında toplanan adamların yanına doğru kaydđ. Onun bu kadar iyi niyetli ve özverili olmasına sinirlenmiştim ama dikkatim kollarına takıldı. Her zaman Oxford gömlek, takım elbise veya ceket giyerdi, bu yüzden onu tişörtle, mükemmel şekilli pazıları böyle sergilenmiş halde, yumuşak kumaşın omuzlarından aşağı doğru uzanmasıyla görmek—

Sinir bozucu.

Ceketini kenara ittim ve buzun üzerinden bana baktığında, adamlara ne söylüyorsa onu yarıda kesti, gözleri kısıldı.

Biraz daha doğrudum, içimde elektrikli ve coşkulu bir his oldu. Adrenalin kanıma karıştı ve midemde bir ağırlık hissettim.

Antrenman bittikten sonra, adamlar buz pistinden ayrılıyor ve Tate ceketini yedek kulübesinden alıyor.

"Yarın ceketini getir, J-dawg."

BÖLÜM 9

ÜRDÜN

Yeni ofisimin cam duvarlarından, Georgia'nın her zamanki hızlı adımlarıyla koridorda yürüdüğünü, topuklarının parkede tıkırdadığını görüyorum. Koridorun diğer tarafında, Tate ofisinde telefonda konuşuyor. Ben ise mali raporu okumam gerekirken, yeni dizüstü bilgisayarımda dün geceki hokey maçının özetlerini izliyorum.

Georgia bana şöyle bir baktı, yürümeye devam etti ve donakaldı. Şaşkın bir ifadeyle yavaşça döndü ve kapı aralığına girdi.

"Merhaba?" diyor tuhaf bir gülümsemeyle.

Boğazımı temizledim. "Merhaba."

Kocaman ofiste bana doğru işaret ederek şaşkın bir şekilde, "Lütfen açıklayın," dedi.

"Bunu sana daha önce söylemeyi planlamıştım. Her şey çok hızlı oldu."

Doğrusu, ona ne kadarını anlatacağımı düşünüp duruyorum. Alexei'den bu sırrı saklamak onu rahatsız edebilir.

Masamın karşısındaki sandalyelerden birine oturuyor. "Her şey...?"

"Ross ile bir anlaşma yaptım."

Kaşları yukarı kalktı. Duygusal paylaşım konusunda pek iyi değilim ama on yıldır birlikte yaşadığımız için babamın ve benim geçmişimizi bir araya getirmeyi başardı.

"Sezon sonuna kadar takım için çalışırsam, beni sonsuza dek rahat bırakacak," diye yalan söylüyorum, ellerime bakarak. Başımı kaldırdığımda, bana tuhaf tuhaf bakıyordu. "Ne?"

"Hiçbir şey." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sadece şaşırdım. Yüksek lisansından sonra sporla hiç ilgilenmediğini düşünmüştüm. Hastanede sana bir iş teklif ettim ama görüşmeye bile gelmedin."

Georgia, hastanesinin sporcu iyileştirme programında çalışmamı istedi. Yaptığı iş çok ilgi çekiciydi ve ben de çok isterdim, ama tabii ki yüksek lisansımın olmadığını öğrenirlerdi ve her şey suya düşerdi.

Ona söylemediğim için kötü bir arkadaş olduğumu biliyorum. Ama yaşananlar utanç vericiydi ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum.

"Rory bana haberi söyledi." Hazel alçak sesle ısıklık çalarak kapıda belirdi. "Bak sana, ukala."

"Bu ofisi sadece babam sayesinde aldım," diyorum ona, midemde bir rahatsızlık hissiyle. "Ben bir torpil çocuğuyum."

"Kimin umurunda?" Georgia'nın yanındaki koltuğa oturuyor. "Ne derlerdi? Birisi sana roket gemisinde yer teklif ederse, hangi koltuk olduğunu sormazsın. Sadece binersin."

Asansörün kapısı açıldı ve Darcy büyük bir gülümsemeyle aceleyle ofisime doğru geldi. "Aman Tanrım. Burası eski genel müdürün ofisi mi?"

"Biliyorum. İyi olanı kaptı." Georgia gözlerini kısarak bana baktı ama gülümsüyordu. "Ama burada bir kadın görmek gerçekten güzel."

"Ben genel müdür değilim." Yüzüm kızarıyor. "Ward'ı takip ediyorum."

Hazel omuz silkerek, "Yine de, yönetimde bir kadının olması kuruluşa bir mesaj veriyor," dedi.

Darcy başını salladı. "Ve organizasyon dışındaki, spor alanında çalışmak isteyen kişilere de."

Georgia sözlerine şöyle devam ediyor: "Bu tür şeyler önemli, biliyorsunuz. Yönetimde bir sürü beyaz adamın olması artık geçmişte kaldı."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. "Ben bir rol model değilim."

Ben sadece berbat bir apartmanda yaşayan ve hayatımı düzene sokmaya çalışan bir barmenim.

"İstesen de istemesen de öylesin." Hazel bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Jordan, bu rolde çok şey başarabilirsin. Sahibinin güvenini kazanmış durumdasın ve yakında spot ışıkları senin üzerinde olacak. Ross Sheridan'ın kızının Storm ile ilgilendiği haberi ESPN'de çoktan çıktı."

UBC'deki oyuncuların söyledikleri anılar zihnimde yankılanıyor. "Yorum bölümü nasıl?"

"Burada ne işi var ki?" diye sordu oyunculardan biri, benim duyabileceğimi fark etmeden. "Muhtemelen babası yüzünden."

Üç kadın da başlarını sallamaya başladı.

Hazel, "Yorum bölümünü asla okumayın," diyor.

“Asla.” Darcy göz kırptı. “Asla, asla.”

“Bilmiyorum.” Georgia’nın gözleri parılıyor ve bize kedi gibi bir gülümseme sunuyor. “Yorum bölümünü hareketlendirirsen, doğru bir şey yaptığını düşünüyorum.”

“Çünkü sen ortalığı karıştırıyorsun,” diye ekliyorum. Georgia insanlarla tartışmaktan sapıkça bir zevk alıyor. Onun için bu bir nevi ön sevişme gibi.

Dramatik bir şekilde saçlarını savuruyor ve diğerleri gülüyor. “Ve bununla gurur duyuyorum.” Gülümsemesi yumuşuyor. “Ve seninle de gurur duyuyorum. Bu rolü kabul etmenin kolay bir karar olmadığını biliyorum. Çok fazla ilgi gerektiriyor.”

Darcy anlayışla başını salladı ve göğsümde bir sıkıntı hissettim. Belki de görülmek ve anlaşılmak.

“Sizi bu pozisyonda görmek birçok insan için anlam ifade edecek.”

Hazel, “Cesursun,” diyor. “Ve bu rolde çok iyilik yapabilirsin.”

“Sana destek oluyoruz,” diye ekliyor Georgia, kehribar rengi gözlerindeki samimiyet kalbimi hoplatıyor.

İşte bu gibi anlarda hepsine daha yakın olmak istiyorum ve iç sesim bunun geçici olduğunu, bağlanmamam gerektiğini söylese de, onların beklentilerini karşılamak istiyorum. Onları gururlandırmak ve onların düşündüğü rol model olmak istiyorum.

“Bizden neye ihtiyacınız var?” diye soruyor Darcy.

Yıllarca yalnız yaşamamın keskinleştirdiği ve güçlendirdiği o eski bağımsızlık içgüdüğü yeniden ortaya çıkıyor. “Hiçbir şey. Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok.” Sırtımı dikleştiriyorum. “Yine de teşekkür ederim.”

Georgia beni izliyor ve ben rahatsızlıktan kıpırdanıyorum. Her zaman beni içten içe görebildiğini hissetmişimdir. “Fikrini değiştirirsen, burada olacağız.”

BÖLÜM 10

ÜRDÜN

O akşam geç saatlerde, kulaklıklarım takılı, oturma odamın zemininde uzanmış, annemin eski plaklarından birini dinliyordum. Kedi mutfak masasının altında saklanmış, aptal küçük buruşuk yüzüyle bana dik dik bakıyordu. Arenadan ayrıldıktan sonra barı kapatmaktan vücudum yorgundu—geçici olarak işletmeyi yönetecek birini bulana kadar hâlâ görevdeyim—ama zihnim aktifti, günü tekrar tekrar zihnimde canlandırıyordu.

Tate geçenlerde, "Onu takım yönetimine getireceğim türden bir insan değil," dedi.

Babamın bana verdiği o saçma hedefi düşünüyorum: Storm'u Stanley Kupası'na taşımak. Kazanmak. Sanırım beni takıma aşık etmeye ve mirasını devam ettirmeye motive etmeye çalışıyor, ama bu olmayacak.

Annemi düşünüyorum ve eğer burada olsaydı ne derdi diye merak ediyorum.

Öncelikle babamla barışmamı isterdi. Kanserin son evrelerinde bile bunu istiyordu, gerçi 4. evre teşhisi konulduktan sonra pek zamanımız kalmamıştı. Birini affetmek için pişman olmasına gerek yok, demişti.

Bunun gerçekleşmesi için cehennemin buzunun soğuması gerekir.

Ama o benim için daha fazlasını isterdi. Barı işletmem ona yetmezdi. Natalie Hathaway'in milyonlarca arkadaşı vardı; gerçek arkadaşlar, sadece tanıdıklar değil. Onda kendine özgü bir hava vardı. Biriyle tanıştıktan birkaç dakika sonra, onun hayat hikayesini öğrenir, o da onunkini öğrenirdi. Telefon numaralarını değiş tokuş ederler ve ertesi hafta buluşmak için plan yaparlardı. Georgia da aynı şekilde. Onlar gibi insanlarla laf kalabalığı yapmak imkansız. Belki de bu yüzden bu kadar uzun zamandır arkadaşız.

Hazel bugün, "Sen cesursun," dedi, "ama ben cesur değilim. Çok korkuyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum."

Birkaç ay boyunca, önerilerimin UBC ekibine yardımcı olduğu ve her şeyin harika gittiği görünüyordu. Ama sonra kaybetmeye başladılar. Beni suçlamakta haklıydılar. Benim hatamdı.

Eğer fırtınayla ilgili aynı şey tekrar yaşanırsa, ne yapacağımı bilemiyorum.

Annem, ne yaptığımı bilmesem bile, hatta çok korksam bile, hatta Tate beni yanında bulundurmaya değer bulmasa bile, denememi isterdi.

Babamla bir anlaşma yaptım. Sezon sonuna kadar takımda kalacağım. Azim, kararlılık ve motivasyon içime işlemeye başladı. O da benim hokeyi ve bu takımı tanıdığımı söylerdi. Ve eskiden yaptığım hataları tekrarlamayacağım.

Hepsini, özellikle de Tate'i haksız çıkarmamı isterdi. Onu beğenirdi, babamla birlikte bir hokey etkinliğinde onunla tanıştığında ne kadar yakışıklı olduğunu söylediğini hatırlıyorum, ama yine de onun haksız olduğunu kanıtlamamı isterdi.

Ceketini giymediğimdeki yüz ifadesi aklımda canlanıyor ve sessizce gülüyorum. Böyle bir meydan okumaya alışık değil ve bu görüntü bütün gün kafamda tekrar tekrar canlandı.

Bir hareket dikkatimi çekti ve kedinin, temiz hava almak için araladığım pencereye pençeleriyle vurduğunu gördüm.

"Hayır. Hey!"

Hemen yerimden fırladım. Kira sözleşmemde evcil hayvanlara izin verilmiyor ve ev sahibi beni tahliye etmek için bir neden arıyor. Birisi onu görür diye pencerelerin yanına bile yaklaşmamalı.

Onu kenara itmek için uzandım ama o, çarpık dişleri, öfkeli şaşış gözleri ve diken diken olmuş tüyleriyle bana tısladı. Pencereye tekrar vurdu ve pencere hafifçe aralandı.

"Dur artık," diye onu kovdum. "Pencerenin yanında duramazsın."

Pencereyi bir santim daha açtı ve ben de hiç düşünmeden onu yakalayıp kucağıma aldım.

Büyük hata.

Kedi, öbür dünyadan fırlamış gibi bir ses çıkarıyor ve pençeleri ortaya çıkıyor. Jilet gibi keskin pençelerini elimin sırtında gezdiriyor ve onu yere düşürüyorum. Koyu renkli tüyleriyle bir iz bırakarak kaçıyor ve tekrar masanın altına saklanıyor.

BÖLÜM 11

TATE

Ertesi sabah Jordan, elinde iki paket kahve bardağıyla, Vancouver'ın ılıman kışında bile yeterince sıcak tutmayan o ince ceketıyla ofisime girdi.

Ve kesinlikle arena için yeterince sıcak değil.

“Günaydın. Halinize bakın.” Onu sinirlendiren o hoş gülümsemeyi veriyorum ve çenesi seğiriyor. “Tam zamanında geldiniz.”

“Erken geldim.” Sesindeki kısıklığa bakılırsa, muhtemelen bu sabah söylediği ilk sözler bunlar.

Jordan uyandığında nasıl görünüyor acaba? Karnının üstüne yatıp yüzünü yastıklara gömüyor mu, yoksa sırt üstü yatıp kollarını ve bacaklarını yatağa yayıyor mu?

Ne giyerek uyuyor? Tişört ve iç çamaşırıyla mı? Çıplak mı?

İstemsiz bir cinsel uyarılma sancısı kasıklarına saplanıyor ve saate bakıyorum. Saat altı yirmi sekiz. "Erken gelmek, zamanında gelmek demektir."

Kaşlarını çatarak, "Üzgünüm, hepimiz saat yedide yatağa gitmiyoruz," dedi.

Gülümsemem daha da genişliyor ama bakışlarım gözlerinin altındaki koyu halkalara kayıyor. Onun da uyku problemi mi var acaba?

Ya da belki hâlâ barda çalışıyordur.

“İki kahve.” Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. “Bu çok fazla kafein. Ama seni yataktan kaldırıp, oyun saati için arenaya getirmek için her şey mübah.”

“İkisi de benim için değil.” Gözlerinde bir parıltıyla kahveyi bana doğru itti. “Biri senin için.”

"Gerçekten mi?" Bir şeyler ters gidiyor.

“Evet.” Güzel dudaklarının kenarı yukarı kıvrılmıştı. “Bugün yeni bir başlangıç yapabileceğimizi düşündüm. Dün sana can sıkıcı dediğim için özür dilerim.”

Hayır, değil. Ne planlıyor acaba?

"Çok nazıksın," dedim ona, içimde neşeli ve ilgili bir şeyler kıpır kıpır ederken gülmemeye çalışarak. "Ama maalesef kahve içmiyorum."

Gözlerime bakıyor, gözlerinde meydan okuma beliriyor. "Bu matcha."

"Matcha, ha?" Bardağı elime alıp inceliyorum. Kenarına keçeli kalemle adı yazılmış.

"Hım." Dikkatli ve meraklı bir şekilde beni izliyor. Bekliyor.

Bir yudum alıyorum ve tepki vermemek için tüm kontrolümü kullanıyorum.

Zehir gibi bir tadı var.

"Hım." Gülmemi zor tutuyorum. "Matcha'nın tadı hatırladığımdan farklıymış."

Bu olgunlaşmamış oyunun bir parçası olarak beklediği tepki ne olursa olsun, kusmayı, tükürmeyi veya ona berbat olduğunu söylemeyi reddediyorum. Bea bunu bazen yapıyor, sınırlarımı test ederek ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyor. Önemli olan bu oyuna katılmamak.

"Nane mi bu?" diye soruyorum, hoş bir şekilde şaşırmış gibi yapıyorum. "Yoksa diş macunu mu?"

"Bu matcha," diye tekrarlıyor.

Öksürük şurubuna benziyor tadı.

"Teşekkür ederim, Jordan." Gözlerinin içine bakıyorum, yüzümün hemen altında bir gülümseme var. "Bu düşünceli jestinizi gerçekten takdir ediyorum."

Olgun davranıyorum. Bu durumu bitirmek için değil, onu daha da kızdırmak için tepki vermiyorum.

Gözleri kısılıyor. Biraz daha gülümsüyorum ve bir yudum daha almak için bardağı kaldırıyorum ama bardağı havada tutarken bir şey fark edince elim donup kalıyor.

Dudaklarımın az önceki yerinde bir dudak balmı lekesi. Dudaklarının mükemmel şekline uygun, soluk şeftali pembesi bir renk. İçimde bir başka uyarılma dalgası yükseliyor, midemin derinliklerine kadar iniyor.

Jordan Hathaway'i öpmek nasıl olurdu acaba?

"Tate?"

“Hım?” Başımı hızla kaldırdım. Jordan bana beklentili bir bakış atıyordu. Bana ilk kez adımla seslendiğini fark ettim. Adım onun dudaklarından farklı geliyordu.

"Beğendin mi?" diye soruyor.

Gözlerimi yakalıyor ve yine onun aptalca oyununa gülme isteği duyuyorum. Anlamış, yalan söylemeyeceğim.

"Bu da bir şey," diyorum gülümseyerek.

Gözlerinde rekabet kıvılcımları parlıyor.

“Harika.” Öne eğildi, gözlerime baktı ve ben yine kahve fincanımdaki dudaklarını düşünüyordum. “Yarın sana bir tane daha getireceğim.”

"Bu çok cömert bir davranış, çünkü bunun maliyeti muhtemelen sekiz dolar civarındadır."

“Bahşışlı on bir. Ama buna değersiniz, Koç.”

Bu sefer daha güçlü bir uyarılma hissi daha. Bana neden böyle "Koç" diye sesleniyor, bu kadar tahrik edici? Bunu söylerken dudaklarının aldığı şekil mi?

“Yarın sana bir içki daha getireceğim. Ve ondan sonraki gün de. Ve ondan sonraki gün de. Ve playoffların sonuna kadar her gün, çünkü hiçbir yere gitmiyorum. Beni güvenilmez, niteliksiz veya gereksiz biri olarak görmem umurumda değil.”

Kaşlarımı çatıyorum. Onun gereksiz biri olduğunu asla söylemedim. Öyle düşünmüyorum. Sadece başka bir yerde yer kaplaması gerektiğini düşünüyorum.

"İster beğenin ister beğenmeyin," diye devam ediyor, "benim beceriksiz halim bu takımı satılmaktan kurtaracak. Bu takımın Stanley Kupası'nı kazanması için elimden gelen her şeyi yapacağım ve sonra da sonsuza dek ortadan kaybolacağım. Üç ay sonra gidiyorum."

Jordan Hathaway'i anlamıyorum ve ondan hoşlanmıyorum da, çünkü Ross Sheridan gibi bir babam olsaydı, onu asla dışlamazdım. Ama bana gösterdiği bu kararlılık? Takımı bir arada tutma ve satılmasını engelleme konusundaki bu azmi?

Bu yüzden ona saygı duyuyorum.

"Güzel," diyorum, hâlâ gözlerinin içine bakarak. "Bunu duyduğuma sevindim."

Gözlerinde şaşkınlık beliriyor.

"Sezonun geri kalanını nasıl halletmeyi öneriyorsunuz?" diye soruyorum ve o da sanki bunu hiç beklemiyormuş gibi daha da şaşkın

görünüyor.

Elini indirmeden önce parmakları at kuyruğuna gidiyor. Bu sinirsel bir alışkanlık mı? "Daha fazla orta saha oyuncusuna ihtiyacınız var."

Santrafor, takımın tartışmasız en önemli pozisyonudur. Hem hücumda hem de savunmada güçlü, hızlı paten yapabilen ve gol atabilen bir oyuncu olmaları gerekir. Her şeyde iyi olmaları şarttır.

Arkama yaslandım, kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Miller bizde."

"Miller bu takımı tek başına taşıyamaz. Ya sakatlanırsa—"

Elimi kaldırıyorum ve o suskun kalıyor. "Jordan, o cümleyi tamamlama."

"Ya yaralanırsa?" diyecekti, "O ihtimali düşünmek bile istemiyorum."

Gözlerinde bir parıltı belirliyor ve dudakları yine o güzel kıvrımı alıyor. "Batıl inançlı mısınız?"

Bütün hokey oyuncuları biraz batıl inançlıdır. Cevap vermediğimde daha çok gülümsüyor.

"İkinci, üçüncü ve dördüncü hatlarınızda daha iyi merkez oyuncularına ihtiyacınız var. Bu, Rory üzerindeki baskıyı azaltacaktır."

"Baskı altında başarılı oluyor."

"Hayır, o rekabetten besleniyor. Buzda eğlenirken daha iyi performans sergiliyor. Amatör lige katıldıktan sonra nasıl oynadığına bakın."

Başımı yana eğdim. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Yüzünde hayal kırıklığı dolu bir ifade belirliyor. "Barda bazı şeyleri duyuyorum."

Tam olarak doğru gibi görünmeyebilir ama yine de haklı. Miller hokeye olan sevgisini yeniden keşfetti ve bu onu daha iyi yönde değiştirdi.

"Bu yeni merkez oyuncularının maaşını nasıl ödeyeceğiz?"

"Bize fayda sağlamayan oyuncuları takas edelim, mesela Barlow gibi," diyor hiç duraksamadan. Bunu düşünmüş. "İyi bir kanat oyuncusu ama Kato daha iyi. Onları daha cazip hale getirmek için draft seçimlerimizi sözleşmeleriyle birleştirebiliriz." Dizi yukarı aşağı sallanıyor ve daha hızlı, daha inançlı bir şekilde konuşuyor. "Takıma sosyal olarak uyum sağlamayan herkesin gitmesi gerekiyor. Bu adamların bir grup olarak sağlam durması her zamankinden daha önemli." Çok fazla şey söylemiş gibi ağzını sıkıca kapatıyor.

Yani, sessiz barmen, hokey hakkında sandığından biraz daha fazla şey biliyor.

“Çok iyi. Katılıyorum.” Başımı bir kez salladım ve gözlerinde bir parıltı belirdi.

"Siz yapıyorsunuz?"

Şaşkınlık mı? Gurur mu? Rahatlama mı? Emin değilim, ama beni kendine çekiyor, dikkatimi topluyor.

İnsanları geliştirmeyi seven yanım uyanıyor. Jordan'da bir şey mi var acaba? Hokeyi biliyor ve yüksek lisansı var, ki bundan haberim yoktu. Ayrıca ben ayrıldıktan sonra UBC takımıyla çalıştığından da haberim yoktu. UBC ve Storm arasında, Holly okulunu bitirirken bir yıl boyunca tam zamanlı bir ebeveyn oldum ve bu süre zarfında Jordan benim yapamadığım bir şeyi başardı: kadın takımına şampiyonluk kazandırdı.

Onunla ilgili bilmediğim başka neler var?

Ross Sheridan, teşvik edici bir tip değil. Geri çekilir ve yeteneğin kendiliğinden gelişmesine izin verir, müdahale etmez.

Peki ya Jordan'ın cesaretlendirilmeye ihtiyacı varsa? Ya da başarılı olabilmesi için doğru koşullara ihtiyacı varsa?

"Bu iyi bir strateji," diyorum ona.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sanki bunu beklemiyormuş gibi. "Tamam."

"Teşekkür ederim," diye ekliyorum, çünkü kendimi tutamıyorum.

Kaşlarını çattı, yüzündeki şaşkınlık daha da belirginleşti.

“Birisi sana iltifat ettiğinde, Jordan, teşekkür etmelisin.” Gülmemeye çalışıyorum ama dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor.

Kadın alaycı bir şekilde, "Bu bir iltifat mıydı? Boğazına takıldığını duymadım," dedi.

Onun ukala sözlerine kahkaha atmadan önce gözlerimi kapatmam gerekiyor. Derin bir nefes, kendimi kontrol altına almama yardımcı oluyor, sonra gözlerimi açıp ona sabırlı bir gülümseme veriyorum.

Hangi oyunu oynadığımızı bilmiyorum ama hoşuma gidiyor. "Senin bu işe kendini adadığını görmek beni mutlu ediyor. Farklılıklarımızı bir kenara bırakırsak, bu sezon birlikte çalışmak zorundayız."

Ellerine bakıyor ve ne düşündüğünü bilmeyi çok isterdim. Ancak elinin arkasında bir şey dikkatimi çekiyor ve farkına varmadan ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak parmaklarımı narin bileğinin etrafına doluyorum.

“Bu nedir?” diye soruyorum, derin çiziklere bakarak. Deri kızarmış ve tahriş olmuş. Yeni gibi görünüyor. “Bu kediden mi kaldı? Bunu iyice

temizlediniz mi?"

Sesim... kızgın mı çıkıyor? En azından sinirli. Bileğini geri çekmeye çalışıyor ama ben bırakıyorum. Tekrar çekiyor ve ben de bırakıyorum.

"Evet, temizledim." Elini ceketinin kolunun altına soktu. "Sorun yok. Göründüğünden daha kötü değil."

Kollarımı kavuşturdum. "Hâlâ o sokaktaki kediye besliyor musun?"

Bana bakmadan tereddüt etti. "Hayır."

"Ürdün."

Bakışlarını bana dikti, meydan okurcasına gözlerimin içine baktı. "Sokaktaki kediye yemek vermeyeceğim."

Bu beni ilgilendirmiyor. Jordan yetişkin bir kadın ve yorgun görünmesi, paltosunun yeterince sıcak olmaması veya bir kedinin onu tırmalaması benim sorunum değil.

Yine de, bu beni rahatsız ediyor. Her şey. Derin bir nefes alıp iç çekiyorum.

Masa telefonum çalıyor ve hoparlöre alarak cevap veriyorum; bu kesintiye hem rahatladım hem de sinirlendim.

"Merhaba, Ross."

"Günaydın, Tate." Sesi ofisimi doldurdu. "Jordan orada mı?"

"Evet." Gözlerimin içine bakıyor, sanki artık benden ne bekleyeceğini bilemiyormuş gibi beni inceliyor. "Buradayım."

BÖLÜM 12

ÜRDÜN

Cuma sabahı, dün gece barı kapatmanın verdiği yorgunlukla kendimi bir çöp torbası gibi hissederek saat altı on beşte Ward'ın ofisine girdim ve masasına bir başka iğrenç kahve bıraktım.

"Günaydın, Koç Ward."

Çenesi kasılıyor. Ona böyle seslenmemden gerçekten hoşlanmıyor. "Günaydın, Jordan."

Yazdığı e-postadan başını kaldırıp yeniden kullanılabilir bardağı inceliyor, gözleri kısılıyor ama yakışıklı dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor. Masasının karşısına otururken göğsümde bir heyecan dalgası hissediyorum, kendimi tepki vermemeye zorluyorum.

Her sabah ona iğrenç bir kahve getiriyorum ve baristanın içine attığı o gerçekten korkunç şurup karışımından uzun uzun, tadını çıkararak yudumlamasını izliyorum.

"Bugün ne var?" İçeceğini eline alıp kokladı. Bu sabah tıraş olmamıştı ve keskin çenesini koyu renkli sakallar kaplıyordu.

Bu aptal oyunumuzun üçüncü günü. Tek bir kelimeyle, tek bir yüz buruşturmayla bitirebilirdi ama sadece gülümsüyor ve içkiler için teşekkür ediyor.

"Bu gerçekten de ilginç bir şey," dedi dün. "Salatalığın bu kadar acı olabileceğini bilmiyordum."

Ardından o öğleden sonra ofisime öğle yemeği sipariş etti.

Bugün her zamanki gibi uzun bir yudum alıyor, gözlerime bakıyor, kaşlarını çatmadan önce içeceğe bakıyor ve şaşkınlık ve zevkin karışımından oluşan alçak bir ses çıkarıyor; bu ses doğrudan bacaklarımın arasına gidiyor.

“Bu ne? Marshmallow ve karamel mi?” diye soruyor, kaşlarını çatarak, sonra bir yudum daha alıyor ve işte. O ses yine geliyor. Bana onun nefes nefese, üzerimde, yarı donuk bir bakışla bana bakarken, dudakları aralıkken, gözlerini kapatıp başını geriye attığı anı hatırlatan ses.

"Beğenmenize sevindim," diyorum tuhaf bir ses tonuyla. Yüzüm ısınıyor. Burası sıcak.

Çok tatlı olması gerekiyordu. Baristaya çok tatlı yapmasını söyledim ama o gerçekten beğendi?

Tate Ward'ın bir şeyden keyif aldığını görmek içimde bir heyecan uyandırıyor.

Gözlerini kırıştırıyor, boğazını temizliyor ve bardağı yere bırakıyor, sonra fikrini değiştirip birkaç santim daha uzağa kaydırıyor. Ona bir yudum daha içirme konusunda karşı konulmaz bir istek duyuyorum.

O sesi tekrar duymak istiyorum.

"Hep çok erken geliyorsun," diye patavatsızca söylüyorum. Bu garipliğin ortadan kalkması için her şeyi yaparım.

"Sabahları spor salonuna gidiyorum." Bu yüzden saçları hep nemli. Bu yüzden her zaman çok güzel, taze, temiz ve büyüleyici derecede erkeksi kokuyor.

"Çok çalışkan birisin, Koç."

Gözleri ceketime kayd ve derin bir nefes verdi.

"Bana Tate diye seslenmelisin," diyor, hâlâ gözlerinde bir buruklukla ceketime bakarken, "ve daha iyi bir ceket almalısın."

Kadife ceketimin koluna bakıyorum. Kenarı yıpranmış. Daha profesyonel bir şey demek istiyor.

"Benimkini giymeyi reddettiğin için," diye ekliyor ve ben cevap vermeden telefon çalıyor. Gözleri üzerimde, telefonu açıyor. "Günaydın, Ross."

O öğleden sonra asansörden çıktım ve tam karşımda sert bir erkek göğsü belirdi.

"Ah, özür dilerim."

"Vay canına." Elleri beni dengelemek için omuzlarıma uzandı ama ben geri adım attım, Tate'in temiz kokusunu içime çekerken boynumda bir

sıcaklık hissettim. “İyi misin?”

"Çekici Baba" kıyafetini daha rahat bir şeyle değiştirmiş. Tişört ve eşofman altı, hokey ekipman çantası da kocaman omzuna asılı. Kaslı kolları tüm ihtişamıyla sergileniyor.

"Seksi Baba Spor Salonuna Gidiyor" diye adlandırılabilir bu görünüm.

"Hı hı." Sesim çok tiz çıkıyor. "Yine mi spor yapıyorsun?" Tişörtünün göğsünde nasıl gerildiğine bakmamaya çalışıyorum. "Sorun ne, sabah dörtte kalkmak sana yeterince işkence değil mi?"

Ağzının kenarı yukarı kaydı ve göğsümde o garip heyecan tekrar belirdi. Onun sinirlerini bozmaktan hoşlandığımı sanıyordum ama bu sabah o içeceği içerken çıkardığı sesi düşünmeden edemiyorum. Karamelli marshmallow.

Tate Ward'ın gizli bir tatlı düşkünlüğü mü var? O kadar sorumluluk sahibi, kontrollü ve iyi bir insan ki, asla yapmaz.

"Miller ve Volkov ile bir oyuncuyu deniyorum," diyor beni incelerken. Gördüğü her neyse, kaşlarını çatıyor. "Erken kalk Jordan. Uzun bir hafta geçirdin."

En uzun. Sabah babamla görüşme için arenaya varmaktan, akşamları bar müdürü bulmaya çalışırken barı kapatmaya kadar, inanılmaz derecede yorgunum. Eve gelir gelmez, yarın öğleden sonra vardiyam başlayana kadar yirmi saat kesintisiz uyuyacağım.

Bekle. Potansiyel müşteri mi? "Kimin için takas yapmayı düşünüyorsun?"

"Liam Hutton."

Asansöre doğru ilerlemeye başladı ama ben onun yoluna çıktım.

"New Jersey ile mi?" Yüzümü buruşturuyorum. Tam karşımda durana kadar boyunun ne kadar uzun olduğunu unutuyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

Kaşı yukarı kalktı. Asansör kapıları kapanmaya çalıştı ama elini kaldırarak onları durdurdu. "İzleme ekibi onu tavsiye etti."

"O bencil ve topu sürekli elinde tutan bir oyuncu." Onu Storm'a karşı oynarken gördüm. Yetenekli, evet, ama tıpkı Rory Miller'ın eskiden olduğu gibi.

Tate kaşlarını çatarak beni inceliyor. "Onda büyük bir potansiyel görüyorum."

"Yetenekli ya da potansiyelli olmadığını söylemiyorum. Sadece doğru kişi olmadığını söylüyorum. Bizim oyuncularımız onun için doğru grup

değil.”

Sesimdeki güç beni şaşırtıyor. Çok emin konuşuyorum. Gerçekten de öyleyim. Hutton'ın bu takıma uygun olmadığını biliyorum. Yüksek lisansım sırasında uzmanlaştığım konu buydu: takım dinamiklerinin bireysel oyuncularla nasıl değiştiği.

Tamamlayamadığım yüksek lisans. UBC takımını bir yenilgi serisine sürükleyen çalışma, diye hatırlatıyor bana ufak tefek, çirkin bir ses.

"Katılmıyorum," diyor Tate, ellerini omuzlarıma koymadan önce ve beni nazikçe kenara çekiyor.

Belki de haklıdır. Daha önce ben de yanılmışım.

Asansöre biniyor. "Ha, bir de Jordan?"

Gözlerinde bir parıltı beliriyor ve dikkatimi çekiyor. "Ofisinize sizin için bir şey bıraktım. Takımdan küçük bir hoş geldin hediyesi. Bu hafta boyunca o kadar çok içki ikram ettiğiniz için tekrar teşekkür etmek istedim. Vancouver Storm'da görmek istediğimiz takım ruhu işte bu."

Onun bu oyunu oynama şekline sinirlenmem gerekirdi ama gülmek istiyorum. Bundan nefret ediyorum, benden böyle bir tepkiyi koparıyor.

Daha bir şey söyleyemeden asansör kapıları kapandı.

Ofisime doğru ilerlerken, sandalyemin üzerindeki büyük ipek kurdeleli beyaz kutunun içinde korkunç bir şey olmasını bekliyordum. Belki kirli bir çorap, belki de kızının evcil kertenkelesinin kurumuş cesedi. Belki de içinden fırlayan sıkıştırılmış yılanlardan biri veya beni parıltılarla kaplayacak bir sim bombası.

Beyaz ince kağıdın altında ise parmaklarım yumuşacık bir kumaş buluyor. Tıpkı bir bebeğin battaniyesi gibi yumuşak.

Ah.

Bu bir palto. Zengin bir deve tüyü rengi. Kumaşı yumuşak ve lüks; etikete göre kaşmir ve İtalyan yünü. Parlak altın düğmeler, ipeksi bir astar ve beni sıcak tutacak büyük bir yaka. Etiketle Holt Renfrew yazıyor ama fiyatı çıkarılmış. Şehir merkezinde, vitrinlerine bakmaya bile gücüm yetmeyen lüks bir mağaza. Bahse girerim bu palto birkaç aylık kira bedeline mal oldu.

Parmaklarımı yumuşak kumaşın üzerinde gezdirirken içimde bir şeyler yankılanıyor. Bu, sahip olduğum en güzel şey şimdiden. Georgia çok sevinecek.

Kartta, sıska ve erkeksi bir yazıyla "Ekibe hoş geldiniz. Çok sabırlı patronunuz Tate Ward'dan." yazıyordu.

Tamam. Demek böyle olacak? Tate Ward'ın bana güzel ve pahalı bir hediye almasının verdiği o sıcak, neşeli hissi görmezden geliyorum ve onun benimle dalga geçtiğine odaklanıyorum. Tam olarak ne yaptığını görüyorum. Ben alçalıyorum, o yükseliyor.

Sorun değil. Sırıttıyorum. Tate Ward benim ne kadar alçalabileceğimi bile bilmiyor.

BÖLÜM 13

TATE

Liam Hutton bizim adamımız değil.

"Bu senindi," diye sesleniyor Hutton, boş arenada bir oyun kurarlarken Miller'a; Volkov ve ben de kenardan izliyoruz.

O kadar emindi ki. Nasıl bildi? Onu şahsen tanıyor muydu?

"Evet," diye karşılık verdi Miller, ses tonunda bir sertlik vardı; Hutton'la oynamaya başladıktan yaklaşık iki dakika sonra, neşeli ve rahat tavrı ortadan kaybolmuştu.

Peki neden her gün bu kadar yorgun görünüyor? Erken kalkmaktan bu kadar mı nefret ediyor, yoksa daha mı fazlası?

İyi mi? Elindeki çizik ne? Bu sabah gördüğümde iyileşiyor gibiydi.

Hayır, bunu yapmayacağım. Jordan Hathaway'e yatırım yapmayacağım. Ona her şeyini veren babasına nasıl davrandığına bakın. Ona rehberlik edeceğim ve rolünde onu teşvik edeceğim, ancak onun iyiliğini diğer çalışanlardan daha fazla önemsemeyeceğim.

Eğer herhangi bir çalışan yorgun görünürse endişelenirdim. Sorular sorardım.

"Miller ondan hoşlanmıyor," diye mırıldandı Volkov, yedek kulübesinden maçı izlerken.

Yavaşça nefes veriyorum. "Evet."

"Miller herkesi sever."

"O senin adamın değil," dedi Jordan. "Bu adamları tanıyorum ve onlarla uyum sağlayamayacak."

Beni iyi bir koç yapan yanımda, insanlardaki potansiyeli fark etmekten zevk alan yanımda, onda da aynı şeyi hissetti. Bunu tüm çalışanlarımda yaşadım: Streicher, Miller, Owens, Volkov, Walker. Dr. Greene'i yerel hastane programından aldığımda da. Jamie Streicher'a çok iyi bir asistan

olacağını düşündüğüm Pippa Hartley'de de. Bu ikisi o kadar iyi çalıştılar ki şimdi evlendiler. Darcy Andersen'ı, istatistik yeteneğinin hokey bilgisiyle eşleştiğini fark ettiğimde de. Hazel Hartley'i ise fizyoterapi programından aldığı mükemmel referanslar ve çalışmalarını gördüğümde de aynı şeyi hissettim.

Tek gereken bu. Tutku ve beceri. Hepimizin burada olmasının sebebi bu.

Jordan hakkındaki kişisel duygularım ne olursa olsun, onu en iyi şekilde kullanmak hem takıma hem de Ross'a karşı bir sorumluluğum.

Volkov çenesini buza vurarak, "İşimiz bitti mi?" diye sordu.

"Evet. İşimiz bitti. O bizim adamımız değil."

Yukarı kata çıktığımda, boş ofisinin önünden geçerken, masasına bıraktığım kutunun yerinde olmadığını fark ettim. Masama oturdum, cebimden telefonumu çıkardım ve bir arama yaptım.

"Vay canına, vay canına, vay canına," diye yanıtlıyor Antrenör Jay Choudhury. "İşte karşımızda Baba Ward."

"Hadi bakalım." Yüzümde beliren gülümsemeyi hissedebiliyorum. Bazı şeyler asla değişmez, tıpkı takım arkadaşlarının birbirlerine sevgi gösterisi olarak takılmaları gibi. Kalbim nostaljiyle doluyor.

Gülüyor. "Ne oldu, on yıl mı?"

"Öyle bir şey." Dizimi sakatlayıp derin bir depresyona girdiğimden ve eskiden ailem gibi gördüğüm tüm takım arkadaşlarımla konuşmayı kestiğimden beri on yıl geçti. "Nasılsın Jay?"

"Harika, aslında. Ben de UBC'de sizin eski işinizdeyim, kadın buz hokeyi takımının antrenörlüğünü yapıyorum."

"Biliyorum. Zaten bu yüzden aradım." Bakışlarım pencereden dışarı kayıyor ve bana Hutton'ın bizim adamımız olmadığını söylediğini düşünüyorum. "Sana Jordan Hathaway hakkında bir şey sormak istiyorum."

BÖLÜM 14

TATE

Cumartesi gecesı, Jordan Hathaway hakkındaki şüphelerim doğrulandıktan sonra, Filthy Flamingo'daki barlardan birine oturdum. Kaşlarından biri kalkık bir şekilde karşımda belirdi. "Burada ne işin var?"

"Merhaba, Jordan." Koltuğuma yaslanıp küçük bara göz gezdirdim. Maç gecesı olmadığı için arka tarafta sadece birkaç müdavim oturuyordu.

Bu yüzden çok yorgun. Geçtiğimiz hafta çok yoruldu.

Göğsümde ağır bir suçluluk duygusu kıvranıyor. Daha önce fark etmeliydim. Bir şeyler yapmalıydım. Başka biri olsaydı, yapardım.

"Tate." Gözlerimin içine bakıyor ve ismimi söyleme şeklini beğeniyorum. "Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar soruyor.

"Jordan, neden hâlâ barda çalışıyorsun?"

"Bir menajer bulmaya çalışıyorum."

"Bu ne kadar sürecek?"

Başını salladı. "Bilmiyorum. Takaslar ne kadar sürer ki? Doğru kişiyi bulana kadar sürer."

Haklısın, ama yine de derin bir nefes alıp, sinirle saçlarımı karıştırırken buluyorum kendimi.

"Ekip, barmenlik yapmanız için size yardımcı olabilir."

"Hayır, teşekkürler. Nasıl eleman aldığınızı gördüm. Ben hazırım."

"İşte o konu." Gözlerine bakıyorum. Tavana astığı ışıkların altında gözleri parlıyor. "Haklıydın."

Duyduklarından emin değilmiş gibi bir kez göz kırpmıyor, sonra dudakları kıvrılıyor. Tam ve içten bir gülümseme değil, ama normalde takındığı o temkinli bakış da değil.

Bu bir başlangıç. Ama neyin başlangıcı, hiçbir fikrim yok.

"Affedersin?"

“Haklıydın,” diye tekrarlıyorum. “İşe yaramadı.”

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve gözlerinde bir parıltı belirdi. Haklı olmaktan hoşlanıyordu. Hayır, haklı olmaya bayılıyordu.

Jordan Hathaway'in böyle bir şeyden keyif aldığını görmek büyüleyici.

"Sen haklıydın, ben haksızdım," diyorum, çünkü daha fazlasını istiyorum.

Gözleri geriye doğru döndü ve inledi. Aniden ve şiddetli bir şekilde kan penisime hücum etti ve aman Tanrım. Benim önümde böyle sesler çıkaramaz.

"Ama Koç, siz çok emindiniz."

Buraya gelmek kötü bir fikirdi. Bana öyle "Koç" diye seslendiğinde kendimi tuhaf hissediyorum. Gergin. Tahrik olmuş gibi.

Ona ilgi duyuyordu.

Kahretsin. Bu hiç de kabul edilemez.

"Öyle demiştin, değil mi?" diye ısrar etti, dudaklarında o kıvrık ifade ve gözlerinde parıltıyla. "Benimle aynı fikirde olmadığını, genç ve yetenekli olduğunu ve onda büyük bir potansiyel gördüğünü söylemiştin?"

Dilimin ucuyla köpeğimin dişlerinin üzerinden geçiyorum, gözlerine bakmıyorum.

"Belki de hafızam beni yanıltıyor," diye ekliyor.

"Ürdün."

"Evet, Koç."

“Bu konuda olgun davranalım.” Kaşımı kaldırarak ona sataşmaya çalıştım ve gözleri, sanki hedefime ulaşmış gibi kısıldı. “Ve bana Koç demeyi bırak.”

"Özür dilerim, Tate."

Neden bu kadar çekici? Dudakları. Hayır, gözleri, adımı söylerken kısılan gözleri. Kulağıma fısıldadığını düşündüğüm an. Tüylerim diken diken oluyor.

Gözlerime bakıyor, gözlerinde meydan okuma ve eğlence kıvılcımı parlıyor ve bunu göğsümde hissediyorum—kazanma arzusu, ama aynı zamanda oyunun eğlencesi. Rekabetçiyim, elbette öyleyim. Kanımda var, beni harika bir hokey oyuncusu yapan da bu.

Daha çok gülümsüyor, gözlerini kısarak bana bakıyor ve bu hoşuma gidiyor. Sanki birbirimizle dalga geçiyormuşuz gibi bana böyle bakması hoşuma gidiyor. Onun sessiz barında otururken içime bir huzur duygusu çöküyor.

"Hutton'ı nereden biliyorsunuz?" diye soruyorum ona, çünkü bu gece burada olmamın asıl sebebi bu.

"Takımı tanıyorum." Barda etrafına bakındı. "Barda konuşmalarını duyuyorum. Birlikte nasıl çalıştıklarını ve buzda nasıl oynadıklarını biliyorum."

Bakışlarım altında kıpırdanıyor, gözlerindeki neşeli, oyunbaz ışık soluyor. "İçecek ister misin?"

"Limonlu soda lütfen." İşe koyulmasını izliyorum ve elleriyle yapacak bir şey bulduğu anda rahatlıyor. "Bugün Jay Choudhury ile konuştum."

Jordan hareketsiz kalır, yüz ifadesi bomboştur.

"Bana, onların şampiyonluk kazanmalarına senin yardım ettiğini söyledi."

Baş antrenör olarak geçirdiğim dört yıl boyunca takımla yapmaya çalıştığım bir şeydi bu.

"Ben yapmadım." Gazlı su şişesini açarken gözlerini bardaktan ayırmadı. "Bunu kendileri yaptılar."

Ross'un ofisinde söylediği şey buydu.

"Siz ayrıldıktan sonra bile, onların kazanmasının sebebinin sizin önerileriniz olduğunu söyledi. Takım içinde güven ve inanç oluşturmaya önem verdiğiniz ve farklı kişiliklere sahip oyuncularla kadroların nasıl farklı performans gösterdiğini incelediğinizi belirtti."

Neden hak ettiği takdiri almıyor? Benim onu yetersiz bulmamı mı istiyor?

Jay bana aklımdan çıkmayan başka bir şey daha söyledi. Mezun olmadığını söyledi. Okul yılı bitmeden yaklaşık bir ay önce izin almış, diye ekledi. Bana artık ekiple çalışmayacağını söyleyen bir e-posta göndermiş ve ertesi gün ofisi boşaltılmış.

Bardağın kenarına bir parça limon koyup bana doğru uzattı. "Kızınızla evde olmanız gerekmez mi?"

"Bu gece annesi ve üvey babasıyla birlikte."

Kadın arkadaki tezgâha yaslanarak düşünceli bir ses çıkarıyor ve ben de içeceğimden bir yudum alıyorum.

"Şehrin en iyi limonlu sodası burada," diyorum ona ve o da homurdanıyor.

"İçki içmiyor musun?" diye soruyor, koyu renk tırnaklarını incelerken. "İçinde alkol olan hiçbir şey sipariş etmiyorsun."

Tırnakları bugün lacivert. Dün bordoydu, demek ki dün gece ya da bugün yeniden boyamış olmalı. Nerede yaşıyor olursa olsun, tırnaklarını özenle, dikkatle ve odaklanarak boyadığını hayal ediyorum.

"Evet, içmeyi bıraktım. Bea'nın geleceğini öğrendiğim gece."

Merakla gözlerini benimkine dikti ama daha fazla soru sormadı.

"O günlerde çok içiyordum. Aşırı derecede. Annesi Holly ile sadece bir kez birlikte olmuştuk, sonra beni arayıp hamile olduğunu söyledi ve..." Başımı sallıyorum, anılar zihnimi dolduruyor. "Alkoliktim, depresyondaydım ve bir çocuğum olacaktı, bu yüzden artık böyle olmak istemiyordum. Hala alkoliğim," diye ekliyorum, "ama iyileşiyorum. Ve ayıkım."

Düşünceli bir şekilde mırıldanmaya devam ediyor, hâlâ bana bakıyor ve gözlerinde saygı ve hayranlığa benzeyen bir ifade belirliyor.

Ya da belki de bu sadece bir temenni.

"Alkol kullanım bozukluğu daha modern bir terim," diye ekliyorum. "Aslında baban beni oraya götürdü."

Kadın kaskatı kesildi. "Nerede?"

"Rehabilitasyona gittim. Bea hakkında telefon aldığım geceydi." O zamanlar onun Bea olduğunu bilmiyorduk. "Ve rehabilitasyonum bittiğinde, o aradı ve bana UBC'de koçluk işi buldu."

Kaşlarını çatarak beni inceliyor. Bütün bunları neden anlattığımı bilmiyorum. Konuyla alakası yok.

Onunla paylaşmak güzel bir duygu. Belki o da benimle paylaşır.

Tırnaklarını tekrar inceliyor. "Sen ve Holly...?" Bakışları yukarı kalkıyor, gözlerinde bir soru işareti var.

"Birlikte miydik? Hayır. Bence en başından beri aramızda sadece arkadaşlık olduğunu biliyorduk. Neden birlikte olduğumuzu bile bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Ve hatırlamıyorum da. Ama Bea için arkadaş olmaya karar verdik. Anne babasının sağlıklı bir ilişki içinde olduğunu görmesi gerekiyor, romantik bir ilişki olmasa bile."

Jordan bana bakıyor ve keşke ne düşündüğünü duyabilseydim. "İyi bir baba gibi görünüyorsun."

"Vay canına." Kaşlarım kalktı. "Bu bir iltifat mıydı? Boğazına takıldığını duymadım."

Bakışları değişti, keskin ve eğlenceli bir hal aldı. "Tate, biri sana iltifat ettiğinde teşekkür etmelisin."

Benimle flört mü ediyor? Hayır. Olamaz. Jordan Hathaway flört etmez. Ama aramızda elektrik yüklü bir şey var ve kasıklarımnda ağır, istenmeyen bir ağrı hissediyorum. Boğazımı temizliyorum, başka yöne bakıyorum ve o da aynısını yapıyor.

"Teşekkür ederim," diye başımı sallayarak karşılık verdim. Kibar ve profesyonel olmaya özen gösterdim. "İyi bir baba olmaya çalışıyorum. Çok çabalıyorum."

BÖLÜM 15

ÜRDÜN

Sokakta çöpleri atarken tanıdık, anlaşılmaz bir miyavlama sesi duydum.

Hayır. Oradan çıkamazdı—

Yatak odamın penceresini açık bıraktığımı fark ettim. Sadece bir santim kadar. Eski bir alışkanlık. Kahretsin.

Aşağıya bakıyorum.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım yüzünü görünce.

İşte orada, şeytan kedi. Bütün gece aralıksız yağmur yağdı. Sıcak ve kuru olan daireme girebilecekken neden burada dışarıda?

"Özür dilerim," diyorum ona, o da o aptalca alt çene çıkıntısıyla bana ters ters bakarken. "Çok çirkinsin."

"Vay."

Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde tekrar irkildim. Tate kapı çerçevesine yaslanmış, kediye bakıyordu.

"Demek bir kediniz var."

"O benim kedim değil."

"O mu?" Bana alaycı bir bakış attı. "O bir kadın mı?"

"Kadınsı bir enerjisi var."

Çömelerek yere eğildi. "Hey, kedicik. Adın ne?"

Kedi, gözlerini yüzüne dikmiş bir şekilde, ona doğru sessizce yaklaşıyor.

"Dikkat et," diye uyarıyorum. "O, şöyle bir şey yapacak—"

Kedi homurdanarak Tate'in bacaklarına sürtündü. Ağzım açık kaldı.

"Ahhh." Büyük eliyle sırtını okşadı ve kız tekrar mırıldanarak yüzünü diğer eline sürdü. "Ne tatlı bir şey."

"Ne kadar tatlı biri?" Ağzım açık kaldı. "O öyle biri değil," diye açıkladım onu işaret ederek. "O biraz cadı."

“Jordan.” Kediye kucagına alıp kollarına yerleştiriyor, kedi tüylerini düzelterip mırıldanırken onu okşuyor. Bunu yaparken iki gözünü de nasıl yerinde tuttuğunu anlamıyorum. Ben yapsaydım ölmüş olurum. “Kedine 'sürtük' deme.”

“O benim kedim değil!” Sesim garip bir şekilde inceliyor. “Onunla ne yapacağıma karar verene kadar onu yanımda kalmasına izin veriyorum.”

Yalancı. Onu hayvan barınağına götüremem. Nedenini bilmiyorum. Sadece götüremiyorum. Orada hoşuna gitmezdi.

Adam şaşkınlıkla iki kez baktı. "Onu eve mi götürdün?"

Bütün hafta boyunca göz ucuyla baktığı çizik elini gösteriyorum ve kaşlarını çatıyor.

“Hıh.” Kollarında kıpırdanıyor ve adam onu yere bırakıyor. Sanki mekanın sahibiymiş gibi doğruca bara giriyor. “Artık sokak köpeği gibi görünmüyor.”

İçeriye döndüğümüzde, kedi Tate'in kucagına kıvrıldı ve göğsümde bir şey sıkıştı. Tezgahın diğer ucunda birkaç müdavim oturuyor, müzik kısık sesle çalıyor ve pırıltılı ışıklar mekana sıcak bir parıltı veriyor.

Haftanın yorgunluğunu hala üzerimde hissediyorum ama burası benim güvenli, mutlu yerim ve Tate'in burada olması, kediye bol bol ilgi göstermesi ve bana arkadaşlık etmesi, düşündüğüm kadar istenmeyen bir durum değil.

Aslında oldukça hoş. Sakin geceler bazen çok uzun sürüyor ama zaten gece yarısını geçti.

“Bu bir sağlık yönetmeliği ihlali.” Kediye işaret ederek, sanki gerçekten bir şey yapacakmışım gibi davrandım. “İşletme ruhsatımı kaybedebilirim.”

Gözleri kısıldı. "Seni ispiyonlamayacağım."

Kedi çenesini tezgâha yasladı, gözleri bana dikilmişti. "Kendini beğenmişlik yapma," dedim ona.

Mekanın müdavimleri masalarından kalkıp boş şişelerini barın ucuna bırakıyor ve el sallayarak veda ediyorlar.

"Şimdi kapatıyorum," diyorum Tate'e.

"Tamam aşkım."

Bir an bekliyorum. "Yani gitmeniz gerekiyor."

"Hareket edemiyorum." Kucağındaki mırıldanan siyah tüy yığınınına işaret ediyor. "Seçildim."

Ağzının kenarından dilini dışarı çıkarmış, tıpkı küçük bir aptal gibi. Gülmek istiyorum.

"Sağlam bir yağmur yağıyor," diye ekliyor. "Seni eve bırakacağım. Araban yok, değil mi? Arenadaki park yerin her gün boş."

Arabam yok çünkü çok pahalı. Vancouver'da her şey pahalı.

"Üç blok ötede oturuyorum."

"Yürümüyorsun." Gözlerini kediden ayırmadı ama sesi kararlıydı. "Ve sanırım yeni paltonu da giymemişsin."

Yakalandım, ama inatçı olduğumdan ya da aramızdaki küçük oyunu oynadığım için değil. Giymek için çok güzel ve kaşmiri yağmurda mahvolacak.

"Ne yapman gerekiyorsa yap Jordan, sonra seni ve kedini eve bırakacağım."

BÖLÜM 16

ÜRDÜN

Tate'in arabası, anlaşılan o ki, Japon bir üreticinin koyu yeşil ve göze çarpmayan kompakt bir SUV'uymuş. Tam da tahmin ettiğim gibi, son derece sorumluluk sahibi ve güvenilir bir araba.

Arka kapıyı açıp, patileri ıslanmasın diye buraya kadar kucağında taşıdığı kediye arka koltuğa yerleştiriyor. Ben yolcu kapısına uzanıyorum ama o benden önce davranıp kapıyı açık tutuyor ve ben emniyet kemerimi takana kadar bekleyip sonra kapatıyor.

Arka koltukta kedi çoktan uyuyakalmış.

Arabaya binip motoru çalıştırdığında, "Nereye gidiyorum?" diye soruyor. Koltuk ısıtıcımı açıyor ve havalandırmaları sıcak hava üfleyecek şekilde ayarlıyor, ama dikkatim onun keskin, temiz kokusuna takılıyor.

"Jordan?" Koluma hafifçe dokundu.

"Hmm?"

Beni merakla ve hafif bir gülümsemeyle izliyor, sanki komik ya da sevimliymişim gibi.

"Nereye gidiyorum?"

"Alexander ve Gore. Üç blok yukarıda."

Sessizce araba sürüyoruz, ben de ara sıra ellerinin direksiyonu nasıl kavradığına bakıyorum.

"Burası uygun," dedim binama yaklaşırken, o da arabayı önüne park edip motoru kapattı. "Yolculuk için teşekkürler." Kapıyı açıp dışarı çıktım ve ciğerlerimi temiz havayla doldurdum.

Sonunda düşünebiliyorum.

Tate sürücü koltuğundan iner ve arka kapıyı açar. "Onu yukarı çıkaracağım."

"Hayır," diye patladım.

Onun benim berbat dairemi görmesini istemiyorum. Tate Ward, hayatını düzene koymuş birinin görüntüsü. Kanıt her yerde; işi, arabası, kıyafetleri, sabah erken kalkmaları. Benim berbat dairemi görmesi, hakkımda zaten düşündüklerini pekiştirecek.

Kaşını kaldırarak kediye kolunun altına sıkıştırdı. Kedi neredeyse hiç uyanmadı. "Seni yine tırmalayacak."

Yapacak. Son zamanlarda gözlerimi de hedef alıyor.

Sanki benim bir itirazım olmadığını biliyormuş gibi, Tate binanın ön kapısına doğru yöneldi ve dışarıda yığılı duran eşyalara gözlerini dikti.

Birden durdum. Binanın önü eşyalarla doluydu. Bir mutfak masası. Eski püskü bir kanepa. Gelişigüzel paketlenmiş kıyafetler, tuvalet malzemeleri ve bulaşıklar dolu kutular.

Midem alt üst oldu. Eşyalarım.

Tate bana endişeli bir bakış attı. "Anahtarını mı unuttun?"

Tabii ki kutular hakkında hiçbir şey söylemiyor. Çok kibar. Muhtemelen kutuların her zaman orada olduğunu düşünüyor.

Bir anda kutuları açmaya, aramaya başladım, kalbim hızla çarpıyordu. Kahrolası Garth. Kutular nemli. Giysilerim yağmurdan sıırılsıklam olmuş. Midem bulanıyor. Kusacağım. Bir kutuyu kenara itip aramaya devam ettim.

"Jordan, neler oluyor?" Sesi çok uzaktan geliyor, kulaklarımda kan gümbürtüyor. "Bütün bunlar ne?"

"Plaklarım." Dalgınım, onları bulmaya odaklanmış durumdayım. "Ve plak çalarım."

Eğer hasar görürlerse, mahvolurlarsa, bilmiyorum. Ağlarım. Çılgılık atarım. Ölürim. Tamamen çıldırırım. Onlar onundu ve ondan geriye kalan tek şey onlar. Onunla bağlantı kurmanın tek yolu, o plakları dinlemek ve onu düşünmek.

Islak kutuyu kenara, yere ittim ve işte oradalar. Dikkatsizce bir kutuya atılmışlar, tam da saklanmamaları gerektiği gibi, ama neyse ki kuru ve hasarsızlar. Pikap kutunun dibinde. Hala çalışıp çalışmadığını bilmiyorum, düşüp kırılmış olabilir, ama umarım yedek parça sipariş edebilirim.

Aman Tanrım. Derin bir nefes verdim, gözlerimi kapattım, yüzümü geriye doğru eğdim.

"Jordan." Adımı o kadar yumuşak bir sesle söylüyor ki, gözlerimi açtığımda beni endişeyle inceliyor. Yüzüme dokunmak için uzanıyor, sonra vazgeçip geri çekiliyor. "Ağlıyorsun."

Gözlerimi kırpıştırıp yüzümü siliyorum. Aman Tanrım. Bana ne oluyor? Perişan haldeyim. "Yağmur yağıyor." Kızarmış gözlerimi görmesin diye başka yöne bakıyorum. "Yüzüme yağmur yağdı. Onu yere bırakabilirsin sanırım." Yeri işaret ediyorum.

Ağır kutuyu ıslanmasın diye tente altına çekerken aklım karmakarışık. Ne yapacağımı bilmiyorum. Belli ki evden atıldım. Garth kedinin daireden çıktığını gördü mü? Görmüş olmalı.

Neden, neden bu şeytan kediyi eve getirdim ki, burada son şansımı kullandığımı biliyordum? Ona bir göz attım ve bana o aptal, çarpık dişli bakışını attı.

Çünkü onu bırakamazdım. Çünkü o çok çirkin, kötü kalpli ve yalnız. Kimsesi yok.

"Yolculuk için teşekkürler," dedim Tate'e, ellerimi belime koymuş, eşya yığınımına bakarak. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Gidip neler olup bittiğine bakalım mı?" diye soruyor, daha önce hiç duymadığım kadar nazik ve dikkatli bir ses tonuyla. "Lütfen?"

İtiraz etmek üzere olan adama şöyle bir baktım.

"Gitmiyorum," diyor, hâlâ nazik ama kararlı bir şekilde.

Omuz silktim ve merdivenlerden yukarı, daireme kadar beni takip etmesine izin verdim.

Ön kapıma kağıtlar yapıştırılmış; binanın etrafında çeşitli nedenlerle (geç ödenen kira, dairede esrar içme, gece geç saatlerde çok fazla gürültü yapma) tahliye edilen insanların kağıtlarını da aynı şekilde görüyorum.

Bu binada evcil hayvanlara izin verilmiyor!!!! Garth, "tahliye nedeni" başlığı altında bunu yazdı.

"Evcil hayvan beslemenize izin verilmezken kedi mi sahiplendiniz?" diye sordu Tate, sanki dünyanın en aptal insanı benmişim gibi alçak sesle.

Tahliye bildirimine bakıyorum. "Evet."

Kalacak bir yer bulmam gerek ve kediyi, plakları ve pikapı da yanımda getirmem lazım. Bir taksi çağırmalıyım. Evcil hayvan dostu olması gerekiyor.

İçini çekti. "Ne yapacaksın Jordan?"

"Georgia'yı arayacağım."

"Uyuyor olacaklar."

Saat sabah 13:30. Kesinlikle uyuyorlar ve onları böyle rahatsız etme fikrinden nefret ediyorum. "Belki de etmemeliyim."

Bana kaşını kaldırarak baktı. "Uyuyorlarsa, yatakta başka bir şey yapıyorlardır."

Of. Öyle olurlardı. Aşık kuşlar. İğrenç. Onların sevişmelerini gerçekten bölmek istiyor muyum? Hayır. Hayır, istemiyorum.

"Otele gideceğim."

"Evcil hayvan kabul eden bir yer mi?"

"Hı hı." Eğer bir tane bulabilirsem—ve bir şekilde bağırsaklarım hala vücudumdayken kediye oraya götürebilirim—gerçekten de bunu karşılayamam. Takımdan aldığım maaş henüz banka hesabıma yatmadı.

Bakışlarım işe giderken yürüdüğüm yöne, yani arenaya kayıyor. Bana yirmi dört saat binaya giriş imkanı sağlayan bir giriş kartım var.

"Ofisinde uyumayacaksın, Jordan."

Onun beni böyle okuyabilmesi beni çileden çıkarıyor.

"Bana sor," diyor.

"Sana ne soracağım?"

"Biliyor musun."

Ne olduğunu biliyorum ve işlerin bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum. Onun son çarem olması, beni yardım istemeye zorlaması...

Gururumu bir kenara bırakarak, midemde kötü bir hisle derin bir nefes aldım ve Tate'e bakarak göz göze geldim.

"Bu gece sizin kanepenizde kalabilir miyim, Koç?"

Ona bu şekilde hitap etmem üzerine çenesi seğirdi ama bana dostça gülümsedi. "Elbette. Hadi gel."

Kucağında kediyle merdivenlerden aşağı inip lobiden çıktı ve ben de onu takip etmekten başka çare bulamadım. Eşyalarımın yanından geçerken plak kutusunu ve pikapı aldı ve dün ofisimde beliren beyaz kutuya doğru çenesini kaldırdı, kutu hemen yanında duruyordu.

"Ama önce," diyor, "şu lanet olası ceketini giy."

BÖLÜM 17

ÜRDÜN

"Bazı albümler büyük bir tepkiye neden oldu," diyor arabada, göz kapaklarım ağırlaşırken.

Yumuşak, güzel paltomu giymiş halde, sıcak ve lüks koltuğa daha da gömülüyorum ve sanırım yaşadığı yer olan Kuzey Vancouver'a giden köprüden geçerken çatıya ve yollara yağan yağmurun sesini dinliyorum. Kedi arkada uyukluyor ve plaklarım ve pikapım onun yanında güvende. Tate, yolculuk sırasında sarsılmasınlar diye onları emniyet kemerleriyle bile bağlamış.

"Onlar annemin eşyalarıydı."

"Hmm."

Tate, tıpkı hokey oynadığı gibi, kolaylıkla, kontrolle ve beceriyle araba kullanıyor. Sanki vücudum onun direksiyon başında olduğu zaman güvende olduğumu biliyormuş gibi, göz kapaklarım ağırlaşıyor ve beynime oksijen gitmesi için derin bir nefes alıyorum. Uyuyakalmayacağım. Tate'in arabasında asla. Muhtemelen ağzımdan salyalar akacak ve onun hakkımdaki düşük düşüncesini daha da kötüleştireceğim.

"Uyuyabilirsin," diyor, bana bakıp sonra tekrar yola dönüyor, gözlerinde bir şey var.

Endişe mi? Tanrım, umarım değildir. Kendime bakamayacağımı düşünmesinden nefret ediyorum. Yaşadığım berbat yeri ve tüm eşyalarımın yağmur altında olduğunu görmesinden nefret ediyorum.

Evden atılmaktan bile kendimi koruyamıyorsam, takıma Stanley Kupası'nı kazanmasında nasıl yardımcı olabilirim ki?

"Uyuyakalmayacağım."

"Pekala." Bir an duraksıyor. "Ama istersen sorun değil. Oraya vardığımızda seni uyandırırım."

Sesinde farklı bir şey var, alçak ve rahatlatıcı bir ton, sinirlerimi yatıştırıyor. Sanki arkadaşmışız gibi. Hayır, sanki sevgiliymişiz gibi.

Pencereden dışarı kaşlarımı çatarak bakıyorum, gerçekliğe dönmek için bacağıma çimdikliyorum.

"Annemi nasıl kaybettin?" diye soruyor ve ben ona bakıyorum. "Üzgünüm," diye ekliyor hızla, yüzümdeki ifadeye aldırmadan. "Sormamalıydım."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Sorun değil. İnsanlar hiç sormuyor." Garipleşiyorlar ve konuyu değiştiriyorlar ya da daha kötüsü, bana acıyan bir bakış atıyorlar. "Kolon kanseri vardı."

"Üzgünüm."

Ona tekrar baktım. Yüzünde acıma ifadesi yoktu. Sadece üzgün değil, belki de pişman görünüyordu. Onu kaybetmek zorunda kaldığım için.

"Demir eksikliği ve yorgunluk şikayetleri vardı ve doktor bunun vejetaryen olmasından ve menopoza yaklaşmasından kaynaklandığını söyledi. Belirtiler kötüleşip ikinci bir görüş aldığımda ise," pencereden dışarı bakarken göğsümdeki o eski ağrı hala sızlıyor, "hastalık zaten dördüncü evreye gelmişti."

Bütün bunları neden söylediğimi bilmiyorum. Araba sürerken ağzımı sıkıca kapattım.

"Gerçekten çok üzgünüm, Jordan," diyor o kısık sesle ve kalbim bu sefer farklı bir şekilde yeniden acıyor.

Kollarımı karnımın üzerine koydum. "Sana neden böyle söylediğimi bilmiyorum."

"Bunu yaptığınıza sevindim."

"Eskiden birlikte plak dinlerdik." Neden ona sürekli bunları anlatıyorum? Sanki bana büyü yapıyor, kendimden küçük parçalar göstermemi sağlıyor. "Müziği ve, eee, mutfakta dans etmeyi severdi. Çoğunlukla yetmişler rock müziğini. Ve onu böyle hatırlamayı seviyorum."

Hasta olduğu zamanki gibi değildi. Babamın orada olması gerekirken olmadığı zamandı.

"En iyi halinde mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Mırıldanarak, "Gerçekten eğlenceli biri gibi görünüyor," dedi.

"Öyleydi." Arka koltuktaki bu aptal küçük kediye çok severdi. "Gerçekten çok eğlenceliydi."

Bir an duraksadı ve gözlerinin benimle yol arasında gidip geldiğini gördüm. "Yorgunsun. Biraz gözlerini kapat."

Çok sıcak ve rahatım, beynim ise uyuşuk hissediyor. "Belki bir süreliğine. Ama uyuyamayacağım."

BÖLÜM 18

ÜRDÜN

Ertesi sabah, gözlerimi açmadan önce bile evde olmadığımı anladım. Yatak çok rahattı ve sokaktan gelen gürültü ya da üst kattaki komşudan gelen tıkırtılar yoktu. Sanki yakındaki bir pencere açılmış gibi serin hava esiyordu.

Dün gece barda, Tate ve kucağındaki kedi. Direksiyon başındaki ellerinin duruşu. Yağmurda eşyalarım. Tahliye bildirimi. Tate'in arabasına geri dönüş.

Uyuyakaldım ve içeriye, bir kulübeye benzeyen yere dolan parlak güneş ışığından anladığım kadarıyla sabah olmuş ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Yanımda yatakta küçük bir kız çocuğuyla göz göze geldim ve şaşkınlıkla bir çılgılık attım.

Elinde hâlâ kitabını tutarken, varlığımdan hiç etkilenmemiş bir şekilde bana tuhaf bir bakış attı ve işte o an her şey yerine oturdu.

"Bea?"

Bana hafifçe gülümsedi. "Merhaba."

Bana babası gibi tanıdık bir şekilde bakıyor. Koyu saçları, Tate'inki gibi iri gözleri var ve kapağında tekerlekli sandalyede oturan, sahnede mikrofona şarkı söyleyen bir kızın resmi olan bir kitap okuyor. Ali Stroker'ın "Uçma Şansı" (The Chance to Fly) adlı kitabı.

Kedi, kadının bacaklarına yaslanmış, top gibi kıvrılmış uyuyor.

Burası Tate'in evi mi? Çok küçük ve şirin. Ormana bakan büyük pencereleri olan bir stüdyo, düzenli bir mutfak ve yumuşak, rahat görünümlü bir koltuk ve odun şöminesi bulunan bir oturma alanı. Yıllardır hayalini kurduğum espresso makinesini görüyorum. Duvarlarda, yemyeşil

ormanları, dağları ve parıldayan mavi suları gösteren, yerel görünümlü sanat eserleri asılı.

Nerede yaşadığını bile sormadım. Nerede olduğumuzu bilmiyorum, yine de panik yapmıyorum. O arabayı sürerken ben de uyuyakaldım.

Normalde insanlara, özellikle de erkeklere karşı çok mesafeli davranırım, ama arabada uyuyakaldım. Nasıl yatağa girdiğimi bilmek bile istemiyorum. Umarım uyandım, içime kapandım ve hiçbir şey hatırlamıyorumdur.

"Pekala." Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. "Bea, neden benim yatağımdasın?"

"Yatağında değilim. Üzerinde kitap okuyorum. Normalde yorganın altına girerim ama seni rahatsız etmek istemedim."

Kalp atışlarım normale döndüğüne göre, şimdi gülümseme isteği duyuyorum.

"Burada okuyorum. Burada olduğunuzu bilmiyordum."

Gözlerim kediye kaydı. "Kediyi bulmuşsun galiba."

"Phoebe beni buldu. Yatağımda uyuyordu."

"Phoebe?"

Başını salladı. "Kadınsı bir enerjisi var."

Gülüyorum. "Ben de aynısını söyledim."

Demek kedi Tate'i ve kızını seviyor. Phoebe tek gözünü açıp bana nefret dolu bir ifadeyle bakıyor. Ben de gözlerimi deviriyorum.

Ön kapıya gelen aceleci bir tıkırtı, kaşlarımı kaldırmama neden oldu. O da aynı şekilde karşılık verdi.

"Jordan?" diye sordu Tate, yataktan kalkarken kapının ardından. "Her şey yolunda mı?"

Kapıyı açıyorum ve düşüncelerim dağılıyor.

Üzerinde tişört yok ve terliyor. Etkileyici uyluklarını ortaya çıkaran siyah spor şortu giymiş. Göbeğinden şortunun bel kısmına doğru koyu renkli bir kıl izi uzanıyor. Belirgin göğüs kasları, yuvarlak, şekilli omuzlar ve şekilli karın kasları. Nemli saçlar, alnında ve göğsünde parıldayan bir parlaklık.

Aman Tanrım. Tate Ward çok kaslı. Kendisinden on beş yaş küçük bir adamın vücuduna sahip.

Sol göğüs kasında gizli bir dövmesi var. Büyük Ayı ve Küçük Ayı takımyıldızlarına benzeyen, ancak aralarında fazladan yıldızlar bulunan iki

takımıydık. Tate Ward gibi sorumluluk sahibi ve kontrollü birinin dövme yaptırmayı fikri içimde bir şeyleri rahatsız ediyor.

"Ürdün."

Bakışlarımı ona diktim. Saç derim karıncalanıyordu. Yani, o kadar... çekiciydi ki. Bunu biliyordum, yine de tüm bu ten, kaslar ve göğüs kıllarıyla karşı karşıya kalmak...

"Spor mu yapıyordun?" diye soruyorum, aptalca bir şekilde.

"Ne?" Kendine bakıyor. "Ah. Evet."

Bunu görmek için neler vermezdim ki?

"Bağırdığınızı duydum," diye hatırlatıyor.

Kapıyı biraz daha açıyorum, böylece Bea yatakta hâlâ kitap okurken görülebiliyor.

İçini çekiyor ama gülümsüyor. "Merhaba, Bee."

Sayfayı çeviriyor. "Merhaba."

Bana özür dileyen bir bakış attı. "Bazen burada kitap okuyor. Antrenmandan döndüğümde misafirimiz olduğunu söylemeyi planlıyordum. Kusura bakmayın."

"Sorun yok."

"Bana esrar sarmayı o öğretti," diye sesleniyor Bea babasına.

Ağzım açık kaldı. "Bunu yapmadım."

Bea kitabına bakarak gülümsüyor ve ah, Tate de gülümsüyor.

"Onun bu tuhaf mizah anlayışını nereden aldığını anlıyorum," diyorum ona.

Gülümsemesi daha da genişliyor, ama bakışlarım onun arkasındaki uçsuz bucaksız koya takılıyor. Zümrüt yeşili dağlar, parlak mavi gökyüzü, berrak sabah ışığında parıltıyan su. Nefesimi kesiyor. O kadar güzel ki, sonsuza kadar bakabilirim.

Arazide, temiz, modern hatlara ve devasa pencerelere sahip büyük, ayrı bir ev var. Demek ki o ev onun evi. Bu daha mantıklı. Tate Ward kadar parası olan bir adam küçük bir kulübede yaşamazdı.

"Ormanın ortasında mı yaşıyorsunuz?"

Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Ama tesisatımız var."

Kuş sesleri dışında her yer çok sessiz. Annemin beni Körfez Adaları'ndaki yazlık evine götürdüğü günleri hatırlatıyor. "Çok güzel. Çok tenha."

Gözlerim tekrar koya kayıyor ve göğsüme dayanılmaz bir özlem sancısı saplanıyor.

"İşte bu yüzden hoşuma gidiyor," diyor.

"Kimse çılgılığımı duyamaz," diye mırıldanıyorum ve onun bastırılmış kahkahasını duyuyorum. Onayının o tekrarlayan titreşimi göğsümde yankılanıyor ve bakışlarımı kaçırıyorum. "Gitmeliyim."

"Şey, o konu hakkında." Kapı çerçevesine elini koydu, pansiyona giren ve ayak parmaklarımı donduran soğuk havadan etkilenmemiş gibiydi. "Eşyalarınız bugün daha sonra teslim edilecek."

Eşyalarım. Kenarda, plaklarım yerde duruyor. Tate onları dün gece getirmiş olmalı. Neden yanımda başka bir şey getirmeyi düşünmediğimi bilmiyorum.

Belki de önemli olan sadece plaklar ve plak çalar olduğu içindir. Yine de iş için kıyafetlere ihtiyacım var. Ayakkabıya, gömleğe ve iç çamaşırına ihtiyacım var.

"Geri kalanlarla da ilgileneceğiz."

"İlgilenildi mi?" Bu ne anlama geliyor?

"İsterseniz daha sonra size evi gezdirebilirim." Arkasındaki daha büyük eve işaret etti, soruma cevap vermedi.

Başımı salladım. "Gerek yok."

Onun kişisel alanına girmek bana tehlikeli geliyor. Hakkında daha fazla ipucu bulmak için her kitabı, fotoğrafı ve kaşığı incelemek isteyeceğim.

Ayrıca, eşyalarım gelir gelmez buradan çıkacağım.

"Ya evden bir şeye ihtiyacınız olursa?" diye soruyor, gözlerinde bir eğlence ifadesiyle. "Burada cep telefonu çekmiyor ve Wi-Fi sürekli kesiliyor. Ya Doktor Greene'i aramanız gerekirse?"

"Cep telefonu sinyali yok mu?"

"Koydan epey yukarıdayız." Gözleri parlamaya başladı. Şimdi de ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. Yine benimle dalga geçiyor. "Belki yalnız kalırsın ve biraz arkadaşlık istersin."

Kalbimde bir şeyler kıvrılıyor. "Yalnızlık hissetmiyorum."

Kaşları kalktı. "Hiç mi?"

"Asla. Yalnız kalmayı seviyorum."

Yalan mı söylüyorum? Dün gece arabasında annem hakkında ona anlattıklarım birden aklıma geldi.

Bunu neden yaptım ki? Şimdi ona zayıf noktalarımın birini gösterdim.

"Pekala, mutfakta çay ve kahve var." Çenesini arkamdaki misafirhaneye doğru uzattı. "Buzdolabında hiçbir şey yok, çünkü geleceğinizi bilmiyordum, ama ana evde yemek var." Gülümsemesi yüzde beş oranında

şeytani, neredeyse alaycı bir gülümseme sayılabilir. “Eve gireceğinizi sanmıyorum. Geceleri burada dikkatli olun,” dedi, mülkü işaret ederek. “Hayvanlar her saat başı tetiklediği için hareket sensörlü ışıkları devre dışı bıraktım.”

“Hangi hayvanlar?”

“Rakunlar. Kediler. Çakallar. Ayılar. Pumalar.”

“Ayılar mı? Pumalar mı?”

“Bunlar kara ayılar,” diyor, sanki yüzümü parçalayabilecek bir hayvan değil de zararsız bir meyve sineğinden bahsediyormuş gibi. “Biraz gürültü yapın, kaçarlardı. Ama puma'lar...” Yüzünü buruşturuyor ama gözleri o sinir bozucu, eğlenceli parıltıyı yapıyor. “Bir puma ile karşılaşmak istemezdim. Burada takılan bir puma ailesi var.”

“Şey... Ne?”

Beni görmezden gelerek eve döndü ve ikinci kattaki pencereleri işaret etti.

“Burası benim yatak odam. Sakın gözetlemeyin, tamam mı?” Göz kırptı ve yüzüm güneşten daha sıcak oldu.

“O zaman perdelerinizi kapatın,” diye kekeledim. “Böyle bir şeyi neden söylüyorsunuz ki? Neden böyle davranıyorsunuz?”

Peki neden beni bu kadar sinirlendiriyor?

“Ne gibi?”

Doğru kelimeyi arıyorum. “Saçma.”

“O her zaman böyledir,” diye sesleniyor Bea yataktan.

Hayır, öyle değil. Burada, evde farklı. Daha neşeli ve daha rahat.

Sabah ışığında gözleri çok canlı yeşil. “Sadece seni kızdırmayı seviyorum. Çok telaşlanıyorsun.”

“Telaşlanmadım.” Ben telaşlandım. Yüzüm muhtemelen kıpkırmızı olmuştur. Hiç de havalı değil.

Sanki beni duymamış gibi devam etti. “Diş macunu, diş fırçası, yüz yıkama jeli, havlu, sabun vesaire hepsi banyoda. Buzdolabınızı yarın dolduracağım.”

“Tekrar ediyorum, gerek yok.”

“Ne yazık ki ne burada ne de evde televizyon yok, ama şu dolapta kitaplar var.” Çenesini antika bir dolaba doğru kaldırıyor.

“Televizyonunuz yok mu? O evde tek bir televizyon bile yok.”

“Hayır.” Kapının üzerindeki süslemeye çok ilgi duymaya başladı.

NHL koçunun maçları izleyecek televizyonu yok mu? Buna inanmıyorum.

"Peki, Küçük Evde neler oluyor?" diye soruyorum. "Bea, ağaç kabuğu ve eski otlardan kendi bebeklerini yapmak zorunda mı kalıyor?"

"Kitap okumayı severim," diye sesleniyor.

Gülümsüyor. "Evin içinde bir kütüphanemiz var. Masa oyunları oynuyoruz. Akşam yemeği pişiriyoruz, kurabiye yapıyoruz. Doğa yürüyüşlerine çıkıyoruz, suda kano yapıyoruz. Sinemaya gidiyoruz. Bisikletlerimize biniyoruz. Yazın bahçemizle ilgileniyoruz."

Bu fotoğraf çok sevimli. "Tate, sen gizlice bir granola hippisi misin acaba?"

Onun adını tekrar kullandığımı görünce gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Güneş panellerim var, kanıtlayabilirim." Arkama baktı. "Bea. Kahvaltı vakti."

"Kitap okuyorum." Başını kaldırmadı.

Ona sabırla ama kararlı, beklentili bir bakışla bakıyor ve yine gülümseme isteği duyuyorum. İçini çekip yataktan kalkıyor. Kedi de kalkıp onu takip ediyor.

"Yarın aynı saatte mi?" diye soruyor ve ben şaşkınlıkla gülüyorum.

"Bea," diyor babası.

"Şaka yapıyorum." Kapıdan çıkarken omzunun üzerinden sesleniyor, "Dikkat edin, puma var!"

Tate'e endişeli bir bakış attım. "Şaka mı yapıyor?"

"Evet. Bir puma gördüğünüzde zaten ölmüş olursunuz."

"Bu hiç komik değil."

Gözleri parıldıyor. "Biraz tuhaf. Acıktınız mı?"

Açlıktan ölüyorum ama başımı sallıyorum. "İyiyim."

"Tamam." Eve doğru yürümeye başladı, sırtındaki kaslar her adımda hareket ediyordu. "Görüşürüz, Jordan."

Hiç üşümüş gibi bile görünmüyor. Eminim ki vücudu çok sıcaktır; geçen gün bileğimdeki çiziyi incelemek için tuttuğunda teni sıcaktı. Eminim ki geceleri adeta bir fırın gibidir.

Acaba çıplak mı uyuyor?

Ve bunun üzerine kendimi silkeliyorum. Çıplak uyuması önemli değil, çünkü mesele bu değil.

BÖLÜM 19

ÜRDÜN

“BİR HATA OLDU.”

Eşyalarım yeni kutulara özenle paketlenmiş halde geldi, ancak yağmurdan dolayı hasar görmüşlerdi. İlk nakliyeciler mobilyaların mahvolduğunu ve çöpe atıldığını söylediler.

Ancak, giysi poşetleri, ayakkabı kutuları ve alışveriş poşetleriyle dolu askılıklar getiren ikinci bir grup insan da var. Pembe renkli bir kağıt poşetin üzerinde Holt Renfrew yazısı basılı.

"Bu benim değil," diyorum onlara. "Geri götürün."

Kurye tabletine bakıyor. "Jordan Hathaway?"

"Evet, ama..."

"Burayı imzalayın." Tableti önüme doğru itti ve tereddüt ettiğimde bana telaşlı bir bakış attı. "Bundan sonra başka bir teslimatımız daha var ve imzalamazsanız, büyük bir sorun çıkacak. İşte gönderenin bilgileri."

Ekranı bana gösteriyor. Bir kişisel stilist.

Geri kalan çantaları ve bir rafı daha pansiyona yüklüyorlar, sonra da gidiyorlar ve ben burada öylece durup bakakalıyorum.

Giysi çantalarından birinin içinde, yere kadar uzanan, şarap kırmızısı bir elbise asılı duruyor; kumaşı inanılmaz yumuşak. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Bu rengi çok seviyorum ve içinde harika görünürdüm.

Ama bu benim değil.

Hâlâ şık takım elbiselere, kaşmir kazaklara, yumuşak deri çizmelere ve uyumlu kemerlere bakakalmıştım ki Tate kapı aralığında belirdi. Kapının hâlâ açık olduğunu bile fark etmemiştim.

“Güzel, burada.” Şaşırmış görünmüyor. Kedi, bu sabah Bea'yı takip ettikten sonra konukevine geri döndü. “Stilistin bir araya getirdiği kıyafet fikirleri kitapçığı burada bir yerlerde. Uymayan veya beğenmediğiniz herhangi bir şeyi geri göndermeyi ayarlayacağım. Yeni bir beden isterseniz, not edin, ben hallederim.”

İşte o sözler yine. Ben hallederim. İçimde alışılmadık bir rahatlık hissi belirliyor ve göğüs kemiğimi ovuyorum.

“Bunun hiçbirini karşılayamam.”

Ve onun benim için böyle bir şey yapma fikrinden nefret ediyorum.

"Endişelenme. Bu takımın sorumluluğunda."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Babamdan asla para kabul etmezdim—yıllar boyunca postayla gelen tüm çekleri parçaladım—ama bu teknik olarak ondan para kabul etmek sayılır mı?

“Storm ekibinin bu gibi şeyler için bir bütçesi var. İnsanlar taşındığında, onları başka yere yerleştiriyoruz. Eğer bu eşyalar taşıma sırasında hasar görürse, ekip bunun masrafını karşılar.”

Gözlerim daha da kısılıyor. O ise gözlerime bakmıyor.

"Ve profesyonel bir gardırobunuzun pek olmadığını fark ettim."

Ah, demek ki öyleymiş. Ben kot pantolon, spor ayakkabı ve yıpranmış manşetli ceketler giyen, takım için bir utanç kaynağı olan, berbat bir barmenmişim. Bana palto almasına şaşmamalı.

"Sizin durumunuzdaki herhangi bir çalışan için bunu yapardım," diyor ellerini beline koyarak. "Siz özel biri değilsiniz."

“Harika.” Şu an neden bu kadar somurtkan olduğumu bilmiyorum. Bu, onun benim hakkımdaki düşüncelerini iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyor. Gözüm dantelli bir şeye takılıyor ve parmağımı ona takıp kaldırıyorum. “Çalışanlarınız için genellikle iç çamaşırı mı seçiyorsunuz, Koç?”

İç çamaşırlarına bakarken yanakları kızardı. "Açıkçası, stilist onları seçti. Neyin hasarlı olduğunu bilmiyordum, bu yüzden her şeyi dahil etmesini söyledim."

"Emin misin?"

İyi, nazik ve profesyonel Tate Ward, çalışanlarına iç çamaşırı almaktansa ölmeyi tercih ederdi. Özellikle de bunlar gibi güzel, dantelli olanlardan. Her şey gibi bunlar da pahalı görünüyor. Ama onu kızdırmak çok kolay.

"Ürdün."

Adımı o sert tonda söyleyiş, ağzımın kenarını bükmemi neden oluyor.

"Yarın iş yerinde bunları giydiğimden emin olmak için kontrol edecek misin? Profesyonel kıyafetlerimin bir parçası olarak?"

Başını öne eğdi ve uzun bir iç çekerek burnunun köprüsünü ovuşturdu.

Daha önce kıyafetlerimin altına giydiğim her şeyden daha güzel olan bordo renkli bir balenli sütyen alıyorum ve etiketi kontrol ediyorum. Tüm fiyat etiketleri çıkarılmış. Ayaklarımın dibinde beliren kedi, büyülenmiş gibi sütyene bakıyor.

"Vay canına, sütyen bedenimi bile doğru tahmin etmişsin." Kaşlarımı oynatarak ona baktım. "Bu bilgi iş yerindeki dosyamda da var mı, yoksa şans eseri mi tahmin ettin?"

Çenesi kasılıyor. Bu oyunu seviyorum. Kedi patisini uzatıp sütyene pençe atmaya çalışıyor ve Tate onu kucığına alıyor.

"Kuaför, Dr. Greene'in çektiği bazı fotoğraflara dayanarak tahminde bulundu."

Kaşlarım birden yukarı kalktı. Demek hain Georgia da bu işin içindeymiş. İlginç.

"Bunu bir imza bonusu olarak düşünün," diye ekliyor, gözleri benimkilerden ayrılmaz bir şekilde. "Yeni rolünüze uygun giyinmeniz gerekiyor."

"İyi bir iş çıkarmak için profesyonel görünmeme gerek yok."

"Hayır, gerek yok." Bunu gerçekten de umursamıyormuş gibi, sanki gerçekten de işe ne giydiğim umurunda değilmiş gibi söylüyor. "Ama birçok göz senin üzerinde olacak, Jordan." Çenesini oynatıyor, anlaşılmaz bir ifadeyle beni inceliyor. "Bunun seni daha rahat hissettireceğini düşündüm."

Onun haklı bir noktaya değinmesinden nefret ediyorum. Onun bu kadar düşünceli olmasından, çoğu erkeğin aklına gelmeyecek şeyleri düşünmesinden nefret ediyorum.

Arc'teryx'ten birkaç çanta var, ki bu marka dış giyim satıyor. Vancouver'da yağmurlukların altın standardı. Bu profesyonel giyim olmazdı. Ve Blundstones etiketli bir ayakkabı kutusu. Yine, yağmurlu havalar için harika ama Tate gibi adamların şık, özel dikim takım elbiseler giydiği bir ofis için değil.

"Dolaba sığmayan her şey için evden bir dolap getireceğim," diyor ben itiraz edmeden.

"Burada kalmıyorum," dedim hızla. "Bu gece kalacak başka bir yer bulacağım."

Elbette burada kalamam. Bu küçük kulübeyi çok sevsem bile.

Tate kaşlarını çatarak beni süzdü, sanki ikilemde kalmış gibiydi. "Kalmalısın."

Ona bakıyorum.

"Bu misafir evini Bea'den başka kimse kullanmıyor. Bu sezon çok yoğun olacaksınız." Bana bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyor. "Son dakika yer bulmak kabus gibi olacak. Ve senin kendine seçtiğin yerlerin ne tür yerler olduğunu gördüm."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu yazlıkta yaşamak istiyor muyum? Evet. Sonsuza kadar.

Tate Ward'ın uyuduğu yerden elli metre ötede uyumak ister miyim? Bu riskli görünüyor. Bu, daha da kötü kararlara yol açabilecek kötü bir karar gibi görünüyor. Ve bu kararlar da benim tam bir rezilliğimle sonuçlanabilir.

Göğsümde minicik, aptalca bir umut balonu yükseliyor. "Bana gerçekten benim için endişelendiğini söyleme sakın, Koç?" Kaşlarım kalkıyor ve sırtırken kendimi tutuyorum.

"Ross benden sana bakmamı istedi." Saçlarını eliyle düzeltti. "Başının üstünde bir çatı olduğundan emin olmak yapabileceğim en az şey."

Ah. Balon göğsümde sönüyor, yere düşene kadar çırpınıyor. Bunu yapıyor çünkü dürüst bir adam. Babama karşı olan görevi gereği bana göz kulak oluyor.

"Burayı karşılayacak param yok," diye itiraf ediyorum, hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

"Sizden ücret almıyorum."

"Benden kira almak zorundasın," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

Bakışlarında meydan okuma var. "Öyle mi?" diyor, sesi beni ürpertiyor.

Sıcak. Neden bu kadar sıcaktı? Bana ne oluyor?

"Sezon sonuna kadar burada kalın ve para biriktirin."

Beynim bunu nasıl kavrayacağını bilmiyor. İnsanlar böyle cömert olmazlar. "Neden bunu yapıyorsunuz?"

"Bilmiyorum." İçini çekti. "Çalışır durumda duman dedektörleri olan bir yerde yaşamayı istiyorum. Baban da bilseydi isterdi."

Babamı bu işe karıştırdığı için sinirlenmem gerek belki ama aklım sürekli onun "Seni istiyorum" demesine takılıyor.

O bunu öyle kastetmemişti, ama ben öyle anlıyorum.

"Macera arabasını ne zaman ihtiyacınız olursa kullanabilirsiniz," diye devam ediyor. "Her gün kendiniz arenaya gidin. Ben diğer arabamı kullanacağım."

"Özür dilerim, ne?"

"Bazı hafta sonları kamp yapmaya veya arazi aracıyla gezmeye gittiğimizde kullanıyoruz, ama kışın pek yapmıyoruz. Genellikle dışarıda vakit geçirmek istediğimizde Bea'yı kayak yapmaya, buz patenine veya yürüyüşe götürüyorum."

"Hayır." Elimle işaret ediyorum. "Arabaya ne ad verdiniz?"

Kısa bir duraklama. "Macera Arabası."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Ne?" diye soruyor ama gülümsüyor.

"Macera arabası mı? Aman Tanrım." Gülmek için çok ama çok uğraşıyorum. "Ne kadar da şapşal bir babasın."

Evet, doğru. Tate Ward istese bile garip bir baba olamazdı. Şu ön kollarına bir bakın. Garip babaların onun gibi göğüslerinde dövme olmaz.

Yüzü gücenmiş gibi görünse de sırtıyor. "Bu sabah 300 kilo kaldırdım."

Gördüklerine bakılırsa, öyle yapmış olmalı.

"Ahmak herif." Kollarımı kavuşturdum. "Arabana 'Baba Arabası' adını vermelisin."

"İnanılmaz." Başını sallıyor ama gülümsüyor. "Sana ücretsiz oda ve yemek teklif ediyorum, sen de bana zorbalık yaparak karşılık veriyorsun."

Şimdi yüzümde kocaman bir gülümseme var ve gözlerimiz birbirine kenetlenmiş durumda. Midemde garip bir his oluşuyor, sanki her şey yavaş ve keyifli bir şekilde altüst oluyor. Bakışlarımı kaçırıyorum, o anı bozuyorum.

Beynim bana, onun evinden başka bir yerde yaşayacak yer bul diyor. Kendi ayakların üzerinde dur ve yardım kabul etme.

Georgia'yla kalacak bir yer bulana kadar kalabilirdim ama evde nasıl davrandıklarını gördüm ve dışarıdakinden bile daha fazla el şakası yapıyorlar. Teşekkürler, ama istemiyorum.

Arena yakınlarında kısa süreliğine bir şeyler bulmaya çalışabilirim, hatta oda arkadaşım ile bile olsa, ama aklıma üniversitenin ilk yılında oda arkadaşım geliyor; gecenin her saatinde müzik çalardı, sürekli banyo giderini saçlarıyla tıkdı ve fıstık ezmemi yerd.

Ev arkadaşımı istemiyorum. Georgia, birlikte yaşayabileceğim tek kişi ve o da seçenekler arasında değil.

Burada yaşırsam para biriktirebilirim ve eğer teklifinden erken vazgeçerse, pahalı olsa bile kısa sürede bir yer bulmak için birikimim olur.

Ve gerçekten çok güzel. O yatak... Aman Tanrım. Odun sobası. Manzara.

"Bunu, anlaşmanın sizin tarafınıza düşen kısmını yerine getirmeniz için ek bir teşvik olarak düşünün," diye ekliyor.

Doğru. Ben güvenilmez biriyim ve o da benim takımı yarı yolda bırakmamı istemiyor. Tabii ki.

"Şey... Evet. Teklifinizi kabul ediyorum." Yutkunuyorum. "Misafirhanede kalmak için. Teşekkürler Tate. Tekrar."

Onun, aslında görgü kurallarına uyduğumla ilgili bir espri yapmasını bekliyordum, ama bana memnun bir bakış attı. "Bana Tate dedin."

Yüzüm kızardı ve birden kendimi çok rahatsız hissettim.

"Bu iyi bir şey," diye ekliyor. "Artık meslektaşız."

"Sen benim patronumsun." "Sen benim emrim altındasın," dedi.

"Elbette. Ama yine de bana adımla seslenebilirsiniz."

Bakışlarımız uzun süre birbirine kenetlendi ve göğsümde garip bir his oluştu. Göz temasını ilk kesen ben oldum.

"En iyisi eşyalarımı yerleştireyim."

"Kulağa hoş geliyor." Boğazını temizleyerek geri çekildi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin."

Ona yapmayacağımı söylemeden önce, kedisi de peşinden gelerek eve doğru yürümeye başladı.

O gece, yeni eşyalarımı yerleştirmeye devam ederken, pencerelerden bir şey dikkatimi çekti: Tate'in yatak odası penceresinden içeri sızan ışık. Ağzım açık kaldı.

Televizyon yokmuş, yalan! O yalancının televizyonu var işte. Başımı sallıyorum, gülümsüyorum. Demek o da insanmış, kendine ait küçük utanç verici sırları varmış.

Belki de sandığı kadar iyi biri değildir.

BÖLÜM 20

ÜRDÜN

"Başka bir şey var mı?" diye sordu babam Pazartesi sabahı ofisinde.

Bugün gerçekten de binada ve karşısında otururken tüm vücudum gergin. Tavrım sakın ve ondan etkilenmemiş gibi, sanki sıradan bir patronmuş gibi davranıyorum.

İçten içe karmakarışık haldeyim, akşam yemeğinde dalgınlığını, benimle ve annemle vakit geçirmesi gerekirken telefon görüşmeleri yapmasını hatırlamaya çalışıyorum. Annem bir keresinde on dört yaşındayken beni sinemaya götürmesini istemişti ve o da filmin büyük bir kısmını lobide telefonda, takımını için bir hokey takası yaparak geçirmişti.

"Benden bir şey yok." Tate bana bakıyor. "Jordan mı?"

Bu anın tek tesellim Tate'in burada olması. Babamın tarafında olan adamın beni kaçırmaktan alıkoyan tek şey olmasının ironik olduğunun farkındayım.

Tate'in gözleri üzerimdeki kıyafette oyalandı; krem rengi kaşmir kazak, ona uygun pantolon ve süet botlar. Kendimi hiç bu kadar derli toplu ve şık hissetmemiştim.

Başımı salladım. "Benden bir şey yok."

Babam beni izliyor. "Dairenizde bir sorun olduğunu duydum."

Donakaldım. Tate kıyafetlerin fişlerini mutlaka teslim etmiş olmalı.

"Jordan sezonun geri kalanında benim misafir evimde kalacak," diyor Tate ben bir şey söylemeden önce. "Yeni bir daire bulmasından daha kolay olacağını düşündüm. Onun takıma odaklanmasını istiyoruz."

"Kesinlikle." Babam minnettar bir şekilde başını salladı. "Bunu takdir ediyorum, Tate."

Gördünüz mü? Bunu babam için yaptı. Benim için değil.

Babam bana, "Jordan, başka bir şeye ihtiyacın olursa, söylemen yeterli," dedi.

"Evet." Asla yapmam. "Teşekkür ederim."

"Tate, bir bar müdürü aradığınızı söyledi. Henüz birini buldunuz mu?"

"Henüz değil." Bana hâlâ haber yapan Tate'e baktım ve o da suçluluk duymadan gözlerime baktı.

Bir an duraksadı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır."

Babam şaşırmamış gibi başını salladı. "Eh, sen her zaman bağımsız bir insan oldun."

Kanımda öfke kaynıyor, boğazımda birikiyor, sıkıca sıkıyor. Beni böyle sen yaptın, bağırarak istiyorum. Bana başka seçenek bırakmadın. Sana güvenmek bir seçenek değildi.

Geçmişte kaldı ve dersimi aldım. İnsanlara ihtiyaç duyarsanız, size yardım etmezler. İnsanlara güvenmeyi öğrenirseniz, size neden güvenmemeniz gerektiğini hatırlatırlar.

Yerimde kıpırdandım, gözlerim babamın masasındaki bir şeye takıldı. Anahtarlığında. Bir hokey sopası. Maviye boyanmış ve üzerine eski forma numarası beyazla yazılmış, yan tarafında da SHERIDAN yazısı var. Dağınık çizgilerden, bunu bir çocuğun yaptığı belli.

İçimde yakıp kavuran bir acı var. Ross benimle ilgilenecek enerjiyi bile bulamadı ama başka bir çocuktan kalma aptal bir anahtarlığı var? Başka hangi çocuğu bu kadar iyi tanıyor olabilir ki, ona böyle bir şey hediye edilmiş olsun?

Tate sessizce yanımda oturuyor.

Ah.

Kızı. Ross, Tate ile yakın. Tabii ki Bea için bir dede gibi olurdu.

Pekala, o halde.

Duygularımı bastırarak ayakta duruyorum, Tate'in beni izlediğinin farkındayım. "Yapmam gereken işler var." Babama başımla onaylıyorum. "Teşekkürler, Ross."

Ofisten çıkıyorum ve Tate'in beni takip etmesini beklemiyorum. Binadan çıkıp, bir kahve dükkanına doğru yürürken, babama kıyafetler için teşekkür etmeyi unuttuğumu fark ediyorum.

BÖLÜM 21

TATE

Yarım saat sonra Jordan, ona aldığım kıyafetleri giymiş ve elinde iki kahve fincanıyla asansörden çıktı.

Kıyafetlerin parasını kimin ödediği konusunda yalan söylemenin verdiği suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ama gerçeği bilseydi asla kabul etmezdi.

Doktor Greene bana, barmenlerine iyi maaş ödediğini söyledi. Yarı zamanlı çalışanlara bile tam sosyal haklar veriyor. Tatil ücreti de ödüyor. Kirası pahalı. Yaşadığı daireye bakılırsa, muhtemelen neredeyse hiç maaş almıyor.

Ekip, ona anında kalacak yer ayarlayabilirdi. Ona kalacak yer teklif etmemeliydim. Jordan kendi başının çaresine bakabilecek yetişkin bir kadın.

Ofisime giriyor, o kıyafetle muhteşem görünüyor. Ona göz kulak olmak bana daha iyi hissettiriyor ve ona gerekenden daha çok şey vermekten hoşlanıyorum.

"Sana bir şey getirdim," diyor, bardaklardan birini masama bırakırken ve göğsümde bir heyecan dalgası yükseliyor.

"Ah." Arkama yaslandım ve onu sinirlendiren o sakın ifadeyle ona baktım. "Az önce de diş macunu aromalı içeceklerden birini içmeyi düşünüyordum."

Bugün tırnakları, stilistin onun için seçtiği sütyenlerden birinin rengiyle aynı olan koyu bir mor renkte.

Aklınızda bir şey var mı? diye sordu stilist telefonda.

"Onu seksi ve güzel hissettiren bir şey," dedim hiç tereddüt etmeden.

O narin parmağının o külotu tuttuğu görüntüsü zihnimde beliriyor ve uyandığımdan beri onuncu kez bu görüntüyü uzaklaştırmaya çalışıyorum; sertleşmiş ve acıyan bir halde, elli metre ötede uyuyan onu düşünüyorum.

Uygun değil. Bunların hiçbiri uygun değil.

Dudakları büzüldü ve gözleri, sanki gülmemek için elinden gelen her şeyi yapıyormu  gibi parladı. "E yalarımın getirilmesini ayarladığınız ve misafirhanede kalmama izin verdiğiniz için teşekkür etmek istedim."

Bardak kenarında yine dudak balsamı lekesi var. Acaba bir tadı var mı? Dudaklarına bir tat veriyor mu?

"Memnuniyetle. Bugün çok güzel görünüyorsunuz." Kendi kendime diyorum ki, "Profesyonel. Profesyonel görünüyorsunuz."

Bana tuhaf tuhaf baktı çünkü tam bir ergen gibi tela lanmı tım, sonra gözleri parıldayarak içeceği işaret etti.

"Pekala, devam et."

Bardağı dudaklarıma götürüyorum, gözlerine bakıyorum. Bugün ne var, ha? içinde ıspanak parçaları yüzen süt m ? Buğday imi ve ilek mi? Motor yağı mı?

Marshmallow ve karamelin enfes tadı dilime değiyor ve ne kadar güzel olduğunu d   n nce gözlerim kapanıyor. Ne kadar tatlı.  eker seven beynimin bir bölgesine, daha fazlasını isteyen ilkel bir yanıma doğru hızla ilerliyor.

 p  seydik, i te onun tadı böyle olurdu. i te ben de böyle hissederdim.

Boğazımı temizleyip bardağa baktım. "Cuma g nk yle aynı içecek."

Memnun görünüyor. "Demek hoşuna gidiyor."

Fazla. Bunlardan on tanesini arka arkaya içebilirim. Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum, i teği kabulleniyorum ve geçmesini bekliyorum. Alkol içmek istediğimde de aynısını yapıyorum.

"Teşekkür ederim." ieceğimi kenara itip boynumun arkasını ovdum. "ok d   ncelisiniz."

Gözlerini kısıarak, "Geri kalanını alın," dedi.

"Hayır," dedim hızlıca, ses tonumu daha az aceleci bir hale getirmeden önce. "Hayır, teşekkür ederim."

Beni inceliyor. Bu bakı a maruz kalmak hoş bir his değil. "Neden olmasın?"

Çünkü artık yeterince zevke daldım. ii yıl boyunca neredeyse her gece sarhoş oldum.

Kontrolümü kaybettiğimde, istediğim şeylere sahip olmama izin verdiğimde kötü şeyler oluyor. Artık bir kızım var. Oyuncularım için bir rol modeliyim. Bir saniye bile olsa kendimi kaybetmeme izin veremem.

“Spor salonundan sonra içtiğim proteinli smoothie'den dolayı tokum.”
Saçlarımı elimle düzeltip konuyu değiştirdim. “Seninle konuşmak istediğim bir şey vardı.”

Oturup dinlemeye başladı.

“Hutton konusunda haklıdınız. Peki sizce takımımıza kim daha iyi uyum sağlar?”

"Brooks Yang-Hanson," diyor hiç tereddüt etmeden.

"Seattle ile mi?"

Başını salladı. "İkinci hat merkez oyuncusu olarak ve Rory'nin yedeği olarak iyi olurdu."

“Berg’i sevmiyor musun?”

“Onu sevmediğimden değil.” Sandalyeye yaslanıp, kelimelerini seçerken kaşlarını çatıyor ve onu böyle rahat ve odaklanmış görmek beni etkiliyor. Belki de bu kıyafetle nasıl görüldüğü, ne kadar profesyonel ve kendinden emin olduğuyla ilgili, ya da belki de onda farklı bir şey var.

Buraya aitmiş gibi görünüyor, benimle strateji geliştiriyor.

"İyi bir oyuncu ama kariyerinin sonlarına doğru yaklaşıyor," diyor. "Volkov'un oyunu ne kadar çok sevdiğini, son maçının son saniyesine kadar bir kupa daha kazanmak istediğini biliyorsunuz değil mi? Berg öyle değil."

Haklı. Derin bir nefes veriyorum. "İnsanlardan vazgeçmekten nefret ediyorum."

Bunu neden itiraf ettiğimi bilmiyorum. Ross'un nazikçe belirttiği gibi, sorunum bu. İnsanlarda potansiyel görüyorum ve bırakmakta zorlanıyorum. Bazen çok, çok uzun süre tutunuyorum.

“Ondan vazgeçmiyorsunuz. Kariyeri bitmedi, sadece başka bir takıma gidecek, belki de ona daha uygun bir takıma.”

“Biliyorum, oyuncuların takas edilmesi işin bir parçası, ama yine de olabilecekleri düşünmeden edemiyorum.” Kollarımı kavuşturuyorum. “Connor McKinnon’ı hatırlıyor musun?”

“Ah.” Dudakları kıvrıldı. “O heriften nefret ediyorum.”

Yüzümü buruşturdum. "Evet. Bu grupta birlikte olmanın onun daha iyi yönlerini ortaya çıkaracağını düşünmüştüm."

Bunun yerine, takımla sürtüşmeye neden oldu ve eski kız arkadaşı Hazel'e uygunsuz davrandı. İnsanlar hakkında genellikle yanılmıyorum, ama yanıldığımda gerçekten çok yanılıyorum.

Babama bir bakın. Yıllarca onun kalıp bizi sevmesini umdum.

Jordan bana garip bir ifadeyle, meraklı ve endişeli bir şekilde bakıyor ve umarım onun hakkında yanılmıyorumdur.

"Peki, Yang-Hanson," diye ısrar ediyorum.

Gözleri ilgi ve kararlılıkla parladı. "Fiziksel olarak güçlü ama hızlı ve çevik. Coşkulu ve iyi bir takım oyuncusu. Çocuklarla tam uyum sağlar."

İnsanlar hakkında hissettiğim o duygu mu? Şu anda içimde parlak ve güçlü bir şekilde yankılanıyor. Jordan Hathaway'in yapabildiği şey bu. Kendisi de söyledi: Hokeyi biliyor, insanları tanıyor ve bu takımı tanıyor.

Belki de herkesten daha iyi tanıyor bu takımı.

"Bu hafta Seattle'a gittiğimizde onunla bir şeyler ayarlayacağım. Onu buzda test edebiliriz ve sonra onunla akşam yemeğine çıkabiliriz, böylece daha iyi bir izlenim edinebiliriz."

"Geliyorum?"

"Elbette. Bu bir sorun mu?"

"Hayır." Gözleri hâlâ çok parlak ama heyecanını gizlemeye çalışır gibi derin bir nefes alıyor.

Sevimli.

Gözlerimiz buluşuyor ve göğsümde, tam göğüs kemiğimin arkasında bir şey saplanıyor. Onun soğuk, alaycı ve içine kapanık olduğunu kendime hatırlatıyorum. Çoğu insanın sahip olmayı dilediği bir babayla konuşmuyor. Çok ayrıcalıklı bir çocukluk geçirdi ama yine de bunu reddetti.

Ve yine de, ben burada oturmuş, onunla hokey hakkında keyifli sohbetler ediyorum.

"Bence tanışmanız gereken biri var," dedim ona.

Kaşını kaldırdı.

"Grace Madueke."

Bir an düşündükten sonra yüzünde bir kaş çatması belirdi.

Grace Madueke, çok başarılı bir NBA takımının sahibi. Takımı babasından devraldı ve öncesinde on yıl boyunca organizasyonda çalıştı. Kendisiyle birkaç yıl önce tanıştım ve iletişimimizi sürdürüyoruz.

"Sizi birbirinizle tanıştırmaktan memnuniyet duyarım."

Jordan'ın yüz ifadesi donuklaştı. "Neden?"

Evet, Tate, neden? Gelişmek istemeyen birini geliştirmek için neden bu kadar çaba harcıyorum?

Çünkü bunu herhangi bir çalışanım için yapardım.

"Elbette benden rehberlik alabilirsiniz, ancak erkek egemen bir sektörde kadınsınız. Grace size benim veremeyeceğim bir bakış açısı sunabilir."

“Hayır, teşekkürler. Bir anlamı yok.” Ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu. Kabuğuna geri çekildi. “Sadece playoffların sonuna kadar burada olacağım, bu yüzden...” Omuz silkti. “Kimsenin vaktini boşa harcamak istemiyorum.”

Ben itiraz etmeye fırsat bulamadan ofisimden çıkıp koridorun karşısındaki kendi ofisine oturdu ve uzun vadede ekiple hiçbir ilgisinin olmasını istemediğini açıkça belirtmiş olmasına rağmen, hayal kırıklığına uğradım.

BÖLÜM 22

ÜRDÜN

O öğleden sonra, izcilerle yapılan görüşmeye katıldım.

Web sitesindeki tüm profillerini okudum, ancak onlarla ilk kez bir görüşmeye katılıyorum. Storm'un sekiz gözlemcisi var, beşi Kuzey Amerika'da, üçü Avrupa'da. Yaşları otuzlu ile altmışlı yaşlar arasında değişen bu adamların hepsi eski hokey oyuncular; ister üniversitede, ister alt liglerde, isterse NHL'de oynamış olsunlar. Bazıları antrenörlük de yapmış.

Boğazımı temizledim. Birkaç dakika erken ve Tate henüz katılmadı, ama kendimi tanıtmam gerektiğini biliyorum.

"Herkes merhaba," diye başlıyorum, sinirlerim iyice geriliyor.

Kimse cevap veremedi altmışlı yaşlarında, beyaz tenli yaşlı bir adam aramaya katılıyor. Detroit'te yaşayan Gary. "Günaydın beyler," diyor ve ben suskun kalıyorum.

Beyler. Midemde kötü bir his kaynıyor. İnsanların takıma hitap etmesi ayrı bir şey. Ama Darcy ve ben açıkça oradayız. Hatasını anlaması için ona biraz zaman veriyorum.

"Jimmy, Kuzey Kutup Dairesi'nde hayat nasıl?" diye soruyor Kuzey Ontario'da görev yapan izciye, o da gülüyor.

Hiçbir karşılık vermedi. Hatta bana merhaba bile demedi.

Söylediklerinin farkında mı? Darcy'ye mesaj attım.

Ekranının bulunduğu küçük karede, telefonundaki mesajı okurken gözleri aşağıya kayıyor, ardından dudaklarında acı bir gülümseme beliriyor.

"Ah, evet," diye yanıtıyor kadın. "O bunu her seferinde söylüyor."

Boğazımda rahatsız edici bir his sıkışıyor. Demek ki toplantıdaki iki kadın ya görünmez, ya istenmeyen kişiler, ya da her ikisi birden.

“Herkes g n yd n,” diyor Tate toplantıya katılırken. Ofislerimizin cam duvarlarından onu masasında görebiliyorum. “Sanırım hepiniz Jordan Hathaway ile tanıştınız. Sezonun geri kalanında beni yakından takip edecek.”

Sessizlik. Tamam. Harika.

"Hoş geldin," diyor Darcy geniş bir gülümsemeye ve ben de ona minnettarım.

Ayrıca, bu durumla uğraşırken kimsenin haberdar olmamasına çok kızgın. Kimse hiçbir şey yapmadı. Tate biliyor muydu?

Hayır. Onu tanımıyorum ve sevmiyorum, ama onun bilmediğini biliyorum.

"Transfer dönemi yaklaşırken takımın ihtiyaçlarını görüşelim," diyor. "Volkov ve Miller'ın yanı sıra Jordan ve ben de bu hafta Seattle ile oynadığımızda Yang-Hanson ile görüşeceğiz."

Gary yüzünü buruşturup başını salladı. "Onu zaten inceledik. İlgilenmiyoruz."

Onda hoşlanmadığım bir tavır var. Kesin bir kararlılık, ama Tate'in bazen sahip olduğu gibi ateşli bir şekilde değil. Dar görüşlü, ya benim dediğim olur ya da hiç olmaz tarzında bir kararlılık.

“ yle mi?” Tate kaşını kaldırdı.

"Onu zaten inceledik," diyor Gary ve ses tonuna bakınca kaşlarım kalkıyor, sanki karar kesinmiş gibi.

Uzun ve gergin bir sessizlik nabzımı hızlandırıyor ve üzerime aniden yönelen ilgiden dolayı kusacak gibi görünmemek için kıpırdamadan oturmaya çalışıyorum.

Tate, gülümsemeden, "Pekala," diyor, "görüşleriniz için teşekkürler. Tekrar değerlendiriyoruz."

O şerefsiz Gary bir şey söylemek üzere ağzını açıyor, sonra vazgeçip susuyor ve ben de notlarıma bakıp memnuniyetle gülümsüyorum. Siktir git, Gary.

BÖLÜM 23

TATE

İzcilerle yapılan görüşme sona ererken, Storm organizasyonunun en sevmediğim üyesi Gary tekrar konuşmaya başladı.

"Yang-Hanson'ı neden değerlendirdiğimizi anlamıyorum."

"Jordan, takımımıza değerli bir katkı sağlayacağını düşünüyor." Ses tonum sert, çünkü bunu zaten kararlaştırmıştık. Umarım Gary ipucunu anlar ve konuşmayı bırakır. "Bugünlük bu kadar. Soren," diyorum İsveç'te bulunan gözlemciye. "Allvenskan play-off'larından sonra senden haber bekliyorum—"

"Jordan iyi bir kıza benziyor," diye araya giriyor Gary, sanki orada değilmiş gibi. "Ama neden işini bilen adamlar yerine bir barmeni dinliyoruz?"

İçimde koruyucu bir öfke yükseliyor ve omuzlarım geriliyor. Ofis duvarlarının arasından Jordan'ın kollarını kendine doladığını görüyorum.

Utanmış durumda. Bir saniye öncesine göre daha küçük görünüyor. Yüzü ifadesiz ve duygusuz, soğukkanlı maskesi yerinde ve bundan nefret ediyorum. Zırha ihtiyaç duymasından nefret ediyorum. Benim işim insanların desteklendiğini hissetmelerini sağlamak.

Toplantıya geri döndüm. "Gary, yetişkin kadınlara 'kız' diye hitap etme. Bu uygunsuz ve küçümseyici bir davranış."

Gary'nin canı cehenneme. İşinde berbat değil ama iyi de değil. Onu kovmak için hiçbir nedenim olmadı ama onu hiç sevmedim ve şimdi bunu düşündüğüm için kendimi kötü hissetmiyorum.

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz," diyor rahatlıkla.

"Jordan, oyuncuların takımımıza nasıl entegre olacağını tahmin etme konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahip. Ross Sheridan'ın yanında büyüdü, bu yüzden muhtemelen hepinizden daha fazla zamanı arena çatısı altında

geçirdi ve kendisi bir işletme sahibi. O bar, takımın sosyalleşmek için en sevdiği yer. Onları tanıyor.” Sözlerimin etkisini göstermesine izin verdim. “Kaçınız bunu söyleyebilir?”

Scoutlar yılın yarısını yollarda, otel odalarında, potansiyel oyuncuları gözlemleyerek geçiriyorlar. Hiçbiri Vancouver'da yaşamıyor. Takımı tanımıyorlar; hatta oyunculuk veya antrenörlük günlerinden kalma tanıdıkları kişiler dışında birbirlerini bile tanımıyorlar.

"Bir an için açık konuşabilir miyim?" diye soruyor Gary.

Dişlerimi sıkıyorum. Söyleyeceği şeyi duymak istemiyorum. "Açık konuşabilir miyim?" genellikle "Kaba ve uygunsuz olabilir miyim?" anlamına gelir. "Dürüst olabilirsin ama saygılı olmalısın."

"Burada neler olup bittiği apaçık ortada."

Camın ardından Jordan ile göz göze geldik.

"Öyle mi?" diye soruyorum hafifçe.

"Babası en güçlü kişiydi ve şimdi ipleri o eline alıyor."

İçimde koruyucu bir öfke dalgası daha yükseldi ve aynı anda Jordan sanal toplantıdan çıktı. Koridorun karşısında duruyordu. Yüzü taş gibi bir maskeydi, ama ofisinden çıkarken gözlerinde bir panik vardı, omurgası dikti, bana bakmıyordu.

Onun adımlarını takip etme isteği içimden geçiyor. Onu kontrol etmeliyim. İyi olduğundan emin olmalıyım.

Ama önce Gary'yi haddini bildirmem gerekiyor.

"Gary, söyle bakalım," diye sordum sakın bir sesle, "Storm'da nasıl işe alındın?"

"NHL'de altı yıl oynadım ve ardından Dallas'ın alt takımının koçluğunu yaptım—"

"Özgeçmişinizi istemedim." Herkesin daha dik oturmasını ve daha dikkatli dinlemesini sağlayan, soyunma odasını sessizliğe büründüren ses tonumu kullanıyorum. "Nasıl işe alındığınızı sordum. Bir iş ilanına başvurduğunuz mu?"

Gary'nin yüzü hayal kırıklığından kızardı. "Bu böyle olmaz."

"Nasıl çalışıyor?"

O bunun nasıl işlediğini biliyor. Hepimiz biliyoruz.

"Eski antrenörle birlikte oynardım. Birbirimizi şu zamandan beri tanıyoruz—"

"Birbirinizi tanıyordunuz." Sesimdeki sabır tükenmişti. "Arkadaştınız. Röportaj yaptınız mı?"

“Hayır, ama—”

"Bu pozisyon için başka görüşme yapan oldu mu?"

"HAYIR-"

"Eski Storm Genel Müdürü senin enişten değil miydi?"

Cevap vermiyor.

“Eric.” Florida’da bulunan, otuzlu yaşlarında, ortadan kaybolmak isteyen bir adama bakıyorum. “Baban Toronto’da antrenörlük yapmıştı, değil mi?”

Eric bana kısaca başını salladı. "Evet."

"Hans, Ross ile birlikte NHL’de oynadın."

Hans da başını salladı, o da oldukça rahatsız görünüyordu. İyi. Rahatsız olmaları gerekiyor. Gary, Jordan’a kaba davranırken oturup hiçbir şey yapmadılar. Bunu hak ettiler.

“Birçoğunuz Storm’da iş bulmak için bağlantılarınızı kullandınız. Bu organizasyonda sadece oyuncular değil, birçok kişi de takım arkadaşı. Bu tür aşağılayıcı bir yorumu bir daha duymak istemiyorum ve duyarsam, organizasyonda değişiklikler yapmaktan çekinmeyeceğim. Bu toplantı sona erdi. Teşekkür ederim.”

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Jordan’ı bulma zamanı geldi.

BÖLÜM 24

ÜRDÜN

Malzeme dolabının kapağını kapattığım anda gözyaşlarım akmaya başladı.

Gary tam bir pislik, ama haklı. Ben buradayım çünkü Ross Sheridan'ın çocuğuyum. Ailem gibi kendi kendimi yetiştirmiş değilim, bu pozisyon bana verildi. Ben kimim ki? Hiç kimse. Ünlü ve yetenekli bir babam var, hepsi bu. Buz hokeyi oynama konusunda hiçbir deneyimim yok.

Ben buraya ait değilim.

Midem bulanıyor. Vücudumdaki her hücre, arka plana karışabileceğim, benden hiçbir beklentinin olmadığı ve babamın kim olduğunun kimsenin umurunda olmadığı, kimsenin beni fark etmediği barıma geri dönmek istiyor.

Kapı bana doğru hareket ediyor ama ben yoluna çıkıyorum.

"İşgal altında," diyorum titrek ve tiz bir sesle.

Lütfen gidin, yalvarıyorum. Kimsenin beni dağılırken görmesini istemiyorum.

"Jordan?" Tate'in alçak sesi kapıdan geliyor ve gözlerim kapanıyor.

Ondan başka herkes.

Gözlerimi silerken, "İyiyim," diye karşılık verdim. "Sadece zımba arıyorum."

"Lütfen beni içeri alın."

Sesinde beni hem sakinleştiren hem de söylenenleri yapma isteği uyandıran bir şey var. Kenara çekiliyorum, ellerimi yüzüme kapatıyorum ve kapı açılıyor.

Gözlerim kapalı ve ellerim yüzümde olsa bile, bana dokunmasa bile, varlığı o küçük alanı kaplıyor. Bakışlarını üzerimde bir ağırlık gibi hissediyorum ve keskin bir nefes alışını duyuyorum.

"Gary, hayatımda tanıdığım en aptal insan," diyor sessizce ve ben de boğuk bir kahkaha atıyorum.

Derin bir nefes alıyor ve nefes verişinin saçlarımı hışırdattığını hissediyorum. Kokusu küçük mekanı dolduruyor; temiz, erkeksi ve son derece rahatlatıcı.

"Bana bakabilir misin?"

"HAYIR."

"Lütfen." Elleri benimkine uzandı ve nazikçe ellerimi yüzümden çekti.

Gözlerindeki ifade doğrudan kalbime işliyor. Hâlâ ellerimi tutan sıcak, güçlü ellerinin yumuşaklığı, gözlerindeki ifadeyle kıyaslanamaz bile. Yumuşak ve şefkatli ama öfkeli. Çenesi seğiriyor ve ellerimi bırakırken yavaş, bilinçli bir nefes veriyor.

"Neden ağladığımı bilmiyorum," diye fısıldadım, burnumu çekip yüzümü tekrar silerken.

Gözlerime öylesine özen, dikkat ve sabırla bakıyor ki kalbim acıyor. "Ağlamanın utanılacak bir yanı yok. Bu bize iyi geliyor. Hayden Owens da sürekli ağlıyor."

Gözlerimi silerken, ıslak bir kahkaha daha attım. "Yüzüm kıpkırmızı ve şişmiş mi?"

"Evet," diye kısaca cevap veriyor ve ben tekrar gülüyorum, bu da onun yüzünde küçük bir gülümsemeye yol açıyor.

"İyiym. Gerçekten. Çirkin görünmeyi bıraktıktan sonra birkaç dakika içinde işime döneceğim."

"Sana asla çirkin görüldüğünü söylemedim." Koyu kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Söylemek istediğim bir şey var Jordan ve her kelimemi dinlemeni istiyorum."

Yutkunuyorum, en kötüsüne hazırlanıyorum. Gary'nin toplantıda söylediklerinin hepsini tekrarlayacağından korkuyorum.

"Sen de o adamlar kadar niteliklisin." Yüzüme dokunacakmış gibi elini kaldırıyor ama tereddüt edip bunun yerine başımın yanındaki duvara koyuyor. "Yeteneklisin, zekân ve çalışma azmin var. Biliyorum, tam olarak..." diye duraksıyor, kelimeyi arıyor, "senin takıma katılman konusunda çok hevesli değildim ama yanılmışım ve iyi ki de yanılmışım. Bu sezon harika şeyler başaracağımıza inanıyorum Jordan. Sende çok büyük bir potansiyel görüyorum."

Gözlerimin içine bakıyor. Bakışlarındaki samimiyet karşısında nutkum tutuluyor. Sanki güvensizliklerimi bir listeye almış ve tek tek ele almış gibi.

Demek Tate Ward'ın seçilmişlerinden biri olmak böyle bir şeymiş.

"Ve buna inanmanız da gerekiyor," diyor. "Tamam mı?"

Ben öyle düşünmüyorum, ama sanırım ben kabul edene kadar bu konuyu bırakmaz. Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

Uzun süren bir gerilim anı yaşanıyor. Sevmediği birine bile bu kadar nazik davrandığı için ona lanet olsun. Ondan nefret etmeyi çok zorlaştırıyor.

"Bu sabah kahve yok." Hayal kırıklığına uğramış gibi yapıyor.

Kısaca bir kahkaha daha attım. "Sanırım seni yeterince işkenceye maruz bıraktım."

Dün sabah onu içerken çıkardığı o hafif zevk iniltisi, acaba boşalırken de böyle mi ses çıkarıyor diye merak etmeme neden oldu.

"Çok kötü. Seni değerli bir rakip olarak görmüştüm, ama belki de yanılmışım. Ve sabah 10'daki şeker düşüşlerini dört gözle beklemeye başlamıştım."

İstemsizce gülümsüyorum. Gözleri sevgi dolu ve rahatlamış bir ifade alıyor ve benim aptal, aptal kalbim hızla çarpıyor. Gözleri dudaklarıma indiğinde, hava aniden elektrik çarpmasıyla değişiyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Parmak uçlarımda yükselip onu öpme isteği o kadar güçlü bir şekilde içimi kapladı ki gözlerimi kırdım. O ise boğazını temizleyerek başka yöne baktı.

"Başka bir toplantım var," diyor.

"Ben de." Yüzüm kızardı. "Beni aradığın için teşekkürler."

"Her zaman." Kapıyı açıp koridorda hızla ilerlerken ben de diğer yöne doğru, amaçsızca yürüyerek ve patronumla aramdaki mesafeyi olabildiğince artırmaya çalışarak yürüdüm.

Dolaptan çıktığımız anda Georgia'nın gözleri masasından yukarı kaydı ama ben bunu neredeyse hiç fark etmedim.

Ne olduğunu bilmiyorum ama bir daha asla tekrarlanmamalı.

BÖLÜM 25

TATE

O akşam balkonda Bea'ye bir takımyıldızı işaret ederek, "Şu hangisi?" diye sordum.

Düşünürcesine bir ses çıkarıyor.

"Şu üç yıldızı görüyor musunuz? Bunlar kemeri temsil ediyor. Üstlerindeki iki yıldız ise omuzları."

"Orion," diyor ve başka bir yıldız kümesine işaret ediyor. "Bu Küçük Tilki mi?"

"Hım. Hayır, o bahara kadar görünmeyecek. Belki Mayıs veya Haziran'da. O, Lepus, yani Tavşan."

"Hayvan figürlü olanları seviyorum."

Onu kendime iyice sarıp battaniyeyle yeterince sıcak olduğundan emin oluyorum. "Ben de öyle düşünüyorum. En iyileri bunlar."

"Sizce Jordan bizimle birlikte yıldızlara bakmak ister mi?"

Ah. Bakışlarım ışıkları açık olan misafirhaneye kayıyor. Bugün dolapta ağladığını düşünüyorum ve Gary'nin kafasını bir mızrağa geçirmek istiyorum.

"Emin değilim. Sanırım meşgul."

"Ah." Yüzünde utangaç, umutlu bir ifade belirdi. "Onun arkadaşım olmasını istiyorum."

Aman Tanrım, bu kız... Dünyadaki tüm iyiliğin vücut bulmuş hali.

"Sence o bunu istiyor mu?" diye soruyor Bea.

Jordan'a Grace ile tanıştırmayı teklif ettiğimde söylediği şeyi düşünüyorum; sadece üç ay burada olacağını söylemişti. Ama kediye sahiplendi ve bu, duygusal olarak mesafeli bir insanın yapacağı bir şey değil.

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama yine de denemenizi tavsiye ederim."

BÖLÜM 26

TATE

Ertesi gün sabah toplantısını bitirirken Ross, "Son bir şey daha," diyor.

Jordan, bakışlarını anahtarlığındaki, üzerinde adı ve numarası yazılı küçük hokey sopasından kaldırdı. Onu tanıdığımdan beri hep o anahtarlığı taşıyordu ve birkaç yıl önce nihayet sorduğumda, Jordan'ın onu çocukken kendisi için yaptığını itiraf etmişti.

Jordan tüm sabah boyunca toplantıda ona bakmamaya çalıştı.

"Bu cuma akşamı Fairmont Oteli'nde engelli gençler için bir hokey etkinliği var," diyor ona. "Tate ve ben, birkaç oyuncuyla birlikte orada olacağız. Sizin de orada olmanızı bekliyorum."

Gözlerini anahtarlıktan ayırıyor. "Hatırlıyorum. Orada olacağım."

"Harika. İkinize de teşekkür ederim."

Kısaca vedalaşıp asansöre doğru yöneliyoruz.

"Etkinlik için ihtiyacınız olan her şeyiniz var mı?" diye soruyorum beklerken. "Elbise? Ayakkabı?"

Stilistin onun için seçtiği elbiseyi, kıyafet fikirleri kitapçığında düşünüyorum. Stilist, Jordan'ın çıktığı kaybetme ihtimaline karşı bir kopyasını e-postama gönderdi. Kitapçıya sürekli bakıyorum, ertesi gün ne giyeceğini, bu hafta sonu etkinliğine hangi elbiseyi giyeceğini merak ediyorum.

O kırmızı elbise... evet. Jordan Hathaway, takımın her bekar ve heteroseksüel oyuncusunun ağzını sulandıracak. Bu, mideme saplanan çirkin bir yumruk gibi.

"Evet. Her şey hazır."

Saç ve makyaj konusuna da değinmek istiyorum. Bu tür etkinlikler çok fazla basın ilgisi çekiyor. Katılımcılar çok fazla göz önünde oluyor.

Fotoğraflar sonrasında internette dolaşıyor, kardeşim Noah'ın bana mesaj atmayı çok sevdiği gibi. Onun kendini yabancı hissetmesini istemiyorum.

Onun kendini çok değerli hissetmesini istiyorum.

"Bunun hakkında bir bilginiz var mı?" diye soruyor, çantasından mavi plastik bir atıştırmalık paketi çıkarırken. Dunkaroos. "İşe gitmeden önce bu sabah arabamın üzerindeydi."

Ağzımdan bir kahkaha kaçıyor, ardından kalbimde keskin, tatlı bir burkulma hissediyorum. "Bea," diyorum kısaca.

Çocuğumun kendi düşünceleri, güdüleri ve eylemleri olan gerçek bir insan olması beni her zaman hayrete düşürüyor.

"Sana öğle yemeği ikramını vermiş." Jordan'a istemsizce gülümsüyorum. "Tebrikler. Senden hoşlanıyor."

Yüzünde temkinli ama memnun bir ifade belirdi. "Bunu yemem gerekiyor mu?"

"İstersen verebilirsin. Ama sakın ona geri verme," diye ekledim. "Lütfen. Kendini kötü hissetmesine neden olur."

"Yapmazdım," diyor hızla, gözlerinde kırgın bir ifadeyle gözlerime bakarak. "Onu kötü hissettirmek istemem."

Sesi savunmacı ve kırgın geliyor, ben de kendimi çok kötü hissediyorum.

"Elbette. Özür dilerim." Ona zoraki bir gülümseme verdim. "O benim çocuğum, biliyorsun? Onu korumak istiyorum."

Kapılar açılıyor ve ona önce geçmesi için işaret ediyorum.

Kaşlarını çatarak kısık bir ses çıkardı. "Ross'la yakın mı?"

Duraksıyorum. Garip bir soru. "Pek sayılmaz. Birbirlerini tanıyorlar ama yakın olduklarını söyleyemem."

"Ah."

"Neden?"

"Hiçbir sebep yok."

Asansörler açılıyor ve ofislerimize geri yürüyoruz. Plastik ambalajı yırtıp Dunkaroos'ları bana uzatıyor.

Üzerinde gökkuşağı serpiştirilmiş kreması olan türden, en güzel olanı. Bazen canım içki çektiğinde, Bea'nın stokundan gizlice bir tane alıyorum.

"İster misin?" diye soruyor Jordan ve içgüdüsel olarak başımı sallıyorum.

"Hayır, teşekkür ederim."

Gözleri kısıılıyor, ama ona ipeksi lacivert eteği ve kaşmir kazağıyla bugün ne kadar güzel görüldüğünü söylemeden önce, veda edip ofisime doğru yöneliyorum ve Jordan hakkındaki düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum.

BÖLÜM 27

TATE

Cuma akşamı Bea'yi Holly'nin evine bıraktım ve Holly ile Jeff beni görünce alkışlamaya başladılar.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Gülerек onlara doğru eğiliyorum. Beni smokin giymiş halde gördüklerinde her zaman böyle yaparlar.

"Çok yakışıklısın baba," diyor Bea.

"Teşekkür ederim, tatlım." Alnının tepesine bir öpücük kondurdum. "Bu gece üçünüz ne yapacaksınız?"

Holly, Bea'ye "Suşi hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Bundan çok memnunum," diye neşeli bir şekilde söyledi ve ardından Jeff'e baktı. "Hafta sonu odamı boyayacak mıyız?"

Kadının bu soruyu sormasına sanki sahte bir şekilde gücenmiş gibi bakıyor. "Kesinlikle, yapacağız. Unuttuğumu mu sandın? Asla."

Holly ona, "Mağazadan her ton mor boya örneği aldı," diyor ve kızın yüzü aydınlanıyor.

"Öyle mi? Görebilir miyim?"

Kadın yukarı kata koşar ve Jeff de onu takip eder.

"Jeff iyi bir adam," dedim Holly'ye. "Onu seçtiğin için ve o pislik herifi seçmediğin için teşekkür ederim."

Alınmış gibi yapıyor. "Ben sadece iyi insanlarla takılırım."

Gülerек, "Seninle tanıştığımda iyi bir insan değildim," dedim.

"Hey." Bana azarlıcasına baktı. "Bu doğru değil. Sen her zaman iyi bir insandın."

Hayatımdaki herkesi kendimden uzaklaştırmış ve her gece sarhoş bir halde kendime acıyarak geçirmiştım, ama neyse. Ayık kalmak, bir kız çocuğu sahibi olmak ve on yıllık terapi tüm bunları benden sildi.

“Neyse işte.” Tezgaha yaslandım. “Elbette, Bea’yı her gece yatağına yatırmayı özlüyorum, ama onun senin ve Jeff’in yanında olduğunu bilmek işleri kolaylaştırıyor.”

Holly'nin hamileliğinin yaklaşık yarısından Jeffle ciddi bir ilişkiye başlayana kadar birlikte yaşadık. Tabii ki ayrı odalarda. Ama özellikle o ilk günlerde birlikte ebeveynlik yapmak önemliydi. Bea'ye sağlıklı, platonik de olsa, bir ebeveyn ilişkisi göstermek istedik.

Yine de evimi seviyorum. Oranın ne kadar sessiz olduğunu, Bea'yı doğanın içinde büyütebilmeyi seviyorum.

Kaba bir barmeni olan bir konukevinde kalabilme imkanım olması hoşuma gidiyor.

"Randevuya mı gidiyorsun?" diye sordu Holly, beni hayal dünyamdan uyandırarak.

Ona bir bakış attım. "Bu bir iş etkinliği. Neden birini yanımda getireyim ki?"

Bu tür etkinliklere hiç sevgilimle gitmedim.

Tezgahın üzerindeki bir noktayı inceliyor. "Oyuncular eşlerini de getiriyorlar, değil mi? Jordan'ı getireceğinizi düşünmüştüm."

Ona ifadesiz bir bakış attım, o da gözlerime bakmadı ama gülümsüyordu.

“Holly.”

"Çok güzel olduğunu duydum."

Geçen hafta Holly'ye, Bea'nın yanında güvende olacağına güvendiğim birinin bir süreliğine misafirhanede kalacağını bildirdim. Ebeveynler arasında görülen yaygın bir nezaket kuralıydı bu.

Ama onun nasıl görüldüğünü hiç söylemedim.

"Bea onunla çok ilgileniyor," diye ekliyor.

Ona gülümseyerek iç çektim. "Sen de mi?"

Beni görmezden geliyor. "Güzel mi?"

Evet. Tanrım, evet. Hem inatçı, hem de sinir bozucu. Biraz da şımarık. Ve hokey stratejisinde de iyi. Ve malzeme deposunda gördüklerimden anladığım kadarıyla şaşırtıcı derecede hassas.

Ağlıyordu ve bunu düşünmeden edemiyorum.

“O, Ross Sheridan’ın kızı.”

“Peki, güzel mi?”

“O benim çalışanım. Benden on yaş küçük.”

Anlamalı bir gülümsemeyle bekliyor.

"O, uçarı, sivri dilli, affetmeyen ve babasıyla neredeyse hiç konuşmayan bir barmen."

Göğsümde kötü bir his belirliyor. O bütün bu özelliklere sahip, ama yine de bunlar yanlış ve acımasız geliyor. Eğer beni duyarsa, hemen özür dilerdim.

Holly, o sinir bozucu gülümsemesiyle beni izlerken tırnaklarını mutfak tezgahına vuruyor. Acaba Jordan, ben ona sabırla gülümsediğimde böyle mi hissediyor?

"Evet," diye homurdandım. "Güzel, tamam mı? Ne olmuş yani? Güzel işte."

O gerçekten çok güzel.

Holly'nin yüzü genişçe parlıyor. "Harika. Bilmek istediğim tek şey buydu."

"İşlere karışıyorsun."

"Sizin mutlu olmanızı istiyoruz."

Yine aynı şey. "Mutluyum. Neyim eksik? Hiçbir şeyim. İnanılmaz bir hayatım var. Çocuğumuza bakın."

"O kelimenin tam anlamıyla dünyanın en iyi çocuğu, ama arada bir eğlenmek ve rahatlamak gerekiyor. Çok..." Başını sallıyor. "Kontrollüsün, Tate."

Çünkü kontrolümü kaybettiğimde kötü şeyler oluyor. İçki içiyorum. Hem de çok fazla.

"İlginiz için teşekkür ederim, ama size söz veriyorum, çok dolu ve mutlu bir hayatım var." Saate bakıyorum. "Gitmem gerek. Bea," diye sesleniyorum yukarıya, "Gidiyorum."

Bea aşağıya koşarak geldi ve bana kocaman sarıldı, ben de onun başının tepesini öptüm.

"Seni çok seviyorum," diyorum ona. "İyi eğlen."

"Seni çok seviyorum," diyor.

Holly, sesinde bir gülümsemeyle, "Jordan'la iyi eğlenin," diye şarkı söylüyor.

BÖLÜM 28

ÜRDÜN

Araba etkinlik alanına yanaşırken midem kasıldı.

Burada çok fazla insan var. Çok fazla. Bu kırmızı halı mı? Tate bundan hiç bahsetmedi.

Sanırım şaşırmamalıyım, çünkü Tate bugün öğleden sonra kaldığım misafirhaneye saç ve makyaj ekibini göndermişti.

Avuçlarımı şarap kırmızısı elbisemin üzerinde gezdiriyorum. Stilist, serin, şeftali pembesi tenime yakışacak çeşitli mücevher tonlarında, yere kadar uzanan altı elbise göstermişti, ama bu elbise beni kendine çekti.

Elbise, göğüs ve kalça kısmında vücuda oturuyor, omuzlardan aşağı doğru dökümlü duruyor ve minimal dekoltemde oldukça düşük bir seviyede. Son derece seksi. Kuaförün bu akşam ısrarla yaptığı kaküller mi? İnanılmaz görünüyorlar. Onlara perde kakül dedi. Koyu saçlarımda hafif bir dalga var, bu yüzden dağınık ama bilinçli, bir nevi yetmişler tarzı ve omuzlarımda uzun saçlarımla havalı duruyorlar. Makyajım, siyah sıvı eyeliner, gözlerimin köşelerine hafifçe sürülmüş bir çizgi dışında sade ve cildim ışıltıyor.

Gerçekten de iyi görünüyorum. Kanatlı eyeliner ve takma kirpikler beni eski Hollywood yıldızlarından birine benzetiyor. Giydiğim bu şık kıyafet içinde kendimi hem biraz garip hissediyorum hem de son derece çekici olduğumu düşünüyorum.

Elim boynumun dibine, siyah kadife gerdanlığımın olduğu yere gidiyor. Sadece kendim gibi hissetmemi sağlayan bir şey. Bir dayanak noktası.

Araç etkinlik alanına yanaşıyor, biri kapıyı açıp bana yardım ediyor ve karşımda şu kişi beliriyor—

"Aman Tanrım." Tate şaşkın ve kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyor ve midem alt üst oluyor.

Tate Ward, smokini harika bir şekilde taşıyordu. Koyu renk saçları özenle şekillendirilmişti, temiz kokusu düşünmeyi zorlaştırıyordu. Uzun boylu, çok uzun ve geniş omuzlu, çenesinde ince bir sakal tabakası vardı, sanki bir parfüm reklamındaki manken gibiydi.

Tate Ward o kadar iğrenç derecede yakışıklı ki, bazen ondan hoşlanmadığımı unutuyorum.

Şu anda bana tuhaf bir ifadeyle bakıyor, sanki yol kenarında ezilmiş bir hayvanmışım gibi.

Gözleri, ayak bileklerimin birkaç santim yukarısındaki etek ucundan, kalçalarımın aşağı doğru incelen elbisenin üzerinden, yapılı korsajına ve omuzları açıkta bırakan yakasına doğru geziniyor.

İçini çekti, hâlâ elbiseye bir yandan teslimiyet, bir yandan da endişeyle bakıyordu. "Bu gece bunu giyeceksin," dedi, sanki hayal kırıklığına uğramış gibi, eli ensesinde.

Ve aslında kendimi iyi gördüğümü düşünüyordum.

Birdenbire açıkta kalan dekoltemin farkına vardım. Muhtemelen zarif ve klas kadınlarla çıkıyordur; asla yanlış bir şey söylemeyen ve profesyonel yardım almadan kusursuz giyinen kadınlarla. Binlerce arkadaşı olan ve herhangi bir odaya girdiğinde binlerce yeni arkadaş edinebilen kadınlarla.

Tate Ward'ın kiminle çıktığı umurumda değil, benim hakkımda ne düşündüğü de umurumda değil.

"Evet. Bunu giyiyorum." Özgüvenimi yeniden kazanmaya çalışırken ses tonumda bir gerginlik var.

"Çok... görünüyorsun." Bakışları boynumdaki kolyede oyalandı.

Bir an bekliyorum. "Evet? Ne?"

Bayağı mı? Çok mu çabalıyorum? Dikkat çekmeye mi çalışıyorum? Çocuk gibi giyinip kuşanıyor muyum?

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Nasıl görünüyorum?"

Şehrin en saygın isimlerinden bazılarıyla birlikte takımı temsil etmek yerine, barın arkasında, arka planda mı durmalıyım?

"Sofistike," diye bitiriyor sözlerini, sonunda gözlerime bakarak. Boğazı çalışıyor. Belli ki söylemek istediği bu değildi, ama Tate bana karşı bile son derece kibar ve hoşgörülü.

"Kalp şeklinde bir yaka," diyorum aptalca bir şekilde.

"Tatlı" kelimesini kullanmazdım. Bakışları saçlarımda gezindi. "Saçlarını kestirmişsin. Şey, eee..." Boğazını temizledi. "Bir şey işte."

Bu da bir şey işte. Acı bir kahkahayı zor tutuyorum. O da berbat kahveyi tattığında aynısını söylemişti ama kaba olmak istememişti.

Yani onun tipi değil. Umurumda değil.

“Pekala, görüşürüz.” Büyük ve eski otelin merdivenlerini çıkmaya başladım, ama sıcak eli çıplak dirseğime dokundu.

“Bu taraftan,” diyor kulağıma alçak sesle, beni kenarda, elinde bir not defteri olan bir kadının beklediği yere doğru yönlendirerek. “Tate Ward,” diyor kadına.

Kadın listede onun adını buluyor. “Teşekkür ederim. Peki, randevunuz kimle?”

“Jordan Hathaway,” diye düşünmeden cevap veriyorum.

“Benim randevum değil,” diyor aynı anda, bana dik dik bakarak.

Aman Tanrım. Boynumda sıcaklık hissediyorum. Söylemem gereken şey buydu: onun randevusu olmadığını.

Kadın ismimi ararken adam, “O da Fırtına ekibinde,” diye açıklama yaptı.

“Benim hatam.” Kadın özür dileyerek gülümsedi. “Birlikte geldiniz, bu yüzden öyle varsaydım.”

“Kesinlikle hayır.” Ona kibarca gülümsedi, ama yüz ifadesi gergindi.

Yan tarafa doğru işaret ediyor ve Tate'in eli tekrar dirseğime dönerek beni öne doğru yönlendiriyor.

Ardı ardına üç ışık yanıp söndü, gözlerim kamaştı ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekildim. Vücudum kasıldı, akciğer kapasitem aniden bir yüksük kadar azaldı.

“İyi misin?” diye sorduğunu kulağıma duydum.

“Bana kırmızı halı olduğunu söylemedin.”

“Etkinliklerde her zaman fotoğraf çekiyoruz. Bu, onların organizasyonlarına farkındalık kazandırıyor.”

Oscar ödül töreni gibi değil, orada takım elbiseli yüzlerce paparazi bize bağırıp çağırmıyor. Üç fotoğrafçı var ama flaşlar çok parlak ve ben en öndeyim, tüm dikkatler üzerimde.

Tam olarak olmak istemediğim yer.

Bir flaş daha. Tüylerim diken diken oldu.

“Sorun ne?” Tate’in alçak sesi kaygımı biraz olsun yatıştırıyor. Dolapta ağladığım zamankiyle aynı endişe.

“Hiçbir şey.” Kaşını kaldırmış ve gözlerini benden ayırmayan bakışlarından sonra derin bir nefes verdim. “Herkes bana bakıyor. Bu

elbiseyi asla giymemeliydim.”

Bir anlık parıltı daha. "Elbiseyi beğenmedin mi?"

“Elbiseyi çok sevdim.” Yutkundum. “Böyle göz önünde olmaya alışık değilim. Kendimi hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissediyorum.”

Kaşlarını çattı. "Anne babanız ünlüydü. Eskiden ünlüydüler," diye düzeltti.

“Ama ben ünlü değilim.” Bir anlık aydınlanma daha. “Göz önünde büyümedim. Annem beni bütün o şeylerden uzak tutmak istedi.”

"İkiniz de içeri girebilirsiniz," diye seslendi koordinatör bize. "Teşekkür ederim."

Halının üzerinden kalkıp otel lobisinin yan girişinden içeri giriyoruz. Kalp atış hızım normal aralığa iniyor.

"Utangaçsın," diyor bana meraklı bir bakış atarak.

Göğsümde alışılmadık, ham bir his var. "Yüzümün medyada her yerde görünmesini istemiyor olmam, utangaç olduğum anlamına gelmiyor."

"Medya sektöründe olmak, bu işin bir parçası."

Onu yakından takip ediyordum. Takım için çalışıyordum. "Evet. Bunu düşünmemiştim. Zaten bir şey değişmezdi."

Aramızda bir anlık sessizlik olur.

"O bir modeldi, değil mi?" diye soruyor. "Natalie?"

Başımı salladım. "Ta ki beni doğurana kadar, sonra emekli oldu."

Annem ve babam muhtemelen buna benzer bir etkinlikte tanıştılar.

Gözleri saçlarımda, yüzümde, gözlerimde oyalanıyor. "Bu mantıklı."

Annem olmak onun için biçilmiş kaftandı, hep böyle derdi. Bana Tate'in kızına baktığı gibi bakardı. Göğsüm acıyor ve boğazımı temizliyorum. İstenmeyen tüm düşünceleri uzaklaştırmak için.

Etkinliğe geri dönüp katılımcıları süzdü. "Bir güvenlik kelimesine ihtiyacımız olabilir."

Ona tuhaf bir bakış attım. Ağzı seğiriyordu.

"Affedersin?"

Tate Ward ile güvenlik kelimesi kullanmanın ima ettiği şey... evet, o konuya hiç girmeyelim bile.

"Eğer ilgiden bunalırsanız ve oradan ayrılmak isterseniz, isterseniz size yardımcı olabilirim."

“Yardımaınıza ihtiyacım yok.”

"Yanlışlıkla söylemeyeceğin bir şey olmalı," diye mırıldanıyor, sanki beni duymamış gibi. Gözlerinde hâlâ o eğlenmiş ifade var. "Peki ya..."

boynuzlu ılıkçı?"

Gölmekten boğazım düğümlendi. "Yardıma ihtiyacım olursa 'azgın ılıkçı' dememi mi istiyorsun?"

"Ne? Hayır." Kaşlarını çatıyor ama gözlerinde nefis bir ilgi ve oyunbazlık parıltısı var, tıpkı ona getirdiğim iğrenç kahveleri içerken gördüğüm gibi. "Boynuzlu ılıkçı, dedim."

Bir an duraksadı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Gölmek istiyor gibi görünüyor ve keşke gülseydi. Güldüğünde çok yakışıklı oluyor. "Bu bir kuş türü. Bea birkaç hafta önce bununla ilgili bir okul projesi yapmıştı." Başını işaret ediyor. "Kafasında uzun bir şey var."

"Gerçekten tuhaf bir mizah anlayışın var."

Kıkırdadı ve bakışlarım geniş gülümsemesine takıldı. Parmaklarım debriyayı daha sıkı kavradı, sakalının parmak uçlarımin altında nasıl hissettireceğini düşündüm.

Bana bakıyor ve gözleri o kadar koyu yeşil ki, irislerinin etrafında kehribar bir halka var. Koyu, kalın kirpikler ve köşelerinde minik kırışıklıklar. Giydiğı bu smokin, ütülü beyaz gömleğı ve simsiyah ceketiyile zeytin rengi tenine olağanüstü bir hava katıyor.

Kokusu beni sarıp sarmalıyor ve bir adım geri çekiliyorum. Tate Ward gerçekten çok etkileyici.

"Evet?" diye soruyor, beklentili bir bakışla.

Başımı salladım, yutkundum. "Hiçbir şey."

"Rahatsız görünüyorsun."

Gözleri, elbisemin eteğini kalçalarımın üzerinden düzelttiğim yere kayıyor. Kumaş o kadar yumuşak ki, kendimi sürekli ona dokunurken yakalıyorum.

"ok uzunsun," diye ağızımdan kaçırdım.

Kaşları kalktı, gözlerinde yeniden bir eğlence ifadesi belirdi. "ok uzun."

"Evet." Alt dudağıımı ısırdım ve bakışları hareketi takip etmek için aşağı kaydđ, sonra tekrar benimkine döndü. "Herkes çok uzun boylu erkeklerden hoşlanmaz."

Birlikte olduğüm tüm erkekler benim boyumdaydı. Benzer boyda olunca onları korkutmak daha kolay oluyor.

"Boynum ağılıyor," diye ekledim.

Bana acıyan bir bakış attı ama sanki gölmek istiyordu. "Jordan, eğer boyun masajı istiyorsan, sadece söylemen yeterli."

Yüzüm yanıyor. Benimle flört mü ediyor? Yoksa benim onunla flört ettiğimi mi düşünüyor? "Benim kastettiğim bu değildi..."

Yüksek bir nefes kesme sesi ve ardından yaklaşan topukların keskin, hızlı sesi, ikimizin de başlarımızı hızla çevirmemize neden oldu.

"Kahkülün mü var?" Georgia, gür kıvrıcık kızıl saçları, muhteşem kirpikleri ve yere kadar uzanan altın rengi elbisesiyle yanıma geldi. Omuzlarımdan tutarak beni inceledi, yüzünde hayal kırıklığı dolu bir ifade vardı. "Kahkülün var ve beni aramadın."

"Dinlemek-"

"Kahkül." Georgia omzunun üzerinden Alexei'ye baktı. "Kahkül yaptırmış."

Bana kaşını kaldırıp, sanki sevgili karısına saçımı kestireceğimi söylemediğim için beni kara listesine almış gibi sert bir bakış attı.

Georgia elbisemi incelercesine bana bakıyor. "İnanılmaz görünüyorsun. Aman Tanrım. Bu elbise..."

Uzun, alçak bir ıslık sesi duyuyoruz.

"Aman Tanrım," diye seslendi Luca, yanıma gelirken gözleri elbisemin üzerindeydi.

Tate, gözlerindeki neşeli parıltının yerini aniden keskin bir ifade alarak, "Walker," diye çıkıştı. "Saygılı ol."

Luca ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı ve ben de Tate'e tuhaf bir bakış attım. Ondan daha önce hiç böyle bir ses tonu duymamıştım.

"Sorun yok," diyorum ona. "Luca on iki yaşında."

"Hey." Luca yapmacık bir şekilde gücenmiş gibi bakıyor ve ben de ona sırtıtıyorum.

"Vay canına." Darcy yanıma geldi ve elbiseme dikkatlice baktı. "Çok güzel."

Pippa ve Hazel hemen arkasındalar, Pippa bana utangaç bir gülümsemeyle, "Çok güzel görünüyorsun, Jordan," dedi.

Cildim tekrar ısındıkça Hazel'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana bak."

Zoraki bir gülümsemeyle ona karşılık veriyorum. "Keşke yapmasaydın," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Yüzüm kızarıyor ve kıpırdamamaya, elbiseyi çekiştirmemeye çalışıyorum. "Teşekkürler."

Tate kulağıma doğru eğildi. "Güvenlik kelimesini hatırlıyor musun?"

Burnumu çekerek, "Evet. Maalesef." dedim.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Sadece kontrol ediyordum."

BÖLÜM 29

ÜRDÜN

Yemekten sonra masamızın etrafında otururken Darcy, "İlkbaharda evleneceğiz," diyor.

Hayden'a gülümsüyor ve Hayden da lavanta rengi saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor; bu hareket o kadar sevgi ve samimiyet dolu ki kalbim sızlıyor.

Masadakilere, "Kiraz çiçeklerinin altında," diye itiraf ediyor, "Bize aşık olmayı hatırlatıyorlar."

Sol elinde, kiraz çiçeği görünümünde tasarlanmış, laboratuvarda üretilmiş pembe elmaslardan oluşan nişan yüzüğü ısıldıyor.

Hayden, "Darce, ben sana çok daha önce aşıktım," diye hatırlatır ve Hayden yanağından öptüğünde Darce'ın yüzü kızarır.

"Ah." Rory onlara sırttıktan sonra kolunu Hazel'in omzuna doladı ve dudaklarını onun şakağına bastırdı.

Georgia mutlulukla içini çeker ve Alexei avucunu onun avucuna kaydırır. Jamie, Pippa'ya bakar ve ona her zaman sakladığı o ciddi, küçük gülümsemeyi sunar.

Hayden, "Balayını yazın yapacağız," diye ekliyor. "Ve bunu da bir grup gezisi olarak düşünüyorduk. Belki İtalya, çünkü ikiniz de orayı çok seviyorsunuz." Toskana'da yazlık evi olan Georgia ve Alexei'ye başıyla işaret ediyor.

Georgia'nın ışıkları yanıyor. "İşte biz!"

"Ben de," diye neşeli bir sesle söyledi Pippa, Jamie'nin elini sıkarak.

Darcy beklenti dolu bir ifadeyle bana bakıyor. "Sen de, Jordan, Tate. Orada olmanız gerekiyor."

Ona tereddütlü bir yarım gülümseme verdim. "Belki."

Tate, içtenlikle, "Onur duyuyorum," diyor. "Bea'nın programıyla nasıl uyuşacağına bakmam gerekecek."

"Bea'nın aramıza katılmasından memnuniyet duyarız. Onu aramızda görmekten mutluluk duyarız."

Masada oturan iki kişi, Rory ve Hazel, dikkat çekici bir şekilde sessizler. Birbirlerine anlam dolu bakışlarla bakıyorlar ve sessiz bir konuşma yapıyorlar.

Hayden onlara şaşkın bir bakış attı. "İkinizin de orada olması gerekiyor."

Rory kaşlarını soru sorarcasına kaldırır, Hazel gülümser ve başını sallar, Rory derin bir nefes alır, yüzünde gerginlik belirir.

Sonunda herkese anlatacaklar. Masanın etrafında merak uyandıran bir enerji yayılıyor.

Rory derin bir nefes daha aldı. "Bu yaz seyahat edemeyiz çünkü... Hazel'in Temmuz ayında doğum yapması gerekiyor."

Herkes sessizliğe bürünüyor.

Hayden'in yüz ifadesi şaşkınlığa dönüşür. "Ne?"

"Vadesi geldi." Pippa elleriyle yüzünü kapatıyor, gözleri kocaman açılmış bir şekilde gülümseyen Hazel'e odaklanmış. "Aman Tanrım. Aman Tanrım."

"Aman Tanrım," diye tekrarladı Georgia usulca, Hazel'e gülümseyerek ve midemde hoş bir kıpırdanma hissettim.

Hepsinin benden önce öğreneceğini tahmin ediyordum.

Luca, "Lütfen biri bana neler olup bittiğini anlatabilir mi?" diye soruyor.

"Yani son teslim tarihi mi?" diye soruyor Pippa kız kardeşine. "Doğru mu duydum?"

Hazel tekrar gülümsedi ve başını salladı. Pippa coşkulu bir çığlık atarak ayağa fırladı ve kollarını Hazel'in boynuna doladı.

Hayden, Darcy'ye "Neyin son teslim tarihi?" diye soruyor.

Ona gülümsedi. "Bir bebek. Hazel hamile."

Masanın gürültüyle patlamasından önce kısa bir sessizlik anı.

"AMAN TANRIM!" diye bağırdı Luca, iki eliyle kafasını tutarak.

Diğer masalardaki insanlar bize bakıyor. Yanımda Tate, kollarını göğsünde kavuşturup gülümseyerek arkasına yaslanıyor.

Hayden eriyip giderken, "Bir bebek!" diye haykırdı. "İkiniz bebek mi bekliyorsunuz?" Rory'nin omuzlarından dürterken Rory kahkahalarla güldü.

"Aman Tanrım, Miller."

“Biliyorum.” Rory şaşkın bir ifadeyle saçlarını geriye doğru taradı. “Hâlâ inanamıyorum.”

"Baba mı olacaksın?" diye sordu Jamie masanın karşısından ciddi bir ifadeyle.

Rory ayılır. "Öyleyim."

Jamie ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve kollarını açtı. "Senin adına çok mutluyum dostum. Harika bir baba olacaksın."

Rory ayağa kalkar ve iki yakın arkadaş, erkeklerin birbirine sarılma şekline benzer şekilde, sırtlarını sıvazlayarak sıkıca kucaklaşırlar.

"Teşekkürler dostum. Harika bir amca olacaksın." Rory gözlerini kırıştırdı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Aman Tanrım." Hazel gözlerini devirdi ve gülümsedi. "Yine mi ağlıyorsun? Ne kadar da duygusal birisin."

Rory gözlerini silerek güldü. "Sahip olacağımız çocuk için mi? Evet, Hartley, yine ağlıyorum." Onu kendine çekti ve şakağından öptü. "Aklım almıyor."

"Benim de öyle," diye itiraf etti, gözlerinde parlak bir umutla ona bakarak.

Hayden burnunu çekerken, Darcy onun kolunu eğlenmiş, sevgi dolu bir gülümsemeyle okşadı.

"Ağlamıyorum," diyor ona.

Anlayışla başını salladı. "Biliyorum, bebeğim."

Yanımda duran Tate, bana eğlenmiş bir yan bakış atıyor ve ben de bana ağlamanın sorun olmadığını söylediği dolabı düşünüyorum. Hemen gözlerimi kaçırıyorum.

Georgia ve Darcy sırayla Hazel'e sarılıyor, Alexei ise Rory'ye sarılıp gözlerinin kenarını hafifçe siliyor ve boğazını sertçe temizliyor.

Hazel gözlerime baktığında ona göz kırptım. "Tebrikler," diye gülümsedim.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi o da sessizce.

Tate onlara, "Tebrikler ikinize de," diyor. "Hayatınız en güzel şekilde değişmek üzere."

"Teşekkürler, Tate." Hazel, Rory'ye heyecan ve gerginlik dolu bir bakış attı.

"Teşekkürler, Koç." Rory omzuna vurarak, "Tavsiye almak için kapınızı çalacağım." dedi.

Tate ona sıcak ve sabırlı bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve bu sefer bunu sinir bozucu bulmuyorum. "Kapım her zaman açık, ama buna ihtiyacınız yok. İkiniz de harika ebeveynler olacaksınız."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, çünkü bu doğru ve Tate'in bunu söylemesi çok nazik ve cesaret verici. Bu ve beni güldüren güvenlik kelimesi arasında, Tate Ward'ın her zaman doğru şeyi söylemeyi bilen biri olup olmadığını merak ediyorum.

"Yani, Hazel'ın uçakta doğum yapma ihtimaline karşı playofflardan sonra seyahat etmek istemiyoruz," diye açıklıyor Rory.

"Bebeginizin cinsiyetini biliyor musunuz?" diye soruyor Pippa, ama Hazel başını sallıyor.

"Henüz çok erken. Yirmiinci haftadaki ultrason muayenesinde öğreneceğiz."

Kalbim yine sıkıştı. Hazel ve Rory iyi insanlar. Hazel güçlü ve kimsenin saçmalıklarına tahammül etmiyor, muhtemelen lisedeyken Rory'nin ona ilgi duymasının sebebi de buydu ve kariyerini her vücut tipinden insanı hareket ve egzersiz yapmaya teşvik etmeye adanmış. Rory ne olursa olsun onu destekliyor ve kaptan olarak takımının iyiliğini önemsiyor. Çok şanslı bir çocukları olacak.

Rory içini çekerek, kolunu Hazel'ın omzuna atıp sandalyesine yaslandı. "Tam bir DILF olacağım."

Hazel peçetesini ona fırlatır ve ikisi de gülmeye başlar. Masadaki sohbet bebek isimlerine döner—Luca'nın önerisi: Luca—ve Hayden, kendisinin ve Darcy'nin çok sevdiği fantastik romantik serilerden birkaç isim önerir.

"Hamile olduğunu biliyordun," diyor Tate bana sessizce.

Bunu nereden anladı? "Barda içki sipariş ederdi ve kimse bakmıyorken Rory'nin içkileriyle değiştirirdi. Et yemeyi bıraktı. Ve sürekli yorgundu."

Göğsünden gelen hafif bir mırıltıyla kendi kendine başını salladı.

"Biliyor muydun?" İçimden bir ses onun bildiğini söylüyor.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Geçen hafta onu masasında uyuklarken yakaladım."

Kıkırdıyorum ve o da gülümsüyor. Yan yana, Storm ailesinin yakında katılacak üyesi için heyecanla konuşan ve gülen insanlarla dolu masayı inceliyoruz.

Ta ki gerçekte yüzleşene ve gülümsemem kaybolana kadar. Babamla yaptığım bu anlaşmada başarısız olursam, durum çok daha kötü olabilir.

"Evet," diye mırıldandı Tate, sanki o da az önce anlamış gibi.

Rory'nin Vancouver'da kalması gerekiyor. Hazel'ın işi nedeniyle burada kalması gerekiyor ve ondan ve bebekten ayrı kalmak onu mahvederdi.

Tate'in gözleri benimkilerde oyalanıyor, dilinin ucu köpek dişine değiyor, beni inceliyor ve bir şeyler söylemek istiyormuş gibi görünüyor.

"Jordan, o kupaya her zamankinden daha çok ihtiyacımız var."

BÖLÜM 30

TATE

"Dr. Greene haklıymış," diyorum Jordan'a daha sonra, grup barda oyalanırken.

Bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Kahküllerin hakkında." Onları işaret ederek söylüyorum. "Gerçekten güzel görünüyorlar."

Gözlerini kırpıştırıp kaşlarını çattı ve bunu söylediğime pişman oldum. Ona iltifat etmeyi bırakmalıyım, tıpkı ona bakmayı, onu düşünmeyi ve onun hakkında merak etmeyi bırakmam gerektiği gibi.

"Neden ona öyle sesleniyorsunuz?" diye soruyor.

"Doktor Greene?"

Başını salladı. "İş yerinde herkes ona Georgia diyor."

"İnsanlar genellikle kadınların mesleki unvanlarını görmezden geliyor. Dr. Greene uzun süre eğitim aldı ve işinde mükemmel. Bu bir saygı göstergesidir."

Gözlerini kısarak beni inceliyor. Hoşuma gitmiyor. Ne düşünüyor acaba?

"Jordan." Babası aramızda belirdi ve ona hoş bir şaşkınlık ifadesiyle baktı.

Boğazı çalışıyor. "Merhaba."

Bana başıyla onay verdi. "Tate. Her zamanki gibi şık görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Ross."

Jordan'a döndü ve gözleri yumuşadı. "Sen de çok güzel görünüyorsun, Jordan."

Kadın, adamın arkasındaki bir şeye bakıyor. "Teşekkürler."

Ortamda gergin bir sessizlik hüküm sürüyor.

"Elbise için de teşekkür ederim," diyor ona ve içimden bir şey kopuyor.

"Elbise mi?" Ross şaşkın görünüyor.

"Hepsi." Gözlerine bile bakamıyor. "Teşekkür ederim."

"Hepsi," diye tekrarladı, anlamadan. Ross bana tuhaf bir bakış attı, ama ben hiç kıpırdamadan durdum. Yüz ifademde ne gördüyse görsün, hafifçe gülümsedi. "Doğru. Evet. Rica ederim."

Üçümüz arasında yine bir sessizlik hakim. Sıra bana geldi, yere bakıp uzun bir yudum su içtim.

Ross söze şöyle başladı: "Acaba şöyle bir şey yapmak ister misiniz?"

"Bir içki daha alacağım," diyor Jordan aniden, yanımızdaki bar boş olmasına rağmen odanın diğer tarafındaki bara doğru yürürken.

Ross, ayrılırken içini çekerek, "Eh," dedi. "Beklendiği gibi gitti."

Göğsümde bir hayal kırıklığı dalgası yükseliyor, ciğerlerimi sıkıştırıyor. Ross'un tek istediği Jordan'la arasını düzeltmek, ama Jordan ona yüz bile vermiyor. Adeta bir duvar gibi. Ebeveynliğin ne kadar her şeyi kapsayan bir şey olduğunu, çocuğumun benim için her şey olduğunu, sürekli aklımda olduğunu, onun için her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum.

Ross'un da aynı olduğunu biliyorum. Bunu söylemiyor ama doğru olduğunu biliyorum.

"Elbiseyle ilgili ne demek istediğini bilmek istiyor muyum?" diye soruyor.

"Hayır. Affedersiniz," dedim ona bakmadan, sonra da onu takip ettim.

Ona yetişmem sadece birkaç adımımı alıyor.

"Bir saniye konuşabilir miyiz?" diye kulağına fısıldadım.

"HAYIR."

"Çok kötü." Elimle küçük bileğini kavrayıp onu kenara, sessiz bir koridora doğru çektim, sonra da yüzüne baktım. "Bu kabalıktı."

Gözlerinde öfke parladı. "Tate, karışma."

"Baban sana her şeyi verdi. Onun gibi bir babaya sahip olmak herkesi mutlu ederdi, ama sen her fırsatta ona orta parmağını gösteriyorsun."

Acımasız, mutsuz bir kahkaha attı. "Kendi işine bak, Tate."

Eylül ayında Volkov ve Dr. Greene'in yemin yenileme töreninde de bana aynı şeyi söylemişti; o zaman da babasından tek kelime etmeden uzaklaşmıştı.

Kalp atışlarım hızlanıyor, kulaklarımda hızlı bir ritim yankılanıyor, duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Jordan Hathaway'de beni bu kadar sinirlendiren ne var acaba?

“Ross seni seviyor.” Sesimin bu kadar sinirli çıkmasından hoşlanmıyorum. Bu benim karakterime uymuyor. “Onu her görmezden geldiğinde ya da ondan uzaklaştığında—”

"Sana olanları hiç anlattı mı?" Çenesini kaldırıp, kalın, koyu kirpikleriyle o güzel çivit mavisi gözleriyle bana baktı.

"Seninle artık konuşmadığını, onunla hiçbir ilgisinin olmasını istemediğini söyledi."

"Peki, size olanları anlattı mı?"

"Bir hata yaptığını söyledi." Yıllar önce, ekibe katıldığımda benden onun durumunu kontrol etmemi istemişti. Ama ne olduğunu söylememişi.

"Annemin cenazesine gelmedi." Bana bakıyor. "Sana bunu söyledi mi?"

İçimde korkunç bir his belirdi. "Hayır, yapmadı." Onu çok sevmişti. Vefat ettiğinde yıkılmıştı. O sırada rehabilitasyondaydım ama ziyarete geldiğinde bunu görebiliyordum. Uzun bir süre eski haline dönemedi.

Hâlâ öyle değil bence.

"Elbette ki orada değildi." Dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldı. "Cenazesinde yalnız başıma oturdum. Ve hasta olduğu haftalar boyunca başucundaydım. Ölümünde orada değildi. Ve tahmin et ne oldu? Büyürken de orada değildi. Hokey oynuyordu, hokey koçluğu yapıyordu ya da bir takımı vardı. Telefonda konuşuyordu ya da bilgisayarında çalışıyordu. Sadece cenazesini kaçırmadı Tate. Lise mezuniyetimi kaçırdı. Doğum günlerimi. Her veli toplantısını. Birçok Noel'i."

"Sizin için çok çalıştı." Buna ben bile inanmıyorum. Noel mi? Doğum günleri mi? Bea için bunları asla kaçırmam. İçimdeki kötü his giderek artıyor.

"Bu, sadece benim ihtiyaçlarımı karşılamaktan çok daha öteye gitti ve bunu biliyorsun." Yutkunup başını aşağıya eğdi. "Takımla birlikte olmadığın zaman, Bea ile birliktesin." Ağzı acı dolu, kırgın bir gülümsemeyle büküldü ve içim burkuldu. "Çalışıyordu. Yapacak bir şey bulur, bir bahane bulurdu. Etrafta değildi. Takımını, adamlarını seçti—" Bakışlarıyla beni dikti ve benden bahsettiğini anladım, "bizden önce. Benden önce."

Sözsüz kaldım. Natalie'nin hastalığından bahsetmedi ve ben de kurcalamadım, ama orada olmadığını fark etmedim. Orada olduğunu varsaydım.

Kim istemez ki?

Gözlerindeki öfkenin bir kısmı kayboldu. “Sanırım yıllardır onun seni tekrar tekrar seçmesinden dolayı içimde bir yerlerde seni suçluyordum ama —” Derin bir nefes aldı ve sanki bir şeyi bıraktı. Tutunduğu bir şeyi. “Onun her zaman beni değil de başkasını veya bir şeyi seçmesi senin suçun değil, bu kadar basit. Ross Sheridan işte böyle biri, Tate. İhtiyacım olduğunda yanımda olmuyor.”

Gözlerime bakıyor, birdenbire çok genç görünüyor. Aynı zamanda incinmiş de. Kalbim acıyor ve boynumun arkasını ovuşturup bakışlarımı kaçırıyorum.

Korkak. Her zaman rol model olarak gördüğüm adam için aklıma gelen o korkunç kelime bu.

“Farkında değildim. Sen büyürken onun etrafta olmamasını.” Yutkunuyorum, göğüs kemiğimin arkasında sıkı bir top oluşuyor. “Senden hep bahsederdi. Seninle övünürdü. Cüzdanında senin fotoğrafın vardı.”

Muhtemelen hâlâ duruyor.

“Bilmiyordum,” diyorum tekrar, nedense. Çünkü önemli, sanırım.

“Ayrıcalıklı olduğumu biliyorum.” Çenesini yukarı kaldırıyor. “Çoğu insandan daha fazlasına sahip olduğumu biliyorum. Barmenlerime neden bu kadar iyi maaş ödediğimi sanıyorsun? Bunu telafi etmeye çalışıyorum, Tate. Bu gezegene olumlu bir etki bırakmaya ve zengin babamın sırtından geçinmemeye çalışıyorum. Onsuz kendi yolumu çizmeye çalışıyorum.”

"Var."

Alçak bir ses çıkarır. "Tamam. Teşekkürler." Sesi alaycı bir tonda.

“Ciddi söylüyorum Jordan. Ticari gayrimenkul fiyatlarının çok yüksek olduğu bir şehirde kendi işini yürütüyorsun. Yaşam masrafları yüksek ve yiyecek-içecek sektörü kolay değil. Bunu biliyorum.”

“Evet, öyle işte.” Omuz silkerek başka yöne baktı. Alabileceğim en gerçek teşekkür buydu.

Son beş dakikada öğrendiğim ve fark ettiğim her şey zihnimde hızla dönüp dururken, bir an duraksıyorum. Gözlerimin arkasında zonklayan bir ağrı hissediyorum.

“Baban seni seviyor. Bunu nasıl göstereceğini bilmese bile. Biliyorum, Jordan.”

“Tamam.” Boğazı tekrar çalışmaya başladı. “Belki de kendi çarpık yöntemleriyle öyle yapıyor, ama onun tarafındaki eksiklikleri gidermek benim sorumluluğum değil. Annem, o...” Dudaklarını sıkıca bastırdı. “Beni çok sevdi ve bunu bana her gün gösterdi. Oradaydı. Beni sevgiyle boğdu.

Huysuz, aksi bir genç olduğum zamanlarda bile yanımda olmak istedi. Beni ne kadar sevdiğinden asla şüphe duymadım.”

"Üzgünüm."

"Üzülme. O çok..." İçini çekiyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Işıltılı. Saf güneş ışığı gibi, biliyor musun? Çok eğlenceli, nazik ve sıcakkanlıydı. Bir odaya girdiğinde herkes onunla arkadaş olmak, onunla konuşmak ve onu daha yakından tanımak isterdi. Ve beni çok severdi." Gözleri parlıyor ama bu duyguyu hemen uzaklaştırıyor. "Öyleyse üzülme. Evet, Ross berbat bir babaydı. Ross etrafta yoktu. Ross, kızıyla konuşmaktansa adamlarını çalıştırmayı ve mükemmel öğrencisine akıl hocalığı yapmayı tercih ederdi. Ama benim Natalie'm vardı." Omuz silkiyor, ifadesi tekrar donuklaşıyor. "Bu yeterliydi."

İçimde korkunç bir his belirliyor; sanki ayaklarımın altındaki zemin sallanıyor. Bakış açım değişiyor ve istenmeyen bir gerçekle yüzleşiyorum: Yanılmışım.

Jordan Hathaway konusunda da, Ross Sheridan konusunda da yanılmıştım.

"Üzüldüğüm için özür dilerim." Onun yüzünden sakinliğimi kaybettiğim için kendimi çıplak, savunmasız ve kırılgan hissediyorum.

"Sorun değil." Bana yan gözle baktı. "Seni böyle çıldırtmak eğlenceliydi."

"Aklımı kaybetmedim."

Burunundan homurdandı. "Ah, aklını kaçırdın." Ağzı ifadesizdi ama gözleri parlıyordu ve ben gülümsedim.

"İçeri girmeden önce," diyor, saçlarının uçlarıyla oynarken, "bir şey söylemem gerekiyor. Ross ve Bea'nın yakın olmadığını söyledin ama Ross'un anahtarlığında Bea'nın o küçük hokey sopası var. Biliyor musun, bana hiç yapmadığı türden bir şey bu. Yani, senin çocuğuna benden daha çok önem verdiğini görmek üzücü."

Yanımdan geçmeye başladı ama ben yoluna çıktım.

"Jordan." Elim onun koluna gidiyor. "Bea ona o hokey sopasını vermedi."

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Bir çocuk başardı. Muhtemelen tanıdığı tek çocuk o."

"Bea ona o hokey sopasını vermedi," diye ısrar ediyorum. "Sen verdin. Altı yaşındayken."

Bana şaşkın ve inanmaz bir şekilde bakıyor. Demek ki bu yüzden sürekli ona bakıyor. Çünkü bu, Ross'un başka birini seçtiğini temsil ediyor.

"Başardın," diye tekrarlıyorum. "Söz veriyorum."

Elim koluna değdiğinde hâlâ kaşlarını çatıyordu.

"Hadi içeri geri dönelim," dedim nazikçe, ama o başını sallayarak geri çekildi.

"Gidiyorum." Kollarını kavuşturup kendi içine kapandı. "Yorgunum."

Gözlerim onun güzel yüzünde oyalanıyor. Keşke kalmasaydı. Keşke kalsaydı ve bana yanıldığım daha çok şey söyleseydi. "Seni arabayla götüreyim."

"Hayır," diye aceleyle cevap verdi, yüzünde o tuhaf kaş çatmasıyla. "Bir taksi çağıracağım. Teşekkürler."

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı, elbisesi ayaklarının etrafında uçuşuyor, saçları omuzlarında dalgalanırken kapılara doğru ilerledi.

"Hım," diye bir ses duydum Miller'ın yakınlarda söylediğini.

"Evet." Bu Volkov.

Ross, Natalie'nin cenazesine katılmadı ve bence asıl vicdansız olan Jordan'dı.

Büyük bir hata yaptım. Hem de çok büyük bir hata.

"Aklınızda bir şey mi var, Koç?" diye soruyor Miller ve ben de bakışlarımı onlara çeviriyorum.

Miller'ın gözleri parılıyor, kaşları kalkık ve Volkov bana ifadesiz, anlamlı bir bakış atıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Sen ve Jordan mı?" diye soruyor Miller, anlamlı bir gülümsemeyle.

Yüz ifadem ne olursa olsun, Miller daha çok gülümsüyor.

Dudaklarım itiraz etmek için aralanıyor ama yapamıyorum. Gerektiğinde bile bu konuda yalan söyleyemem. Çıkışta Jordan, Dr. Greene'e bir şeyler söylüyor.

Bir çalışanla, hele de benden on yaş küçük olan Ross'un kızıyla ilişki yaşayamam. Görünüşü bir kenara bırakırsak, kızıma ve ekibime odaklanmalıyım.

Çok güzel olsa bile. Onun o gür saçlarını alıp yumruğumun etrafına sarsam ve—

Volkov, "Yine ona dik dik bakıyorsun," diyor.

Kahretsin. Gözlerimi kapatıp arkamı ona döndüm ve Miller çok memnun görünüyordu. Boğazımı temizledim. "Bu konuda daha fazla

spekülasyon yapmamanızı rica ederim. Bir şey olursa takım için iyi bir görüntü olmaz. Gerçi şu an bir şey olmuyor."

Miller omuz silkse de hâlâ gülümsüyor. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Evet. Aynen öyle." Derin bir nefes verip, bana kaşlarını çatarak bakan Volkov'a baktım. "Volkov?"

Kaşlarını çatı. "Özel hayatın hakkında dedikodu yapmaktan daha iyi işlerim var."

Memnuniyetle başımı salladım. "İkinize de teşekkür ederim."

"Kesinlikle." Miller kadınlara baktı. "Jordan'da en çok neyi seviyorum biliyor musunuz? Bizden nefret ediyormuş gibi, hokeyden nefret ediyormuş gibi davranıyor ama maçlardan sonra her zaman bizi bekliyor gibi, sanki programımızı biliyor. Ve özel günlerde, tahtaya özel bir içecek koyuyor, eşsiz bir şey. Bir keresinde Hazel için yapmıştı. Ateş Püskürten Ejderha."

Volkov gözlerini odadan ayırmadan, "Jordan iyi bir insan," diye ekliyor. "Kendine kapanık ve insanlara kolay kolay güvenmiyor." Bakışları benimkilerle buluşuyor, ciddi ve ağır bir tonda. "Ama herkesin bir aileye ihtiyacı var."

Omuzlarım gerildi. "Farkındayım."

"Koç, senin için cehennemin dibine bile ineriz," diyor Miller. "Sana sadığız ve şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi koçsun, ama Jordan'a zarar verersen, seni mahvederiz." Bana geniş bir gülümsemeyle omuzuma vuruyor. "Güzel konuşma."

Volkov kısık bir kahkaha attı ve onlar eşlerini bulmak için beni orada öylece bıraktılar.

Onlar onu önemsiyorlar. Onu koruyorlar.

Yarın Jordan'la konuşacağız çünkü özür dilemem gereken bazı şeyler var.

BÖLÜM 31

TATE

Bütün gece Jordan'la olan tartışmayı düşünüyorum. Ross'un büyürken yanında olmaması, orada bulunmaması, Ross'un onu umursamadığını düşündürmesiyle ilgili söylediklerini tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum.

Ross beni ona tercih etti.

Ertesi sabah saat altı yirmide, neredeyse hiç uyumadan, kanım kaynarken, kalbim boğazımda atarken, onun ofisine girdim. Dün hafta sonu şehirde olacağına dair bir not görmüştüm. Eskiden çalışma azmine hayrandım, ama Jordan'ın dün gece söylediklerinden sonra durum değişti.

“Ross.”

Merak ve şaşkınlıkla yukarı bakıyor.

"Konuşabilir miyiz?"

“Elbette.” Sandalyesine yaslandı ve masasının karşısındaki sandalyeleri işaret etti. “Aklınızda ne var?”

"Ürdün."

Kaşları yukarı kalktı.

"Dün gece senin yüzünden tartıştık."

Kaşlarını çattı. "Endişelenmeli miyim?"

“Sanırım seni bir kaideye oturttum,” dedim, saçlarımı elimle karıştırırken, kendimi paramparça, şaşkın ve hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. “Büyürken pek babam yoktu, bunu biliyorsun, ve sen oradaydın, bana yardım etmeye, benimle konuşmaya ve bana yol göstermeye hazırdın. Benim için en iyisini isteyen biriydın. Benim için orada olan biriydın.” Derin bir nefes verip başımı salladım. “Ve tüm bu süre boyunca, onun için orada değildin. Bana önemli olduğumu ve her şeyi yapabileceğimi öğrettin, ama onun için aynısını yapmadın.”

Ofisinde bir sessizlik hakim. Ross Sheridan daha yaşlı, yorgun ve bitkin görünüyor. Yine de kulaklarımda kan gümbür gümbür akıyor.

"Natalie'nin cenazesini nasıl kaçırabilirsin, Ross?"

Yüz ifadesi düşüyor.

"Jordan'a bunu nasıl yapabildiniz? Kaç yaşındaydı, yirmi mi?"

Başını salladı.

"Bana nedenini söylemek zorunda değilsin, ama bence Jordan'a söylemelisin. Eğer onun organizasyona katılmasını ve senin mirasını devam ettirmesini, tüm hayatını Storm için askıya almasını bekliyorsan, senin de biraz fedakarlık yapman gerekiyor." Bağırmiyorum ama sessiz de değilim. "Ve bence bunca yıldan sonra basit bir özürün yeterli olmayacağını da göz önünde bulundurmalısın."

Sessizce masasına bakıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Jordan ile aranızdaki sorunları nasıl çözeceğinizi söyleyemem, ama şunu söyleyebilirim: Bea'ye onu sevdiğimi davranışlarımla gösteriyorum. Ona gerçekten önemli olan şeyle, yani zamanımla gösteriyorum. Onun için orada oluyorum. Zor olsa bile ona gerçeği söylüyorum. Harika bir ilişkimiz var Ross ve umarım hayatımın geri kalanında da böyle devam eder."

Göğsüm ağrıyor. Nefes nefese kalıyorum.

"Ve Tanrı şahit olsun ki, eğer o ilişkiye zarar verecek bir şey olursa, eğer kızım ile olan ilişkiye zarar verecek bir şey yaparsam, onu düzeltmek için canla başla mücadele ederim." Gözlerine bakıyorum, duygularım içimde hızla akıyor. "Kızım bensiz hayatına devam ederken ben geçmişe takılıp kalmayacağım. Bundan kesinlikle eminim."

Uzun bir süre birbirimize bakakaldık. Jordan'ın yaptığı gibi, yüz ifadesini nötr tuttu ama gözlerinde bir şeyler parladı. Korku, diye düşündüm. Endişe. Belirsizlik. Kırılganlık.

"Seni rehabilitasyona götürüyordum," diyor ve şaşırmıyorum çünkü şüphelerim vardı. "Cenazesini kaçırdığımda, seni rehabilitasyona götürüyordum."

"Beni ertesi gün rehabilitasyona götürebilirdin. Bu bir bahane değil."

"Farkındayım," diyor sakın bir şekilde. Bana doğru bakıyor. "Dün bana ne için teşekkür ediyordu?"

"Ona yeni bir gardırop aldım ve takımın ödediğini söyledim, çünkü onu o kadar bağımsız hale getirdiniz ki, asla benim yardımımı kabul etmezdi. Berbat bir dairede yaşadığı için onu misafirhaneme taşıdım ve şimdi Storm'un bir parçası olduğu için ailemizin bir parçası oldu."

Kalbim hızla çarpıyor, göğsümde koruyucu, acil bir his var.

“Jordan’a birinin bakmaya başlamasının zamanı gelmişti. Çok uzun zamandır yalnızdı.” Ona sert bir bakış attım. “Eve git Ross. Sanırım işkolik oldun.”

Ve bunun ardından ofisinden ayrılıyorum.

BÖLÜM 32

TATE

O akşam, yatağa hazırlanırken yatak odamın kapısında bir tırmalama sesi duydum.

Kapıyı açtığımda, kedi Phoebe yatak odamın eşiğinde oturmuş, o ruhsuz gözleriyle bana bakıyordu.

Ve Jordan'ın külotu dişlerinin arasından sarkıyor.

Aklım bomboş kaldı ama ne yapacağımı anlayamadan kedi lacivert dantel parçasını yere düşürdü ve homurdanarak, hırıltılı sesler çıkararak koridorda hızla uzaklaştı.

Donakalmış bir şekilde külotlara bakıyorum. Bea geçen gün bana kedilerin sevdikleri insanlara hediyeler getirdiğini söylemişti.

Ama Jordan'ın iç çamaşırı bir hediye değil.

Yani, öyleler. Hakkında daha çok şey öğrenmek istediğim bir kadına dair bir başka bakış açısı sunuyorlar, ama uygunsuzluğun sınırlarını çok aşıyorlar.

Onları çöpe atmalıyım. Ya da ona geri vermeliyim, ama bu garip olurdu.

Onunla konuşmak ve dün geceki olaydan sonra neler olup bittiğini öğrenmek için bir bahane olurdu. Ross'un bana söylediklerini bütün gün düşündüm. Ondan özür dilemeliyim.

Her neyse, iç çamaşırlarına bakmayı bırakmalıyım. Her an olabilir. Gözlerimi onlardan ayıramadan derin bir nefes alıyorum.

Onları almak için eğildiğimde dantelin yumuşaklığını hissediyorum ve onu giyerken hayal ediyorum. Kumaşı başparmağım ve işaret parmağım arasında ovuyorum ve onları ondan çıkarırkenki görüntüler zihnimde canlanıyor.

Onları saklayabilirim.

Yatak odamın penceresinden aşağıya, misafirhaneye bakıyorum. Işıklar hâlâ açık.

Bunun üzerine ben de aşağı kata indim.

BÖLÜM 33

ÜRDÜN

Pansiyonumun kapısına geç saatlerde birisi vurdu.

"Merhaba," diyor Tate kapıyı açtığımda, elimdeki Dunkaroo bisküvilerine gülümseyerek. "Hâlâ sana bunları getiriyor mu?"

Utanmış görünmemeye çalışıyorum. "Bunları ben aldım. Bea'ye kendi eşyalarını bana vermesine gerek olmadığını ve istediği zaman burada kullanabileceğini söyledim." Aklıma bir şey geliyor. "Özür dilerim, bunun uygun olup olmadığını bilmiyorum. Önce sana sormam gerekirdi—"

"Sorun değil," diyor yüzünde komik bir ifadeyle. "Çok düşünceli davrandınız."

"Kendimden başka birini düşünmem tamamen alışılmadık bir durum değil."

Ama dün gecedен sonra, babamla aramdaki mesafeyi koruduğum için beni bencil ve kalpsiz olmakla suçladıktan sonra, belki bu onu şaşırtmıştır.

Ağzı büzüldü. "Bunu kastetmedim."

"Bu sabah burada kitap okuyordu ve belki bir şeyler atıştırmak isteyebilir diye düşündüm," dedim aceleyle.

"Tekrar." Konukevine bir adım atıp, soğuk havanın içeri girmemesi için kapıyı arkasından kapattı. "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisiniz. Ve hiç şaşırmadım, çünkü Bea tanıştığı herkeste bunu ortaya çıkarıyor."

Bea'nın bu sabah kedisi hemen arkasında dururken burada kitap okuyabilir miyim diye utangaç bir şekilde sormasını düşündükçe kalbim sevgiyle doluyor.

"Çok tatlı," diyorum, yine aptalca bir şekilde kendime güvenim kaçmış bir halde.

"O."

Memnun görünüyor ve aramızda kısa bir sessizlik oluyor.

"Kedi bana bir şey getirdi," diyor boğazını temizleyerek. Elmacık kemikleri kızarıyor. "Ve onu sana geri vermek istedim."

"Bana ait bir şey mi?"

Elini uzattı ve avucunda buruşuk, dantelli lacivert bir kumaş parçası vardı; bu da midemi alt üst etti.

"Aman Tanrım."

Külotlarım Tate'in elinde. Çok şükür temizler. Henüz giymedim o külotları.

"Bunları kedi mi getirdi?" Almalıyım ama hareket edemiyorum. Sadece onlara bakakalmışım.

Geçen hafta sonu onu kızdırmak için çantadan çıkardığım sütyenime Phoebe'nin vurduğu an aklıma geliyor.

"Evet." Onları tezgâhın üzerine koyarken sesi oldukça rahatsız geliyordu. "Onları çöpe atacaktım ama çöpte bulup da... diye düşünmeni istemedim. Evet. Bilmiyorum."

Sesindeki utanç dolu ton, içimdeki neşeli tarafı harekete geçirdi. "Ve ne düşüneceksin?"

O hâlâ durmuş bir halde, "Bilmiyorum," diyor.

Sırıttım. "Benim külotlarımla ne yapacaksın ki?"

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hiçbir şey. Külotlarımla hiçbir şey yapmazdım. Aman Tanrım." Ben gülmeye başlarken burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Jordan. Pahalydılar. Atmak istemedim."

"Fiyatı nereden biliyorsunuz?"

Yüzü bembeyaz kesildi, sonra kendine geldi. "Tamam, çok komik."

Bu bir cevap değil ve yalan söylemekten nefret ediyor, bu yüzden şimdi bana bir şey söylemediğini hissediyorum.

"Seninle konuşmak istediğim başka bir şey daha vardı," diyor ve sesindeki ciddiyet, herhangi bir eğlenceyi bastırıyor. "Dün gece."

Midemde bir huzursuzluk hissi belirliyor. "Söylediklerimin arkasındayım," diye başlıyorum yere bakarak. "Kendimi birileri için tehlikeye atmayacağım..."

"Özür dilerim." Ben suskun kalırken gözlerime bakıyor. "Yanıldım. Senin hakkında yanıldım, Ross hakkında da yanıldım."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu hiç beklemiyordum.

"İşler düşündüğüm gibi gitmedi," diye devam ediyor, "ve birçok varsayımda bulundum. Bir ilişkinin karşılıklı anlayış ve fedakarlık üzerine kurulu olması gerektiği konusunda sizinle aynı fikirdeyim. Babamın belli

bir şekilde davranmasını uzun süre umdum ama asla öyle davranmadı.” Sözleri gerçekten tarafsız geliyor, sanki bunu sindirmek ve kabullenmek için zamanı olmuş gibi. Sanki içinde hiçbir öfke yokmuş gibi. Tate Ward hakkındaki merakım giderek artıyor.

Seni sevmesi gereken kişinin seni sevmediğini kabul etmek nasıl bir şey? Tate'in hayatı çok yolunda. Belki o yapabiliyorsa ben de yapabilirim.

"Bunu bilmiyordum," diyorum sessizce.

Başını salladı. "Yani şimdi öfkeni anlıyorum." Derin bir nefes aldı, tereddüt etti. "Ross'la konuştum."

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü kızgındım, Jordan." Gözleri duyguyla parlıyor. "Bütün bu zaman boyunca ona hayranlık duydum. Bea'nın bana ihtiyacı olsa, onun için her şeyi yapardım."

"Biliyorum, yapardın." Bu kadar iyi olduğu için ona lanet olsun. Ona olan saygım giderek artıyor.

"Natalie'nin cenazesine katılamadığını, çünkü beni rehabilitasyona götürdüğünü biliyor muydun?"

Düşüncelerim, tıpkı iskambil kağıtlarından yapılmış bir ev gibi, yıkılıp düzleşiyor. Tate'e gözlerimi kırıştıyorum.

"Sanırım hayır. Ben de bilmiyorum. Ama bunun bir şeyleri değiştireceğini sanmıyorum Jordan. Bir gün sonra da gidebilirdim, bir hafta sonra da gidebilirdim ve hiçbir fark yaratmazdı." Beni çok dikkatle izliyor. "Bunu duymak zor biliyorum, ama benim tarafımdan olanları da bilmeni istiyorum. Bea'nın geleceğini öğrendim, Ross'tan yardım istedim ve ertesi sabah kapımdaydı, eşyalarımı toplamamı söylüyordu. Ama bence bu da cenazeden kaçmanın bir yoluydu."

Orada donakalmış bir halde duruyorum. Düşünüyorum. Olanları sindiriyorum. Tate haklı, bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, ama babamın neden cenazesine katılmaktan kaçındığını merak ediyorum. Son on yılda bunu binlerce kez merak ettim.

"Özür dilerim," diye ekliyor.

"Bunu zaten iki kez söyledin."

"Kötü haber vermekten hoşlanmıyorum." Kaşları kalkıyor. "Ve insanlar hakkında yanılmaktan da hoşlanmıyorum."

Beni sanki artık farklı görüyormuş gibi inceliyor, ama ne görüyor? İçimde bir endişe ipliği kıvrılıp bükülüyor. Tate'in benden düşük beklentisi

bir güvenlik hissi veriyordu. Aramızda güzel, sağlıklı bir mesafe bırakıyordu.

Peki ya şimdi? Şimdi, bilmiyorum.

Gözlerime baktı. "Jordan, neden herkes senin hokeyden nefret ettiğini düşündü?"

Düşüncelerim, onun daha önceki açıklaması yüzünden hâlâ karmakarışık ve düzensiz, ama onları toparlamaya, düzenlemeye ve düzgün bir şekilde sıralamaya çalışıyorum.

Buz hokeyi bir aidiyet duygusu demekti ve ben asla bir aidiyet duygusu hissetmedim.

"Kötü anılar," diye itiraf ediyorum. "Büyürken babamın zamanını ve ilgisini böyle kazanmaya çalışıyordum." Dün geceki tartışmamızdan sonra, daha önce kimseye anlatmadığım bu şeyleri Tate'e anlatmak daha kolay. Her şeyi açıkça ortaya koyduktan sonra.

Dahası, ona güveniyorum. Şu an bana baktığı gibi, dolapta ağladığımda da bana bakmıştı; biliyorum ki bunu asla bana karşı kullanmaz.

"Maçlara gitmek," diye devam ediyorum, "onun formasını giymek, evde onunla birlikte maç izlemek, o bana neredeyse hiç dikkat etmese bile."

Sonra yüksek lisansıyla ilgili her şey, kadınların maçlarını izlemek, takımlarının etkinliklerine gitmek ve hafta sonları çalıştığım barda onlara ücretsiz içki ikram etmek...

"Bunu düşünmemek daha kolaydı."

Buz hokeyi, reddedilmenin bir hatırlatıcısıydı. O, daha fazlasını bekleyerek dinliyor.

"Ama Vancouver gibi bir şehirde bu o kadar kolay değil." Buradaki taraftarlar takıntılı. "Ve o Storm çocuklarından kurtulmaya çalıştım." Üzgün bir şekilde başımı sallıyorum. Tate gülümsüyor, ben de gülümsüyorum. "Sürekli geri geliyorlardı."

"Hoşlandıkları birini bulduklarında, onu bırakmazlar."

"Ya da bir yer," diye ekliyorum, çünkü mesele ben değilim. Mesele içecekler ve barın özel atmosferi, orada rahatlayabiliyorlar.

"Ya da," diyor Tate, gözlerime dikkatle bakarak, "birisi. Miller ve Volkov'un neler söylediğini duymalıydın—"

Başını hızla sallayarak sözünü kesti.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Gözleri yarım kalmış Dunkaroos paketime takıldı. "Seni atıştırmalığına geri dönmene izin vermeliyim."

Göğsümde bir şey ürperdi. Gitmesine hazır değildim. Tezgahın üzerindeki kutuya doğru yürüdüm, bir tane çıkardım ve ona uzattım.

"Yolculuk için."

"Çok cömertsiniz," diye gülümsüyor, "ama hayır, teşekkür ederim."

O marshmallowlu içeceği içerken çıkardığı sesi düşünüyorum. "Hadi ama. En azından benimkini bitirmeme yardım et."

"İyiym." Bir adım geri çekildi, ben de ona doğru bir adım attım.

"Sadece bir küçük kurabiye."

"Gerçekten mi? Yapamam. Yine de teşekkür ederim."

"Ne oldu, karın kasların için mi endişeleniyorsun?"

Kaşını kaldırarak, "Sekizli karın kası mı?" diye sordu.

O kadar şeffafım ki, neredeyse içini görebiliyorum. Yüzümde yayılan sıcaklığı hissetmeme rağmen, ifademi soğukkanlılıkla koruyorum. "Özür dilerim, yanlış mı saydım? Gerçekten onlu karın kaslarınız mı var?"

Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur.

Gözleri ışıltı ışıltı. "Sayım yapıyor olmanız bile ilginç."

Aramızda elektrikli bir kıvılcım çakıyor ve ben madeni para büyüklüğündeki bir kurabiyeyi alıp üzerindeki şekerlemeli kremaya batırıp havada tutuyorum.

"Kurabiyeyi ye, Tate."

Sanki çırpınıyormuş gibi ona bakıyor ve ben de yavaşça ağzına doğru yaklaşıyorum. Boğazı çalışıyor.

Bakışları benimkilerle buluştu ve yarım santim kadar öne eğildi, dudaklarını araladı ve kurabiyeyi parmaklarımın arasından aldı. Dudakları parmak uçlarıma değdi ve bu temas beni paramparça etti, omurgamdan aşağı, karnımın derinliklerine kadar indi. Gözlerini kapattı ve acı dolu, kısık bir inilti çıkardı; bu iniltiyi bütün gece düşüneceğim.

"Aman Tanrım, bu çok iyi," diye mırıldanıyor ve ben de hayal etmemem gereken şeyleri hayal ediyorum. Üzerimde duruyor, gözleri kapalı, öyle inliyor, başını geriye atmış, ağzıma doğru itiyor.

"Pekala, memnun oldum, keyif aldığınıza sevindim." Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum. "İyi geceler."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Her şey yolunda mı?"

"Hım." Sesim çok tiz çıkıyor. "Her şey harika. Sadece yorgunum. Gerçekten çok yorgunum."

Ve açıldı.

“Pekala.” Kapıya doğru uzanır ve duraksar, bakışları yerdeki bir şeye takılır. “Phoebe'ye bir oyuncak almışsın.”

Tüylü o aptal küçük sopa, ayakkabılarımın yanında, dokunulmamış halde duruyor. Bu sabah onun önünde onu salladım, o da bana küçümseyerek baktı, sanki benim için utanıyormuş gibiydi. Öz güvensizlik ensemeye doğru tırmanıyor. O küçük çöp kutusu kedisiyle neden sürekli reddedilmeye maruz kaldığımı bilmiyorum.

"Belirli bir alışveriş tutarı karşılığında markette ücretsizdi."

Yalan söylüyorum. Yedi dolardı. Evcil hayvan reyonunda dolaştım ve bunu seçmeden önce neredeyse on dakika boyunca oyuncaklara baktım.

"Zaten hoşuna gitmiyor," diyorum tırnağımı kemirerek. "Burnunu kıvırdı." Bakışlarım Tate'in bana getirdiği külotlara kayıyor. Tate'in dokunduğu külotlar. Tanrım. "Ve belli ki o da karşılık verdi."

O kıkırdıyor ve bu kahkaha göğüs kafesimin arkasındaki sıcak bir yere gidiyor. Hoş bir kahkahası var. Ve gülümsemesi. Ve gözleri. Ve yüzü.

"Denemeye devam et," diyor, gözleri yüzümde. "Belki seni şaşırtır."

Onunla ilgili tüm güzel şeylerden nefret ederdim, ama şimdi? Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Bu aralar onu çok fazla düşünüyorum.

“Seattle için her şey hazır mı?” diye soruyor. Yarın sabah uçuyoruz ve öğleden sonra Yang-Hanson ile buz pateni için buluşuyoruz. Sonrasında akşam yemeği. “İhtiyacınız olan her şey tamam mı?”

“Bu sabah teslim edilen valizleri aldım, evet.” Üç parça, ihtiyacım olabileceğinden çok daha fazla; büyük bir valiz, küçük bir el çantası ve bir hafta sonu çantası. “Bence takımın parasını harcamayı bırakabiliriz. Hiç iyi görünmüyor.”

Özellikle playofflardan sonra tatile çıktığımda.

"Takım kendi üyelerine sahip çıkıyor, Jordan."

Aramızda garip bir enerji var. Birbirimizin gözlerine bakıyoruz ve midem, bu gibi anlarda her zaman olan o sinir bozucu kasılmayı yaşıyor.

“Tamam, iyi geceler.” Onu kapıdan çıkmaya teşvik etmek için elimi sırtına bastırdım. “Ve külotlar için teşekkürler.”

Kapıyı kapatıp kendime dehşetle bakıyorum. Külotlar için teşekkürler mi? Erkeklerle konuşurken her zaman çok sakın ve aklı başında olurum. Bu şekilde dağınık ve telaşlı değil. Bana ne oluyor böyle?

Ah.

Hayır.

Tezgahın üzerindeki külotlara bakakalmışım, kalbim gümbür gümbür atıyor, içimde giderek büyüyen, korkunç bir gerçek yatıyor.
Tate Ward'a aşığım.

BÖLÜM 34

TATE

Ertesi akşam, önsezim doğru çıktı: Jordan, Yang-Hanson konusunda haklıymış.

Volkov onu beğeniyor. Miller da onu beğeniyor. Cana yakın, rahat ve muhteşem bir hokey oyuncusu. Storm için harika bir seçim olacak.

Restoranın özel yemek salonunda masanın karşısında oturan Jordan, akşam yemeği sona ererken sohbete kulak veriyor, fazla konuşmuyor ama kendinden gurur duyuyor gibi görünüyor.

Tuvalate gitmek için izin istediğinde, gözlerinin rengini ortaya çıkaran ve saçlarının daha koyu kahverengi görünmesini sağlayan o derin çivit mavisini elbiseyle uzaklaşmasını izliyorum.

Aman Tanrım, o çok güzel.

Acaba tezgahına koyduğum o mavi külotu giyiyor mu? Acaba parmaklarının arasından kurabiyeyi yediğim anı, göz göze geldiğimiz ve tüylerimi diken diken eden o anı düşünüyor mu?

Parmak uçları dudaklarıma değdi ve o anı tekrar tekrar zihnimde canlandırabiliyorum.

"Size bir sorum var, Koç." Aday oyuncu öne eğildi ve sesini alçalttı.

"Külotlar için teşekkürler," dedi ve ben de gecenin yarısını tavana bakarak, buna gülerek geçirdim.

"Jordan bekar mı?"

İçimde keskin, gergin bir his yükseliyor. Bakışlarını benimle Jordan'ın az önce kaybettiği kapı arasında gezdiriyor.

"Hayır." Ne? "Değil."

"Yalancı!" diye bağılıyor beynim. "Kahrolası bencil yalancı!"

Ben asla yalan söylemem. Bu beni hasta hissettirir. Babam yalanlarıyla anneme ve kardeşime zarar verdi. Ama şu anda, bu adamın Jordan'ı dışarıya

davet etme planları yapması fikri hoşuma gitmiyor.

Dudaklarında hayal kırıklığıyla karışık bir gülümseme belirdi. "Çok kötü. Ciddi mi?"

"Evet." Kelime kısa ve net bir şekilde ağzından dökülüyor. "Kesinlikle."

Aman Tanrım. Sanki duramıyorum. Midem kötü bir hisle doluyor. Bundan nefret ediyorum. Kontrolümü kaybetmekten nefret ediyorum. Geri dönüşüm kutusunun boş şişelerle dolup taşmasıyla ilgili anılar zihnimi dolduruyor. Sarhoşken bilincimi kaybettiğim anlar...

"Tahmin etmiştim." Omuz silkerek, "Sadece kontrol etmek istedim." dedi.

"İyi ki öyle yapmışsın." Yine, ses tonum keskin ve kararlı. "Zaten bir yöneticinin bir oyuncuyla sevgili olması uygun olmazdı."

Bu adamı Storm'a getiremeyiz. Jordan'ın bekar olduğunu öğrenecek ve

Hayır. Bunu yapmayacağım. Jordan hakkındaki tuhaf hislerime dayanarak takas kararları almayacağım. Bu o kadar ileri bir adım ki, bunu haklı çıkarmanın hiçbir yolu yok.

O eski, çirkin dürtü ensemenden aşağı doğru süzülüyor. Bir içki her şeyi daha iyi hale getirirdi. İçki içme arzusunu kabulleniyorum ve etrafımdaki şeylere dikkat ediyorum: etrafımdaki konuşmalar, ayaklarımın altındaki zemin, omuzlarımda tişörtümün çekişi, bir yudum aldığımda soğuk su.

Masada karşı tarafta oturan Volkov ve Miller meraklı ifadelerle bizi izliyorlar. Konuşmamızı duydular mı? Cuma günü yardım etkinliğinde söylediklerinden sonra, umarım duymamışlardır.

Jordan odaya tekrar giriyor ve gözlerimiz buluşuyor. Sinirlerim yatışıyor. Her şey yeniden yoluna giriyor. İstek geçiyor.

Daha sonra, hesabı ödedikten sonra hepimiz ayağa kalkıyoruz.

Yang-Hanson, hepimizin elini sıkarak, "Akşam yemeği için teşekkür ederim," dedi.

"Kısa süre içinde bizimle görüştüğünüz için teşekkürler," diye ekledim.

"Beyler." Başını sallayarak onlara selam verdikten sonra Jordan'a gülümsedi. "Jordan. Tanıştığımıza memnun oldum."

Onun özellikle onu hedef alması beni sinirlendiriyor ve daha önce yalan söylediğim için kendimi o kadar suçlu hissetmiyorum.

Yang-Hanson, Jordan'a son bir bakış atarak otelden ayrılır ve biz de odalarımıza çıkmak için asansörlere yöneliriz. Miller ve Volkov alt kattaki

asansörden iner, iyi geceler dilerler ve asansör yukarı çıkarken Jordan ve ben yalnız kalırız.

Kalçalarının, bacaklarının hatlarını takip ediyorum. Topuklarını. Boynunun ense kısmının büyüleyici çizgisi, toplanmış saçları ve gözlerinin etrafına dağılmış kakülleri. Bakışlarım boynunun dibine düşüyor. Çıplak, kremi teni pürüzsüz ve ilgi çekici. Ama aklımda bir şey takılıyor. Bir şey eksik.

Takı. Hiç takı takmıyor.

"Tate mi?" diye soruyor, sanki onu ilk seferinde duymamışım gibi.

"Hmm?"

"Ne düşündünüz?"

"Neyden bahsediyorsun?" Aman Tanrım. Beynim çalışmayan bir motor gibi.

Bana yine tuhaf bir bakış attı. "Yang-Hanson."

Sağ.

"Miller ondan hoşlanmış gibiydi," diyor, "ve Volkov da onu öldürmek istiyor gibi görünmüyordu. Bu iyi bir işaret."

Boğazımda bir düğüm oluştu. "Ondan emin değilim."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Kollarımı kavuşturup dümdüz ileriye bakıyorum. Yalan söylüyorum, kıskanç bir alçakım. "Çok özgüvenli."

Uzun bir sessizlik. Ona şöyle bir baktım. İfadesi şaşkın ve kafası karışmış, sanki söylememi hiç beklemiyordu. Sanki aynı fikirde olduğumuzu sanıyordu. Sanki yanılıyordu.

İçimde bir suçluluk duygusu yükseliyor. Ona inandığımı ve takımda yeri olduğunu söylüyorum, şimdi ise ona yalan söylüyor ve çelişkili mesajlar veriyorum.

Asansörün kapıları bizim katımızda açıldı ve özür dilemeye fırsat bulamadan dışarı çıktı.

Otel odasının kapısını açıp içeri girerken omzunun üzerinden "Yanılıyorsunuz," dedi.

On dakika sonra dizüstü bilgisayarımı açıp Jordan'a bir e-posta gönderdim.

Yang-Hanson için Seattle'a ne teklif etmemizi öneriyorsunuz?

Bir dakikadan kısa bir süre içinde e-postama onun cevabı geldi.

Yeniden yapılanma aşamasındalar. Birinci tur draft hakkı ve alt takımdan Jayden Kumar'ı teklif edin. Bir iki sezonda profesyonel olabilecek

kadar iyi ama zaten onun işini göreceğ birkaç oyuncumuz var. Bu da onlara pazarlık payı sağlıyor.

Bilgisayarına gülümsüyorum. Çok iyi, diye yanıtlıyorum ve otel odasının duvarlarından onun memnuniyetini adeta hissedebiliyorum.

BÖLÜM 35

ÜRDÜN

Deplasman maçlarından sonra eve dönmek için uçağa bindiğimde, bir şeylerin ters gittiğini hissettim.

Bavulumla koridordan aşağı doğru yürürken oyuncular bilerek başka yöne bakıyorlar.

Normalde uçağın tamamını doldurmuyoruz, bu yüzden birçok kişi kendine ait koltuk buluyor. Bugün ise her koltuk dolu. Ama oyuncular değil.

...eşyalar. Uçağın altındaki kargo bölümünde olması gereken çantalar. Hokey ekipmanları. İki koltuğu işgal etmiş, çoktan uyumuş adamlar.

Oturacak yerim yok. Gözlerim kısılıyor.

“Walker.” Omzuna hafifçe dokundum. En yakın koridor koltuğunda, gözlerini kapatmış, şapkasını iyice aşağıya çekmiş bir şekilde oturuyordu. Pencere kenarındaki koltukta ise hokey ekipman çantası duruyordu. “Çantanı kenara çek.”

Kıpırdamıyor.

“Çaylak.” Yüzüne birkaç hafif tokat attım ve yemin ederim ki gülmemeye çalışıyormuş gibi ağzı kasıldı. “Uyuyormuş gibi mi yapıyorsun?”

“Hayır,” diyor.

“Ah!” Kaburgalarına hafifçe vurdum ve gülmeye başladı. “Öylesin. Çantanı kenara çek, ben oraya oturacağım. Uçakta benimle flört etme becerilerini geliştirebilirsin.”

Tamamen uydurma, alçak sesle horluyor.

“Hey, Jordan.” Rory kocaman bir gülümsemeyle beliriyor. “Sorun ne?”

“Boş koltuk yok ve Çaylak uyuyormuş gibi yapıyor.”

Sempatik bir ses çıkarıp başını salladı. "Dün geceki maçtan çok yoruldu. Hepimiz yorulduk." İki koltuğu işgal eden bir grup adama işaret etti.

"Volkov." Yakındaki bir koltukta oturan Alexei gergin ve rahatsız görünüyor. Normalden bile daha fazla. Bakışları şaşkınlıkla bana kaydı, sonra tekrar ekranına döndü. "Çantanı kenara çek."

"Yapamam." Gözlerini ekrana dikmiş durumda.

"Neden olmasın?" Sinirlerim bozulmaya başladı.

"İçinde Georgia için bir hediye var. Onu güvende tutmalıyım." Sesi gergin ve garip, gözlerime bakmıyor.

Sanki yalan söylüyor.

"Ne oldu?" Kaşlarımı kaldırarak yaklaştım ve gözlerimle yüzünü süzdüm.

Duraksıyor. "Çiçekler," diye mırıldanıyor.

Hayır. Annesi çiçekçi ve o, çiçekleri çantasına koyup ezilme riskini göze almaktansa ölmeyi tercih ederdi.

"Ne tür?"

Gözleri bir an gözlerime takıldı, sonra başka yöne çevrildi.

Ona doğru parmağımla işaret ediyorum. "Yalancı."

"Pekala, şimdi." Rory beni nazikçe uzaklaştırdı. "Jordan, orada bir koltuk var." Birkaç sıra arkayı işaret etti. "Koçun yanında."

İnsanlar bana baktıkça midemdeki kötü his kayboluyor. Rory'nin gözleri parılıyor. Sanırım burada neler olup bittiğini anlıyorum.

"Miller." Sesimi alçak ve ölümcül bir tonda tutuyorum. "Ne yapıyorsun?"

O, tam bir arsız ve her şeye burnunu sokan herifmiş gibi sırtıyor. "Sizi yerinize kadar götürüyorum."

İstemesem de, Tate'e hâlâ hayranım. Dün gece e-postayla "Çok iyi" dedi ve kaç kere yeniden okuduğum için utanıyorum.

Ama kimseye söylemedim ve söylemeyi de planlamıyorum. Yine de takımın bize komplo kurup tuzak kurduğunu hissediyorum. Anlayabiliyorlar mı? Bu kadar açık mı?

Belki de paranoyaklık yapıyorum.

Uçaktaki tek boş koltuğa doğru ilerlerken herkesin bakışlarını üzerimde hissediyorum. Tate hariç, o tamamen dizüstü bilgisayarına odaklanmış durumda.

"Merhaba," dedi, ben yerime otururken başını kaldırarak.

“Merhaba.” Etrafı işaret ederek soruyorum. “Bunun farkında mıydınız?”
Kaşlarını çatı. "Neyin farkında?"

Ah. O bilmiyor. Ve bunu ona söyleyip yüzüme gülmemesini de istemiyorum.

Birkaç sıra önde, Luca koltuğunun arkasına yaslanmış, Hayden ve Rory ile konuşuyor. Uyumuyor.

Bir dahaki sefere bara geldiğinde içeceğine kesinlikle acı sos koyacağım.

"Hiçbir şey," diyorum Tate'e, dün geceki maçın kaydını incelemek için kendi dizüstü bilgisayarımı çıkarırken. "Hiçbir şey yok."

Uçuşun ilerleyen saatlerinde Tate'in idari personelinden bir e-posta aldım ve yanlış görmediğimden emin olmak için birkaç kez okumak zorunda kaldım.

"Gary Horchuk İstifa Belgeleri" başlığı altında e-postanın konu başlığı yer alıyor.

"Gary istifa etti mi?" diye soruyorum Tate'e.

Gözleri benimkine kaydı ve dün akşam yemeğinin sonunda yüzündeki ifadeyi düşündüm. Yüz ifadesini o kadar sıkı kontrol altında tutmuştu ki. Bir şeylerle boğuşuyordu ve sonrasında asansörde tuhaf davranmıştı.

"Buna benzer bir şey," diyor.

"Yani o aptal Gary benimle çalışmaktansa istifa etmeyi tercih etti." Harika. Eminim ki artık yetenek avcıları benden nefret ediyorlardır.

"Hayır." Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. "Onu bıraktım."

Nefes alamıyorum. "Onu kovdun mu?"

Dizüstü bilgisayarına geri döndü ve kelimelerini dikkatlice tartıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Artık Gary'nin bu kuruluşa olumlu bir katkı sağladığını düşünmüyordum."

Donup kaldım.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor.

Sözsüz bir şekilde başımı sallıyorum.

"Yeni bir bar müdürü buldunuz mu henüz?"

Başımı salladım. Birkaç gün önce başladı.

"Güzel." Memnuniyetini belli ediyor ve izlediği oyunu yeniden başlatıyor.

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanında hiç konuşmadık.

BÖLÜM 36

TATE

“Tate.” Jordan öfkeyle ofisime girdi. “Bütün keşif ekibimiz istifa mı etti? Bu da neyin nesi?”

"Günaydın."

Bana bakıyor, bekliyor ve aceleyle işaret ediyor.

"Bugün nasılsın, Jordan?"

“Tate.”

Gülümsüyorum. Kendimi tutamıyorum. Son birkaç gündür ona karşı profesyonel olmam gerektiğini kendime hatırlatıyordum, ama yine de onu kızdırıyorum. "Harika gidiyor, sorduğun için teşekkürler. Bu sabah spor salonunda kişisel rekorumu kırdım."

Egzersiz yapmak Jordan'la ilgili tüm sorunlara yardımcı oluyor. Onunla ilgili bunaltıcı, rahatsız edici düşünceler. Uygunsuz fikirler.

"Aferin sana."

Kedi dün gece Jordan'ın dantelli külotunun bir parçasını daha yatak odamın kapısına bıraktı, sanki zor durumda olduğumu biliyormuş gibi. Bunlar açık pembe. Çok tatlı ve kadınsı, Jordan'a hiç benzemiyorlar.

Ya da belki de değil. Belki de her zaman güzel, kadınsı, dantelli iç çamaşırları giyiyor.

Bana ifadesiz bir bakış attı. "İzcilerle ilgili mesele ne?"

Arkama yaslandım, kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kuzey Amerika'daki izciler işi bıraktı."

"Hepsi mi?"

Başımı salladım. "Hâlâ Avrupa'da üç oyuncumuz var."

"Kahretsin," diye mırıldandı kendi kendine, masamın önündeki sandalyeye otururken, bu ofiste son derece rahat görünüyordu.

Mavi çizgili, yakası beyaz bir gömlek giymiş, kolları kıvrılmış. Lacivert pantolon giymiş. Dizini kıvırdıkça paçasının altından ten rengi yüksek topuklu ayakkabısı görünüyor ve Volkov'un neden sürekli karısının ayakkabılarına baktığını anlıyorum.

"Hiç haber vermediler," diye devam ettim, dikkatim dağılmıştı. "Dallas'a gittiler. Bernardi'nin eski muhafızları." Rekor kıran berbat bir sezonun ardından rezil bir şekilde kovulan eski Storm koçu. Şimdi Dallas'ta. "Ona sadıklar."

Güzel yüzünde endişe açıkça okunuyordu.

O önemsiyor. Bunu biliyordum. O işin içinde. Göğüs kafesimin arkasında bir tatmin duygusu nabızı atıyor.

"Topuklu ayakkabı giyiyorsun."

"Hım?" Kaşlarını çatarak bana baktı ve ben de çenemi onun ayaklarına doğru uzattım.

"Genellikle bot giyersiniz."

"Ah. Evet." Bana tuhaf bir bakış attı. Utanıyor mu? Bugün çok güzel görünüyor ve keşke ona söyleyebilseydim. "Yağmur yağmıyordu ve onları dolabımda bırakmak yanlış geldi." Parmakları at kuyruğunun ucuna gitti. "Ve stilist onları kitapçıkta bu kıyafetle birlikte vermişti, bu yüzden..." Omuz silkti.

Biliyorum. Yedinci sayfa.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye soruyor.

Ona bakıyorum. Topuklu ayakkabılar mı? Sürekli onları düşünüyorum, bu kesin. Rahatlar mı? Günün sonunda ayakları ağrıyor mu?

"Ekte hâlâ eksikliklerimiz var," diyor.

"İzciler konusunda ne yapacaksın?" diye sordu. "Ben bir aptalım."

"Hâlâ harcayabileceğimiz bütçe alanımız var," diye devam ediyor daha hızlı konuşarak. "Ve işleriniz çok yoğun. Yeni oyuncu aramak için vaktiniz yok."

"Hayır, yapmam." Her şeyi yapma isteği beni sarıyor, ama haklı. Oyuncu izleme benim işim değil ve bunu yaparsam takımda işleri batırma riskim olur.

Çenemi ovuşturuyorum. "Bunu başarabileceğini düşünüyordum."

Bana tedirgin ve şüpheli bir bakışla baktı. "Hayır."

"Hutton konusunda haklıydın, Yang-Hanson konusunda da haklıydın. Bir gözlemciye ihtiyacımız var, Jordan."

"Hiç tecrübem yok."

“Bu doğru değil. Belki oynamadınız ama hokeyin içinde b y d n z. Okulda hokey eğitimi aldınız.” Geriliyor ama ben devam ediyorum. “Oyuncuların kişiliklerine dayanarak takım dinamiklerini tahmin etme konusunda olağanüstü bir yeteneğiniz var. Bence bu, NHL'de birkaç yıl geçirmekten bile daha iyi.”

Yüzü kızarıyor.

"Sana ihtiyaımız var," diyorum ona. "Daha fazla gözlemci işe alıyoruz, ama doğru kişiye bulmak için beklemek istiyorum ve bunun ne kadar s reini kim bilir? Belki yaz boyunca."

Tereddüt ediyor. “Bu sezon çok şey riske atıyoruz. Her şeyi berbat edip herkesin—” Sözünü kesiyor. “Sorun çıkarmak istemiyorum.”

Peki herkes ne diyor? Keşeke yüksek lisans programından neden ayrıldığını bilseydim.

Ama bana anlatmasını istiyorum. Bana güvenmesini istiyorum.

“Sana inanıyorum. Bu işe için en uygun kişinin sen olduğuna inanıyorum. Sana ihtiyaımız var, Jordan.”

Derin bir nefes alıyor, gözlerinde korkuyla gözlerime bakıyor. Onu kucağıma alıp her şeyin yoluna gireini söylemek istiyorum.

Bu bir sorun, çünkü diğer hiçbir çalışanım için böyle hissetmiyorum.

“Pekala,” diyor yutkunarak.

"Tamam mı? İşi kabul edecek misin?"

Başını sallıyor ve ben gururla gülümsüyorum. Korkuyor ama yine de ilerliyor, risk alıyor ve konfor alanının dışına çıkmaya alışıyor.

Ne kadar cesur olduğunun farkında bile değil.

“Nerede görev yapacağım?”

Neredeyse gülecektim. Jordan, onu g ndereimi mi sandı? Kesinlikle hayır.

“Bunu biraz farklı yapacağız. Takımla birlikte kalacaksınız. Malarını izleyeceksiniz, diğer oyuncuları izleyeceksiniz.”

Alışılmadık bir yaklaşım ama içgüdülerim bana Jordan'ı yanımda tutmam gerektiğini söylüyor. Ülkenin öbür ucundaki ıssız bir apartmanda yapayalnız kalmaktansa takımla birlikte olması daha iyi.

Jordan yeterince uzun süredir yalnız kaldı.

"Bu uygun mu?" diye sordum ve o başını salladı. "Harika." Kaşlarımı kaldırdım. "Bana iyi birini bul."

Dudaklarında geniş, mutlu bir gülümseme beliriyor. O gülümsemeyi hemen bastırıyor ama kalbim göğsümde hoplayıp hopluyor.

İnsanların potansiyellerine ulaşmalarını izlemekten zevk alan yanım titriyor. Jordan'ı gözlemci yapmak doğru karardı. Şimdi sabırlı olmam gerekiyor.

O öğleden sonra, antrenmana giderken ofisime uğradım ve masamın üzerindeki bir şey beni güldürdü.

Üzerinde vanilyalı krema ve şekerlemeler olan bir kutu Dunkaroos çikolatası.

BÖLÜM 37

ÜRDÜN

"Grace Madueke'nin ofisi," diye yanıtlıyor asistan soğuk ve profesyonel bir sesle. Ben de ezberlediğim şeyi hatırlamaya çalışarak saçlarımın uçlarını çekiştiriyorum. "Merhaba?"

"Evet, merhaba. Özür dilerim." Şimdiden berbat ediyorum. "Şey... Ben Jordan Hathaway. Vancouver Storm'danım. Grace'in—yani Bayan Madueke'nin—iletişim bilgilerini Tate Ward'dan aldım."

"Lütfen bekleyin," diyor ben daha fazla bir şey söyleyemeden.

Tamam. Kulağımda cılız, caz tarzı bir bekleme müziği çalıyor.

Yine kendime neden bunu yaptığımı soruyorum. Playofflardan sonra bara geri dönme fikrimden vazgeçmedim.

Tate beni bir izci yaptı ve işler değişiyor. Belki de önümüzdeki üç ay boyunca işimi savsaklamam. Belki de burada olduğum sürece elimden gelenin en iyisini yaparım.

Bir an sonra bekleme müziği kesildi.

"Acaba beni arar mısınız?" diye soruyor yeni bir ses. Hala bir kadının sesi, ama biraz daha derin ve zengin. Daha kendinden emin.

"Bayan Madueke?"

Aman Tanrım. Asistanın benimle görüşmek için bir zaman ayarlayacağını sanıyordum, beni gerçekten bağlayacağını değil. Hazırlık aşamam bu kadardı.

"Adım Grace, evet. Ve sen de Tate'in bana bahsettiği Jordan Hathaway'sin."

Benden bahsetmiş mi? Ne söylemiş acaba? Umarım külotlardan bahsetmemiştir.

Neden ona külotlardan bahsetsin ki?

Jordan. Dur artık. Odaklan.

"Telefonumu açtığınız için teşekkür ederim." Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. "Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum."

"Evet, öyleyim ama buraya ekibe katıldığınızda birileri bana çok iyi tavsiyelerde bulundu, ben de bu iyiliği karşılıksız bırakmak istemiyorum." Sesinde bir gülümseme var mı? Öyle geliyor kulağa.

"Eğer bir tavsiyeniz varsa, duymaktan memnuniyet duyarım."

"Sizin için mi? Ah, evet. Çok şey. Takımla günlük olarak neler yapıyorsunuz?"

Tate'in sahip olduğu o otoriter ses tonuna sahip, sanki insanları yönetmeye alışkınmış gibi.

"Tate'i yakından takip ediyorum, bu yüzden onun katıldığı tüm antrenmanlara, maçlara ve toplantılara gidiyorum. Ayrıca beni gözlemci yaptı, bu yüzden transfer dönemi bitmeden önce oyuncu bulma ve takaslarda yardımcı olacağım." Transfer dönemi bir ay sonra, Mart başlarında gerçekleşecek.

Bir an duraksadı. "İlginç."

"O rolde olmamam gerektiğini mi düşünüyor? "Biliyorum garip ama Kuzey Amerika'daki yetenek avcıları işi bıraktı ve—"

"Bu garip değil. Mükemmel. Organizasyona dahil olun. Elinizi kirletin ve kendinizi adadığınızı gösterin. İnsanlarınız bunun için size saygı duyacaktır. Zaten bunu yapıyor gibisiniz."

İçimde hoş, keyifli bir mırıltı belirliyor. "Evet. Bir nevi."

Aklıma fikirler geliyor. Daha fazlasını yapabilirim.

"İkinci tavsiyem ise herkesten daha çok çalışmanız. İnsanlar her zaman bu rolün size verildiğini, hak etmediğinizi ve orada olmamanız gerektiğini söyleyeceklerdir. Özellikle de bir kadın olarak. İnsanlar eleştirmeyi çok sever."

Grace, siyahi bir kadın. Bu rolü üstlenen herhangi bir erkekten daha fazla eleştiriye maruz kaldı.

"Ama eğer herkesten daha çok çalışırsanız, bunun doğru olmadığını anlarsınız. Ve son olarak, insanlar ne söylediğinizi veya ne yaptığınızı hatırlamayacaklar, ama onlara nasıl hissettirdiğinizi hatırlayacaklar."

"Maya Angelou." Bu sözü lise yıllarımda hatırlıyorum.

"Maya Angelou," diye onaylayarak tekrarladı. "Storm bu yıl Kupayı kazanabilecek gibi görünüyor. Sence de öyle mi?"

"Evet," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Yapabilirler."

“Güzel.” Sesinde yine o gülümseme vardı. “Takımına inanıyorsun. En önemli kısım bu.”

Aklıma birer birer fikirler geliyor.

Grace, "Bol şans, Jordan," diyor. "Seni destekliyorum."

BÖLÜM 38

TATE

Maçtan bir buçuk saat önce soyunma odasında Volkov'a "Jordan nerede?" diye sordum. Çocuklar bisikletlerle ısınıyor, tabletlerinden maç kasetlerini izliyor ve bu haftaki antrenmanlardan aldıkları notları gözden geçiriyorlardı. Birkaç kişi de ısınmak için koridorda basketbol oynuyordu.

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Bilmiyorum."

Normalde maç öncesi konuşma ve değerlendirme bölümü için burada bulunur, daha sonra da arkadaki televizyonlarda maçı izlemek için diğer personelle birlikte vakit geçirir.

Bir saat sonra, oyuncular giyinip sahaya çıktıklarında, arena taraftarların gürültüsüyle yankılanıyordu. Maçın başlamasına yirmi dakika kalmıştı ve o hâlâ gelmemişti.

Telefonu telesekretere düşüyor. Tekrar arıyorum, aynı şey. İçime kötü bir his yayılıyor. Güvenlik görevlilerini arayıp onu buldukları anda bana haber vermelerini söylemeden önce bir kez daha telesekreterine ulaşıyorum.

Yaralanabilir. Başı belaya girebilir.

"Jordan'ı gören oldu mu?" diye sordum takıma, ama bana boş boş bakıp başlarını salladılar.

İyi değil. Gerçekten iyi değil. Bu ona hiç benzemiyor.

Belki de ayrılmaya karar verdi. Belki de yüksek lisans programı sırasında yaptığı gibi eşyalarını toplayıp gitti. Yukarıdaki ofisi boş mu? Konukevi boşaltıldı mı?

Onun gitme düşüncesiyle göğsümde oluşan bu acıyı sevmiyorum. Kalmasını umuyor olmamı da sevmiyorum. Daha önce de bu yoldan geçtim ve sadece hayal kırıklığına yol açtı.

Saate bakıyorum. Maç birkaç dakika içinde başlayacak.

"Koç," diye seslendi koordinatör bana. "Onu bulduk."

Arenanın etrafındaki kalabalık koridorda, formaları ve şapkalarıyla Storm taraftarlarının oluşturduğu denizin arasından yolumu buluyorum. İnsanlar ben geçerken sessizleşiyor, beni bu bölgede, özellikle de maçın başlamasına on dakika kala beklemiyorlar.

Onu fark ettim; içki satan büfelerden birinin barının arkasında, bira dolduruyor ve müşteriler kartlarını okuyucuya okutmadan önce siparişlerini sisteme giriyordu.

"Affedersiniz," diye öfkeyle seslendi kadın, ben tezgâhın arkasına geçtiğimde. "Burada olamazsınız, efendim—ah." Kim olduğumu gördü. "Koç Ward. Merhaba."

"Sözünüzü kesmekten dolayı özür dilerim." Gözlerimi Jordan'dan ayırmadım, o da bana şaşkınlıkla baktı. "Barmenlerinizden birini bir anlığına ödünç alabilir miyim?"

"Kesinlikle." Gözleri hâlâ fal taşı gibi açılmış olan kadın, müşterilere yardımcı olmak için tezgaha geri dönmeden önce garip bir şekilde eğildi.

Jordan'ı işaret ediyorum ve o da beni büfenin kenarına kadar takip ediyor. Kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alırken, üzerimizde onlarca gözün olduğunu hissediyorum.

"Seni bin kere aradım. Çok endişeliydim."

"Özür dilerim. Çok yoğundu—" Köşeyi dönen kuyruğu işaret ediyor. Her hayran Jordan Hathaway tarafından doldurulmuş bir içki istiyor. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Hâlâ bu sabah giydiği aynı kıyafetleri, kolları kıvrılmış çizgili gömleği giyiyor, ancak topuklu ayakkabılarını spor ayakkabılarla değiştirmiş ve beline bir önlük bağlamış. Diğer barmenlerin de giydiği önlüğün aynısı.

"Ne yapıyorsun?"

Çok güzel görünüyor... Gözleri ıslıl ıslıl, yanakları pembe, enerji dolu ve canlı, coşkulu bir enerjisi var.

"Grace Madueke ile konuştum," diyor.

Bunu hiç beklemiyordum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bana ellerimi kirletmemi söyledi." Gülmemek için dudaklarını büzdü. "Organizasyonu, her parçasını tanımam gerektiğini söyledi. Sadece üç ay buradayım ama yine de iyi şeyler yapabilirim. Hala denemeye devam edebilirim."

Tezgahın üzerinde üst üste dizilmiş plastik bira bardaklarına uzanıyor.

“Bu bardaklar mı?” Birini havaya kaldırıyor. “Tate, bunlar çöp. Sürekli kırılıyorlar. Barmenlerin zamanını ve kaynakları boşa harcıyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse, bizi cimri gösteriyorlar. Taraftarlar bir bira için on dolar ödüyor, daha iyisini hak ediyorlar.”

Ödeme sistemini işaret ediyor.

“Kart okuyucu sistemi sürekli donuyor ve donduğunda yeniden başlatmamız gerekiyor. Bu da yaklaşık üç dakika sürüyor. O sırada içecek servisi yapıp para kazanabilir ve müşterileri sinirlendirmeyebilirdik.”

Şaşkın ve memnun bir şekilde ona bakmaya devam ediyorum.

Gözleri az önce çalıştığı yere kaydı. "Özür dilerim Tate, sonra konuşabilir miyiz? Bir aramam var."

Omuzunun üzerinden bana bakarak yerine geri döndü. "Yarın sabah konuşuruz, tamam mı?"

Başımı salladım. "Evet. Tamam."

Soyunma odasına geri döndüm ve yüzümde bir gülümsemeyle yedek kulübesine oturdum.

Jordan Hathaway, farkında olsun ya da olmasın, Storm organizasyonunu önemsiyor.

BÖLÜM 39

ÜRDÜN

Bir hafta sonra, misafirhanedeki kanepede uzanmış, kesintili ve istikrarsız Wi-Fi'ye bağlanmaya çalışırken, yastığımda uyuklayan kediye görmezden geliyordum ki kapı çalındı.

"Merhaba," diyor Tate, ben paketi açtığımında.

Tıraş olmuş. Saçları, sanki yeni duş almış gibi nemli. Hafta içi ofiste her zaman giydiği kıyafetleri giymiş: dikkatimi çeken ince belini vurgulayan bir kemerli koyu renk kot pantolon, kırışıksız yakalı bir gömlek ve altında hafifçe görünen beyaz bir tişört.

Yine de, bu akşamki görünümünde ekstra bir şey vardı. Sanki yüzde on daha fazla çaba sarf etmiş gibiydi.

"Güzel çoraplar," diyor, şaşırmış ve memnun olmuş gibi komik bir gülümsemeyle ve bakışlarım onun baktığı yere, ayaklarıma kayıyor.

"Ah." Üzerlerinde her yerde tilkiler var. "Teşekkürler."

Kedi belirir, bacaklarının etrafında dolanır ve tüm vücuduna sürtünür.

"Merhaba," diyor ve onu okşamak için çömeliyor.

Bu gömlek koyu yeşil. Daha önce hiç görmemiştim. Yeni mi? Gözlerindeki yeşili neredeyse agresif bir şekilde söndürüyor ve içimden bir ses, bunu ofise giymediği için minnettar. Yoksa hiçbir işimi bitiremezdim. Ofiste normalde giydiği takım elbise ayakkabıları yerine şık kahverengi deri botlar giymiş. Kemerini farklı. Daha gündelik. Daha eskimiş, sanki yıllardır kullanıyormuş gibi. Kokusu da normalden farklı; hala onun sıcak, erkeksi alt tonlarını taşıyor ama ekstra bir şey daha var. Parfüm kadar güçlü değil. Belki tıraş sonrası losyonu?

Kolları sıyrılmış, ön kolları görünüyordu. Bakışlarım kemerine kaydı ve içimde bir çekim hissi belirdi. Onu kemerini çıkarırken, gözleri üzerindeyken kemer halkalarından kaydırırken hayal ettim—

Tate Ward'a hâlâ hayranım.

Profesyonel hokeyin en gözde bekarına karşı duyulan anlamsız, rahatsız edici bir aşk. Vancouver'ın yaklaşık yüzde yetmişinin hayran olduğu, sorumluluk sahibi, sabırlı, haksız yere yakışıklı koç. Gözümü dikebileceğim en ulaşılmaz kişi.

Öyle değiller. Yani, benim gözüm onda. Ama değiller. Bu saçma fikri aklımdan bile geçirmiyorum.

Ama benim için birini işten çıkardı. Sanırım öyle? Emin değilim. Belki de Gary'yi sevmiyordu. Ona "şerefsiz" demişti. Ve beni izci yaptı.

"Ürdün?"

Hemen dikkat kesildim. "Ne?"

Kötü kız, Jordan.

Yani, birine aşığım. Ne olursa olsun. Asla olmayacak. Onun bir çocuğu var. Babasının yeni arkadaşının neden birdenbire ortadan kaybolduğunu anlamakta zorlanabilecek, küçük, kolay etkilenen bir kişiyi daha işin içine katmaya ihtiyacım yok.

Zihnimde Tate Ward'ın adının üzerini çiziyorum. Kendi seyrini tamamlayacak ve unutulacak.

Kediyi kolunun altına sıkıştırmış halde dururken bana tuhaf bir gülümseme veriyor. Onda garip bir endişe enerjisi var.

"Sorun ne?" diye soruyorum.

Yüzünü buruşturarak eliyle saçlarını karıştırdı. "Zor durumdayım. Bea'nın bakıcısı grip olmuş ve bu akşam gelemiyor."

"Bu akşam ne var?" Maç yok. Takvimimde toplantı yok. Etkinlik veya yardım yemeği de yok.

"Önemli bir işim var. Bunu kaçırıramam. Holly ve Jeff şehir dışında."

Bir şey. Bu kadar açık sözlü ve dürüst biri için, garip bir şekilde belirsiz bir tanımlama.

Ah. Ah. Midem bir gazoz kutusu gibi buruşup boş bir tıkırtıyla yere, ayaklarımın dibine düştü.

Rahat ama şık botlar, tıraş sonrası losyonu, kıvrılmış kollar.

Randevuya gidiyor.

"Doğru." Başımı sallıyorum. Eğer bu konuda herhangi bir duygu hissettiğimi belli edersem, milyon parçaya ayrılırım, bu yüzden yüz ifademi nötr tutuyorum. Zorla omuz silkiyorum. Başka yöne bakıyorum.

"Müsait misiniz?" Koyu kaşlarının arasında bir kırıışıklık oluştu.

"Özgür?"

“Bea’yı izlemek için. Gerçekten üzgünüm Jordan, biliyorum bugün senin izin günün ve muhtemelen dışarı çıkacaksın—”

“Hayır, meşgulüm. Ya da dışarı çıkıyorum.” Gerçekten mi Jordan? Bunu mu yapıyoruz? “Onu izleyebilirim.”

"Gerçekten mi?" Kaşları yukarı kalktı.

“Yani...” Yüz ifademdeki huzursuzluğu hissedebiliyorum. “Bea’ya bakmamı gerçekten istiyor musun? Georgia, eğer futbol oynamıyorsa, muhtemelen o da bakabilir.”

Bea, Georgia'nın tavşanlarına bayılırdı. Ve Georgia'nın kişiliğine de. O, herkesin sevdiği türden bir insan.

Başını sallıyor, sanki tuhaf bir şey söylüyormuşum gibi garip bir gülümsemeyle, "Eğer vaktiniz varsa ve müsait olursanız, sonsuza dek minnettar olurum. Geç gelmeyeceğim." diyor.

"Öyle olman sorun değil." Gerçi umurumda değil.

Başını eve doğru eğdi. "İster misin...?"

“Ha. Şimdi mi?”

“Evet.” Özür diler gibi bir yüz ifadesi takınır. “Şimdi. Özür dilerim.”

“Sorun değil.” Ayakkabılarımı giyip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve onu takip ederek eve çıkıyorum.

Kesinlikle gireceğim ev. Hemen şimdi. Tamam. Neden bu kadar büyük bir olay olduğunu bilmiyorum. Tanrı aşkına, çocuk bakıcılığı yapıyorum ama Tate'in evinde vakit geçirme fikri, bilmiyorum... Samimi. Kişisel. Tutmaya çalıştığım bir bariyer bu.

Kedi ayaklarımızın dibinde, beni içeriye götürüyor ve pencerelerden gördüğüm kadarıyla tahmin ettiğim gibi, evi çok güzel. Modern ama rahat. Geniş ama mobilyalar ve yerleşim, burayı gerçekten bir ev gibi hissettirecek şekilde tasarlanmış. Sanki burada gerçek insanlar yaşıyor gibi. Her yerde Bea, Tate ve bir erkek ve bir kadının fotoğrafları var. Kadın kıvrımlı ve biraz Bea'ye benziyor. Bu Holly olmalı. Tate ve ona benzeyen bir adamın fotoğrafları da var. Belki biraz daha genç.

“Bunlar Holly ve Jeff,” diyor Tate. “Ve bu da kardeşim Noah.”

Yanımızda, kedi bir sandalyenin üzerine atlıyor.

“İğrenç.” diye onu kovdum. “Çekil arkamdan.”

Tate kıkırdadı. "Sorun değil. Orası onun yeri."

"Onun yeri mi?" Gözlerimi ikisinin arasına diktim. "Ciddi misin Tate?"

Tekrar gülümsedi. “Bea okuldan eve gelir gelmez, anlaşılan onu gözlemleyebilmek için oraya kıvrılıyor. Bea,” diye seslendi merdivenlerden

yukarı. "Jordan burada."

Merdivenlerden hafif ayak sesleri yankılanıyor ve Bea sinsi bir sırıtışla beliriyor. "Merhaba."

"Merhaba." Nefesimi tutuyorum. Ya benden sıkılırsa?

"Tamam." Tate anahtarlarını, cüzdanını ve telefonunu alıyor. "Akşam yemeği için para geldi." Elinde çok fazla gibi görünen bir tomar nakit para tutuyor. "Teslimat için çok uzaktayız, bu yüzden yemeği almak için macera arabasıyla şehre gitmeniz gerekecek."

Macera arabası diye bir şey geçtiğinde kaşlarımı kaldırıyorum, çünkü ben de işe gidip gelirken bu arabayı kullanıyorum.

"Ayrıca 'Dork Mobile' olarak da bilinir," diyor hızlıca göz kırparak ve ben de kıkırdarken Bea da gülüyor.

"Baba Arabası," diye düzeltiyorum onu.

"Doğru. Özür dilerim." Tate ciddi bir ifadeyle Bea'ye döndü. "Dövme yok." Gözlerinde neşeli bir parıltıyla bana baktı.

Bea, kediye sevmek için sandalyeye doğru koşarken ben de babasına kaşlarımı çatarak baktım. "Ve bu konuda kararlı mısın?"

Düşünceli bir yüz ifadesi takınıyor ve ben gülmemeye çalışıyorum. "Dövme yaptırabilirsin ama iğne batırılmadan önce Bea'nın ne seçtiğini görmek isterim."

Gülümsemeyeceğim. "Çok iyi bir babasın."

"Elimden geleni yapıyorum, Bea," dedi, yanına doğru yürüyerek ve başının tepesine sıkı bir öpücük kondurarak. "Sen yattıktan sonra eve geleceğim. İyi geceler, seni çok seviyorum."

"Seni yıldızlara kadar ve geri dönene kadar seviyorum," diye karşılık veriyor gülümseyerek ve ben gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum, o an o kadar sevimli ki.

Bana doğru başını salladı. "Teşekkür ederim, Jordan. Gerçekten."

"Her zaman," diyorum yere doğru.

Kapıdan çıkmadan önce omzumu hafifçe ve minnetle sıktı, bu da midemi alt üst etti; garajın kapısının açıldığını duyduk.

Gözlerimi kısarak Bea'yı inceliyorum ama gülümsüyorum. "Öyleyse."

"Öyleyse." Bea tezgâha yaslandı ve beni dikkatlice süzdü.

"Televizyon yok, değil mi?"

Başını salladı. Tate'in yatak odası penceresinde birkaç kez gördüğüm o titrek ışığın bir televizyon olduğunu biliyorum, bunu biliyorum, ama bu sırrı çocuğuna ifşa etmeye niyetim yok.

"Ve internetiniz berbat."

"Evet."

"Hım." Gözlerimi daha da kısıyorum.

"İstersen pansiyona geri dönebilirsin." Kedinin kulaklarının arkasını kaşıyor ve kedi saf bir mutluluk içinde gözlerini kapatıyor. Utanmaz. "Babam eve gelene kadar kendi başıma kalacak kadar büyüğüm. Kendim yatağa girerim ve her şeyi kendim hallederim."

Kalbim dayanılmaz bir acıyla sızlıyor.

"Eğer burada sıkılacaksan," diye ekliyor gözlerime bakmadan.

"Sıkıldın mı?" Ona abartılı bir bakış attım. "Neden sıkılayım ki? Televizyon bağımlısı olanlardan biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gülümsemeye başladı. "Bilmiyorum."

"Hayır, olmaz dostum. Seni bu kadar kolay bırakmayacağım. Bu gece için büyük planlarımız var."

"Öyle mi?" Gözlerinde neşeli ve umut dolu bir parıltı var. Gülümsüyor ve bu kalbimi mutlu ediyor. Tanrım, ne kadar tatlı.

"Ah, evet. Akşam yemeği yememiz gerek, çünkü acıktım, eminim sen de acıkmışsındır."

"Öyleyim." Başını salladı.

Yanımda yatakta uyandığım gün okuduğu kitabı hatırlıyorum. Kapağında mikrofona şarkı söyleyen bir çocuk vardı.

"Müziği sever misin?" diye soruyorum.

Kadın hevesle başını salladı.

"Daha önce hiç plak dinlediniz mi?"

"Bu da ne?"

Ağzım açık kaldı. "Bu da ne?"

O kıkırdıyor, ben de gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Gülmeye devam et, Chuckles, ama bu gece yapacak ciddi işlerimiz var. Hadi gel." Ayakkabılarımı tekrar giyiyorum. "Montunu al, ayakkabılarını giy ve gidelim."

BÖLÜM 40

ÜRDÜN

Bir saat sonra, pizza, tavuk kanatları, salata, dört çeşit dondurma ve Doritos ile eve döndük. Annemin eski plak çaları Tate'in müzik sistemine bağlıydı ve yetmişli yılların rock müziğinin düşük tonlarını çalıyordu.

Aklıma bir şey geldi, kaşlarımı çattım ve telefonumu çıkardım.

Randevunuzu bölmek zorunda kaldığım için özür dilerim—yazdıktan sonra siliyorum. Bea'nın herhangi bir alerjisi var mı? diye mesaj atıyorum.

Muhtemelen cevap vermeyecek. Büyük ihtimalle sevgilisinin gözlerinin içine bakıyor ve son derece komik bir şeye gülüyor. Aklıma Matilda'daki Bayan Honey geliyor; tatlı, edepli bir gülümsemesi ve şişeden elde edilemeyecek kadar güzel sarı saçları var.

Alerjisi yok, hemen yanıt veriyor. İyi düşünmüşsün.

Telefonuma cevap verme isteğiyle parmaklarım ekranda oyalanıyor, ama bunun yerine telefonumu kilitliyor ve cebime geri koyuyorum.

"Bu grubun adı neydi yine?" diye sordu Bea, ağzı pizza dolu bir şekilde.

"Fleetwood Mac. Vokalistin adı Stevie Nicks. Bu, tartışmasız tüm zamanların en iyi albümlerinden biri."

Dedikodular. Annemin en sevdiği şeylerden biri. Tate'in güzel evinde, mutfak tezgahında oturmuş, pizza yiyip müzik dinlerken, yirmi yıl önce annemle aynı şeyi yaparken yaşadığım anıları sanki savaşta gibi savuşturmaya çalışıyorum.

Tanrım, onu bazen çok özliyorum. Onu çok özlediğim için onu düşünmemeye çalışıyorum.

"Biliyor musun? Belki de kapatırım—" diye başlıyorum ama Bea ayağa fırlıyor.

"Hayır!" Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Dinliyorum. Lütfen? Konuşmayacağım."

“Hayır, konuşabilirsin.” Başımı sallıyorum. Her şeyi berbat ediyorum. “Özür dilerim. Harikasın Bea. Ben garip davranıyorum.”

“Sorun değil.” Pizzadan bir ısırık daha alıyor. “Tuhaf olmakta sakınca yok.”

Rumours'tan sonra The Who'nun My Generation albümünü çaldık. Ardından Pink Floyd'un The Wall albümünü. Sonra da Heart'ın Dreamboat Annie albümünü.

"Bu hanımın sesi güzel," diye belirtiyor Bea bir ara. Oturma odasındaki kanepelerde uzanıyoruz, sehpanın üzerinde boş dondurma kaseleri ve aralarında yarısı yenmiş bir kase cips var. Bea ayaklarını kanepenin koluna uzatmış, müziğin ritmine ayak uyduruyor ve sözlerini bilmesine de şarkıya eşlik ediyor.

"Evet, öyle," diye onaylıyorum. "O muhteşem."

Başını kaldırıp bana baktı. "Cuma gecenizi mahvettiğim için özür dilerim."

Az önce kalbimin buruşup içine sıkıştığı o gazoz kutusu, ayaklarımın dibinde bir yerlerde duruyordu, şimdi ezilmiş durumda.

Doğrudum. "Öyle mi düşünüyorsun? Hayır, Bea." Etrafı işaret ettim. "Zaten bunu yapardım. Ama, biliyorsun... Konukevinde." Ona elimden gelen en büyük gülümsemeyi verdim. "Söz veriyorum."

"Neden öyle gülümsüyorsun?"

Gülüyorum. "Sana eğlendiğimi göstermeye çalışıyorum."

Babasına çok benzeyen kız, sırtarak, "Sen tuhaf birisin," dedi.

"Evet, biliyorum."

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Film çekmek."

"Nasıl arkadaş edinirsiniz?"

"Şey." Yüzüm bembeyaz kesildi, telaşlandım. Nasıl arkadaş edinirim ki? Edinmiyorum. Hayatımdaki insanlar, onları orada isteyip istemediğime bakmaksızın, kendilerini zorla hayatıma soktular.

Bu biraz üzücü, değil mi? Dokuz yaşında bir çocuğa anlatmam gereken bir şey değil aslında.

"Yüzün neden öyle?" diye soruyor Bea, yüzünde endişe belirerek. "Sence ben arkadaş edinemez miyim?"

"Hayır, öyle değil." Yüz ifademi düzeltiyorum. "Sadece düşünüyordum ve kelimeleri bir araya getiriyordum."

"Ah, bunu bazen yapmam gerekiyor."

“Evet.” Bu çocuk çok tatlı. Çocukların yapışkan, şımarık ve sinir bozucu olması beklenir ama Bea komik ve tatlı. “Annem arkadaş edinmede çok iyiydi. Ve arkadaşım Georgia. İkisi de çok dışa dönük.”

Bea anlayışla başını salladı. "Annem de öyle."

Yine, gizemli Holly hakkındaki merakım göğsümde yanıyor. Bu da Tate'in tipi olmadığının bir başka göstergesi.

"Böylesi biri 'kendin ol' derdi."

"Kendim olmaya çalıştığım da çocuklar benimle dalga geçiyor."

Öfke. Kızgın bir öfke. Bea'nın okuluna girip tüm camları kırma ihtiyacı duyuyorum.

"Okuldaki bazı büyük çocuklar öğle yemeğinde kitap okuduğum için bana 'inek' diyorlardı."

Okulu yakacağım. Tate eve geldikten sonra, bina boşken gideceğim.

"İyi misin?" diye soruyor Bea.

"Evet." Gözlerimi kırpıyorum. "Pekala."

"Nefes almıyorsun."

"Evet, öyleyim. Gördün mü?" Burnumdan derin bir nefes alıyorum.

"Tamam, Bea? Bu çocuklarda tam bir kaybeden enerjisi var."

"Kaybeden enerjisi nedir?"

"İnsanların bir şeyi sevmesiyle alay etmek bu demek. Üzücü ve özgüvensizlik göstergesi."

"Ah."

"Öğle yemeğinde kitap okumak sorun değil. Kitaplardan zevk almak sorun değil. O çocukların muhtemelen başka sorunları var ve hayal kırıklıklarını havalı çocuğa yansıtıyorlar."

Bea bana utangaç bir gülümsemeyle, "Ben havalı çocuk değilim," dedi.

"Fleetwood Mac'i seviyorsun. Kesinlikle havalısın."

Çok fazla gülmemeye çalışıyor ve bu beni öldürüyor.

"Arkadaşlar bulacaksın," diye onu temin ediyorum. "Hayat böyle işliyor, benzer ilgi alanlarına sahip insanlar buluyorsun, sonra sevdiğin şeyler hakkında konuşuyorsunuz ve arkadaş oluyorsunuz. Ve anılar biriktiriyorsunuz, özel şakalarınız oluyor, yüz ifadelerinizin ne anlama geldiğini öğreniyorlar ve bu harika bir şey. Ekipteki Doktor Georgia ile tanıştın mı? Kocaman kızıl saçları ve kocaman gülümsemesi var?"

Başını salladı. "İyi bir insan."

"O benim en iyi arkadaşım. Okulda tanıştık, oda arkadaşı ve en iyi arkadaş olduk, ama ben on sekiz yaşına gelene kadar yüz yüze görüşmedik."

Kendi çevrenizi bulmak zaman alır, ama onlar bir yerlerde varlar. Öğle yemeğinde kitap okumak gibi sevdiğiniz şeyleri yapmaya devam edin.”

Bea'nın kaşını kaldırması, başını yana eğmesi bana Tate'i hatırlatıyor.

"Ve sizi harika bulmayan insanlarla vaktinizi boşa harcamayın. Onları boş verin."

"Onları siktir et," diye tekrarladı Bea ve gözlerim faltaşı gibi açıldı.

"Hayır, hayır, hayır. Bunu tekrar etme. Ben öyle demedim." Kıkırdıyor. "Aman Tanrım. Tamam. Onlara gerek yok. Bunun yerine şunu tekrarla."

Dokuz yaşındaki bu kız çocuğu beni tamamen çözmüş gibi, muzip bir gülümsemeye "Onlara ihtiyacım yok" dedi.

"Kendi çevreni bulacaksın. Ben şimdiden senin harika olduğunu düşünüyorum."

"Siz yapıyorsunuz?"

"Fleetwood Mac'i seviyorsun, değil mi?" Bunu zaten çok belliymiş gibi tekrarlıyorum. "Çok harika."

"Harika!" Gülümsemesi kulaklarına kadar uzanıyor.

"Ürdün mü?" diye soruyor daha sonra.

Diğer kanepede uzanmış, pijamalarını giymiş, dişlerini fırçalamış, kedi de bacaklarına kıvrılmış yatıyor.

"Hım?"

O yatmak istemediği için ve ben ne yapacağımı bilemediğim için burada müzik dinliyoruz.

"Sence gitar çalmak havalı bir şey mi?"

Duraksıyorum. "Bu ilginizi çeken bir şey mi?"

"Evet. Bu şarkılardan birini çalmayı öğrenmek istiyorum."

"O zaman evet, bence harika."

Bir sonraki bakışında gözleri kapalıydı ve hafifçe nefes alıyordu. Müziği kapattım, ışıkları kısıtım ve diğer kanepeye döndüm.

Aklım Tate'in o ateşli randevusuna gidiyor. Muhtemelen arabasının ön koltuğunda azgın ergenler gibi öpüşüyorlardır.

Aman Tanrım. Ya onu eve getirirse?

Diğer kanepede, Bea uykusunda kıpırdanıyor. Başımı kaldırıp onu inceliyorum. Üşüyor mu? Üşümüş gibi görünüyor.

Odasına giderken, gözümün ucuyla görebildiğim büyük, kral yataklı odadan Tate'in odasına bakmamaya çok gayret ediyorum. Bea'nın yorganiyla koridordan geri dönerken kendimi tutamıyorum. Onun randevusunu ve benim aptalca küçük aşkıma düşünüyorum, bu yüzden kapı eşiğinde durup iyice bakıyorum.

Güzel bir yatak odası. Düzenli. Erkeksi, geceleri belki de çıplak uyuduğu büyük bir yatak var. Bunlar, haftalar önce işaret ettiği ve benim pansiyonuma bakan pencereler olmalı.

İleri adım atıyorum. Burada olmamalıyım ama onun için bu kadar özel bir yerde olmanın verdiği tehlikeli bir heyecan var içimde. Dolabı düzenli, bir düzine takım elbise asılı ve karşılarında çeşitli renklerde iki düzine forma var. Kaşlarımı çatıyorum onlara.

Doğru. Bazen Tate'in bir zamanlar hokey oyuncusu olduğunu unutuyorum. Hâlâ da öyle, antrenmanlarda oyunları ve manevraları kolaylıkla, güçle ve beceriyle sergilemesinden bunu anlıyorum.

Gitmeliyim. Burada olmamalıyım.

Kapıdan yarıya kadar girmiştik ki, başucundaki çekmecedan sarkan bir şey dikkatimi çekti.

Pembe ve dantelli bir şey.

İç çamaşırım. Kalp atışlarım bir o yana bir bu yana savruluyor. Çekmeceyi açıyorum ve aklımı daha çok meşgul eden şeyin ne olduğunu bilmiyorum; iç çamaşırlarımın Tate'in komodininin içinde olması mı yoksa yanlarında bir şişe losyon olması mı?

Muhtemelen mastürbasyon yaparken kullandığı losyon.

İç çamaşırlarıma dokunurken mastürbasyon mu yaptı?

Beni düşündü mü?

Bunları elinde tutacak mıydı?

Dışarıdan yaklaşan bir araba sesi geldi ve ben merdivenlerden hızla aşağı indim, yorganı Bea'nın üzerine bıraktım ve kalbim hızla çarparken diğer kanepeye yığıldım.

BÖLÜM 41

ÜRDÜN

Ön kapı açılır ve o, tek başına içeri girer.

"Eve geldin," dedim aptalca bir şekilde, doğrulup oturarak.

Bea'yı kanepede uyurken görünce yüzünde hüznü bir ifade belirir.

"Evet. Eve geldim."

"Eğlendin mi?"

"Şey." Sanki garip bir soruymuş gibi başını yana eğdi. "Bir bakıma öyle."

Bu morluğa neden bastırıldığımı bilmiyorum. Tabii ki sevgilisi var. Ona bakın. Allah aşkına ona bakın.

Birlikte çalışıyoruz ve aynı yerde yaşıyoruz. Onun özel hayatıyla ilgili şeyler öğreneceğim. Buna alışmalısın, diyorum kendi kendime, ve bunu büyük bir mesele haline getirme.

Bakışları tekrar Bea'ye döndü ve gözleri yumuşadı. "Bu gece iyi geçti, anlaşılan."

"Üzgünüm, yatakta değil. Bu konuda benimle tartışıyordu." Çocuk bakıcılığı yapmayı hiç bilmiyorum. "Ne yapacağımı bilemedim."

"Harika iş çıkardın. Onu hemen yatağına götürüyorum." Buzdolabını açar. "Ama pizzanızdan bir dilim çalacağım," der omzunun üzerinden. "Açlıktan ölüyorum."

"Bu senin pizzan." Omuz silkiyorum. "Parasını sen ödedin."

Tezgaha yaslanıp büyük bir lokma aldı. "Aman Tanrım, bu çok güzel," diye mırıldandı ve tüylerim diken diken oldu.

Onun kendi mutfağında tezgaha yaslanmış pizza yerkenki halini izlemek neden bu kadar çekici? Çok sıradan bir şey ama yine de gözlerimi ondan alamıyorum. Belki de sesinin alçak tonu, duyduğu takdir, bundan aldığı zevk... Gözlerini kapatma şekli...

Belki de şahit olduğum o sessiz aşinalık, onun tamamen rahat olması beni etkiliyor. Tate Ward'ı böyle, gece saat onda mutfağında pizza yerken kim görebilir ki? Eminim neredeyse hiç kimse. Kalbim garip bir şekilde burkuluyor.

Belki de Tate Ward'ın istediği bir şeyi almasını izlemekten kaynaklanıyordu.

Külotlarımı ne yaptım? Neden onları yukarıda tutuyordu?

"Tamam, bir tane daha." Buzdolabını açıp bir parça daha alıyor.

"Porsiyonları aşırı küçük olan yerlerden biri miydi?" diye soruyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Menüde sadece dört çeşit yemek olan yerlerden mi?"

Bana tuhaf bir bakış attı, büyük bir lokma yuttu. "Özür dilerim?"

"Restoran."

Başını yana eğdi. "Anlamadım."

"Randevuya nereye gittin?"

Gülümsemeye başladı, beni anlamaya çalışıyormuş gibi süzdü. "Randevu?"

Tırnaklarımı inceliyorum. "Sorun yok. Takıma bununla ilgili dedikodu yapmayacağım ya da benzeri bir şey yapmayacağım."

"Bunu yapmayacağını biliyorum."

Uzun, anlam dolu bir sessizlik. Sonunda başımı kaldırdım. Gülümsüyordu.

"Bu akşam randevuda değildim. Neden randevuda olduğumu sandın?"

Ona işaret ediyorum. "Şöyle görünüyorsun..."

Cümleyi tamamlamayacağım.

"Ne?" Hâlâ gülümsüyor. Gözleri o ışıltılı halini sergiliyor. "Neye benziyorum?"

"Güzel," diye zorla söylüyorum omuz silkerek. "Duş almışsın, farklı bir tişört giymişsin falan." Yüzüm güneşten daha sıcak yanarken, ona bakmaktan kaçınarak kendi kendime mırıldanmaya başlıyorum.

"Sence güzel görünüyor muyum?"

Yüzüne şöyle bir baktım ve hemen pişman oldum. "Bu konuda bu kadar kibirli olmaya gerek yok."

"Kim kibirli?" Bana gülümseyerek pizzadan bir ısırık daha alıyor. "Güzel görüldüğümü duymak hoşuma gitti."

Bacaklarımı kanepenin üzerinden sarkıtıp kalktım. "Tamam. İyi geceler."

Kahkahalarla gülmeye başladı ve beni takip etti.

“Jordan, bekle. Sadece şaka yapıyordum.” Benimle ön kapı arasına giriyor, kot pantolonundaki kırıntıları silkeliyor ve bu bile aklıma takılıyor, çünkü o kadar profesyonel ve kontrollü ki, parmaklarındaki kırıntıları silmek gibi insani ve normal bir şeyi yaparken onu görmek tuhaf geliyor. Tanrı aşkına, yere!

Ayakkabılarımı ayağıma geçiriyorum, topuklarımı bile tam olarak sokamıyorum. Aptalca bir şey söylemeden veya yapmadan önce buradan çıkmam lazım.

“Randevuda değildim. Bea’nın okulunda veli-ğretmen derneğı toplantısındaydım.”

Kaşlarımı çatarak ayakta duruyorum.

“Şehirde olduğum zamanlarda gitmeye çalışıyorum,” diye ekliyor. “Diğer velilerden çocuğunuzun nasıl olduğunu çok şey öğreniyorsunuz. Bea bana her zaman bilmek istediğim şeyleri söylemiyor.” Gözlerinde bir anlık endişe beliriyor. “Birkaç tanesi toplantıdan sonra içki içmeye gidiyor ve ben de çocuklarla ve öğretmenlerle ilgili gerçekte neler olup bittiğini öğrenmek için onlara katılmaya çalışıyorum.” Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. “Açıkçası, ben içki içmiyordum.”

“Öyle düşünmemiştim.” Bakışlarım gömleğinde oyalanıyor ve antresinin loş ışığında bile gözleri çok canlı yeşil.

Elbiselerine şöyle bir göz attı. "Her zaman takım elbise giymiyorum, biliyorsun."

Sessiz, içten içe bir kahkaha ağzımdan kaçıyor ama böyleyken ne kadar iyi görüldüğü hakkında aptalca bir şey söylememek için ağzımı sıkıca kapalı tutuyorum.

"Seni eve kadar bırakacağım," diyor botlarını giyerken.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Yaklaşık kırk metre uzakta."

Göz kırptı, kapıyı benim için açtı ve peşimden dışarı çıktı. "Seni bir puma kaptırmak istemezsin."

Dışarısı soğuk ama kuru ve açık, karanlık gökyüzünde minik ışık noktaları parıldııyor. Yürürken Tate'in bakışları yıldızlara doğru kayıyor ve orada oyalanıyor.

“Peki, bu akşam öğrenmek istediğiniz şeyleri diğer velilerden öğrendiniz mi?”

Ensesini ovuşturdu. "Aslında pek değil." Devam edip etmeyeceğinden emin değilmiş gibi duraksadı. "Okulda pek arkadaşı yok. Onun için

endişeleniyorum."

Pansiyona giden küçük patikadan aşağı yürürken sessizliğe bürünüyor.

"Şey, eee," diye başlıyor, gözlerine ulaşmayan solgun bir gülümsemeyle bana bakarak. "Babam okulumdaki hiçbir şeye ilgi göstermedi. Ne bir okul oyununa, ne bir veli toplantısına, ne bir hokey maçına, hiçbir şeye gelmedi."

Kalbim burkuluyor. Aynı şekilde.

"Bu yüzden Bea ile ilgilenmeye çalışıyorum. Bu ona onu önemseydiğimi gösteriyor."

Aman Tanrım. Kalbim sızladı. "Bu geçerli bir sebep. Harika bir babasın, Tate."

"Evet, bilmiyorum ama elimden geleni yapıyorum."

"Öylesin," diye ısrar ediyorum.

"Sorun değil." diye gülüyor. "İltifat peşinde değildim."

"Biliyorum, öyle değildin." Sesimdeki sertlik onu bana baktırdı. "Ama harika bir babasın."

"Çoğu zaman şehir dışında oluyorum."

"Ama buradayken, onunla ilgileniyorsunuz ve ona her şeyinizi veriyorsunuz. Ve eminim ki uzaktayken de onunla sürekli konuşuyorsunuz."

"Her gece."

"Ve eminim ki onu sürekli düşünüyorsun."

"Elbette."

"Harika bir babasın," dedim tekrar, kararlılıkla.

Konukevindeyiz.

Kapı kodunu girerken, "Biraz içeri girebilir miyim?" diye sordu. "Sizinle konuşmak istediğim bir şey var."

Beynim çılgık atıyor: "İç çamaşırları!" İç çamaşırları hakkında konuşmak istiyor.

"Elbette." Sesim gergin çıkıyordu ve o içeri girerken kapıyı açık tuttum.

"Yang-Hanson bunun yerine Denver'a takas edildi."

"Ah." İçimde bir hayal kırıklığı belirliyor. "Çok ilgili görünüyordu."

"İlgilenmişti, tamam." Tate, misafirhaneme göz gezdirirken Adem elması yukarı aşağı hareket ediyor ve bir an için neredeyse... huysuz görünüyor? "Başka birini buluruz."

"Tam da ihtiyacımız olan kişiydi."

"İyiymiş. Başka birini bulacağız. Daha iyisini." Yüzümü inceliyor ve ifadesi yumuşuyor. "Bize başka bir oyuncu bulacaksınız. Biliyorum

bulacaksınız.”

Bunu o alçak, sakın sesiyle, gözlerimin içine bakarak söylediğinde, ona inanıyorum. Her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum.

"Tamam mı?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. Ben başımı sallayınca rahatlıyor. "Güzel."

Tam bu noktada gitmesi gerekirdi, ama bunun yerine beni izliyor.

“Yüksek lisansınızı neden tamamlamadınız?”

İçimde bir panik dalgası belirdi ve gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Jay bana söyledi."

“Jay Choudhury?”

Başını salladı. Tez çalışmam için takımla çalışmama izin veren UBC kadın buz hokeyi takımının koçu.

“Neden—” İçim ısınıyor. “Onunla konuştun?”

Tekrar başını salladı. “Neler yapabileceğini öğrenmek istedim. Senin ve çalışmaların hakkında olağanüstü şeyler söyledi.” İşte o inceleyen, araştıran bakış yine karşımda. “Öyleyse neden bitirmediğini öğrenmek istiyorum.”

"Yanlış alanda olduğumu fark ettim," diye aceleyle dışarı çıktım, ona bakmadan. "Neden vaktimi boşa harcayayım ki, anlıyor musun?"

Kollarını göğsünde kavuşturup mutfak tezgahına yaslandı. "Gördüğüm kadarıyla, hokeyi senin için doğru spor dalı."

Bir bahane, bir yalan uydurmaya çalışıyorum ama Tate'e yalan söylemek birdenbire çok yanlış geliyor. "Önemli değil."

"Önemli olduğunu düşünüyorum. Bana biraz daha detaylandırır mısın, Jordan?"

Beni her şeyden çok anlamak istiyormuş gibi inceliyor ve nedense sırrımın onunla güvende olabileceğini düşünüyorum. Belki de dolapta ağladığımda ne kadar nazik davrandığı içindir.

“Takıma bazı değişiklikler önerdim.” Rahatsızlığı bastırmak için kollarımı karnımın etrafına sardım. Olanları düşünmekten nefret ediyorum. “Bir süre her şey yolunda gitti, sonra gitmedi. Biz—onlar kazanıyordu. Herkesin keyfi yerindeydi. Hiçbir şey bir takımın sorunlarını kazanmak kadar çözemez. Hepsi çalıştığım bara gelir, kutlama yaparlardı. Yapmamam gerekse de onlara bedava içki verirdim.”

Konuşmayı kes, Jordan. Son kısmı itiraf etmekten nefret ediyorum. Arkadaş edinme ve kabul görme konusunda o kadar istekliydim ki, iyi ve sağlam bir işi tehlikeye attım.

"Ve daha sonra?"

"Önerilerimden biri işe yaramadı. Koçla birlikte tasarladığım bir oyun. Kaybetmeye başladılar. Biri sakatlandı." Midem, ciğerlerim, göğsüm. Her yerim sıkışmış gibi hissediyorum. "Maçlardan sonra bara gelmeyi bıraktılar. Artık kimse kutlamak istemiyordu. Ve konuşmalarını duydum." Ellerime bakıyorum. "Artık kazanmıyorlarsa neden hala takımda olduğumu merak ediyorlardı. Etrafta olmamın ne anlamı olduğunu merak ediyorlardı."

"Yani birkaç maç kaybettiler ve suçu sana attılar."

"HAYIR-"

"Ve sonra size sırtlarını döndüler."

Çok kızgın görünüyor. Gerçekten çok kızgın. Gözleri parlıyor ve çenesi kasılıyor. Tate artık o kadar sabırlı görünmüyor.

"Hayır." Boğazımdaki taşları yutkunarak zorlukla yutkundum. "Artık burada olmamın bir anlamı yoktu. Yapmam gereken bir iş vardı ve başaramadım."

"Sen öğrenciydin. Ve yıllarca tecrübe sahibi insanlar bile hata yapar. İnsanlar yanlış yapar. Bir takımda çok fazla insan var, Jordan." Sanki sinirlenmiş gibi başını salladı. "Neden her şey senin üzerineydi?"

Cevap vermiyorum. Keşke ona bunların hiçbirini anlatmasaydım.

"Yani işten ayrılıp bir bar açtın."

"Okul ve kira masraflarımı karşılayabilmek için hafta sonları ve akşamları barmenlik yaptım. Kendi işimi kurma, iyi insanları işe alma ve güzel içecekler yapma fikrini sevdim." İnsanların sosyalleşebileceği bir yerin olması. İnsanların arasında olmak ama dahil olmamak. Bir grubun parçası olmak ama tam olarak olmamak.

Derin bir nefes alıp tezgahdan uzaklaştı ve yanıma yaklaştı. Kalp atışlarım hızlandı, kokusu beni sardı ve çok, çok yakınımıdaydı ama hiç de umurumda değildi.

"Ürdün."

"Mm." Gözlerimi kapatıp onun nefesini içime çekiyorum. Vücut ısını hissedebiliyorum.

"Lütfen bana bakın."

"Hayır, teşekkürler."

Parmakları çenemin altına geliyor, yüzümü yukarı doğru kaldırıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve saçlarımı gözlerimden çekiyor. Dokunduğu yerden tenimde kıvılcımlar saçılıyor.

"Saçlarımın ön kısmının biraz düzeltilmesi gerekiyor," diye fısıldadım, gözlerimi ondan alamadan.

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılıyor, yüzündeki hüznü, tatlı gülümseme kalbimi kırıyor.

Aman Tanrım. Hoşlandığım kişi giderek daha da yaklaşıyor, güçleniyor. Onu öpmek istiyorum ve dudaklarıma sürekli bakışlarından anladığım kadarıyla o da beni öpmek istiyor olabilir.

Eğer o isterse, yapardım. Onu öperdim ve çok hoşuma giderdi.

"Sana karşı dürüst olmam gereken bir şey var." Derin bir nefes alıyor. "Yang-Hanson ile akşam yemeği yediğimiz o gece, senin bekar olup olmadığını sormuştu."

Kaşlarımı çatıyorum. Bana söylemek istemediği şey bu muydu? "Tamam mı? Ben umursamıyorum—"

"Bir dakika bekle." Yüz ifadesi okunamaz haldeydi. "Ona başkasıyla görüştüğünü söyledim."

Gözlerimi kırıştırdım, şaşkınlıkla. "Neden?"

"Ve ciddi olup olmadığını sorduğunda," acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatarak burnunun köprüsünü ovuşturdu, "evet dedim."

"Yine mi, neden?"

Derin bir nefes alıyor, geniş göğsü inip kalkıyor, sonra ensesini ovuyor. Kendimi hazırlıyorum. Bana söylemek istemiyorsa, durum gerçekten çok kötü olmalı.

Aman Tanrım. Birden aklıma geldi.

"Sence bir oyuncuyla ilişkiye girerek takımı rezil mi edeceğim? Kendimi kontrol edemediğimi mi sanıyorsun? Bunun işimi aksatmasına izin mi vereceğimi?"

"Kıskandım."

Yüzümdeki tam bir şaşkınlık ifadesini hissedebiliyorum. "Kıskanç," diye tekrarlıyorum.

"Evet." Yere bakıyor. Gözleri bir an benimkine, sonra tekrar yere kayıyor.

"Kıskançlık yapmazsın." O, Tate Ward. Son derece nazik, sorumluluk sahibi ve kontrol sahibi. "Duygusal olgunluğun sembolüsün."

"Teşekkürler." Gergin dudaklarının kenarında minicik bir gülümseme belirdi.

Kıskanç. "Bana... ilgi duyuyor musun?"

Eğer hayır derse, anında ölürüm. Neden sorduğumu bilmiyorum.

Çünkü iç çamaşırlarım komodininin üzerinde. İşte bu yüzden.

“Evet.” Gözlerime bakıyor, ifadesi gergin. “Bunu ben seçmedim,” diye ekliyor hızla. “Ve bunu istemiyorum da.”

Vay canına. Sözleri, hoşlandığım kişinin kabarık kırmızı balonunu bıçak gibi delip geçti. Balon patladı ve sönmüş balon yere sert bir şekilde düştü.

“Doğru.” Gözlerimi kırpıyorum. “Teşekkürler.”

Başını geriye doğru eğerek iç çekti. “Ne demek istediğimi anlıyorsun, Jordan.” Yüz ifadesi... sempatik bir hal aldı. “Bu asla olmayacak.”

Ah, ne acı! Sönmüş balon alev alıyor, için için yanıyor ve yoğun, siyah bir duman çıkarıyor.

“Bu bir seçenek bile değil,” diyor hafif bir kahkahayla ve ben eriyip gitmek istiyorum.

Onun kahkahası gerçekten canımı acıtıyor, sanki şaka yapıyormuş gibi. Tabii ki benimle ilgilenmiyor. Ne düzgün biriyim ne de başarılıyım, muhtemelen aradığı özelliklerden hiçbirine sahip değilim. Tanrı aşkına, takım bana iş kıyafetleri almak zorunda kaldı. Tam bir karmaşayım. Tabii ki bana ilgi duymak istemiyor. Onun için ne kadar da uygunsuz bir durum.

Tamam. Umurumda değil.

Barmen bana kayıtsızca bakıyor. “Açıkça belli.”

Duraksıyor, gözlerime bakıyor ve yüz ifadesini çözemiyorum. “Güzel. Aynı fikirde olmamıza sevindim.” Gözleri yüzümde kalıyor ve daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyor. Bunun yerine, odun sobasını işaret ederek, “Ateş yakmak ister misin?” diye soruyor.

“Hayır.” Bu etkileşimin hemen bitmesini istiyorum. Şimdi. Daha fazla uzatmaktansa buz kalıbına dönüşüp donmayı tercih ederim.

Başını bir kez salladı. “Sanırım iyi geceler diyebilirim.”

“İyi geceler.”

Bakışları dudaklarıma kaydı ve hızla arkasını dönerek, benden uzaklaşmak istercesine eve doğru yürüdü.

BÖLÜM 42

TATE

Gece yarısını geçti ve ben hala yatakta uzanmış, gözlerim açık bir şekilde pencereden gece gökyüzüne bakıyorum.

Bir randevu. Benim bir randevuda olduğumu sandı. Ve bu durumdan... mutsuz görünüyordu? Ya da belki de bu sadece bir temenniydi.

Bu da başlı başına berbat bir sorun.

Ona karşı cinsel çekim duymak istemediğimi söylediğim için göğsümde bir pişmanlık hissi var. İstemiyorum. Bu benim için uygun değil.

Benimle aynı fikirdeydi, bu yüzden neden hâlâ bunu düşündüğümü bilmiyorum. Umurunda değil. Birlikte çalışırken bir uyum yakalamamız, benden hoşlandığı veya bana ilgi duyduğu anlamına gelmiyor.

Burnumun köprüsünü ovuşturup inleyerek, bu gece onu nasıl öpmeyi istediğimi düşündüm. Kalın kirpiklerinin altından, uzun perçemlerinin arasından bana nasıl da güvenle baktığını. Okulu neden bitirmediğini anlattı, muhtemelen kimseye anlatmadığı bir şey. Göğsümde derin bir gurur duygusu yayıldı, kasıklarımda bir gerginlik hissettim.

Jordan'ın bana güvenmesi beni tahrik ediyor. Bu ne kadar da tuhaf, değil mi? Ama çok mesafeli ve temkinli. Onun bana açılmasını izlemek bağımlılık yapıyor.

Bu gece pansiyondan ayrılmasaydım, alternatif bir senaryo düşüneyim. İlişkimizin geleceği konusunda kararlı olmak yerine, istediğimi yapıp onu öpseydim ne olurdu?

Tadı nasıl olurdu acaba? Onu açmaya çalışırken hafif bir ses çıkarır mıydı? Nefes alışverişi hızlanır mıydı? Kan penisime hücum ediyor ve testislerim ihtiyaçtan acıyor. Belki de avuç içleri göğsüme gelir, tırnakları tişörtümün içine saplanırdı ben onu daha sert öperken ve yatağa doğru iterken.

Boxer şortumun üzerinden ereksiyonumu okşarken, onun sırtüstü uzanıp, ben kıyafetlerini çıkarırken bana o küçük gülümsemesini hayal ediyorum. Stilistin ona aldığı sütyen ve iç çamaşırı takımlarından birini giymiş olacak. Ve ben de ona almıştım.

Bunu yapamam, onu böyle düşünemem. Suçluluk duygusu beni sarıyor ama aklım sürekli başucu masamda, onun pembe dantelli külotunda.

Ben bir pisliğim ve kendimden nefret ediyorum ama yine de uzanıp onları alıyorum. Kapımın önüne bırakıldıklarından beri onları on iki kez inceledim ve bunu yapmayı on iki kez daha düşündüm.

İnce danteli sol elime doladım ve diğer elimle boxer şortumun belini aşağı çektim. Penisimin ucu sertleşmiş ve şimdiden nemlenmeye başlamış halde karnımın üzerinde duruyordu.

Sadece bir kere. Yanlış ama sadece bir kere yapacağım, sonra onları geri vereceğim ve onu bir daha asla böyle düşünmeyeceğim.

Jordan'ın külotunu tutan elimle, acı şiddetlenirken inlememi bastırarak penisimin dibini sıkıyorum. O kadar güzel ki, eminim bu külotla inanılmaz görünürdü. Kendime hafif ve yavaş bir dokunuş yapıyorum, dikkatim penisime değen kumaşın hissine odaklanıyor. Ayrıca çok konuşkan. Kimse benimle Jordan gibi konuşmuyor. Tekrar okşuyorum, bu sefer daha sert. Eminim onu sırt üstü yatırıp yüzümü bacaklarının arasına gömene kadar yatakta da çok konuşkan ve meydan okuyucu olurdu. Elim tekrar hareket ediyor, daha hızlı, daha sıkı bir kavrayışla. Çıkardığı sesler müstehcen olurdu. Tüm hayatımı değiştirirlerdi. Titremeye başlıyorum ve testislerim kasılıyor, vücuduma yaklaşıyor, yumruğumu penisimin üzerinde daha hızlı ve daha sert bir şekilde çalıştırıyorum. Kapalı gözlerimin ardında Jordan'ın zeki ağzı, büyüleyici gözleri ve güzel gülümsemesinin görüntüleri canlanıyor. Kalbim hızlanıyor, uyluklarım gergin ve boşta kalan elim saçlarımda, boşalmam yaklaşıırken acı içinde çekiyor. Elim ve penisim arasında külotunun hafifçe sürtünmesi, onu düşüncelerimin merkezinde tutuyor. Bu külotu dişlerimle çıkarmayı, onu bütün gün tahrik ettikten sonra ıslak amını tatmayı, onu masamın üzerine eğip kimin göreceğini umursamadan sikmeyi düşünüyorum. Penisimi sıkıca kavrarırken ismimi tekrar tekrar inlediğini ve içine boşalmayı düşünüyorum.

Onun benim için her şeyini feda etmesini, başka hiç kimseye güvenmediği gibi bana güvenmesini düşünüyorum ve artık dayanamıyorum.

"Kahretsin, Jordan," diye inledim yastığa doğru, sırtımdan yukarı, gergin uzuvlarımdan geçen ve düşüncelerimi yakıp kavuran bir sıcaklıkla.

Daha önce hiç olmadığı kadar çok miktarda sıvıyı karnıma ve göğsüme boşaltıyorum, zevk dalgaları beni sararken küfürler savuruyorum.

Her şey bittiğinde, orada uzanıp nefesimi toparlıyorum, gözlerim dışarıdaki yıldızlarda, bunun getireceği rahatlamayı bekliyorum. Jordan hakkındaki uygunsuz düşüncelerimin kaybolmasını bekliyorum.

Ama öyle yapmıyorlar ve bu bir sorun.

BÖLÜM 43

TATE

"Baba?" diye sordu Bea o gün okuldan eve dönerken.

Bea'nın açmamı istediği klasik rock listesini açıp müziğin sesini kısıyorum ve dikiz aynasına bir göz atıyorum. "Ne haber?"

Bu akşam maçımız var ve bir saat içinde arenada olmam gerekiyor, ama fırsat bulduğumda onu okuldan alıyorum.

"Gitar dersi alabilir miyim?"

Ona meraklı bir bakış attım. "Gitar çalmayı öğrenmek mi istiyorsun? Ne zamandan beri?"

"Jordan bana plaklar dinlettiğinden beri, iyi müzik sevdiğim için havalı olduğumu söyledi."

Kalbim sıkıştı. Huysuz, asosyal çalışanın kızına çok havalı olduğunu söyledi. Hadi ama. Buna nasıl karşı koyabilirim ki?

Ama kesinlikle onun külotunu penisimin etrafına sarmış halde gelmemem gerekiyordu. Utanç ve suçluluk duyguları içimi kemiriyor ve içimden bir iç çekmeyi zor tutuyorum.

Aklımdan çıkaramıyorum.

Bu sabah, yatak odamın kapısının önünde yerde başka bir çift kedi oturuyordu. Sanki o kedi, misafirhanedeki kadını düşünmemeye çalıştığını hissedebiliyor.

Şimdi komodinin üzerinde onun iki çift külotu var. Bugün. Külotlarını bugün geri vereceğim. Bu gece. Maçtan sonra.

Belki yarın.

"Şarkıları çalmayı öğrenmek istiyorum," diyor Bea ve ben de dikkatimi olması gereken yere, ona çeviriyorum.

Bea'nın bir enstrüman öğrenmesi fikrine bayılıyorum. "Üç aylık derslere katılmayı göze alabilir misin? Zor olsa bile?"

Başını salladı. "Zor olsa bile."

"Pekala." Ona gülümsedim. "Sana bir gitar alacağım ve derslere kaydını yaptıracağım."

Arabayı sürerken Bea şarkıya eşlik ediyor ve aklım dün gece Jordan'ın bana UBC takımı hakkında anlattıklarına kayıyor.

Ona sırtlarını döndüler. Babası da öyle. Herkesle arasına mesafe koyması hiç şaşırtıcı değil.

Uzun zamandır yanında kimse yoktu.

"Baba?"

"Evet, tatlım."

"Jordan gerçekten çok iyi biri."

Göğsümde o sıkışma hissi tekrar oluştu. "Öyle, değil mi?"

"Belki de sonsuza kadar misafirhanede kalacak."

Ah. "Yaz başında, sezon bittikten sonra taşınacak. Hatırlıyor musun?"

Bea bir an sessiz kaldı, pencereden dışarı kaşlarını çatarak baktı. "Ama belki yine de kalabilir."

Aynı soruyu kendime de soruyor olmam endişe verici ve tam da bu yüzden bu konuşmaya ihtiyacımız var. Çünkü ben, yetişkin bir adam olarak, uzun süredir mutlu bir şekilde yalnız yaşayan, bağlanmaktan kaçınan bir kadın hakkında fikirler ediniyorsa, kızımın bağlanmama şansı ne kadar olabilir ki?

"Burada kalmayacak," dedim ona kararlı bir bakışla.

Daha fazlasını söylemek istiyorum. Belki Ürdün'ü ziyaret etmesi için bir düzenleme yapabileceğimizi veya Ürdün'ün buraya gelebileceğini söylemek istiyorum, ama Bea'nın gerçekleşmeyebilecek bir şey için umutlanmasını istemiyorum.

Yüzündeki ifade düşüyor ve kendimden nefret ediyorum.

Bu acımasız dünyada çocuğumun herhangi bir acı çekmesini engellemek istemem, ebeveynliğin en zor yanı. Yine de bu hayatın bir parçası. Ve Bea'ye kime güveneceğini, kime güvenmeyeceğini öğretmek benim görevim.

"Belki yarın müzik mağazasına gidip gitarlara bakabiliriz," diyorum ve yüzü aydınlanıyor.

O akşam maçtan önce telefonum gelen bir mesajla titredi.

Bu, kardeşim Noah'dan. Jordan ekibe katıldıktan hemen sonra gittiğimiz yardım etkinliğinden sosyal medyada paylaşılan bir fotoğrafın ekran görüntüsü. Fotoğrafta kırmızı halıdayız. Ben ona doğru eğilmiş, dudaklarım hafifçe kıvrık ve gözlerimde bir sıcaklık var, o da sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi hafifçe gülümsüyor. O kırmızı elbise içinde inanılmaz güzel görünüyor.

"Bu kim?" diye soruyor Nuh. "Çok tatlı."

Karnıma keskin bir bıçak saplandı. Meslektaşım, diye yanıtladım.

"Daha önce bir 'iş arkadaşına' böyle baktığınızı hiç görmemiştim," diye mesaj attı Noah göz kırparak ve ben de içimden bir ah çektim.

Biliyorum, sorun da bu zaten.

BÖLÜM 44

ÜRDÜN

Bir hafta sonra, oyunculara analistlerin ve video koçunun maçlara hazırlık amacıyla derlediği maç kayıtlarını gösterdiğimiz sunum odasına girdim.

Tate henüz burada değil, çok şükür.

"Bana karşı bir çekim duyacağım diye bir şey asla olmayacak," demişti. Yedi gündür ondan kaçınıyorum ve bunu düşündükçe hâlâ utançtan yanıyorum.

"J-dawg." Luca beni yanına çağırdı. "Tam burada. Senin için boş bir yer var."

"Bu sabah çok neşelisin," diyorum ona, sandalyeye otururken.

"Takım için arkadaşlarımdan birini, Colworth'u düşündüğünüzü duydum."

Tate ile birlikte yarın sabah görüşmek üzere uçakla gideceğimiz potansiyel bir aday.

"Doğru." Luca'yı okuyorum. "Aynı üniversiteye gittiğinizi unutmuşum. Adam hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Harika oyuncu. Keskin savunma. Muhteşem bir beergarita yapıyor."

Yüz ifadem düşüyor. "Hayır. Bira kokteyli mi, Çaylak? Gerçekten mi?"

"Çok lezzetliler."

"İğrençler." Dondurulmuş limonata karışımı, Corona birası ve tekiladan oluşan, mide bulandırıcı derecede tatlı bir karışım. Ekranı geri döndüm. "Ve eğer bir daha benim barımda böyle bir şey sipariş edersen, seni dışarı atarım."

"Artık orada çalışmıyorsunuz."

"Hâlâ benim barım."

Gülerek, "Tamam, ama Colworth sağlam bir adam, on yıldır okulda olsa bile." dedi.

Yedi yıl oldu ama Tate'i önerirken bu detayı ona söylemedim.

"Çok sadık ve takımı için her şeyi yapar, biliyorsunuz?"

Tam da Storm'a uyacak türden bir oyuncu.

"Herkes merhaba." Rory, normalde Tate'in toplantıyı yönettiği kürsüye doğru ilerliyor. "Başlayalım."

"Tate gelene kadar bekleyelim," diyorum ona. Ondan kaçınıyor olabilirim ama o hala koç.

Alexei arkamdaki sırada öksürerek, "Geç kalacağını söyledi," dedi.

Kaşlarımı çatıyorum. Tate asla geç kalmaz. Japon toplu taşıma sisteminin genel merkezinde, her zaman dakik oluşu nedeniyle muhtemelen onun çerçevesiyle bir fotoğrafı vardır.

Rory dizüstü bilgisayarda oynat tuşuna basıyor ve maç kaydı başlıyor, ancak bu Storm takımının maçı değil ve yakın tarihli de değil. Küçükler ligi maçından eski görüntüler.

"Gelin, Storm'un alt takımının 2004 yılındaki bu maçına bir göz atalım. Orta saha oyuncusunun buz üzerinde nasıl süzüldüğüne bakın."

Oyuncu, güçlü hareketlerle buzda kayarak diski ileriye taşıyor ve ardından diski zahmetsizce kaleye gönderiyor; arena da alkışlarla coşuyor.

Formasının arkasında WARD yazıyor. Odadaki adamlar bana bakıp tepkimi izliyorlar ve ağızları açık kalıyor. Tıpkı uçakta yaşananlar gibi.

Bu toplantı davetini kim gönderdi? Genellikle bu davetleri ayarlayan Tate'in yöneticisi değildi.

Telefonuma baktım. Rory'di.

Ha.

Tamam. Neler olup bittiğini anlıyorum. Bu hafta daha iyiydim sanıyordum. Tate'e neredeyse hiç bakmıyorum, onunla konuşmayı bırakın.

"İşte bu adam gerçekten hokey oynayabiliyor," diyor Rory, göz ucuyla beni izleyerek. "Bu oyuncunun geleceği çok parlak. Ne kadar yetenekli, ne kadar becerikli."

Yanımda Luca elini kaldırdı. "Affedersiniz, Rory? Bu arada, o antrenör Ward mı?"

Ona bir bakış attım. "Neden 90'lardan kalma kötü bir komedi dizisindeymiş gibi konuşuyorsun?"

"Vay canına. Biliyor musun?" Rory kafasını kaşıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Daha da kötü bir oyuncu. "Sanırım öyle. Hım. Tate Ward ne muhteşem bir hokey oyuncusu. Bakalım başka hangi kliplerim var."

Tate bir keresinde benim için "Koçbaşı gibi kaba kuvvet kullanan biri" demişti, ama acaba bu adamlarla tanıştı mı?

Rory bir sonraki slayta geçiyor. Altın madalya Olimpiyat maçından bir kesit ve evet, Tate buzda diski taşıyor ve galibiyet golünü atıyor. O anı hatırlıyorum çünkü babam yedek kulübesinde antrenörlük yapıyordu. Tüm ülke çıldırmıştı. İnsanlar sokaklara dökülmüş, birbirlerine el sıkışıp kucaklaşıyor ve tezahürat yapıyorlardı.

Rory ıslık çaldı. "Şu muhteşem gole bakın!"

Hayden başını sallayarak ama bana bakarak, "Ne adam ama," dedi. "Kanadalı bir kahraman."

Ona ölümcül bakışlarla bakıyorum. Yanında Jamie Streicher kıpırdanıyor, rahatsız görünüyor. Hayden ona dirseğiyle vuruyor.

"Çok iyi," diye mırıldandı Jamie, gözlerime bakmadan.

Hayden kulağına bir şeyler fısıldar, Jamie kaşlarını çatar ve başını sallar. Hayden ona bir bakış atar ve Jamie içini çeker.

Jamie, sanki silah zoruyla tehdit ediliyormuş gibi, "Harika bir baba ve muhteşem bir koca olurdu," diyor.

Gülme isteğimi bastırıp, hayal kırıklığıyla başımı salladım ve o da gözlerini kaçırdı.

"Şimdi, bu gol." Rory bir sonraki klibe geçiyor. Tate'in Stanley Kupası'nı kazandığı, rakip takımın kalesine topu gönderdiği ve arenanın coştığı, Storm oyuncularının geri kalanının buzun üzerine yığıldığı an. "Bu, Tate Ward'ı kendi jenerasyonunun en iyi oyuncusu yapan türden bir gol."

"Ve çok yakışıklı," diye sesleniyor biri.

Rory onu işaret ederek, "Tate Ward son derece yakışıklı. İşte kanıtı." dedi.

Bir sonraki slayta geçiyor. Bu, iki ay önce barda Tate'e okuduğum GQ dergisindeki sayfalar.

"Onu kulüp tarihinin en sevilen Storm koçu yapan şey sadece tartışılmaz yakışıklılığı değil," diye okuyor Rory ve ben kalkıp gitmeye hazırlanıyorum, "takımına her şeyden çok bağlı olması, organizasyonun her üyesinin bu bekar babaya derinden bağlı olmasını sağlıyor. Jordan, bekle."

Hayden, Rory'ye acele etmesi için işaret eder ve Rory bir sonraki slayta geçer.

"Tate Ward çok havalı!" diye yazıyordu slaytta, Tate'in smokin içinde, çok şık görüldüğü bir etkinlikten bir fotoğraf eşliğinde. "Çok ağırlık

kaldırabiliyor. Bence harika bir erkek arkadaş olurdu. Ve şu saçlara bakın!
—Luca 'Çaylak' Walker."

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum onlara, koridora doğru ilerlerken.
"Neden bunu yapıyorsunuz? Beni utandırmaya mı çalışıyorsunuz yoksa?"

"Ne?" Rory'nin yüzü bembeyaz oldu. "Hayır, tabii ki hayır. Sadece senin ve Koç'un harika bir ikili olacağını düşünüyoruz. Çok iyi bir enerjiniz var."

"Birlikte çalışıyoruz. Aramızda olumsuz bir hava yok."

Hayden, "Kimseye söylemeyeceğiz," diyor. "Bu, hepimizin dışında kimseyi ilgilendirmiyor."

Eğer bu kadar utanmış ve sinirli olmasaydım, gülerdim. "Bu sadece benim ve Tate'in işi. Gerçi ortada ilgilenilecek bir şey de yok. Bunu istemiyorum," derdim onlara, tıpkı Tate'in bana söylediğı gibi. "Bu asla olmayacak."

Luca bana masum köpek yavrusu bakışlarıyla, "Mutlu olmanı istiyoruz," diyor ve bence gerçekten samimi.

"Ben mutluyum," diyorum onlara. "Lütfen karışmayı bırakın. Kendi aşk hayatınıza odaklanın." Odadan çıkarken Alexei'nin gözüne çarpıyorum. Suçlu görünüyor. "Senden daha iyisini bekliyordum, Volkov."

BÖLÜM 45

ÜRDÜN

Gece yarısı, pansiyonda duyduğum gürültülü bir çarpma sesi beni uyandırdı. Tek gözüm açık, başucu lambasına uzanıp açtım.

Phoebe, kuyruğunu sallayarak ve şaşış gözleriyle bana bakarak yatağımın ucunda oturuyor; dişlerinin arasında da kıpır kıpır bir fare var.

Ağzımdan boğuk bir çığlık çıktı ve hızla doğruldum. Ani çırpınışıım Phoebe'yi korkuttu ve sıçrayarak fareyi serbest bıraktı. Fare yatağın üzerinden ve diğer tarafa doğru hızla koşarken tekrar çığlık attım.

On saniye sonra ayakkabılarımı giydım ve soğuk karanlıkta ana eve doğru yürümeye başladım. Sanırım kapıyı arkamdan bile kapatmadım. Neyse ki Tate'in yatak odasının pencereleri karanlık.

Ancak ön kapıda, haftalar önce bana söylediğı şifreyi deniyorum, ama kilit tatsız bir bip sesi çıkarıyor. Kapıyı deniyorum, hala kilitli. Şifreyi tekrar giriyorum. Yine de olmuyor.

Bu hiç iyi değil. Kapının önünde titreyerek kollarımı kendime sardım ve kapıyı çalıp onu ve muhtemelen Bea'yı uyandırmalı mıyım diye düşündüm.

Kapı ardına kadar açılıyor ve karşımızda dağınık saçlı ve çıplak göğüslü Tate duruyor. Bazen merak ettiğim o dövmeler işte. Spor eşofman altı giymiş ve siyah boxer şortunun bel kısmı görünüyor.

"Merhaba," diyor sessizce, yüz ifadesinde hem hoş bir eğlence hem de merak karışımı var.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum, sanki gece saat birde evine girmeye çalışmak tamamen normal bir şeymiş gibi.

Saçının gerçekten seks saçı olduğundan şüpheliyim. Burada biri olsaydı anlardım. Umarım arabayı da görürdüm. Ama birinin parmaklarını içinden geçirmiş gibi bir yana doğru itilmiş halinin görüntüsü, aklımı kirli yerlere götürüyor.

"Seni uyandırdım mı?"

Başını salladı, gözleri stilistin gardıroba eklediği ipek tulumundaydı. "Bununla mı uyuyorsun?" diye fısıldadı. "Yeterince sıcak görünmüyor." Gözleri omuzlarındaki ince askılarda, dantelle süslenmiş yakada, şortun etek ucunda oyalandı. "Ve neden gecenin bu saatinde dışarıdasın? Puma konusunda ciddiymdim Jordan."

Elini uzatıp omzuma koyarak beni içeriye yönlendirdi ve arkamdan kapıyı kapattı, kaşlarının arasında bir çukur vardı. "Üşüyorsun," dedi, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi. Sesini hâlâ alçak tutuyordu.

"Neden fısıldıyorsun?" Henüz ayakkabılarımı çıkarmadım. Onun koltuğunda uyuyup o kalkmadan gizlice çıkma planım suya düştü.

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Bea, okuldan birkaç kızla pijama partisi yapıyor."

İstemsizce gülümsüyorum, kalbim sevinçle doluyor. "Öyle mi?" diye fısıldıyorum şimdi ben de. "Harika."

Gülümsedi ve başını salladıktan sonra hafifçe güldü. "Yaklaşık bir saat önce kendi yatağına çıktı, ama diğer ikisi aşağıda uyuyor."

Bir an birbirimize gülümsüyoruz, aramızda sıcak bir bağ oluşuyor, sonra birden gerçeği fark ediyorum ve gülümsemem kayboluyor.

"Phoebe misafirhaneye bir fare getirdi. Ben de kanepede uyuyacaktım." Elbette, artık bu olmayacak.

Gülümsemeye devam ederken kaşını kaldırdı. "Farelerden mi korkuyorsun?"

"Hayır, değilim, sadece uyurken yüzümde birinin gezinmesini istemiyorum."

Bana hem gülünç hem de sevimliymişim gibi bir yüz ifadesi yaptı. "Sanırım öyle yapıyorlar."

Şöyle düşününce uyuyamazdım. Küçük ayakları yüzümde. Çocukluğumda annemle birlikte gittiğimiz yazlık eve ara sıra bir fare girerdi. Tüylerim diken diken oluyor.

Belki de farelerden biraz korkuyorum.

"Phoebe benden nefret ediyor." Hâlâ antrede fısıldaşarak konuşuyoruz. "Bunu yatağıma getirmesinin nedeni, bundan nefret edeceğimi bilmesi olsa şaşırmam."

Çizmelerini giymeye başlıyor. "Belki de bir adaktı."

"Belki de Şeytana. Bana nasıl baktığını görmedin. Belki de arkadaşları da vardır. Bütün bir aile, orada yaşıyor. Nereye gidiyorsun?"

“Fareyi yakalamak için. Git odamda bekle.”

“Şimdi mi?” Hem de üstsüz mü? Dışarısı buz gibi. Acaba çok mu ısınıyor diye tekrar merak ediyorum. Eminim elimi göğsündeki dövmelelere bastırırsam teni sıcak olurdu. “Onunla ne yapacaksın?”

"Dışarıya çıkarmayı deneyin."

Tabii ki. Bir fareyi öldürecek kadar iyi biri değil, ama bu sefer ahlaki değerlerine güveniyorum.

"Yukarı çık," diyor ve sonra gidiyor.

Uyuyan çocukların olduğu oturma odasının yanından isteksizce sessizce geçip, merdivenlerden yukarı çıktım ve odasına girdim. İçerisi onun kokusuyla doluydu. Çarşaf lar buruştu, sanki yatakta dönüp durmuş gibiydi ve yatağa oturmak çok, çok samimi görünüyordu, bu yüzden pencerelere doğru yöneldim.

Konukevimin ışıkları açık. Onu konukevinde dolaşırken, yatağın altına, kitaplığın arkasına bakarken ara sıra görüyorum.

On dakika sonra, Şeytan'ın uşağı olan kedi yi kucağına alarak geri döner. "Fare yok."

"Tate." Kediye dik dik baktım. "Sana söylüyorum, orada bir fare vardı."

Gülümsüyor. "Yarın birkaç insancıl tuzak kuracağım. Sizi geri götürmemi ister misiniz?"

Aman Tanrım. Gerçekten de benim orada uyumamı mı bekliyor?

"Teşekkür ederim, gerek yok." Zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Kendim geri yürüyebilirim."

"Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler." Yatak odasının penceresinin önünde, kıpırdamadan duruyorum ve dudakları birbirine kenetlenirken gözleri yeniden parlıyor.

"Jordan."

"Ben misafir odasında uyuyacağım."

"Konukevi, konuk odasıdır," diyor sabırla.

Ha, doğru. "Ofisinizin zemininde uyuyacağım."

İçini çekti.

"Sen kalkmadan önce ben gitmiş olacağım."

"Sorun bu değil, ben saat beşte uyanıyorum."

İğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyorum. "Sen arenaya gitmeden önce ben gitmiş olacağım."

Yüzünde boyun eğmiş bir ifade belirdi. "Yatağımı al."

“Ne?” Midem alt üst oldu. Eminim yatağı inanılmaz güzel kokuyordu. “Hayır. Sorun yok. Zemin harika.”

“Yerde uyumayacaksın Jordan.” Yüzünde acı bir ifade var. “Hadi, yat. Yatağa geç.”

Yardım kabul etmekten nefret eden yanım çırpınıyor. “Hayır. Çok yaşlısın. Sabah boynun tutulmuş bir şekilde uyanacaksın.”

Gülüyor. “Muhtemelen.”

“Bu gece iyi uyuman gerekiyor.” Yarın sabahki antrenmandan sonra, Colworth ile üniversitesinde konuşmak için uçacağız ve hemen ardından eve döneceğiz. Uzun bir gün olacak. “Birlikte uyuyabiliriz,” diye ağzımdan kaçırdım ve o donakaldı. “Aynı yatakta. Uyuyarak yani. Başka bir şey değil.”

Duyduklarından emin değilmiş gibi, birdenbire hareketsiz kalıyor.

“Sorun yok.” Neden bu kadar titrek ve garip hissediyorum, sanki gergin ve heyecanlı, sanki çok fazla kahve içmişim gibi? Saat sabahın ikisi. “Sorun yok,” diye tekrarlıyorum. “Georgia ile daha önce aynı yatakta yattım. Önemli bir şey değil. Zaten üç saat sonra kalkacaksın.”

Bana şüpheci bir ifadeyle bakıyor. “Aynı yatakta uyumak mı istiyorsun?”

Bunun asla gerçekleşmeyeceğini söyledi. Beni istemiyor.

“Platonik olarak.” Ona kur yapmaya çalıştığımı düşünmesin diye kararlı bir ses tonuyla konuşuyorum. “Aramızda romantik bir şey yok. Sen benim patronumsun ve bir çocuğun var. Hiç de benim tipim değilsin.”

Doğru. Benim tipim değil. Tate Ward, daha önce çıktığım erkeklerin hiçbirine benzemiyor.

“Oyuncular deplasman maçlarında sürekli aynı odaları paylaşıyorlar,” diye ekliyorum. “Birlikte çalışıyoruz. Her şey aynı.”

Yüz ifadesini çözemiyorum. Endişeli görünüyor... “Aynı yatakta yatmıyorlar.”

“Bak, bana bu kadar çok şey yapmışken seni dışarı atmak ve yerde uyutmak istemiyorum.”

Bir başka gerçek daha. Zaten yeterince derdi var, hayatını daha da zorlaştırmama gerek yok.

Tartışmaya girecekmiş gibi görünüyordu ama bunun yerine sadece bir kez başını salladı. “Pekala.”

Buruşuk çarşafıara bakıyorum. "Tercih ettiğiniz taraf hangisi?"

"Hayır." Boğazını temizledi. "Genellikle ortayı tercih ederim." Gözlerimiz buluştu. "Bu gece değil, belli ki." Gözleri komodine kaydı ve bir şeyle uğraşıyormuş gibi göründükten sonra hızla yanına geldi, çekmeceyi açtı ve iki çift iç çamaşırımı çıkardı.

"Vay canına." Onlara bakakalıyorum. Açık pembe olanlar ve bir çift yeşil. "Gerçekten bir koleksiyonunuz var."

Yüzü kızarıyor mu? Ay ışığında anlamak zor. "Phoebe bunları bana sürekli getiriyor," diyor hem utanmış hem de gülmemeye çalışıyormuş gibi.

"Emin misin? Belki de onları getirmesi için onu eğittin."

Başını öne eğiyor ve evet, tamamen gülümsüyor. "Sence o bunu yapabilecek kadar zeki mi?"

Gözlerimi kısıyorum. Hâlâ külotumu tutuyor, bu da beni garip hissettiriyor. Sıcak ve gergin. Onun güçlü ellerinde çok güzel ve narinler.

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ettim, onları ondan alırken. "Teşekkürler. Artık iç çamaşırı giymeden dolaşmak zorunda değilim."

Donakalmış bir şekilde bana bakıyor. "İç çamaşırı giymeden mi dolaşıyordun?"

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Hayır, elbette öyle değildim. Sadece onunla dalga geçme isteği duydum.

"Neden?" Yüz ifadem masum. "Bu profesyonelce değil mi?"

Gözlerini kapatıyor. "Jordan."

"Sana söylemiştim," dedim yorganı geri çekip yatağa girdim. "Sen benim patronumsun. Kontrol etme hakkın tamamen var."

Boğuk, hırıltılı bir ses çıkardı. "İş yerinde iç çamaşırı giyip giymediğini kontrol etmek benim hakkım değil, Jordan."

Çok kolay sinirleniyor. Ama en azından artık aynı yatakta uyumamız konusunda endişelenmiyorum.

"Ve ben bunu asla yapmazdım," diye ekliyor, yatakta yanıma otururken. "Bu tamamen uygunsuz."

"Peki, hangisi daha uygunsuz?" diye soruyorum, "külotumu kontrol etmek mi yoksa hiç giymemek mi?"

"Ürdün."

"Başka birinden kontrol etmesini isteyebilirim. Luca muhtemelen ister."

Onun acı dolu, öfkeli sesi beni kulaklarıma kadar güldürüyor. Gülmeye başlıyor. "Tanrım, başın belada. Bunun farkında mısın?"

"Özür dilerim." Gözlerim kapanırken ve yastıklara yaslanırken hâlâ gülümsüyorum. "Aman Tanrım, yatağınız çok rahat."

"Harika. Çok sevindim." Sesi hiç de öyle değil. "Şimdi uyuyabilir misin?"

O coşkulu, eğlenceli hisler dağılıyor ve ayılıyorum. Yorgun görünüyor, sanki sabrının sonuna gelmişim gibi. Onu gece yarısı uyandırdım ve şimdi onun yatağındayım. Onun alanındayım. Tabii ki sinirli.

"İyi geceler."

"İyi geceler, Jordan."

İçerisi çok sessiz, sadece nefes alışverişlerimizin ve kalbimin atışının sesi kulağımda çınlıyor. Dışarıda bir baykuş ötüyor.

"O kedi bana zorbalık yapıyor," diye ekliyorum.

Karanlıkta onun kısık sesli kahkahasını duyuyorum. "Seni sınıyor."

Ona doğru döndüm, ay ışığında profili görünüyordu.

Derin bir nefes aldı ve düşünür gibi yavaşça verdi. "Onun geçmişini bilmiyoruz. Siz onu yanınıza almadan önce başına neler geldiğini bilmiyoruz. Muhtemelen korkunç şeyler. Hayatı için mücadele etmek zorunda kaldı."

Kalbim burkuluyor. Phoebe tam bir cadı, ama belki de bunun bir sebebi vardır.

"Ona karşı sabırlı olun, belki sizi şaşırtabilir."

İki hafta önce ona oyuncak aldığımda da aynı şeyi söylemişti.

Ve bunun ardından gözlerimi kapatıp uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 46

TATE

Ertesi sabah, sıcak ve yumuşak bir bedene sarılmış halde derin bir uykudan uyandım. Burnuma saç ürünlerinin ve hafif, çiçeksi bir koku geliyordu. Henüz erkendi ve dışarısı karanlıktı, ama Jordan'ın kalçalarının kalçalarımın nasıl yaslandığı beni tahrik ediyordu.

Kalbim durdu. Jordan. Yatağımda.

Gece yarısı çıkan gürültü, fare, onun ofisimin zemininde uyumaya çalışması. Külotlarımla ilgili bana takılması.

Ama uyudum. Ölü gibi uyudum, sanki tüm hayatım boyunca aradığım o derin, dinlendirici uykuyu uyudum.

Yatağımda, göğsüme yaslanmış, rahat bir şekilde uzanmış gibi, uykulu, hafif bir inilti çıkarıyor ve içimde bir şey bu iniltiyi yakalıyor.

Bir anda, dayanılmaz bir şekilde sertleştım. Yuvarlanarak kolumu altından çektim. Bu hiç de uygun bir durum değil.

Bana doğru döndü, gözlerini açtı, bakışlarımla karşılaştı ve göğsümün tam ortasına bir şey saplandı.

Ah.

Ha.

Sabahın ilk saatlerinde, uykulu gözleriyle ve sevimli haliyle çok güzel.

Gözlerini kırıştırıp kaşlarını çattı, nerede olduğunu fark etti.

"Özür dilerim." Boğazımı temizledim.

Yarı uykulu bir halde gözlerini kırıştırdı. "Saat kaç?"

O gerçekten de sabah insanı değil ve bu çok sevimli. Saate baktım ve kalbim bu sabah ikinci kez durdu.

"Henüz yedi yaşında bile değil."

Bea ve alt kattaki kızlar uyanmadan önce egzersiz yapacaktım. Alarmımı duymadan uyuyakaldım mı? Nasıl yani? Bacaklarımı yatağın

zerinden sarkıtıp sırtımı ona döndüm ki ne kadar sertleştiğimi görmesin.

Kendini yataktan sürükleyerek kalktı, saçlarını dzelitti, gözlerime bakmadı. "Bunu kastetmedim, şey..." Yerinde kıpırdandı. "zr dilerim."

"Sorun yok." Boynumun arkasını ovuyorum. Onunla yatağımda iyi uyumuş olmamın ne anlama geldiğini düşünmek istemiyorum. "Ofiste görüşürüz?"

Potansiyel bir müşteriyle görüşmeye gitmeden önce Ross ile kısa bir görüşme yapıyoruz.

"Evet. Orada görüşürüz."

Bana bir daha bakmadan gitti ve koridorda sessizce yürüyüp evden çıkışını dinledim.

BÖLÜM 47

TATE

O günün ilerleyen saatlerinde, Jordan ve ben Carey Colworth'un üniversite kampüsünün kenarındaki harap bir evin önünde duruyoruz. Kapıyı çalıyorum ama kimse cevap vermiyor.

"Burası bir öğrenci yurdu mu?" diye soruyorum. Uzaktan bir gürleme sesi geliyor.

"Burası bir grup hokey oyuncusunun yaşadığı bir öğrenci yurdu." Gözleri çimenlerin üzerine dağılmış kırmızı plastik bardakların üzerinde gezindi. Çalılarının arasında bir çift bacak uzanıyordu. Dikkatli bir endişeyle eğilip bacakların sahibini inceledi. "Nefes alıyor," dedi doğrulurken. "Sadece uyuyor."

Bütün gece uyuduğum gibi uyuyordum. Jordan'la birlikte. Yatağında. Kollarımın arasında.

Yaptığımız şey yanlış. Bana çok açık bir şekilde hislerimin tek taraflı olduğunu söyledi. Beni patronu ve biraz garip bir bekar baba olarak gördüğünü, benim onun tipi olmadığımı ve bana kesinlikle hiçbir ilgisinin olmadığını belirtti.

Yani ne yaptığımı bilmiyorum. Bu bana hiç benzemiyor.

Öyle değil mi? İçimden gelen rahatsız edici bir öz eleştiri sesi şöyle diyor: İşte yaptığınız şey bu. İnsanlar ve potansiyelleri hakkında fikirler ediniyorsunuz ve sonra bunlardan vazgeçmekte zorlanıyorsunuz.

"Geçen hafta Bea'ye baktığın için tekrar teşekkürler," diyorum ona, sonrasında külotunu yumruğumun etrafına sararak ne yaptığımı düşünmemeye çalışarak. "Minnettarım."

"Her zaman." Omuz silkerek, "Gerçekten de öyle. O harika biri." dedi.

"Evet. Öyle." Sözlerine takıldım. "Çocuk sahibi olmak istiyor musun?" diye sordum nedense.

Bakışları biraz daha irileşti. "Şey... Hayır."

İşte böyle.

Dikkatimi tekrar işe vererek kapıyı bir kez daha çalıyorum. Gürültü daha da artıyor.

"Saati doğru hesapladık mı? Belki başka bir tane daha vardır..." Sözü yarım kalıyor. "Şey."

Doksanlardan kalma bir Ford Bronco yanaşiyor. Motoru gereğinden fazla güçlü bir şeyle değiştirilmiş gibi görünse de, araç aslında iyi durumda görünüyor.

Yan tarafta alevler var ama.

Ayrıca, üzerinde büyük bir ışık çubuğu bulunan bir tavan bagajı da mevcut.

Kamyon evin önünde ani bir frenle durdu ve çöp bidonlarından birini devirdi.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Jordan ve ben gülmemeye çalışıyorum. "Tate, sanırım bu bir hataydı."

"Ona bir şans verelim." Gözlerindeki endişe ve paniği görünce ona güven verici bir gülümseme verdim. "Mükemmellik beklemiyorum Jordan. Eğer doğru kişi değilse, eve gideriz ve yarın tekrar deneriz."

Bence haksız değil. Ben de aynı hissi yaşıyorum.

Bana tuhaf bir bakış attı. "Bugün keyfin yerinde."

Öyle miyim? "Normalden fazla değil."

"Islık çalıyorsun." Sanki araba çalıyormuşum gibi, dehşete düşmüş ve şok olmuş bir şekilde söylüyor bunu.

Kıkırdıyorum. Onu böyle şaşırtmaktan hoşlanıyorum.

"İyi uyudum," diye itiraf ediyorum düşünmeden ve gözlerimiz buluşuyor. İfadesi şaşkın, sanki patronunun böyle bir şey söylemesi tamamen uygunsuzmuş gibi.

Öyle de zaten.

Gün ışığında çok güzel olan gözlerine dik dik bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum, tam o sırada Bronco'nun kapısı açılıyor ve yıpranmış iş botları yere düşüyor. Büyük, parlak bir kemer tokası. Dağınık koyu sarı saçlı, bıyıklı, açık Hawaii gömleği ve Stetson kovboy şapkası takmış genç bir adam kapıyı sertçe kapatıyor. Gömleğinin altında, göğsü çıplak.

Carey Colworth bize doğru gelirken uzun ve alçak bir ıslık çaldı, başını salladı ve bana ve Jordan'a baktı. "Burada çok güçlü bir cinsel enerji var."

Jordan'ın dehşet dolu bakışı beni güldürmemeye zorluyor.

Colworth başını salladı. "Kemer tokamdan olmalı. Herkesi tahrik ediyor."

"Aradığımız kişi olmasa bile," diye fısıldadım kulağına, "en azından ilginç olacak."

BÖLÜM 48

ÜRDÜN

"Sanırım bu toplantıda içsel bir gelişme yok," diyorum o hafta öğle yemeğinde Georgia tabağımdan wasabi'yi çalarken.

"Bu, iç gelişim aşaması." Hazel çenesini önümdeki tabağa doğru uzattı. "Son avokado rulosunu sen mi yiyeceksin yoksa ben mi alayım?"

"Bu sizin." Tabağı ona uzattım. "Tate neden bu toplantının zorunlu olduğunu söyledi?"

Tate, uyandığımda onun sıkı göğsüne yaslanmış haldeyken, tahmin ettiğim kadar sıcakkanlı çıktı.

"Demek artık Tate oldu," diye mırıldandı Darcy. Gözleri parıltıyor ama bakışlarını tabağında tutuyor, benimkilerden kaçınıyor.

"Ben de bunu fark ettim," diyor Pippa gülümseyerek.

Tate, Colworth ile görüşükten ve onu takıma aldıktan sonra bana harika bir iş çıkardığını söyledi.

"Affedersiniz." Yüzüm kızarıırken Pippa'ya kaşlarımı çatarak baktım. "Bu toplantıda ne işiniz var? Artık ekiple bile çalışmıyorsunuz."

Benden hiç etkilenmeden miso çorbasından bir yudum aldı. "Hâlâ ofis dedikodularını duymak istiyorum."

Hazel, "Bunu birkaç haftada bir yapıyoruz," diyor. "Bir sonrakini yapmak için öğle yemeğinde biraz boş vaktinizi bekliyorduk."

Karnımda sıcak ve mutlu bir his uyanıyor.

Tate, bu toplantının işle ilgili olmadığını biliyordu ve yine de gitmem gerektiğini söyledi.

"Teşekkürler." Ona hafifçe gülümsedim. "Takım için gerçekten bir şeyler yapıyor olmak ve Tate'in peşinden işe yaramaz bir torpilci gibi dolanmamak güzel bir duygu."

Georgia telefonunu çıkarırken, "Takım için bir şeyler yapmandan bahsetmişken," diyor, "lütfe bu konuda konuşabilir miyiz?"

Telefonu bana doğru eğdi ve sosyal medyada geçen hafta o maçta içki servisi yaparken çekilmiş bir video belirdi.

Omuz silktim. "Madem buradayım, organizasyonu da tanıyayım..." diyecektim ama kendimi durdurdum. "Barmenlerle tanışmak ve hayranlarla etkileşim kurmak eğlenceliydi."

Georgia gönderiyi aşağı doğru kaydırıyor, yorumları okuyor. Bir yorumda "İşte bir işletme sahibi böyle görünür!" yazıyor. Bir diğeri, "Belki Jordan bira dağıtıyorsa sonunda bir maça giderim," diyor. Bir başkası ise, "Bizden biri! Bizden biri!" diye yazıyor.

İçimde sıcak bir haz dalgası yükseliyor. "Önemli değil. Ben barmenim. Birkaç içki hazırlayabilirim. Etrafta öylece durmak yerine kendimi faydalı hale getireyim bari."

Yiyecek ve içecek müdürüyle birlikte önümüzdeki hafta daha kaliteli bira bardakları konusunda dağıtımıcıyla bir toplantımız var ve geçen akşam binaya girerken birlikte çalıştığım diğeri barmenlerden birini gördüğümde bana dostça el salladı.

Georgia gülümseyerek, "Seni çok seviyorlar," diyor ve başka bir video açıyor.

Maç öncesinde arena koridorunda yürürken çekilmiş bir fotoğrafım bu; stilistin hazırladığı kıyafetlerden birini giymiştim. Bej pantolon, dut rengi kaşmir kazak ve uyumlu topuklu ayakkabılar. Storm'un sosyal medya sorumlusunun beni çektiğini bile fark etmedim.

"İyi görünüyorum," diyorum, video tekrar tekrar oynatılırken. Sanki bir görevin peşindeymişim gibi, rahat ama odaklanmış görünüyorum.

Sanki oraya aitmişim gibi.

"İzleme ekibine ne oldu?" diye soruyor Georgia.

Darcy, "Ward, Gary'yi işten kovdu ve ardından hepsi onu takip etti," diyor.

Georgia'nın ağzı açık kaldı. "Birini mi işten çıkardı?"

Darcy'nin bakışları bana kaydı. "Gary, Jordan'a kaba davrandı. Bu yüzden Ward onu işten kovdu."

"Tamam." Boynumda bir sıcaklık hissettim. "Onu bu yüzden kovmadı. Bu ve o PowerPoint sunumu yüzünden adamlar—"

"Aman Tanrım," diye haykırdı Hazel, "Bunu duymuştum! Birinin elinde bir kopyası var mı?"

Ona endişeli bir bakış attım. "Hayır."

"Evet," diyor Georgia aynı anda. "Dizüstü bilgisayarımda." Şaşkın ve ihanete uğramış ifademe karşılık masum bir gülümseme veriyor. "Alexei teknoloji konusunda pek iyi değil. Benim yardımım gerekti."

"Hain," dedim ona öfke duymadan. "Pis, alçak hain."

"Sanırım bu noktada size benim de yardım ettiğimi söylemeliyim," diyor Darcy, suçluluk duygusuyla yüzünü buruşturarak. "Özür dilerim."

Sabırlı kalmaya çalışarak ellerimi birbirine bastırdım. "Eğer aranızdan herhangi biri dedikodu duyarsa, onu ortadan kaldırmanız gerekiyor."

"Bu kolay olmayacak," diyor Darcy. "İzcilerle yaptığın toplantıdan çıkar çıkmaz, adamlara adeta bağırdı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

Hazel'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ward'ı hiç bu kadar sinirli görmemiştim."

Darcy'ye endişeli bir bakış attım. "Neyden bahsediyorsun?"

"Gary senin o işi sadece baban sayesinde aldığınla ilgili yorumlar yapıyordu ve—"

Hazel, ağzı açık kalmış bir şekilde, "Kahrolası pislik," dedi. "Bunu bilmiyordum. Onu öldüreceğim."

"O çoktan gitti," diyorum ona ve o bana gözlerini kısarak bakıyor. İstemsizce gülümsüyorum.

"Neden bir şey söylemedin?" diye soruyor Georgia endişeyle.

"Önemli değil." Darcy'ye devam etmesi için işaret ettim.

"O adamların hepsinin işlerini bağlantıları sayesinde aldığını ve bunun da diğerinden farklı olmadığını belirtti."

Sözsüz kaldım. Beni mi savundu?

"Ağladığımı gördü," diye ağızımdan kaçırdım. "O toplantıdan sonra." Bunu neden onlara anlattığımı bilmiyorum. Georgia, sanki ona tokat atmışım gibi şaşırdı. Beni hiç ağlarken görmemişti. "Şey, eee..." Yutkundum. "Gary'nin söylediklerinden dolayı kendimi kötü hissettiğimi biliyordu ve bana Gary'nin hayatında tanıdığı en aptal insan olduğunu söyledi." Derin bir nefes aldım, gözlerinin nasıl nazik ve yumuşak bir hal aldığını ve içimdeki her şeyin nasıl yatıştığını tekrar tekrar düşündüm. "Ve bana Storm'da olmam gerektiğini ve bana inandığını söyledi. Zeki, yetenekli ve çalışkan olduğumu söyledi."

O anda, düşsem beni yakalayacağını hissettim. Pippa, Hazel'ın elini tuttu ama ben bunu neredeyse hiç fark etmedim.

O benim patronum, benim değil—bilmiyorum. Peki ya Bea'ye bakıcılık yaptıktan sonraki o mesele ne olacak?

“Şey, eee,” Gözlerimi sıkıca kapattım. “Bana benden hoşlandığını söyledi.”

Masada çok, çok sessiz.

"Bu, Bea'ye bakıcılık yaptıktan sonra oldu," diye ekliyorum.

Hazel'in ağzı açık kaldı. "Bea'ye bakıcılık yapmana izin mi verdi?"

Darcy şaşkınlıkla bakıyor. "Vay canına."

“Bu... kötü mü?” Gözlerimi iki yana çevirdim. “Neyi söylemiyorsunuz?”

Bea, Tate'in yanında kaldığı neredeyse her hafta sonu sabahı konukevinde kitap okuyor. Geçen gün kapımın altına bir çizim bırakılmıştı; plak çalardan müzik dinlerken biz.

Georgia hafif bir gülümsemeyle, "Bea'yı kimseye emanet etmiyor," diyor. "Ona karşı aşırı koruyucu."

“Ah.” Ne diyeceğimi bir kez daha şaşırarak gözlerimi kırptıyorum. “Ah,” diyorum tekrar.

Pekala, o zaman. Kimseye güvenmiyor ama bana güveniyor.

O benim için Gary adlı o şerefsizi işten kovdu.

Bana benden kışkırdığını ve bana karşı bir çekim duyduğunu söyledi.

Aynı yatakta uyuduktan bir gün sonra, "İyi uyudum," dedi.

Bunu onlara kesinlikle anlatamam. Georgia'nın kafası düşer.

“İstemediğini söyledi.” Bunu onlara neden anlattığımı bilmiyorum. “Bana karşı bir çekim hissetmek istemediğini söyledi. Bunun asla olmayacağını söyledi.”

Külotumu geri verdi. Bunun neden bu kadar hayal kırıklığı yarattığını anlamıyorum.

Georgia, söylemek istediği bir şey varmış gibi dudaklarını birbirine bastırıyor ama kendini tutuyor.

"Söyle artık," diye ısrar ediyorum.

"Hayır." diye sırttı. "Ben bunu kendi başıma çözmek zorunda kaldım, o yüzden sen de çözmelisin."

Yüzüm bembeyaz oldu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yeter artık Jordan'ı rezil etmek." Darcy, Georgia'ya kararlı bir bakış attı.

Konuşma işle ilgili gerçek konulara doğru ilerler ve Hazel, Darcy ve Hayden'in yaklaşan düğününden bahsettiğinde Darcy derin bir iç çeker.

“Şu anda çok yoğun bir tempoda çalışıyoruz. Tamam, benim için çok yoğun bir tempo. Randeep bu sezon babalık izninde ve onsuz da idare edebileceğimizi düşünmüştüm ama aslında epey bir iş yükü var.”

Şimdi daha yakından bakınca, Darcy yorgun görünüyor. Ve geç saatlere kadar kaldığımda, zamanının yaklaşık yarısını kendi ofisinde çalışarak geçiriyordu.

"Daha fazla analist işe almanız gerekiyor mu?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Aslında çok istediğim şey bir analist ve bir stajyer öğrenci işe almak. Birine rehberlik etme ve onu eğitme fikri hoşuma gidiyor."

Ücretsiz stajyerlik yerine, birçok Kanada şirketi üniversite öğrencilerini bir dönemliğine işe alıyor.

O bira bardaklarını ve onlara daha iyi bardaklara ihtiyaç duyduklarını söylediğimde barmenlerin ne kadar rahatladıklarını düşünüyorum. Benimle ne kadar coşkuyla hemfikir olduklarını da.

"Tamam," diyorum düşünmeden. "Babamla konuşacağım."

"Olacaksın?"

"Yapacak mıyım? Sanırım yapacağım. Elbette. Bunu kendiniz söylediniz. Sahibinin güvenini kazanmış durumdayım. Bunu iyi değerlendirmeliyim."

Bana şaşırmış ama memnun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Teşekkür ederim, Jordan."

"Önemli değil."

Öğle yemeğinin geri kalanını sohbet ederek ve gülerek geçirdik ve arenaya dönmeden önce Georgia, takvimlerimize gelecek ay için yeni bir toplantı daveti ekledi.

BÖLÜM 49

ÜRDÜN

"Fraser'ın bu takas haberini iyi karşılamadığını duydum," diyor babam ertesi gün sabahki toplantıyı bitirirken.

Dün öğleden sonra defans oyuncusu Keir Fraser'a onu Los Angeles'a takas edeceğimizi söylediğimiz anı hatırlayınca mideme bir taş düştü.

Tate, zoraki bir gülümsemeyle, "Hayır," diye ekliyor. "Yapmadı."

Keir takımın sosyal etkinliklerine hiç gelmezdi. Takım arkadaşlarıyla neredeyse hiç konuşmazdı ve takımda hiç arkadaşı yoktu. Onu Filthy Flamingo'da hiç görmedim. Antrenmanlara geç kalırdı ve yıllar önce oynadığı maçların eski kayıtlarını izlediğimde nasıl değiştiğini görebiliyordum. Artık oyunu sevmiyor.

Yine de, bana, Tate'e, Alexei'ye ve Rory'ye cehennemde çürümemizi söyledi. Bu mantıklı değil.

Tate, "Maaş bütçesinde yer açmamız gerekiyor," diye ekliyor.

Mart ayının başındayız ve transfer dönemi önümüzdeki hafta sona eriyor. Değişiklik yapmak için fazla zamanımız kalmadı.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor babam.

"Benim tarafımda bir sorun yok." Tate, spor salonundan sonraki duşundan dolayı saçları hâlâ ıslak bir halde bana döndü ve onun yanında uyanmayı düşünmemek zordu. "Jordan?"

Bu hafta sonu şehir merkezindeki bir restoranda Luca'nın büyük çekini imzaladığı akşam yemeği var. Oyuncular milyonlarca dolar değerindeki büyük, çok yıllık sözleşmelerini imzaladıklarında, takımı güzel bir akşam yemeğine götürmek bir gelenek haline gelmiştir.

Tate takım elbise giyecek. Bütün erkekler öyle yapıyor. Çok iyi görünecek.

“Evet. Şey.” Sırtımı dikleştirdim ve gergin ses tonumdaki bir şey hem babamın hem de Tate'in merakla bana bakmasına neden oldu. “Şunu merak ediyordum—bir stajyer öğrenci işe almak istiyorum. Ve kalıcı bir çalışan. Darcy Andersen ve analist ekibi için. Diğer analistlerden biri babalık izninde ve iş yükü onun için çok fazla.” Ne yaptığımı fark etmeden önce saçlarımın uçlarını çekiştirdim ve elimi zorla kucağıma indirip parmaklarımı birbirine kenetledim. “Darcy işini seviyor ve daha fazla insan işe alabiliyorsak onu tükenmişliğe itmek istemiyorum.”

Babam bir an beni izledi. "Tate? Ne düşünüyorsun?"

Tate beni inceliyor, tıpkı o maç sırasında içki doldururken beni incelediği gibi. Sanki yeni bir şey görüyor. "Jordan daha fazla analist işe almamız gerektiğini düşünüyorsa, o zaman daha fazla analist işe alalım."

Ross bir kez başını salladı. "Bana uyar."

İçimde bir rahatlama hissi belirdi ve ona gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Tek bir şartla," diye ekliyor. "İki haftada bir birlikte öğle yemeği yemek istiyorum."

Gözlerimi kırkıyorum. "Benimle misin?"

“Evet, Jordan.” Babam başını salladı, yüz ifadesi okunamazdı. “Seninleyim.”

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyorum. "Ya şehir dışında olursanız?"

"Öyle olmayacağım," diyor kısaca.

Tate'in beni izlediğini hissedebiliyorum. "Tamam."

“Harika.” Babam hafifçe gülümsedi. “Yöneticiye takvimlerimize eklemesini söyleyeceğim.”

Asansörde, Tate'e sorgulayıcı bir bakış attım.

"Sence bu kötü bir fikir miydi?" diye sordum ona. "Öğle yemeğine razı olmak mı? Kendimi böyle bir hayal kırıklığına uğratmaya hazırladığım için aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır Jordan, öyle düşünmüyorum. Ross deniyor ve ona izin vererek cesur davranıyorsun."

Uzun süre beni inceliyor. Acaba birlikte uyanmayı mı düşünüyor?

Akşamları yatak odasının pencerelerinde gördüğüm titrek televizyon ışığını düşünüyorum. Belki de o kadar masum değilmiş.

Yüz ifademe bakarak kaşını kaldırıyor. "Evet?"

"Birkaç gece önce yatak odanızın penceresinde titreyen bir ışık gördüm."

Diğer kaşı da kalkıyor. Gülümsüyor. "Pencerelerimden içeri mi bakıyordunuz?"

"Öyle değil." Yüzüm kızarıyor.

Bana inanmıyormuş gibi bir ses çıkarıyor ve yine gülümsemek, kahkaha atmak ya da başka bir şey yapmak için çok güçlü bir dürtü hissediyorum. Sadece beni sinir etmek için yapıyor.

"Televizyonunuz var."

"Ne?" Yüz ifadesi komik bir şaşkınlıkla bozuluyor. "Televizyon mu?"

"Hımm." Başımı salladım. Şimdi gerçekten gülümsüyordum. "Yatak odanızda gizli bir televizyonunuz var."

"Çocuğuma yalan söylediğimi mi iddia ediyorsunuz?"

"Evet. Sanırım odanızda maç izlemek için gizli bir televizyonunuz var ve çocuğunuzdan bu konuda yalan söylüyorsunuz."

Asansör açılıyor ve dışarı çıkıyoruz. "Bu suçlamalara inanamıyorum."

"Çok dürüstsün, Tate." Ofislerimize doğru yürürken, dilimin ucuyla alt dudağımı yaladım. Gözleri hareketi takip etti. "Bunun hakkında yalan bile söyleyemiyorsun."

Dudaklarımdan bakışlarını kaldırıp kendi kendine gülümsedi. "Peki, bu teorik televizyonu nereye koyacağım?"

"Sanırım yatağınızın karşısındaki şifonyerin içinde. Üzerinde hiçbir şey yok. Ne çerçeve, ne bozuk para, ne de fiş."

Ofislerimizin arasındaki koridorda bir an duruyoruz.

"Odamda mı dolaştın?" Memnun olmuş gibi görünüyor.

"Hayır, gizlice bakmadım. Sadece şöyle bir göz attım. Senin odandaydım."

Bakışlarımız kilitlendiğinde aramızda bir elektrik akımı oluştu. Söylemememiz gereken şeyi yüksek sesle söyledim. Gözleri kısıldı, inanılmaz bir şekilde parıldadı. Vücudumdaki tüm kan yüzüme hücum etti. Muhtemelen domates gibi görünüyordum.

"Gizlice araştırma yapmadım," diye ısrar ediyorum.

"Doğru. Bir an baktın."

"Tate, itiraf et. Gerçeği gizlemek de yalan söylemektir."

O kıkırdar ve aramızda rahatlatıcı bir sessizlik oluşur. "Darcy için yaptığın şey çok güzeldi."

Bana bakış şekli, sanki içimi görüyor gibi. Rahatsızlıkla kıpırdanıyorum. "Buradayken olumlu bir etki yaratayım bari."

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmış. Bu sabah tıraş olmamış ve sakalları parmaklarımın altında pütürlü bir his bırakacak gibi görünüyor.

Gözleri saçlarıma kaydı. "Bugün saçların açık."

"Ah, evet." Kaşlarımı çattım. "Bu sabah saç tokası bulamadım. Sanırım Phoebe onları alıyor. Belki de onlarla benden bir voodoo bebeği yapmaya çalışıyordur."

Gözleri üzerimde gezindi, gözlerindeki o sıcak bakış. "Güzel görünüyor."

Midem o hoş, hafif sızlama hissiyle kasılıyor.

"Dün masama bıraktığınız ikram için teşekkür ederim," diye ekliyor.

Bir paket Dunkaroos. Neden yaptığımı bilmiyorum. Sanırım onun çok çalıştığını, kendine hiçbir şey almadığını görüyorum ve çıkardığı o sesi, dudaklarının parmaklarıma değdiği hissi düşünüyorum.

Ben ne diyeceğimi düşünmeden önce, sanki telaşlandığımı biliyormuş gibi hızlıca göz kırptı.

Ofisine girerken, "Antrenmanda görüşürüz Jordan," diyor.

BÖLÜM 50

ÜRDÜN

Birkaç akşam sonra telefonuma bir mesaj geldi.

Bu, Tate'in büyük eli ve güçlü parmaklarının arasında sallanan külotlarımın fotoğrafı. Bunlar lacivert, beyaz dantel çiçekli ve bunları ona kimin getirdiğini çok iyi biliyorum.

Hemen arkamı döndüm, o kötü kedi yatağında sanki kendi yatağıymış gibi uzanmış, hırıltılar çıkarıyordu. "Şeytan!"

Kuyruğunu sallıyor, ezilmiş yüzünde tam anlamıyla "umurumda değil" barmen bakışı var. Not almalıyım.

Arkama yaslanıp pencereden Tate'in yatak odasına doğru bakıyorum ve istemsizce gülüyorum.

Yatak odasında titreyen bir ışık var. Televizyonu da var.

Mesajlaşma uygulamamızda bir yazma balonu beliriyor ve sonra kayboluyor. Maç mı izliyor? Saate bakıyorum—kesinlikle New Jersey ve Calgary maçı olmalı. Diğer maçların çoğu bu saatte bitmiş oluyor.

Telefonum başka bir mesajla titriyor. Meyers'ın az önce ne yaptığını inanamayacaksınız.

Calgary'de oynayan bir oyuncu. Göğsümde bir şeyler kıpır kıpır ediyor. Beni kışkırtıyor, belki de benimle flört ediyor ve kalbim hızla çarpıyor ve en kötü, en uygunsuz dürtüyü hissediyorum—

Ayakkabılarımı giyiyorum ve dürtülerime tamamen hakim olamadığım için, onun evine doğru ağır adımlarla yürüyorum.

Tek yapacağım şey onun televizyonu olduğunu kanıtlamak, böylece "HA, YAKALANDIN!" diye bağırıp kendimi beğenmiş bir şekilde hissetmek ve sonra da gitmek. Yani, kendi misafirhaneme geri döneceğim. Onun misafirhanesine. Neyse.

Sanırım külotumu da almalıyım.

Yatak odasının kapısı açık ve kesinlikle bir oyunun sesini duyabiliyorum. Haklıydım, hem de çok haklıydım ve beni ileriye iten şey bu, onu görme düşüncesi değil—

Yatağının bir kenarına, başucu tahtasına yaslanmış, uzun ve güçlü uzuvlarıyla yayılmış halde yatıyor. Sol kolu başının arkasına kıvrılmış, kaslı pazuları belirgin. Yumruğunda hâlâ benim lacivert iç çamaşırım mı var? Yumuşak koyu gri tişört, düz karnına mükemmel bir şekilde oturuyor, etek ucu ile yıpranmış kahverengi deri kemeri arasında ince bir ten parçası görünüyor. Çıplak ayaklar. Diğer eliyle yanındaki telefonunu sıkıca tutuyor, gözleri televizyonda ama dudaklarında hafif bir sırıtış var.

Görüntüler zihnime kazınıyor, içimde bir kıvılcım gibi yanıyor. Böyle rahat, huzurlu ve sakin haliyle çok çekici. Her zaman çekicidir, ama özellikle böyleyken.

Gözleri benimkine dikildi ve gözlerindeki şaşkınlıkla kalbim durdu. İç çamaşırlarımı sanki yanıyormuş gibi yatağın üzerine bıraktı. Beynim durdu. Aman Tanrım. Bu çok büyük bir hataydı ve durumu tamamen yanlış değerlendirmiştım. Buraya neden geldim ki?

Bir an için, "İğrenç, defol buradan!" diye bağırp beni Phoebe'nin eve getirdiği bir kemirgen gibi dışarı atacağını sandım ama o—

Gülümsemeler. Hayır, sırtmalar. Sanki baştan beri planı buymuş gibi, beni yatak odasının kapısına kadar getirmek.

"Yakalandın," diye fısıldadım televizyonu işaret ederek. "Kahrolasınca yakalandın."

"Beni yakaladın." Hâlâ gülümsüyor, bu sefer biraz daha geniş bir gülümseme, sonra yüzünü buruşturuyor. "Sence berbat mıyım?"

Ağzımdan bir kahkaha kaçıyor. "Tate, hayır. Aman Tanrım. Bence sen normalsin ve inanabiliyorsan, bu seni daha da sevimli kılıyor."

"Gerçekten mi?" Gözleri sıcak ve yumuşak bir şekilde bana dikildi.

"Evet. Bu kadar sevimli olman sinir bozucu."

"Hımm." Gülümsüyor. "Bana ne kadar sevimli biri olduğumu daha detaylı anlat."

Gözlerimi deviriyorum ama yine de çok aptalca gülümsüyorum. "Ve şeytan kedi yine iş başında." Yatağın üzerinden külotu alıyorum. Hâlâ elinden dolayı sıcak.

Tate'in gözleri onu takip ediyor, sonra bakışlarını başka yöne çeviriyor gibi görünüyor. "Evin içine nasıl girip çıktığını anlamıyorum. Kapıları sürekli kapalı tutuyoruz."

"Çekmecemden iç çamaşırlarımı nasıl çıkarıp duruyor anlamıyorum. Belki de hepsini atıp iç çamaşırsız yaşamaya başlamalıyım."

Yüzü ifadesizdi. "Hayır."

İçimde bir şey yükseliyor—onunla dalga geçme, onu kızdırma isteği. "Hayır mı?"

"Yani, ne isterseniz yapın. Umurumda değil."

Ağzım şeytani bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ama bu ofis için uygun bir kıyafet olmaz herhalde, değil mi? İç çamaşırı giymeden dolaşmak."

Elmacık kemikleri pembeleşmeye başladı. "Jordan."

Gözlerimi devirdim. "Rahat olun, Koç. Ben pantolonumu çıkarmayacağım."

"Güzel. Yani—" Başını sallıyor. "Sen şeytansın. Dışarıdan güzel, özünde çürümüşsün."

İçimde sıcak bir mutluluk dalgası yükseliyor. Tanrım, ne kadar da kolay etkileniyorum. Tate Ward bana güzel diyor ve ben mum gibi eriyorum.

Gitmeliyim. İstedığimi aldım ve artık burada olmamın bir sebebi yok.

"Maçı izlemek için burada kalacak mısın?" Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve başını yanındaki yatağa doğru dürttü. "Yani, istersen."

Yatak. Uyuduğu yer. Çıplak mı? Belki. Ve büyük ihtimalle mastürbasyon yapıyor. Kesinlikle.

"Denemelisin," diye ekliyor ve ben de istiyorum. "Belki hoşuna gidecek birini görürsün."

Dudaklarım aralandı. Hoşlandığım birini görüyorum.

"Hâlâ üçüncü bir merkez oyuncusuna ihtiyacımız var," diye ekliyor ve utançtan neredeyse boğuluyorum.

Oyunda, diye kastediyordu. Oyunda hoşlandığım birini görebilirim. İçimde bir şeyler eriyor.

Jordan, sen tam bir aptalsın.

"Evet." Bu iş meselesi. Cinsel bir şey değil. Benimle flört etmiyor. Beni buraya o çekmedi. Tate Ward kimseyi hiçbir yere çekmez.

Ve bunun asla olmayacağını söyledi. Bana benden hoşlanmak istemediğini söyledi.

Maçı izlemek için onun yanına yatağa uzandım.

BÖLÜM 51

ÜRDÜN

İkinci dersin bir yerinde esnemeye başladım.

"Yorgun musun?" diye soruyor.

"Çok sıkıcıydı. Her iki tarafta da zayıf hücum ve iyi kalecilik vardı." Bu da çok fazla sayı veya heyecan verici anların olmadığı, yavaş bir maça yol açtı.

Onaylayan bir ses çıkarıyor. Gözlerimiz buluşuyor. Sanırım buradan pansiyona geri dönmeliyim.

"Aileniz Ontario'da mı?" diye soruyorum bunun yerine.

Utanmadan oyalanıyorum.

Başını salladı. "Annem ve Noah."

Aramızda bir sessizlik oluyor. "Baban nerede?"

Gözleri sabit bir şekilde bana bakıyor. "Bilmiyorum," diyor kısaca.

"Bea onu tanıyor mu?"

"Hayır." Yüz ifadesini çözemiyorum, o kadar kontrollü ve tarafsız ki. Eski numaralarımın biri. "Ama ben bununla ilgili bir sorun yaşamıyorum."

"Ve sen benim babamla ilgili sorunlarım olduğunu söylüyorsun."

Bu da bende hafif, mizahsız bir gülümsemeye neden oluyor. "Ben asla öyle demedim."

"Bunu düşünüyorsun."

Gözlerini oyundan ayırmadı ama oyunu gerçekten görmediği izlenimine kapıldım. "Babam kimseye bağlanmakla ilgilenmeyen türden bir adam. Bütün çocukluğum boyunca hayatımızda bir girip bir çıktı. Birkaç günlüğüne gelirdi ve her şey inanılmaz olurdu, annemi salonda döndürür, bizi güldürür, yemeğe çıkarır ve bahçede kardeşimin askerleriyle oynardı." Yutkunuyor. "Sonra Saskatchewan'da ona iş bulacak bir arkadaşı olurdu ya

da Alberta'da bir iş olurdu ya da bir yerde bir işi halletmesi gerekirdi ve sonra giderdi. Ve dediği gibi aramazdı, bıraktığı notta söz verdiği gibi birkaç gün veya hafta içinde geri gelmezdi ve annem tekrar yıkılırdı. Teyzem bir keresinde Montreal'de ona rastladı. Başka bir kadınla akşam yemeğindeydi.”

Midemde garip bir kasılma var. Bulantı yapıyor.

“Annemin kalbini defalarca kırdı. Kardeşimin kalbini de kırdı. Bea'yı asla böyle bir şeye maruz bırakmazdım.”

“Peki ya sen?” Kalbini kırdı mı?

Gözleri benimkine kenetlendi. "Daha iyisini biliyordum."

Göğsümde derin bir hüznün sızlıyor. Hiçbir çocuk böyle bir şey için "daha iyisini bilmeli" diye düşünmek zorunda kalmamalı.

“Sorun değil, Jordan.” Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi.

“O, olmak istemediğim türden bir adamın prototipiydi.”

"Tanıdığım en güvenilir insansın," diye itiraf ediyorum.

"Bunu takdir ediyorum. Elimden geleni yapıyorum."

"Ondan en son ne zaman haber aldınız?"

“Küçük liglerdeyken, annemin evinde telefonu açtım.” Kısa ve kuru bir kahkaha attı. “NHL sözleşmemi imzaladığımda belki bana ulaşır diye düşündüm. Ama hayır.” Dudakları sıkı bir çizgi haline geldi. “Bana ulaşmadı. Ama onun özelliği buydu, hiç kimseye veya hiçbir şeye ihtiyacı olmadı.”

Midem alt üst oldu. İşte böyle hissediyorum ama Tate'in babasının ona yaptığı gibi birine asla zarar vermek istemezdim.

Tate kumandaya uzanıp bana fırlattı. "Sen değiştirebilirsin."

Tamam, bu konuşmayı bitirdik. Hem rahatladım hem de bir sonraki konuya geçmeye hazır değilim. "Emin misin?"

Başını salladı. "Bu oyun hiçbir yere doğru gitmiyor, ilginç bir şey görmedim. Görmek istediğim her şeyi gördüm."

"Aynı şey." Kumandayı alıp televizyonundaki Netflix uygulamasını açmadan önce tereddüt ediyorum ve sinemada izleyemediğim yeni bir korku filmi seçiyorum.

Tate gerildi. "Bunu mu izlemek istiyorsun?" Bana tedirgin bir bakış attı.

"Evet. Bu uygun mu?"

Tereddüt ediyor. "Evet."

Tuhaf. Tamam. Oynat'a basıp yastıklara yaslanıyorum.

Birkaç dakika sonra yanına baktım. Gözleri kapalıydı ama çenesi kasılmıştı. "Sorun ne?"

"Hiç bir şey."

"Gözleriniz kapalı."

"Yorgunum."

Hayır, öyle değil. "Aman Tanrım. Tate. Korkuyor musun?"

"Hayır." Dudaklarının kenarı seğirdi. Gözleri hâlâ kapalıydı.

Şimdi gerçekten gülüyorum. "Korkuyorsun. Küçük bir korkak bebecsin."

Gözlerini açar ve ekranda merdivenlerden aşağı sürünerek inen kızı görür; sanki tüm vücudu ürperir. "Burada normal olan benim. Şuna bak. Korkmaktan hoşlanmak normal değil, Jordan."

Aman Tanrım. Kırk yaşında, 100 kiloluk, eski bir hokey oyuncusu olan ve benim ağırlığımın üç katını kaldırabilen bu adamın bu kadar sevimli olması mümkün mü?

Öyle, ve o da öyle. Tam anlamıyla çok sevimli.

"Bunu değiştirebilir miyiz?"

Sırıttım. "Hayır."

Ekranda ani bir korku sahnesi belirliyor ve yanımdaki kişi irkiliyor, ben ise kahkahalara boğuluyorum.

"Bana gülmeyi bırakın," diye homurdandı yorganın içine.

"Elimde değil." Bundan sonra bana yaklaşık otuz santimetre daha yaklaştı. "Birinin sana gülmesi gerekiyor, Tate. Bu senin için iyi. Ve bu çok tatlı."

"Bu hiç de sevimli değil," diyor yüzüstü yatarken.

Elini tutmamı ister misin?

"Hayır. Belki."

"Kâbus görecek misin?"

"Bununla çok fazla eğleniyorsun."

"Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?" Sesimdeki eğlenceyi gizleyemiyorum. "Lanetli videoyu bulup izlemeliyiz."

Yüzüme bir yastık çarptı ve kahkaha atmaya başladım.

"Ya sana sarılsam?" diye soruyorum gülerek. "Bu durumu iyileştirir mi? Hatta saçlarına bile dokunurum."

Tate'in kaşları kalkıyor, gözlerinde odaklanma ve ilgi belirliyor ve ben gülmeyi kesiyorum. Havada gerilim aniden yükseliyor, tıpkı kızgın yağda su damlaları gibi çıtırdıyor.

"Elbette," diyor.

Yutkunuyorum. "Ne?"

Gözleri bana meydan okuyor, parıldayan ve oyunbaz bir bakışla, "Jordan, bu berbat filmi benim yatağında izlemek mi istiyorsun? Bana sarılman gerek." diyor.

Midem alt üst oldu. İçimde bir karıncalanma hissettim. Burada hangi oyunu oynuyoruz? Hoşuma gidiyor mu?

Hoşuma gidiyor. Gerginim ve ne yapacağımı bilmiyorum ama hoşuma gidiyor. Heyecanı seviyorum. Daha önce hiçbir erkekle böyle hissetmemiştim. Bir adamla. Tate bir adam değil. O bir erkek. Benden daha yaşlı ve tanıdığım herkesten daha yakışıklı ve gözlerinden bakışlarımı alamıyorum.

Bana kalırsa şu anda tam olarak ne yaptığını biliyor ve kahretsin, bu çok seksi.

"Tabii ki, eğer istemezsen." Gözlerinde meydan okuma parıltısı belirliyor ve içimdeki inatçı taraf buna karşılık veriyor. "Seni asla rahatsız etmek istemem."

"Yapamazsın. Asla."

Bakışlarında bir şey yerleşti. "Güzel."

O an uzuyor. Eee, ne olmuş yani? diyor gözleri.

"Pekala." Yatağa yığılıp televizyona baktım. "O zaman buraya gel, korkak."

Hafifçe güldü. "Hayır. Öyle değil. Şöyle." Sırtüstü uzandı ve yan tarafını işaret etti. Benim de ona yaslanmamı mı istiyor? Aman Tanrım. Kalbim boğazıma kadar geliyor.

Bu riskli görünüyor. Çok hoşuma gidecek bir şey gibi de geliyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirliyor. Sesi yumuşak. "Daha önce hiç kimseye sarılmadın mı, Jordan?"

Gözlerimiz buluşuyor ve o gerçeği görüyor—hayır. Hayır, yapmadım. Böyle değil. Hoşlandığım biriyle değil. Gerçekten hoşlandığım biriyle değil.

"Ah."

Yüzüm kızardı ve başka yöne baktım. İşte oradaydılar, iç organlarım, incelemesi ve üzerine basması için sergileniyordu.

"İlk olmaktan hoşlanmam garip bir şey mi?" diye soruyor, elini saçlarının arasından geçirip hafifçe gülerek.

"Muhtemelen." Hâlâ yanaklarım kızarıyor.

“Evet. Muhtemelen.” Bir an beni inceliyor. “Buraya gel, Jordan.”

Yanına gidiyorum ve her şey çok kolay, yanına yatağa uzanıyorum. Başım onun sert göğsünde. Çok rahat ve keyifli.

Ne yapıyoruz biz? Umurumda değil.

"Böyle mi?" diye fısıldıyorum ve eli sırtıma yerleşip yavaş, sakinleştirici hareketlerle yukarı aşağı okşuyor, bu da beynimi adeta bulamaç haline getiriyor.

"Aynen böyle." Sesini göğsünden hissedebiliyorum.

"Elimle ne yapacağım?" diye fısıldadım ve göğsü hafifçe titredi. Onu güldürmeyi seviyordum ve diğer eli bileğime uzanıp onu nazikçe kaldırıp düz karnına koydu. Yumuşak tişörtünün altından karın kaslarının belirgin hatlarını hissedebiliyordum.

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi onun kokusuyla dolduruyorum; zihnimdeki tüm endişe ve güvensizlikler sönmekte olan bir yıldız gibi kayboluyor.

"İlk deneyimin nasıl geçti?" diye soruyor ve ben dudağımı ısırıyorum.

Tate Ward çok arsız biri.

"Fena değil."

Keyifli, rahatlamış bir şekilde alçak bir ses çıkarıyor. Sanki bundan zevk alıyor. Bir an sessiz kalıyor. "Bea gitar dersi alıyor."

Başımı kaldırıp gülümseyerek gözlerine baktım. "Öyle mi?"

"Evet." O da gülümsüyor. "Ve birkaç arkadaş edindi."

Kalbim gökyüzüne doğru yükseliyor. "Öyle mi? Harika!"

"Evet, öyle." Boğazındaki belirgin çizgi yutkunurken kıpırdıyor, bana o sıcak bakışıyla bakıyor. "Gerçekten harika."

İşte o his yine geldi, göz göze geldiğimizde bir saniyeden fazla süren o his. İçimde yavaş, keyifli bir ilerleme, sanki ona doğru çekiliyorum. Sanki daha fazlasını istiyorum.

Başımı tekrar onun göğsüne yasladım. Sarılmayı bırakmalıyız. Konukevime geri dönüp kendi dizüstü bilgisayarımda film izlemeliyim.

Ama ona şöyle bir baktığımda gözleri kapalıydı ve o kadar rahat görünüyordu ki onu rahatsız etmek istemedim, bu yüzden film izlemeye geri döndüm.

BÖLÜM 52

ÜRDÜN

Ertesi sabah, gözlerim hala kapalı ama oda aydınlık. Son derece rahat, sıcak ve huzurluyum, yatağa gömülüyorum ve—

Tate. Sırtım onun önünde, ona iyice sokulmuşum ve geniş, sıkı göğsünün yavaş, düzenli inip kalkışından hâlâ uyuyor olduğunu anlıyorum. Ağır bir kolu belime dolanmış, diğeri boynumun altında, beni ona doğru sıkıştırıyor.

Aman Tanrım. Uyuyakaldım. Pansiyonuma geri dönmem gerekiyordu ama onun yatağında uyuyakaldım. Bu on iki milyon farklı şekilde kabul edilemez ve şimdi onu uyandırmadan kendimi kurtarmam gerekiyor. Önce kim uyuyakaldı, ben mi yoksa o mu? Belki de burada olduğumu bilmiyor.

Yorganın altındayız, bu yorgan benim misafirhanedeki yorganımla yarışacak kadar yumuşak. Üzeri pamuktan yapılmış, en yumuşak yorgan kılıfıyla kaplı ve yanağımı ona sürtme isteği duyuyorum.

Çıkmaya çalışırken kolları beni daha sıkı sarıyor. Tişörtünü giymediğini fark ediyorum. Pantolonunu da. Sadece boxer şortuyla kalmış. Bir an bekleyip tekrar deniyorum.

Keskin bir nefes aldı.

"Günaydın." Sesi uykudan dolayı kısık ve boğuktu ve bu tek kelime, hoş bir sızıyla doğrudan midemin dibine indi.

"Merhaba." Yutkunuyorum, vücudumdaki her kas geriliyor. "Selam."

Merhaba? Aman Tanrım, Ürdün.

"Günaydın," diye ekliyorum, çünkü görünüşe göre bu yeterince garip değilmiş. Hadi daha da kötüleştirelim. Harika. Evet.

Göğsünün hafifçe sırtıma değdiğini hissediyorum.

"Benimle mi dalga geçiyorsunuz?" diye soruyorum, öfkeyle karışık bir tavır takınarak.

"Evet."

Omzumu çevirip baktığımda, dağınık saçları, sakalı ve sabah ışığında yeşil ve neşeli görünen, parlak ama uykulu gözleri karşısında anında yıkıldım.

Bittim. İkiye bölünmüş gibiyim. Kan kaybediyorum ve kaderim belli, yaşamam için saniyelerim kaldı. Onu böyle gördükten sonra asla kendime gelemeyeceğim. Bakışlarım göğüs kaslarına, göğüs kıllarına, omuzlarının yuvarlaklığına ve NHL'deki çoğu oyuncudan daha kaslı olmasına takılıyor, eminim.

"Uyuyakaldım," diyorum.

Gözleri sabit bir şekilde bana bakıyor. Kolu hâlâ etrafımda. Beynimde milyonlarca ünlem işareti dönüp duruyor. Kızgın, sinirli, endişeli ya da bunların herhangi bir sorun olduğunu gösteren bir ifadeye sahip değil. Sadece yakışıklı görünüyor. Çok yakışıklı. Yakışıklılığı insanı derinden etkiliyor. Yüz ifadesi bana hiçbir şey ifade etmiyor.

"Uyuyakalmışsın." Kaşlarını çatarak, şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı. "Ben de. Bütün gece uyudum. Yine."

"Şey, sanırım..." Taşınmalıyım. Adımı değiştirmeliyim. Yüz rekonstrüksiyonu hakkında araştırma yapmalıyım. Burnumu ve gözlerimi beğeniyorum ama belki saçımı sarıya boyatıp bir sürü piercing yaptırarak idare edebilirim. İtalya'da kimsenin İngilizce konuşmadığı bir köy bulup sadece Negroni servis ettiğim küçük bir bar açabilirim. "Git. Gidiyorum."

Bana aramızda hiçbir şey olmadığını çok açık bir şekilde söylemişti, ama işte buradayım, onun yatağında uyanıyorum. Muhtemelen ona aşık olduğumu düşünüyor.

Evet, öyleyim. Geçmeyen, derin ve rahatsız edici bir hoşlanma. Ama onun bunu bilmesini istemiyorum.

"Burada bilerek uyuyakalmadım," diye hızlıca söylüyorum ona.

"Biliyorum." Aniden yalamak istediğim belimdeki ağır kol kalkıyor ve sırt üstü dönüyor, gözleri hâlâ üzerimde, son derece sabit. Ne gülümseme, ne gözlerinde bir ışıltı, ne de bir eğlence. Sadece dikkatli ve inceliyor.

"Teşekkürler." Teşekkürler mi? Ne için? Aman Tanrım, bu konuda çok kötüyüm.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Rica ederim."

"Yine benimle dalga geçiyorsun."

Dudakları daha da yukarı kıvrıldı. "Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum."

"Gözlerin benimle alay ediyor."

Gözleri şimdi adeta ısıldıyor. Bunların hiçbirini onu endişelendirmiyor, çünkü bana karşı hiçbir romantik duygusu yok.

Üzerimdeki yorganı sanki karıncalarla kaplıymış gibi üzerimden itip, hayatımda hiç bu kadar rahat bir yatakta yatmamış olduğum halde, yataktan sessizce kalktım.

"Görüşürüz," dedim arkama bakmadan, dün gece asıl almak için geldiğim külotu kapıp koridordan aşağıya, merdivenlerden hızla indim.

Salonda, Phoebe sandalyesinde oturuyor, düzensiz nefesi ezilmiş yüzünden girip çıkarken kuyruğunu seğirtiyor. İri gözleri yargılayıcı bir ifadeyle dolu.

Yanından geçerken, "Tek kelime bile duymak istemiyorum," dedim.

BÖLÜM 53

ÜRDÜN

Oyuncular maç öncesi rutinlerini tamamlarken soyunma odası ile yedek kulübesi arasındaki alanda beklerken Georgia, "Bu akşam neyin var?" diye soruyor. Bu, Colworth'un takımla ilk maçı.

Bana yan gözle baktı, gözlerini kısarak, "Huysuzsun," dedi.

Dudaklarımı ısırarak etrafı inceledim. Tate, maç için bir şeyler almak üzere ofisine koşmak zorunda kaldı.

"Tate'in yatağında uyudum."

"NE?" diye bağırdıktan sonra elini ağzına kapattı. "Özür dilerim." Derin bir nefes aldı. "Tamam. Ne?"

Üç gün geçti ve Tate ile ben sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandık.

"Televizyon izliyorduk," diyorum anlamsızca, gözlerine bakmadan. "Sonra da uyuyakaldık."

Yüzünü görüş alanıma yaklaştırıyor, gözleri benimkine dikiliyor ve istemeden gülmeye başlıyorum.

"Ve birbirimize sarıldık," diye itiraf ediyorum, yüzümü buruşturarak, o da gözlerini kapatıp gülümsüyor.

"Hımm." Bilgece başını salladı. "İlginç."

"Kapa çeneni."

"Hı hı."

Yüzüm muhtemelen kıpkırmızı olmuştur.

"Peki, nasıldı?" diye soruyor Georgia. "Sarılmalar?"

Ceketimin altında çok sıcak hissediyorum.

Hayatımın en güzel fiziksel deneyimlerinden biriydi. Derinden rahatlatıcıydı. Göğsünün nasıl hissettirdiğini, düzenli kalp atışını, altımda nasıl rahatladığını hâlâ düşünüyorum.

Sanırım iyi uyumuyor, ama ben oradayken uyuyordu.

Ne yaptığımızı bilmiyorum.

"Sadece oyuna odaklanmak istiyorum," diyorum, içimdeki özgüven eksikliği hisleri yükselirken.

Telefonu çıkarmadan önce beni süzdü. "Beklerken sana göstermek istediğim bir şey var."

Sosyal medya uygulamasını açıyor. Midem alt üst oluyor ve daha yakından bakmak için telefonu elime alıyorum.

Bu, arenadan çıkarken çekilmiş bir fotoğrafım. Belki geçen hafta? Maçtan önce geç bir öğle yemeği yiyordum. Uzun kalem etek, ütülü çizgili gömlek ve topuklu ayakkabı giyiyorum. Saçlarım şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Profesyonel görünüyorum...

Ve biraz da sıcak.

Fotoğrafın altındaki açıklamada, Jordan Hathaway'in Vancouver Storm'un gelecekteki sahibi gibi görüldüğü belirtiliyor.

"Bu ne?" Hesabın ana sayfasına gidip fotoğraflara göz atıyorum. Basketbol maçında saha kenarında lacivert takım elbiseli bir kadın var. Bir başka kadın da futbol maçında kenarda, rüzgarlık giymiş. Bir basın toplantısında bir kadın. Vancouver kadın hokey takımının yeni antrenörü bir etkinlikte.

Georgia, telefonu geri verirken, "Bu, spordaki kadınlar için bir hesap," diyor.

"Neden orada yer alıyorum?"

Gülümsüyor. "Çünkü sen bir rol modelsin."

Yüzüm bembeyaz oldu. "Hayır, değilim."

"Öylesin Jordan. İster iste ister isteme. Sana hayranlıkla bakan birçok genç kadın var."

Bu beni korkutmalı. İnsanların beni izlediğini bilmek beni rahatsız etmeli.

Aksine, Storm'u Stanley Kupası'na taşıma motivasyonum daha da artıyor. İzlesinler, çünkü kazanmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

İlk periyodun sonuna doğru babam soyunma odası ile yedek kulübesi arasındaki alanda yanımda bulunan boş koltuğa oturuyor. Herkes bir an sessizleşiyor, ardından hafif sohbetler yeniden başlıyor.

Onun daha çok etrafta olmasına alışıyorlar. Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim.

"İyi akşamlar, Jordan," diyor babam, gözlerini maçı gösteren televizyondan ayırmadan, sanki bir meslektaşını selamlıyormuş gibi samimi

ve kibar bir ses tonuyla.

“Merhaba.” Maçı izliyorum, hiçbir şey göremiyorum.

“İşler nasıl gidiyor?”

“Güzel. Colworth iyi oynuyor—”

Bana doğru hafif bir gülümsemeyle döndü, sanki sevimli bir şey yapmışım gibi. Bu onu daha genç gösteriyor, tıpkı büyüdüğüm babam gibi. Göğsümde oluşan o keskin sızıyı sevmiyorum.

“Bu bir sabah görüşmesi değil. İşler nasıl gidiyor? Takımla çalışmaktan memnun musunuz?”

“Ah. Şey.” Başımı salladım. “Evet, güzel.”

Bekliyor.

“Tate’i yakından takip etmek ve takım için ne kadar çok şey yaptığını öğrenmek ilginç. Hem koç hem de genel menajer olarak görev yapmasıyla benzersiz bir konumda.”

Başını salladı. “Benden bir genel müdür işe almamı istedi.”

Onun sürekli ya çalışıyor ya da Bea ile birlikte olduğunu düşünüyorum. “Çok meşgul. Ama üstesinden gelemeyeceği anlamına gelmiyor,” diye hemen ekliyorum. “Ligin en iyi koçu o.”

Utançtan boynumun arkası yanıyor, sanki tüm kartlarımı açık etmişim gibi.

Ross beni uzun süre inceledi. “Sorumu tam olarak yanıtlamadın. Takımda çalışmaktan hoşlanıyor musun?”

“Evet, hoşuma gidiyor.” Yalan söylemek istiyorum ama yanlış geliyor.

“İyi.”

“Takımı Tate’e vereceğim.” Sözler ağzımdan dökülüyor. “Playoffları kazandığımızda.”

Derin bir nefes alıyor. “Bu senin seçimin.” Bunu ona söylemek istememiştim ama işte buradayız.

“Bu iş için en uygun kişi o.”

Düşünceli bir ses çıkarıyor ve biz de iki dakika boyunca sessizce maçı izliyoruz.

“Artık seni tanımıyorum Jordan,” diyor sonunda, bana bakmadan. “Çalışmadığın zamanlarda ne yaptığını bilmiyorum. Televizyonda ne izlediğini bilmiyorum. En sevdiğin yemeği ya da seni güldüren şeyi bilmiyorum.” Boğazını temizliyor. “Suçlayacak kimse yok, sadece kendimi suçlayabilirim, ama denediğim için beni affet.”

Tate'in söylediklerini düşünüyorum; Bea onunla konuşmasaydı, denemekten asla vazgeçmezdi.

"Müzik dinliyorum. Hem de çok." Yutkunuyorum. Her şey ağızımdan dökülmek üzere, hissedebiliyorum. "Annemin eskiden çaldığı her şey, çoğunlukla yetmişler rock'ı ama biraz da disko, biraz garip ama neşeli müzik. Onun eski plak çaları bende duruyor."

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Hâlâ o şeyi saklıyor musun?"

"Bu benim en kıymetli eşyam."

Gözleri... üzgün görünmüyor. Yaralı da değil. Sadece duygu dolu. Anılarla dolu.

"Ben de o eski şarkıları dinlerim. Annenle senin mutfakta dans ettiğin zamanları hatırlatıyor bana."

Bunu o yokken yapardık, o yüzden nasıl hatırladığını bilmiyorum.

"Bazen eve erken gelirdim," diye devam ediyor, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi.

"Çok sık değil."

"Hayır." Sustu. "Yeterince sık değil, bu kesin."

Neden? Sormak istiyorum. Neden buralarda değildin? Neden bizi seçmedin?

Onu affetmiyorum, ama içimin küçük bir parçası onu affetmek istiyor. Gözlerindeki hüzünlü ifadeyi görüyorum ve buna kapılıyorum. Geçmiş geride bırakıp yoluma devam etmek istiyorum.

Ona tekrar güvenmemem gerektiğini biliyorum, ama onun hissettiği bu suçluluk duygusundan da zevk almıyorum.

Bir de yazlık ev hakkında sormak istiyorum. Hala ona sahip mi yoksa sattı mı? Eğer sattıysa ve yıkılıp yerine çirkin bir dev yapıldıysa, ben ölürüm herhalde.

"Sohbet için teşekkürler, Jordan." Gözlerime bakmadan ayağa kalktı. "Haftamı güzelleştirdi."

Ben daha bir şey söyleyemeden gitti.

BÖLÜM 54

ÜRDÜN

Ertesi hafta sonu, otel odamdan çıkıp Luca'nın büyük bir hesapla vereceği akşam yemeğinin yapılacağı yere iniyorum. Yemek onun ikramı, ancak otel odaları ekibin, çünkü Vancouver'da olsak bile, insanların gece geç saatlerde taksi veya araç paylaşımı bulmakta zorlanmasını istemedik.

Hostesle görüşüp kayıt yaptırdım ve beni özel bir yemek odasına götürdü. Elbisemin üzerini elimle düzelttim. Umarım fazla şık giyinmemişimdir. Georgia, stilistin bana verdiği kitapçığı karıştırdı ve siyah kadife, vücuda oturan bir elbisenin olduğu sayfayı işaret etti. "İşte o," dedi. "Hiç şüphe yok."

Bu akşam saçlarım açık, kaküllerim şekillendirilmiş ve elmacık kemiklerimin üzerine düşüyor. Siyah sıvı eyeliner ile sevdiğim kedi gözü görünümünü elde ettim. Uzun kollu elbisenin şeffaf siyah panelleri ve dekolteyi hafifçe gösteren bir kesimi var. Göğüslerimi, belimi ve kalçalarımı saran bir elbise. Etek boyu dizlerimin hemen altında ve onu her iki bileğimde de fiyonk bulunan siyah topuklu ayakkabılarla kombinledim.

Çok sıcakladım. Georgia'nın neden topuklu ayakkabı giymeyi sevdiğini anlıyorum.

Özel yemek odasına vardığımızda ise kimse yoktu.

Masa, eşleriyle birlikte yirmi üç kişilik bir ekip için çok küçük. Gözlerim kısılıyor. Personel ve eşleriyle birlikte yetmişten fazla kişi bekliyorduk.

Bir şeyler ters gidiyor, ama ev sahibine sormak için döndüğümde, o çoktan koridorda kaybolmuştu.

Tahmini varış zamanı? Grup sohbetimizdeki kızlara mesaj atıyorum ama cevap yok. İçimde bir uyarı hissi belirliyor. Bu, herkesin koltuğunun

dolu olduğu uçaktaki gibi. Ve herkesin bana baktığı PowerPoint sunumundaki gibi.

Toplantı davetiyesini kontrol ettim ve evet, saat ve yer doğru.

Takım yine Tate ile beni bir araya getirmek için komplo kuruyor ve bu sefer arkadaşlarım da işin içinde.

"Filthy Flamingo" adlı grup sohbetine gönderdiğim mesajda, "Hepiniz kalıcı olarak gruptan men edildiniz" dedim.

Çok üzgünüm!!! diye mesaj attı Darcy. Benden sır saklamamı istediler!

Sinirliyim ama gülüyorum da. Onları barda, kadının omzunun üzerinden telefonuna bakarken hayal ediyorum. Hesap makinesini kıracağım, inek. Bıçak ve hesap makinesi emojiilerini ekleyip Gönder'e basıyorum.

Tate'in yüzündeki rahatsız edici ifadeyi görmemek için otel odama geri dönmek üzere arkamı döndüm ve tam ona çarptım.

Elleri beni dengelemek için kollarımı kavradı.

"Özür dilerim," dedim hızla.

Vay canına. O takım elbise. Takıma hemen çok kızdım çünkü artık Tate'in bu takım elbiseyle fotoğrafını çekmenin hiçbir bahanesi yok ve Tate'in bu takım elbiseli fotoğrafı bir müzede sergilenmeli. Saçları, sanki bugün son dakika saç kesimi yaptırmış gibi yanlardan daha kısa. Gözlerinin derin, zengin yeşili ve yumuşak görünümlü dudaklarının mükemmel eğimi.

Binlerce yıl sonra, insanlar medeniyetimize dönüp baktıklarında, Tate'in bu takım elbiseyi giydiği fotoğrafı gösterip, "Bakın, bu insanların bazıları ne kadar da çekiciymiş" diyecekler.

"Hayır. Benim hatam." Boğazını temizledi, gözleri elbisemdeki bedenimi süzdü. "Çok güzel görünüyorsun." Ağzından "çok güzel" kelimesi döküldü ama gözleri endişeli ve telaşlıydı. "Sofistike," diye ekledi yumuşak bir sesle, gözleri boynumda oyalandı.

İşte o kelime yine, ilk yardım etkinliğinde bana sanki rahatsız edici bir şey giymişim gibi bakarken söylediği kelime.

"Güzel kolye," diyor kısık bir sesle. Kolyeye bakıyor. "Parfüm mü sıktınız?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum. "Korkunç mu?"

"Hayır," diyor, gözlerini kaçırarak, odanın karşısındaki bir şeye odaklanmış, çenesi kasılıyor. Göğsü derin bir nefes alıyormuş gibi inip kalkıyor. "Güzel. Tatlı. Bana getirdiğin içecekler gibi."

Gözlerinde açlık parıltısı beliriyor, tıpkı dün sabah masasına bir içecek koyup onu bir yudum almaya zorladığımda gördüğüm gibi. Bir yudum.

Sadece bir yudum. Kendine her zaman izin verdiği tek Şey bu.

Burada sadece bizlerin olduğunu fark edince kaşlarını çattı. "Herkes nerede?"

"Bir hata oldu." Bunu nasıl ifade etmeliyim? "Başka kimse gelmiyor."

Kaşını kaldırarak, "Bu da uçak gibi mi? Ve PowerPoint sunumu gibi mi?" diye sordu.

Az kalsın boğulacaktım. "Bunu biliyor musun?" Uçakta fark etmediğini sanıyordum. Ve biri ona PowerPoint sunumundan bahsetmiş mi?

Öleceğim. Alevler içinde kalıp yok olacağım, tam burada.

Kıkırdar. "Haber yayılır." Boş yemek salonuna göz gezdirir. "Gidelim mi?"

İçim burkuluyor ama soğukkanlılığımı koruyorum. Sarıldığımızdan beri her Şey garip. Tabii ki benimle baş başa, sanki bir randevudaymışız gibi akşam yemeği yemek istemiyor.

"Evet. Hadi gidelim."

Bu çok aşağılayıcı, takım sürekli bizi bir araya getirmeye çalışıyor ve Tate de sürekli beni reddediyor.

Ancak lobide, asansörlere doğru ilerlerken, elimi tutup beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Odam."

"Akşam yemeği yiyeceğimizi sanıyordum."

Kalp atışlarım düzensizleşti. "Hadi gidelim dedin."

Bana tuhaf ve sevimliyimişim gibi garip bir gülümsemeyle bakıyor. "Pizza için. Köşede daha küçük ve daha rahat bir yer var."

Ah. Göğsümdeki küçük balon şişiyor.

"Yemek yemen gerek," diyor sanki son sözüymüş gibi ve eli hâlâ kolumda, beni nazikçe kapıdan dışarı çekiyor.

BÖLÜM 55

ÜRDÜN

On dakika sonra, ahşap panelli duvarlara sahip, küçük bir aile işletmesi olan İtalyan restoranının arka tarafındaki bir masaya oturuyoruz. Tate her zamanki gibi limonlu soda sipariş ediyor, ben de alkolsüz kırmızı şarap sipariş ediyorum.

Birkaç kişi fısıldayarak bize bakıyor ama mahremiyetimizi koruyorlar ve nedense Tate'in yanında bu bakışlardan rahatsız olmuyorum.

"Bu yeri nasıl buldunuz?" diye soruyorum.

"Owens bana bundan bahsetti. Birkaç yıl önce Darcy'yi doğum günü için buraya getirmişti."

Burası tam da onlar gibi bir çiftin sık sık gideceği türden bir yer. Samimi, rahat ve gösterişsiz bir mekan. Eminim yemekler inanılmazdır. Açık mutfaktan sarımsak ve ağız sulandıran bir şeyin kokusunu şimdiden alabiliyorum.

Tate'e döndüğümde bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Ne?" Parmaklarım ağzıma gidiyor. Rujum muhtemelen yüzümün kenarına bulaşmış.

"Hiçbir şey." Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Çok güzel bir gülüşün var."

Gözlerinde özlem parıltıları beliriyor ve derin bir nefes alıyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

"İnsanlar sana iltifat ettiğinde, Jordan," sesi alçalıp alaycı bir tona bürünürken, dirseğine yaslanıp gözlerini bana dikerek, "teşekkür etmelisin."

Burası sıcak. Bu yüzden yüzüm de sıcak hissediyor. "Teşekkür ederim," diyorum hafifçe.

"Çok güzel."

Vücudumda, bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yükseliyor ve onunla uyanmayı düşünüyorum. Onunla kucaklaşmayı düşünüyorum. Eğer ilgilenmiyorsa, neden beni böyle kucaklaşmaya davet etti? Neden altımda rahatladı?

Bilmiyorum. Hem genel olarak hem de burada restoranda, akşam yemeği yerken ne yaptığımızı bilmiyorum. Sessizlik sürüyor ama garip değil. Karnımda kelekler uçuşuyor ama rahatım.

“Buz hokeyini özlüyor musun?” diye soruyorum. Son zamanlarda kendime daha çok sorduğum ve sormak istediğim diğer sorudan çok daha uygun ve güvenli bir soru bu:

Yalnız mısın, Tate?

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Neden soruyorsun?"

“Antrenman sırasında seni buzda çocuklarla birlikte görüyorum. Sen...” Doğru kelimeleri arıyorum, “olağanüstüsün. Hâlâ. Dün çocuklara o ani şutu gösterdin ve sana hayranlıkla baktılar, çünkü on yıl sonra bile hâlâ o yeteneğe sahipsin, Tate. Çok ani bir şekilde emekli oldun ve bu gerçekten zor olmalıydı.”

Muhtemelen playofflar bittikten sonra takımdan ayrıldığımda hissedeceğim şey bu olacak. Sanki tüm çevrem, tüm arkadaşlarım gitmiş gibi.

"Oyunu ne kadar çok sevdiğini görmüştüm," diye ekledim.

Bana alaycı bir bakış attı, gözleri parlıyordu. "Maç kasetimi izledin mi, Jordan?"

Gözlerimi devirdim. "Takım, o PowerPoint sunumuna senin gol attığın bir sürü videoyu koymuş."

Tate gülüyor. "Bunun gayet farkındayım."

"Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına aldım. Tate, ekibin bizi tuzağa düşürmeye çalıştığını biliyor muydu? "Çok utanıyorum."

"Utaniyor musun? Jordan, saçlarının hâlâ yerinde olduğunu göstermek için başımın arkasının fotoğraflarını da eklemişler."

Kahkahalarla gülmeye başladım. "O kadar ilerleyemedim. Vay, bu çok utanç verici."

"Her şeye burnunu sokan veletler," diyor başını sallayarak, gözleri parlıyarak. Tanrım, ne kadar yakışıklı! "Hepsi de."

"En iyisi onları takas edelim," diyorum omuz silkerek.

"Bu harika bir fikir, ama ne yazık ki sanırım onlarla idare etmek zorundayız."

Gözlerimi kısıyorum ama kalbim boğazıma kadar geliyor ve içimde sıcak, sıkı, köpüren bir his yayılıyor.

Beni izliyor. "Hokey hayatımın tamamı değil."

"Hayır, değil. Bea öyle. Ama sen yine de seviyorsun. Biliyorum seviyorsun." Çok fazla şey söylediğimi düşündüğüm için suskun kalıyorum ve bunun yerine peçetemin kenarıyla oynamaya odaklanıyorum. "Ve artık gerçekten de hiç akranın yok. Çocukların hepsi birbirine sahip. Böyle bir aileye sahip olmak çok güçlü bir şey, biliyorsun. Takım bir aile." Yutkunuyorum.

"Ross'um var," diyor. "Ve sen de."

"Ross sizin işvereniniz, ben de sizin çalışanınızım."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. Yalnız mısın, Tate?

"Evet." Derin bir nefes alıyor, gözlerime bakıyor. "Eğlenebileceğim bir grup arkadaşımın olmasını özledim. Ve hokey oynamayı da özledim."

Hazel daha önce de bahsetmişti: "Rory ve Hayden'ın amatör liginde hiç oynar mıydın?" Sadece eğlenmek isteyen sıradan adamlardan oluşan bir lig.

Kalın saçlarını eliyle düzelterek iç çekti. "Sanmıyorum. Kendimi geri tutarsam aynı şey olmaz. Kusura bakmayın, bunu kaba görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Sen bir pislik değilsin." Tam tersine. "Tarihin en iyi oyuncularından birisin. Bu anlaşılabilir bir durum."

Kaşları yukarı kalktı. "Tarihin en iyi oyuncuları, ha?"

Aman Tanrım. Hoşlandığım kişi çatlaklardan sızıyor resmen. "Tate, iltifat mı bekliyorsun?"

Gülüyor. "Hayır, öyle olsaydım da kesinlikle sana gelmezdim."

"Hey." Sanki gücenmiş gibi davranıyorum. "İnsanlara iltifat ederim."

"Nadiren." Ağzının kıvrılma şekli çok ama çok dikkat dağıtıcı. "Sorun değil. Ama öyle olduğunda çok daha anlamlı oluyor." Memnuniyetle iç çekerek geriye yaslanıyor. "Tarihin en iyi oyuncusu."

"En iyilerinden biri dedim."

Sırıttıyor ve aramızda yeniden rahatlatıcı bir sessizlik oluşuyor. Ama aklım yine onun hokeyi özlediğiyle ilgili söylediklerine takılıyor. Eminim Alexei de özlüyordur. Antrenörlük aynı şey değil.

Aklıma bir fikir geliyor. Küçük bir çekirdek, birbirleriyle konuşan beyin hücrelerinin minik bir kıvılcımı, ama beynimde örümcek ağı gibi yayılıyor.

"O bakış da ne?" diye soruyor gülümseyerek.

"Hiçbir şeyi kendin için yapmıyorsun, değil mi?"

Soruma şaşırması gibi gözlerime bakıyor, yutkunuyor. "Evet, yiyorum. Hafta sonları Bea ile pizza yiyorum."

"Sen iğrenç bir sapıksın."

Gülmekten titriyor ve ben buna bayılıyorum. Onu böyle güldürmeyi, sanki kendini tutamıyormuş gibi gülmesini çok seviyorum. "Kırlı sırrımı sana açıklamamalıydım biliyordum."

"Başka ne?"

Tavanı seyrederek düşünüyor. "Bilmiyorum Jordan. Zor. Bir çocuğum var. Şu anda her şeyim o olmalı."

Çeneme dokunup gözlerimi kısarak onu inceliyorum.

"Şu an benim gibi olmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor, eğlenerek.

"İşe yarıyor mu?"

"Sen çok şımarık bir çocuksun, biliyor musun?"

Midem hoş bir şekilde bulanıyor. "Bunu birkaç kez dile getirdin."

Loş ateş ışığında, koyu saçları, gözleri ve belirgin burnuyla çok yakışıklı görünüyor. Sanki ben de onun için önemliymişim gibi beni izliyor ve dinliyor.

"Eğlenmeye değmez misin?" diye soruyorum usulca. "İyi bakılmaya değmez misin?"

"Yeterince eğlendim," diyor, sanki konu kapanmış gibi.

O kadar sıkı kontrol altında ki. Her şeyi bir arada tutuyor, ama bence içten içe yorgun. Tate herkesle ilgileniyor, herkesi kolluyor, peki ya onunla kim ilgileniyor?

Geçen geceyi düşünüyorum, sarılırken çıkardığı o keyifli ses, sanki sonunda kendine bir şey vermesine izin veriyormuş gibiydi.

Hayal kurmaktan ibaret, diye hatırlatıyorum kendime, her ne kadar öyle görünmese de. Olmayan yerde bir şey görmeye çalışıyorum. Kendisi de söyledi—kızı onun için her şey.

"Sıra bende," diyor aniden. "Yüksek lisansınızı ne zaman bitireceksiniz?"

Sorusu beni şaşırttı ve gözlerimi kırıştıtarak düşüncelerimi topladım. "Şey... Bilmiyorum." Düşünmemi bekledi. "Sanmıyorum. Gerçekten bir anlamı yok. Bundan sonra bara geri döneceğim."

Bana bakıyor, sanki bu onu mutsuz ediyormuş gibi. "Hâlâ aynı fikirde misin, ha?"

"Evet." Onlar seni terk etmeden önce sen onları terk et. Seni sadece onlar için ne yapabileceğin açısından değerlendiren bir insan grubuna bağlanma.

Onlar beni sevmiyorlar. Onlar benim onlar için yapabileceklerimi seviyorlar. Ve ben artık işe yaramaz hale geldiğim anda, dışlanıyorum.

Ama eski düşüncelerim beni kemiriyor. On yıldır kendime söylediğim şeyler artık o kadar doğru gelmiyor. Eğer beni önemsemiyor olsalardı, neden Tate ile beni bir araya getirmeye çalışırlardı? Kendilerine hiçbir faydası olmayan bir şey için neden bu kadar zahmete girerlerdi?

Tate sessizce, "Keşke fikrinizi yeniden gözden geçirseniz," diyor. "Bence bu rolde harikasınız."

Dünyayı kendimden uzak tutmak çok kolay, sonra Tate bana öyle yumuşak ve nazik bir şekilde bakıyor ve "Keşke fikrini değiştirsen" gibi şeyler söylüyor ve ben de değiştiriyorum. Elimde değil. Takımla birlikte kalmayı hayal ediyorum ve midemde o heyecan verici, özlem dolu hissi yaşıyorum. Babamla daha çok öğle yemeği yediğimi hayal ediyorum, ki düşündüğüm kadar kötü değiller. Takım ve lig gibi güvenli konulara bağlı kalıyoruz, ama her zaman işe daha hafiflemiş bir şekilde dönüyorum.

Şimdi de Tate ile birlikte uyanmayı ve ne kadar yakışıklı göründüğünü düşünüyorum. Şu an o kadar yakışıklı ki, uzanıp saçlarını okşayabilirdim.

Onu öpmek istiyorum.

Garson, "Amatriciana ve margarita istiyorum," diyor ve makarna tabağını önüme koyarken göz temasımız kesiliyor.

Ona teşekkür ediyoruz, o ortadan kayboluyor ve Tate bir dilim pizza alıp büyük bir ısırık alıyor. Göz kapaklarının zevkle nasıl kısıldığını izlemekten kendimi alamıyorum. Boğazından çıkan ses saf günah ve seks dolu.

"Söyle bakalım," diye teşvik ettim, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.

Gülümsüyor. "Lanet olsun, bu harika."

Tabağıma bakıp sırtıyorum, yüzüm zevkten kızarıyor. Tate Ward'ın keyif alması çok tatmin edici bir şey.

Bir lokma aldıktan sonra, "Seninki nasıl?" diye soruyor.

"Harika. İster misin?"

Başını salladı ve ben de çatalımdaki makarnayı çevirip ona uzattım. Ama o çatalı almak yerine dudaklarını araladı, gözlerime baktı ve makarnayı doğrudan çatalımdan yedi.

Bu nasıl hem bu kadar tanıdık ve rahatlatıcı, hem de aynı anda bu kadar yoğun bir sıcaklık hissi verebiliyor?

"İyi mi?" diye sordum, sesim garip ve gergin çıkıyordu.

"Mükemmel ötesi," diyor, sanki daha fazlasını istiyormuş gibi gözlerimin içine bakarak.

BÖLÜM 56

ÜRDÜN

Hesap geldiğinde Tate elimi iterek yoluma çekiyor.

"Tate." Ona bir bakış attım. "Bunu benimle paylaşmalısın."

Kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?" diye soruyor alçak ve her şeyi bilen bir ses tonuyla ve tüylerim diken diken oluyor.

Ben kendime gelemeden, kişisel kredi kartını garsona uzatıp ödeme yaptı.

Otele doğru yürürken kollarımı kendime doladım, soğuk Mart akşamında tüylerim diken diken oldu.

Tate kaşlarını çatarak bana baktı ve takım elbisesinin ceketini çıkardı. "Çıkmadan önce sana ceketini giydirmeliydim."

"Sorun yok."

Yine de ceketini üzerime örtüyor ve keskin, temiz kokusu burnuma doluyor. Tanrım, inanılmaz güzel kokuyor.

"Ürdün."

"Ne?" Ona baktığımda, kaşlarını kaldırarak, alaycı bir bakış attığını gördüm.

"Birisi sizin için güzel bir şey yaptığında..." diye başlıyor gülümseyerek.

Gözlerimi deviriyorum ama aynı zamanda gülümsüyorum da. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissi daha beliriyor. Bu adamdan uzaklaşmam lazım.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Rica ederim." Ellerini ceplerine soktu, memnun görünüyordu.

Akşam yemeğinin parasını o ödedi ve şimdi onun ceketini giyiyorum. O hain, entrikacı heriflerin amaçladığının aksine, bunun bir randevu olmadığını biliyorum, ama çok öyle hissettiriyor.

Otel lobisinde "Sizi odanıza kadar götüreyim" dedi ve ben de itiraz etmeye kalkışmadım.

Asansörde yukarı çıkarken sessiziz, birbirimize kaçamak bakışlar atıyor ve aynalardaki yansımalarımızda birbirimizi inceliyoruz.

"Ayakların ağrıyor mu?" diye soruyor, topuklarıma bakarak.

"Hayır."

Düşünceli bir ses çıkarıyor. "Düğmelere uzanabilmek nasıl bir şey?"

Ona en ölümcül bakışlarımı attım. "Yine kısa boylu birine yapılan bir şaka mıydı?"

Ağzı seğiriyor ama bana bakmıyor. "Şaka değildi. Dürüst bir soruydu."

Başımı sallıyorum, öne dönüyorum ama gülümsüyorum. "Sus. Sadece sus."

Yansımada onun da gülümsediğini görüyorum. Kapılar açılıyor ve kalbim davul gibi atarken o da odama kadar beni takip ediyor.

Mantıklı beynim bana, onu içeri davet etmememi söylüyor. İyi geceler de ve kapıyı kapat.

Kapımın önünde, elini kapı çerçevesine koyuyor ve ben ceketini çıkarıp ona geri verirken beni izliyor.

"Teşekkürler."

"Her zaman." Beni inceliyor, elimde oynadığım anahtar kartına bakıyor. "Bu gece çok güzel görüldüğünü söylemiş miydim?"

Başımı salladım. "Harika, demiştiniz."

Yeterli değilmiş gibi kısık bir ses çıkarıyor. "Şey, öylesin. Çok güzel görünüyorsun yani. Hem de çok. Şey—" sanki bir sorunmuş gibi iç çekerek elini saçlarının arasından geçiriyor. "Dikkat dağıtıcı."

Yani ben çok güzel ve hoş biriyim, o da akşam yemeğinin parasını ödüyor ve bana sarılmamı söylüyor ve... Kafamı sallıyorum, kafam karışık ve hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Öyle deme," diye fısıldadım. Sahip olamayacağım şeyi istiyorum. "Seçenek olmadığımı söyledin. Güldün. Bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyor musun?"

Yüzünde şok ifadesi belirdi. "Benimle aynı fikirdeydin."

"Elbette ki öyle yaptım. Bana ilgi duyduğun için utanıyorsun—"

Ağzını açıyor ama ben elimi kaldırıyorum.

"Bana kıskandığını söyleyip"—çenesi kasılıyor ve ellerini beline götürüyor—"hem de hemen aynı anda yeterince iyi olmadığımı söyleyemezsin."

“Yeterince iyi değil mi?” Gözlerinde  fke belirir.

“Şimdi de ‘güzel’ olduğumu mu düşünüyorsun?” Parmakla tırnak işareti yapıyorum. “Şaka mı yapıyorsun Tate?”

Bana sanki başka bir dilde konuŐuyormuŐum gibi bakıyor. "Ben ne zaman senin yeterince iyi olmadığını söyledim ki?"

"Bea'yı izlediğim gece. Bana bunun asla olmayacağını söylemiştin."

Yüzüm kızarıyor. Tüm  zg vensizliklerim gözümün önünde sergileniyor.

“Sanki sana aşık aptal bir gen miŐim gibi g ld n. Biliyorum beni istemiyorsun, ya da istemek istemiyorsun. Muhtemelen bundan utanıyorsun. Ve biliyorum ki ben senin normalde çıktığın, muhteşem bir dairesi, ev kredisi ve bir sürü gazetecilik  d l  olan, cilalı, 1.78 boyunda bir haber spikeri değilim—”

“Jordan.” Yüz ifadesi inanılmaz ve çok, çok  fkeli. “Neyden bahsediyorsun?”

“ nemli değil.” Őakaklarımı ovuyorum. Sa malıyorum. “Bunların hiçbir önemi yok. Bunu biliyorum. İnanılmaz bir çocuğun var, hiç de can sıkıcı değil, bu da demek oluyor ki seninle asla, asla ilişki kurmayı düşünmeyeceğim.”

Yalancı. Tam bir yalancı. Bunu sayısını bile hatırlayamayacağım kadar çok düşündüm.

Anı bir öz bilinç Őoku yaşıyorum. Ne yapıyorum ben? Tüm kırılğan ger eklerimi ortaya seren bu kişi ben değilim. Soğuk, kaba ve mesafeliyim. Ya da Tate beni açığa çıkarmadan önce  yleydim.

“Biliyor musun?” Kapıya doğru uzanıyorum. “Hadi Şöyle yapalım—”

Yoluma  ıkıyor. "Jordan, dur."

Eli elime uzandı, elimi kapıdan uzaklaştırdı ve dokunuŐundan ya da alçak, sakın ses tonundan dolayı içimde bir Şeyler yerleşti.

“Şunu açıkça belirtelim. Hiçbir zaman yeterince iyi olmadığınızı söylemedim.” Sesi kararlıydı ve gözlerime büyüleyici bir yoğunlukla, keskin ve kararlı bakışlarla bakıyordu.

"BoŐlukları ben doldurdum."

"Onları yanlış doldurdunuz."

Parmakları  enemin altına geliyor, yüzümü yukarı kaldırıyor ama ben gözlerimi kapatıp kulaklarımda atan kalbimin sesini dinliyorum.

“Jordan. Lütfen bana bak.”

"HAYIR."

"Evet," diyor, nefesi yanağını gıdıklıyor.

Gözlerim açılıyor. İşte orada, bana nazıkçe gülümsüyor. "İşte orada," diyor alçak ve sakın bir sesle, bu da kalbimin sakinleşmesine neden oluyor.

Göğsümde bir şey tık diye yanıyor, sanki bir kilit açılıyor. Tatmin edici ve doğru bir şey, tıpkı yapboz parçalarının birbirine geçmesi gibi. Mükemmel bir uyum.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba," diye fısıldadım.

"O sözleri senin yeterince iyi olmadığın için söylemedim." Sesi neredeyse fısıltıdan ibaret. "Hangi haber sunucusundan bahsettiğini bilmiyorum ama kesin olarak söyleyebilirim ki, o benim tipim değil. Sürekli aklımdan çıkmayan kadın o değil."

Gözlerimden bakışlarımı alamıyorum, o kadar derin yeşil ve etkileyici ki. İfadesi o kadar emin, o kadar sakın ki. Sanki beni ele geçirmiş, düşsem beni yakalayacakmış gibi.

"Yeterince iyi olmadığınızı düşünmen, Jordan—" Sözünü yarıda kesip başını salladı. "Sen inanılmazsın. Bunun farkında mısın? Hem barda hem de takımda yaptığın işte harikası. İnsanların nasıl bir araya geldiğini anlama konusunda inanılmaz bir yeteneğin var, gördüğüm herkesten daha fazla. Çok bağımsızsın. Bazen yardım kabul etme konusunda bu kadar inatçı olman çok sinir bozucu, ama sonra hatırlıyorum da, hiçbir şey ve hiç kimse sana yardım etmeden kendi yolunu çizdin. Bunun ne kadar zor olduğunu hiç düşündün mü? Düşünmüyorsun, değil mi? Çünkü senin için başka bir seçenek yoktu, ama yine de takdiri hak ediyorsun, çünkü berbat bir durumdan en iyi şekilde faydalandın. Ve evet, huysuzsun. Kolay arkadaş edinmiyorsun, ama sahip olduğun arkadaşlar için neler yaptığına bak. Şu an nerede olduğuna bak, on yıldır konuşmadığın bir baba için çalışıyorsun, onların hayatlarını koruyabilmeleri için tüm hayatını alt üst ediyorsun. Ve onlar bunun farkında bile değiller."

Uzun süre beni inceledi, yüzünde hüznü ve hayal kırıklığı dolu bir ifade vardı.

"Onlar senin onlar için ne yaptığının farkında bile değiller. Eminim onlara asla söylemeyeceksin, değil mi? Tek kelime bile etmeyeceksin. Sadece bara geri dönüp içkilerini doldurmaya ve hak ettiğin övgüyü almadan kutlamalarını izlemeye devam edeceksin."

Göğsümdeki bu korkunç, zonklayan his de ne? Sanırım özlem ve yalnızlığın bir karışımı, çünkü haklı. Aynen öyle yapacağım.

“Bütün bunların üstüne, çok iyisin. Öyle olmadığını iddia ediyorsun ama öylesin. Bana ihtiyacın olduğunda Bea'ye göz kulak oldun. Okuldaki çocuklar hakkında ona tavsiyelerde bulundun. Evet, bana anlattı. Ona hiçbir sorunu olmadığını hissettirdin. Kendini iyi hissetmesini sağladın Jordan, ve bu bile seni benim için bir tanrıça yapıyor, çünkü çocuğum benim tüm dünyam.”

Elleri saçlarımın arasında. Bu ne zaman oldu? Kulaklarımda nabzımı duyabiliyorum, parmaklarının yüzümü hafifçe kavradığını hissedebiliyorum.

"Annen senin gibi bir kadın olduğun için gurur duyardı, Jordan. Onu tanı mıyordum ama bunu biliyorum. Herhangi bir anne baba gurur duyardı."

Gözlerime bakıyor.

“Hayır, yeterince iyi olmadığını düşünmüyorum. Bence tanıdığım en iyi insansın. Seni seçenек olarak görmememin sebebi patronun olmam. Örnek olmaya çalışıyorum ve benden on yaş küçük, benim için çalışan bir kadınla ilişki yaşarsam bu nasıl görünecek ki? Bu senin spor kariyerine ne yapacak?”

Ağzımı açıyorum ama o başını sallıyor.

“Eğer takımda çalışmanın geçici olduğunu söylüyorsan Jordan, ben—” Derin bir nefes vererek sözünü kesti. “Şu anda bunu duymak istemiyorum. Senden ne istediğimi biliyor musun? Takımda çalışmanı istiyorum. Sadece playoffların sonuna kadar değil. Sonsuza dek. Çünkü bence ait olduğun yer burası.”

“Ben—”

"Benimle tartışma," diye yalvarıyor, gözleri adeta yalvarırcasına. "Sadece iltifatın için teşekkür et."

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce ve o da memnuniyetle içini çekiyor.

Parmakları saçlarımın arkasına dolanıyor ve ağzıma bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Parmakları saçlarımda gezinirken, tüylerim diken diken oldu; boynumdan aşağıya, omurgama kadar indi.

"Bilmiyorum."

“Bana az önce söyledin—”

"Biliyorum."

“Yapamayız.”

“Biliyorum, yapamayız.” Başını tekrar salladı, yarı öfkeli yarı hayranlıkla bakıyordu. “Beni böyle çıldırtmaya iten şeyin ne olduğunu

bilmiyorum.”

Aramızdaki mesafe kayboluyor ve dudaklarıma hafif, sıcak bir öpücük konduruyor; neredeyse bir dokunuş kadar hafif ama dudaklarımdaki her sinir ucunu harekete geçiriyor. Ellerim göğsüne gidiyor ve takım elbisesinin üzerinden bile kalbinin sert kaslara çarptığını hissedebiliyorum. Sakalı çenemi gıdıklıyor, kokusu beni sarıyor, düşüncelerimi bulanıklaştırıyor ve ben sadece—rahatlıyorum.

Bedenimin her parçası ona doğru kayıyor, sanki ihtiyacım olan şey buymuş gibi. Sanki eksikliğini hissettiğim şey buymuş gibi.

Gözlerim açılıyor, onunki de açılıyor, şaşkınlık, kafa karışıklığı ve hayretle kısılmış göz kapakları. Birbirimize bakıyoruz, gözlerinde bir soru var.

Bana karşı çok dikkatli. Sanki önemli ve özel biriymişim gibi. Değer verilmesi gereken bir şeymişim gibi.

Başımı salladım ve o, bu sefer daha hızlı ve daha sert bir şekilde ağzını tekrar indirdi. Başımı geriye doğru eğdi, ağzımı kendi ağzıyla açmaya çalıştı ve ben de izin verdim. Dilimin üzerinde kaymasına izin verdim, o çaresiz, aç bir şekilde ağzımın içine inlemesine izin verdim ve kapıya yaslanana kadar beni geri götürmesine izin verdim.

İşte Tate Ward sonunda istediğini aldığında böyle oluyor. Çıldırınca böyle davranıyor.

"İsa Mesih," diye mırıldanıyor, beni daha sert öperken. Benden daha fazlasını alırken.

"Ne yapıyoruz biz?" diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Bilmiyorum." Nefes nefese geri çekildi ve çözemediği bir sorunmuş gibi ağzıma baktı. "Ara sıra kendim için bir şeyler almam gerektiğini söylemiştin."

Başımı salladım, kalbim gümbür gümbür atıyordu, gözlerine baktım, parmaklarımı ensesinden saçlarına doğru gezdirdim. Göz kapakları kapandığında ve iç çektiğinde, göğsümde bir kibrit çakmış gibi hissettim.

"Tate, ihtiyacın olan bu mu?"

Yalnız mısın, Tate?

Öyle düşünüyorum, ama bu gibi anlar beni bu konuda daha az emin hissetmeme neden oluyor.

Gözleri karanlık ve odaklanmamış bir şekilde gözlerime dikildi ve başını salladı. Sonraki öpücüğü kimin başlatacağını bilmiyorum, o mu ben

mi? Eli enseme tutuyor, dudaklarımı kendi dudaklarına doğru çekiyor ama ben isteyerek gidiyorum. Göğsünden bir inilti yankılandı.

İşte istediğim tepki buydu. O kadar kontrollü, o kadar sorumluluk sahibi, o kadar iyi ki, yine de ağzımı sanki bunu sonsuza dek istemiş gibi sahipleniyor. Sanki bana karşı çaresizmiş gibi. Sanki kontrolünü kaybetmiş ve kendini tutamıyor ve sonunda istediğini alıyor.

Ona gereken şey.

"Çok mükemmelsin," diye mırıldanıyor, boynuma sıcak, emici öpücükler kondururken ve içimden geçen keskin hisler karşısında nutkum tutuluyor.

Demek öpüşmek buymuş. Sanki kaybolacakmışım gibi saçlarımı hâlâ sıkıca tutuyor, diğer eli kalçamda, uyluğumda, sırtımda geziniyor, sanki daha çok nereye dokunmak istediğine karar veremiyor. Her şeyi alıyor, beni adeta yutuyor ve ben de onu teşvik ediyorum, boynumu ona veriyorum ki dişlerini boynumun dibindeki hassas bölgeye sürtsün, daha derin inlemelerini duyabilmek için saçlarını hafifçe çekiştiriyorum.

Tate'in işitsel zevki artık bir bağımlılık haline geldi. O sesler mi? Ömrümün sonuna kadar onları duyacağım.

O beni yutarken karnımın alt kısmında bir ağrı oluşuyor. Tahrik beni ele geçiriyor, meme uçlarım sertleşiyor, göğüslerim ağırlaşıyor ve dokunma eksikliği çekiyor, bu da beni ona doğru kıvrılmaya itiyor.

Nefesim kesiliyor. Karnıma sertçe bastırıyor ve çok büyük. Özgüven veren bir büyüklük. Şaşırmamalıydım ama iç çamaşırım ıslak ve bu anın hızla değiştiğini hayal ediyorum. Beni odama doğru ittiğini ve yatağa düştüğümüzü hayal ediyorum. Kalın uzunluğunun üzerine çökmeyi, ya da denemeyi hayal ediyorum, çünkü benim için uzun zaman oldu ve ona alışmak biraz zaman alacak, biraz acıtacak ve bu beni daha da çok tahrik ediyor olması endişe verici mi?

Koridorun sonundaki asansörün kapısı açılıyor ve Tate'in üzerine adeta bir kova soğuk su dökülüyor. Hemen geriye çekiliyor, sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerini kırıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Bunu yapmamalıydık. Çok üzgünüm."

Yüzündeki pişmanlık ifadesi—Yapamam.

"Hey." Geriye doğru adım atıp, üzerime doğru yükselerek, sanki bu çok ama çok önemliymiş gibi gözlerimin içine baktı. "Bu seni reddetmek anlamına gelmiyor Jordan. Takımda kalman konusunda söylediklerimin arkasındayım." Çenesi sanki yanağının içini ısıırıyormuş gibi kasıldı, derin

ve sakinleştirici bir nefes aldı. “Seni istiyorum, ama seni takımında daha çok istiyorum. Bu kadar bencil olamam.” Elimi eliyle kapattı, anahtar kartımı kilide okuttu ve kapıyı açtı, beni içeri iterken elini belimin altına koydu.

Kapı arkamdan kapanıyor ve uzaklaşırken ayak seslerinin koridorda yankılanmasını duymadan önce derin bir iç çekişini dinliyorum.

BÖLÜM 57

TATE

"Jordan'ı da davet etmeliyiz," diyor Bea, ertesi hafta sonu akşam yemeği için tabakları masaya koyarken. "Pizza sever."

Mutfak penceresinden misafirhaneye göz attım. Şiddetli yağmur yağıyor ama ışıkların açık olduğunu görebiliyorum. Kendi mutfağında, tezgahın başında, dizüstü bilgisayarında çalışıyor. Çalışıyor mu acaba?

Bir anda ev karanlığa büründü ve sessizleşti. Birkaç dakika sonra yedek güç devreye girdi, mutfak ve oturma odasındaki ışıklar programladığım gibi kısıldı.

"Ooooh." Bea sıırttı. "Elektrik kesintisi."

Gülerek "En sevdiğin." dedim.

"Şimdi Jordan'ı bulmanız gerekiyor."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum ama aynı zamanda gülümsüyorum da.

"Onun iyi olduğundan emin olmalısın. Hiçbir şeyden haberi yok." Yüz ifadesi yumuşuyor ve göğsümde o kıvranan, şefkatli hissi yaşıyorum. "Ya yalnızsa?"

Hem heyecanlıyım hem de korkuyorum. Öptüğüm Jordan. Aklımdan çıkaramadığım Jordan.

Bir haftadır benden kaçan Jordan. Toplantılara katılıyor, antrenmanlarda orada oluyor ve maçlar sırasında perde arkasında izliyor ve strateji geliştiriyor, ama şakalaşmıyoruz. Dalga geçmiyoruz. Bana o küçük, gizli gülümsemesini göstermiyor.

Onu özlüyorum. Tam karşımda duruyor ama onu özlüyorum.

O pembe dantelli külotları saklamalıydım. Her gece, yatağında geç saatlerde, onları düşünüyorum. Onları giydiği, benim de onları üzerinden çıkardığım görüntüsüyle mastürbasyon yapıyorum. Yapmamalıydım.

Bunların hiçbirini yapmamalıydım; onunla kucaklaşmak için onu teşvik etmek, sadece ikimiz için akşam yemeğine çıkmak, onu öpmek, onu düşünmek...

Geceleri yıldızlara bakıp, hangi takımyıldız olacağını düşünüyordu.

Ama karanlıkta yapayalnız ve muhtemelen üşüyor. Bu hiç de iyi değil.

"Tamam. Gidip onu getireceğim."

Arka kapıdan yağmurluğumu ve büyük bir şemsiyeyi alıp konukevine doğru yöneldim. İçeride bir ışık hareket ediyordu. Muhtemelen telefonunun el feneriydi.

Ön kapıyı çaldım ve içeriden bir çığlık ve bir çarpma sesi duydum.

"Jordan mı?" diye sesleniyorum.

"Bir saniye." Bir an sonra kapı açılıyor. Her zamanki gibi çok güzel görünüyor, kakülleri hafifçe gözlerinin önüne düşmüş ve saçları omuzlarına dökülmüş. Üzerinde, daha önce giydiği iş pantolonlarından veya kot pantolonlardan çok daha dar duran siyah tayt var. İnce, omuzları açık tişörtünde ise eski, çizim defteri tarzında bir tilki resmi bulunuyor.

"Ne?" diye sordu garip bir bakışla ve ben de onun tişörtüne gülümsediğimi fark ettim.

"Hiçbir şey." Kendimi toparlıyorum. Birlikte olmamam gereken kadına, gece gökyüzüne baktığımda onu düşündüğümü nasıl söyleyeceğim?

Tam bir şey söyleyecekken gözleri arkamdaki eve takıldı. "Neden sende elektrik var da bende yok? Jeneratörün mü var?"

"Evim akıllı şebekeye bağlı. Garajdaki elektrikli araçtan güç çekiyoruz. Elektrik geri geldiğinde, araç tekrar şarj olmaya başlayacak."

"Aa, harika." Etkilenmiş görünüyor ve hissettiğim gurur patlaması yüzünden kendimi acınası hissediyorum.

"Bea ısrarla gelip seni almamı istedi. Elektriğin ne zaman geleceğini bilmiyoruz." Bölgemizde fırtınalar sırasında elektrik hatlarının üzerine düşen çok sayıda büyük, yaşlı ağaç var. Bazen elektrik hemen geliyor, bazen de bir gece sürüyor. "Pizzamız var."

Yalnızlık kısmından bahsetmiyorum. Onun bir cevap bulmak için çırpınmasını görmek istemiyorum. Bu benim kalbimi paramparça ederdi. Sahip olduğum tüm kontrolü de yok ederdi.

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Pizza, ha?"

"Ananaslı jalapeno. Nazikçe rica ederseniz, muhtemelen paylaşmaya ikna olabilirim."

Burunundan bir ses çıkardı ama neyse ki, ayaklarını kapının yanındaki ayakkabılarına soktu.

Arkasındaki bir şey dikkatimi çekiyor—buzdolabına asılmış bir çizim. İki figür, biri büyük diğeri küçük. Büyük olanın koyu saçları ve kahkülleri var. Aralarında plak çalar gibi bir şey duruyor ve müzik notaları havayı dolduruyor.

"Bunu Bea mı çizdi?"

Ona şöyle bir göz attı. "Ah. Evet."

Ve onu Jordan'a verdi. O sıcak, nabız gibi atan his, görmezden gelmeye çalıştığım o his, içimde yankılanıyor.

Omuzunun üzerinden arkasına doğru bir bakış attı. "Geliyor musunuz yoksa kalıyor musunuz?" diye sordu pansiyona doğru.

Bir an sonra ayaklarımın dibinde siyah bir tüy yumağı belirliyor ve onu kucağıma alıyorum. "Nereye gittiğini merak ediyordum." Normalde evdeyken Bea'nın yanından hiç ayrılmıyor.

Phoebe başını bana doğru yaklaştırdı ve Jordan gözlerini devirdi.

"Sadece yağmurda dışarı çıkmaktan korktuğu için burada. Fırtına başlar başlamaz yatağın altına saklandı. Umurumda değil gerçi." Islanmasın diye ceketimin içine soktuğum kediye gözlerini kısarak bakıyor.

"Hayır, haklısın. Kesinlikle umursamıyormuş gibi konuşuyorsun."

Getirdiğim şemsiyeyi alıp beni eve kadar takip etti. Kapıda, kedi yere atladı ve ben paltomdaki yağmuru silerken bana beklentili bir bakış attı.

"Ne biçim bir tavır," diye mırıldandı Jordan.

"Size birini hatırlatıyor mu?"

Bana dik dik baktı. "Hayır."

"Evet." Gülümsememi bastırıyorum. "Ben de."

Bu, özlediğim, kesinlikle katılmamam gereken o alaycı tavır. Yine, dudaklarının arasına girerken çıkardığı o tatlı sesleri düşünüyorum. Yatakta da böyle mi ses çıkarırdı? Gözleri donuk ve ağırlaşmış, yüzü kızarmıştı, orgazmdan sonra da böyle mi görünürdü? Benim için nasıl eğildiğini, dokunuşumun altında nasıl eridiğini, beni iyice öpmeme ve istediğimi almamı nasıl sağladığını... Sürekli aklımda.

Kapıyı açtım ve Bea neredeyse Jordan'ı devirecekti.

"Buradasın!" diye bağırdı, kollarını Jordan'ın etrafına sararak.

Jordan gözlerini kırptırıyor, kolları yanlarında, Bea onu sıkıca kucaklarken bana şaşkın bir bakış atıyor. Ben de gülümsüyorum ve sırlıslıkla ıslak parkamı paspasın üzerine asıyorum.

“Merhaba, kedicik.” Bea, Phoebe'yi kucağına alıp başından öptü. “Pizza ister misin?” diye sordu Jordan'a, onu eve götürürken. “Senin sevdiğin ananaslı jalapeno pizzayı aldık. Ayrıca, plak çaların hala burada. Müzik dinleyebiliriz diye düşünüyordum? Babam, sen yokken onunla oynamamam gerektiğini, bozulabileceğini söyledi, bu yüzden çok istememe rağmen dokunmadım. Belki de sana gitar çalabilirim. Çok iyi değilim, daha yeni öğreniyorum.”

Jordan hafifçe ve memnuniyetle gülümsedi. "Neler çalabileceğini görmek isterim ve ben burada olmadığım zamanlarda müzik dinleyebilmen için plak çaları nasıl kullanacağını da gösterebilirim."

Bea'nın gözleri aydınlandı. "Gerçekten mi? Bana mı güveniyorsun?"

Jordan başını salladı. "Sana güveniyorum."

Ben Jordan'a bir tabak hazırlarken Bea ve Jordan plakları karıştırıyorlar.

Bea bir albüm seçiyor, Jordan ona pikaba nasıl yerleştireceğini gösteriyor ve bir an sonra müzik oturma odasını dolduruyor. Koltuğa oturup ellerimi başımın arkasına koyuyorum ve önümdeki manzaraya gülümsüyorum. Loş ışıklar, çatıya yağan yağmur, şöminede çıtırdayan ateş. Bea kediye okşuyor ve Jordan'ın kulağını çınlatıyor, Jordan ise güzel yüzünde hafif bir gülümsemeyle yerde oturmuş, daha önce hiç görmediğim kadar rahat bir şekilde dinliyor.

Bea, "Dün gece evine gittiğimde ona Fleetwood Mac'ten bahsettim," diyor.

"Yeni bir arkadaş mı?"

Bea'nın pek fazla arkadaşı yok, bunu bir keresinde Jordan'a itiraf etmiştim. Onun için endişeleniyorum.

“Evet.” Bea başını salladı. “O da gitar dersi alıyor. Bana söylediğin şeyi yaptım. Öğle yemeklerinde birlikte şarkı çalmaya çalışıyoruz. Pek iyi değiliz.” Jordan'a utangaç bir gülümseme verdi. “Ama eğlenceli.”

Jordan boğazından tiz, komik bir ses çıkardı, sanki o kadar mutluydu ki ne yapacağını bilemiyordu. Gözleri parıldayan ve şaşkın bir şekilde gözlerime dikildi. "Senin için çok sevindim, Bee."

Kalbim birden, keskin bir şekilde sıkıştı. Jordan kızıma Bee adını verdi. Bunu çok seviyorum. Hem de çok, aşırı derecede seviyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diye ekliyor Jordan ve ben sözlerimi bitiriyorum; göğüs kafesimin arkasında bir baskı oluşurken, gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, Bea ıslıl ıslıl parlıyor, Jordan ise ona küçük, tereddütlü bir gülümseme veriyor.

"Elektrikler kesilmeden önce bu gece ne yapıyordun?" diye soruyor Bea.

"Sadece biraz iş."

"Geçen gece bu yüzden mi burada kaldınız?" diye soruyor Bea ve Jordan'la ben donup kalıyoruz. "Çalışmak için mi?"

Televizyon izlerken birlikte uyuyakaldığımız zamanlar.

"Bunu nasıl öğrendin Bea?" diye soruyorum, ses tonumu rahat tutarak; Jordan ise yerin dibine geçmek istiyormuş gibi bakıyor.

"Ring uygulamasında gördüm."

Doğru. Unutmuşum. "Bea, aramızdaki vahşi yaşamı takip etmeyi sevdiği için arka tarafa hareket sensörlü bir kamera yerleştirdim," diye anlatıyorum Jordan'a.

"Bu sayede pumalardan haberdar oldum," diye ekliyor Bea. İkimize de bakıp kaşlarını çatıyor. "Sır saklamamıza izin verilmiyor."

Başımı salladım. "Evet. Kural bu. Sır yok."

"Birlikte vakit geçiriyorduk ve ben uyuyakaldım," diyor Jordan hızla.

Holly buna bayılacak. Çok mutlu olacak. O konuşmayı şimdiden düşünmekten korkuyorum.

Bea, bunun mantıklı olduğunu ima edercesine başını salladı. "Sarıldınız mı?"

Jordan boğuk bir ses çıkarır. "Ne?"

"Annem ve Jeff kanepede sarılıp yatıyorlar ve annem onun kucağında uyuyakalıyor. Bazen de babam yatmadan önce bana sarılıyor ve çok güzel kokuyor."

"Evet, Bea." Jordan'a bakmıyorum çünkü bakarsam gülmeye başlarım. "Sarıldık."

"Sence de güzel kokmuyor mu?" diye soruyor Bea, Jordan'a ve yüzüm gülmekten acıyor.

"Şey." Jordan bana bakıyor. Yüzü kızarıyor. Bayılıyorum buna. "Evet. Güzel kokuyor."

Bea memnuniyetle başını salladı ve ayağa kalktı. "Gitarımı almaya gidiyorum."

Jordan, duyma mesafesinden çıkar çıkmaz "Senden nefret ediyorum" diye mırıldandı, ben ise aptal gibi sırtıyordum.

BÖLÜM 58

ÜRDÜN

Bea'nın yatma vakti geldiğinde, benim de onlarla birlikte yukarı çıkmam konusunda ısrar ediyor. Tate onun alnına bir öpücük kondururken ben yatak odasının kapısında oyalanıyorum ve Bea gözlerini bana ve ona dikip duruyor.

"Elektrikler gelene kadar onun eve gitmesine izin vermeyeceksiniz, değil mi?"

Yüz ifadesini göremiyorum ama başını sallamadan önce duraksıyor. "Elektrikler gelene kadar onun eve gitmesine izin vermeyeceğim."

"İyi geceler, Jordan," diyor Bea.

"İyi geceler." Ona hafifçe gülümsedim.

Tate başucu lambasını söndürüyor ve arkamızdan yatak odasının kapısını kapatıyor.

Merdivenlerden inerken alçak sesle, "Bu akşam için teşekkürler," dedi. "Biliyorum, muhtemelen yapmayı tercih edeceğin uzun bir liste vardır."

"Yok öyle bir şey," diyorum kendimi tutamadan, ama bu doğru. "Bea'yı seviyorum. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Çok eğlenceli biri."

Kendi kendine gülümsedi. "Evet. Öyle."

Aşağı katta, koltuğa yaslanıp ellerini başının arkasına koyarak pazularını ön plana çıkarıyor. "Eğer müzik çalmaya devam etmek istiyorsanız, birkaç şarkı için daha gücümüzün yeteceğini düşünüyorum."

"Ya da film izleyebiliriz." Masum bir ifade takınıyorum. "Yeni bir film çıktı, sanırım hoşuna gidebilir."

Bana ifadesiz bir bakış attı ama gözleri parıldıyordu. "Katili mi yoksa hayaleti mi var?"

"İkisi de değil." Bir an bekliyorum. "Bu, içine cin girmiş bir oyuncak bebek."

Yüzüme bir yastık fırlıyor ve ben gülüyorum. Öpüştüğümüzden beri her şey tuhaf. Gözlerimiz her karşılaştığında bunu düşünüyorum. Dudaklarının nasıl hissettirdiğini, sanki tam da ihtiyacı olan şeymişim gibi beni nasıl öptüğünü düşünüyorum. Nasıl dağıldığını, bencil olup her şeyi kendine aldığını düşünüyorum.

O kısmı çok düşünüyorum.

"Ürdün?"

Gerçekliğe geri dönüyorum. Ne yazık ki artık kesinlikle öpüşmeyeceğimiz bir gerçekliğe. "Mmm?"

"Üşüyor musun?" diye sordu, ben de kollarımı yanlarımda kavuşturmuş bir şekilde ona bakıyordum. Cevap veremeden yukarı kata çıktı, bir kazakla geri döndü ve bana uzattı.

Bu, eskimiş ve sevilmiş hissi veren, yumuşak lacivert bir bisiklet yaka sweatshirt. Arkasında, Storm logosunun etrafında, solmuş harflerle "Vancouver Storm Training Camp 2006" yazısı bulunuyor.

"Giy şunu," diyor sert bir tonla, kaşlarını kaldırarak. Başımın üzerinden geçirdiğimde, onun kokusu beni sarıyor. Bütün hafta görmezden gelmeye çalıştığım aynı koku, çünkü bana saçlarımdaki ellerini ve zevkten inlemesini hatırlatıyor.

"Teşekkürler." Başka bir plak yerleştirip yerime dönerken gözlerine bakmıyorum. Şarkılar arasında, dışarıdan gelen yağmurun hafif gıcırtısını duyabiliyoruz.

Kaslı kolları dikkatimi dağıtırken beni inceliyor. "Şurada bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Evet, söylemek istiyorum. Sana dokunmak istiyorum. Kucağına oturup parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek ve nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. Seni öpmek ve tadının nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum. Belki senden yine o inlemelerden birini koparabilirim.

Bunun yerine başımı sallıyorum. Gözleri, kapüşonlu kazağımın üzerinde geziniyor ve dikkatini üzerime yoğunlaştırdığı için kafa derim karıncalanıyor. Geniş göğsü, acı çekiyormuş gibi derin bir nefes alıp verirken inip kalkıyor.

"Geri istiyor musun?" diye soruyorum, çıkarmaya başlarken.

"Hayır." Bu kelime ağzından hızla döküldü ve gülerek elini saçlarının arasından geçirdi. "Hayır, sana bu kıyafet çok yakışıyor."

Karnımda bir şeyler kıpır kıpır ediyor. Kelebekler uçuşuyor. Otuz yaşındayım ve bunu ilk kez hissediyorum. Bakışlarımız arasında

elektriklenme oluyor ve derin bir nefes almakta zorlanıyorum. Tanrım, ne kadar yakışıklı!

Yine o heyecan, o tatlı, hafiflik ve heyecan duygusu göğsümde tekrar tekrar beliriyor; bana o komik gülümsemeyle baktığında, sanki çok sevimliymişim gibi. Sanki gerçekten benden hoşlanıyormuş gibi. Kalbim sinir bozucu bir şekilde sızlıyor.

Beni inceliyor. "Çok güzelsin."

Kalp atışlarım boğazıma kadar fırladı. Bu sözleri daha önce de duymuştum ve her zaman çok boş, çok anlamsız gelmişlerdi, ama Tate gibi birinden mi? Belli ki benden hoşlanmak istemeyen birinden mi?

Bu sözler içimi ısıtıyor.

"Tate." Yere bakıyorum. Ona bakarsam aptalca bir şey yapacağım.

"Benden kaçıyorsun."

"Haklıydın." Gözlerine bakmaya kendimi zorluyorum. "Takımda kalmamla ilgili söylediklerin doğru. Bunu düşünüyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece hafifçe kaşlarını çatarak beni izliyor.

"Şey, eee..." Saçlarımı elimle düzelttim. "Eğer kupayı kazanırsak takımı sana verecektim. Hâlâ da vereceğim."

Gözleri endişeyle doldu. "Neden?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Ben bir hokey takımıyla ne yapacağım ki?"

"Yönet bunu," diyor, sanki çok açık bir şeymiş gibi. "Onun sorumluluğunu al ve yönet, tıpkı Grace Madueke'nin yaptığı gibi."

"O ben değilim." Başımı salladım, ellerimi şakaklarıma bastırdım. "Bu iş için en uygun kişi sensin."

Öne eğildi. "Jordan. Sadece birkaç ayda ne kadar çok şey öğrendiğine bak. Bir yılda neler yapabileceğini düşün. Beş yılda. Ve ben buradayım. Ne ihtiyacın olursa olsun, her adımda yanında olacağım."

İşte yine geliyor, düştüğümde beni yakalayacak yumuşak yastık gibi. Ona güvenmek çok kolay. Çok istikrarlı, sorumluluk sahibi ve iyi biri.

Bütün bunlar bitseydi, bir daha birbirimizi görmeseydik, yıkılırdım. Takımdan ayrılma fikri zaten yeterince yıkıcı. Artık strateji konuşmak yok. Artık ona gelecek vaat eden oyuncuları hevesle göstermek yok. Artık onun şut atma gösterisini izlemek ya da ona getirdiğim sabah kahvesinden bir yudum aldığında boğazındaki zevki duymak yok.

"Takımın sahibi olmak istemiyorum," diyorum kesin bir dille. "Bu senin işin. Ama eğer kalmaya karar verirsem," alt dudağımı ısırıyorum, göğsümde

bir kırılğanlık kıpırtısı beliriyor, “sence şöyle bir şey olur mu...?” Sözleri tamamlayamadan, yarım kalıyorum.

Bundan nefret ediyorum. İçgüdülerim bana kendimi başarısızlığa ve reddedilmeye hazırlamayı bırakmamı söylüyor.

“Senin için bir yer var mı?” diye soruyor Tate. “Evet, Jordan. İster yönetimde çalışmak iste, ister maçlar sırasında içki servisi yapmak iste, Storm'da senin için her zaman bir yer olacak. Her zaman hoş geldin.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi. Playofflardan sonra ne yapacağımı bilmiyorum ama seçeneklerimin olduğunu bilmek rahatlatıcı.

"Tamam mı?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Tamam aşkım."

“Güzel.” Aramızda rahatlatıcı bir sessizlik hüküm sürüyor. “Öpüşme hakkında konuşabilir miyiz?”

"Normal insanlar gibi, sanki hiç yaşanmamış gibi davranamaz mıyız?"

Gülüyor.

"Neden bu kadar yoğunsun?" diye soruyorum gözlerim hâlâ kapalı ama gülümsüyorum ve onun da gülümsediğini hissediyorum. Bunu havada hissedebiliyorum.

"Lütfen gözlerinizi açabilir misiniz?"

Derin bir nefes alıp dediğini yapıyorum, yakışıklı yüzündeki sevgi dolu, eğlenmiş ifadeyi görünce midem alt üst oluyor ve gözlerine bakıyorum.

"Güzel bir öpüşmeydi," diyor ve Tanrım, loş ışık ve ateşin parıltısı onu nasıl daha da çekici gösteriyor? "Öyle değil miydi?"

Başımı hafifçe ve tereddütle salladım.

“Çok güzel bir öpücük.”

Şimdiye kadar yediğim en iyisi.

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Sonrasında düşündüm. Çok düşünüyorum."

Ne yaparken? Duşta mı? Yatağında mı?

"Ben de," diye itiraf ettim, nabzım hızlanmaya başlamıştı.

Yüzü kederli bir ifadeye büründü ve sert, ağır bir nefes vererek büyük eliyle saçlarını karıştırdı. "Bu benim için zor. Bencil olmak. Ama duramıyorum." Beni inceledi, gözleri tişörtünün içindeki bedenimi, bacaklarımı, saçlarımı ve ağzımı tararken çenesi kasıldı. "Buraya gel, Jordan."

BÖLÜM 59

ÜRDÜN

Tate'in gözlerindeki çaresiz, hayal kırıklığı dolu bakış mı yoksa sesindeki alçak ton mu bilmiyorum ama üzerine oturmuş, dizlerimi kalçalarının iki yanına yerleştirmiştım. Elleri belime geldi, gözleri beni sanki gerçek değilmişim gibi, her an yok olacaktım gibi süzdü ve ben de parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım.

“Senden asla bıkmıyorum.” Gözlerime bakıyor. “Ne kadar çok şey elde edersem edeyim, daha fazlasını istiyorum. Neler oluyor anlamıyorum.”

Kucağında, ona daha da yaklaşmak için kıpırdanıyorum, kendimi ona daha çok bastırıyorum ve hissettiğim anda ağzım bir O şeklini alıyor—sert. Kalın. Büyük. Heyecanlar tüm vücudumu sarıyor, bacaklarımın arasında bir gerginlik hissediyorum ve o alçak, çaresiz bir ses çıkarıyor.

Elimle ağzını kapatıyorum. “Şşş.”

Başını salladı. Ne manzara ama! Tate Ward, elimi ağzının üzerine, diken diken olmuş sakalının üzerine bastırmış, ona sessiz olmasını söylüyordu.

Elim çekildiğinde ve bir eli kalçalarımın doğru kayıp kavradığında, “Jordan,” diye mırıldandı. “Senin her şeyin sadece...” Sözüünü yarıda kesip beni sertçe öptü, diğer eli hâlâ saçlarımda sıkıca duruyordu. Tamamen kontrolü ele almıştı.

İşte istediğim bu. Öpüştüğümüzden beri, hayır, daha öncesinden beri, belki de yıllar öncesinden beri aklımda olan şey bu. Onun sinirlerini bozup patlamasını ummak.

Sinirleri bozuluyor ve bu çok hoş. İsteddiğini alıyor, sabırlı ve bilge görünümünü bir kenara bırakıp bencil davranıyor.

Kanım şehvetle dolup taşıyor ve kalçalarımı onun ereksiyonuna doğru ileri doğru sallıyorum. Kalın çıkıntısı tam da istediğim noktaya geliyor ve omurgamda kıvılcımlar saçılırken geriye doğru kıvrılıyorum. Ağzımdan

umutsuz, utanç verici bir ses çıkıyor ama umurumda değil. Bedenim onunkini özleyiyor, zihnim dönüyor ve kanım hızla akıyor, daha fazlasını istiyor.

"Şaşırdığını söyleme sakın," diye mırıldandı alt dudağımı dişlerinin arasına almadan önce.

"Öyleyim. Sen her zaman çok—" Sözüm kesiliyor, çünkü dudaklarımı bir kez daha sert ve talepkar bir öpücük için yakalıyor. "Saygıdeğersin."

O hafifçe gülüyor ama ben kalçalarımı öne doğru sallayıp o noktaya tekrar bastırıyorum ve aman Tanrım, mükemmel. Tam da ihtiyacım olduğunu bilmediğim şey. Tüm hayatım boyunca özlediğim şey.

Tate Ward beni mahvedecek. Hiçbir şey bunun kadar iyi olmayacak, işte burada, onun kucağında sevişmek.

Başı kanepeye yaslanmış, gözleri kapalı, dudakları aralık, nefesi kesik kesik. Kalçaları benimkilerle buluşmak için yükseliyor. Tanrım, keşke onu çekip dokunabilseydim. Onu görebilseydim ve tadabilseydim. Ama bunu durduramıyorum. Kalçamdaki acı veren kavrayışından ve yüzündeki ıstıraplı ifadeden anladığım kadarıyla, bana izin vermeyecek.

Başını hızla kaldırdı, gözleri dehşet içinde açıldı, keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım. Yavaşlamalıyız."

Kollarını sıkıca sarıyor ve ben havada, sırt üstü dönmüş haldeyim; Tate beni kanepeye indiriyor ve açık bacaklarımın arasına yerleşiyor. Tekrar bana sürtünüyor ve Tanrım, çok güzel. Çok güzel. Gözleri şehvetle bulutlanıyor, gözlerimi arıyor.

"Yaklaştın mı?" Dürüst olup olmayacağımı beklemeden, biliyor. Gerçeğin ona fiziksel acı verdiğini hissedencesine yüzünü buruşturuyor ve yemin ederim ki bana karşı nabzını hissediyorum. "Yaklaştın. Kahretsin, Jordan. Böyle de boşalabilirsin, değil mi?"

İçimde bir sıcaklık yükseliyor, omurgamın dibinde bir basınç düğümü oluşuyor ve gözlerim kapanıyor.

Eli tekrar saçlarıma gitti ve dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına çekti. Beni daha derin öptü, dilimi öyle bir emdi ki aklımdaki tüm düşünceler silindi, bir yandan da kendini tekrar bana sürttü.

Onun geri dönüşü olmayan noktayı geçtiği anı hissediyorum. Kendini durduramadığı anı. Tutunduğu son kontrol kırıntısı da buharlaşıyor ve kolları beni o kadar sıkı sarıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Kahretsin," diyor kısık ve hırıltılı bir sesle, yüzünde hem zevk hem de şaşkınlık karışımı bir ifadeyle.

Beni oyuncağıymış gibi, benimle oynamak, benimle sevişmek için sıkıca kendine bastırıyor, üzerime doğru kıvranıyor. Bunun sonucunda vücudum ağrıyacak ve moraracak, ama bu cennet gibi. Tate'in aklını kaybetmesini, başını boynuma gömüp titreyerek ismimi inlemesini izlemek, uyuşturucu gibi bir şey.

Onun tahliyesini izlemek, kendi tahliyemden daha iyi.

"Kahretsin," diye inledi, penisi hâlâ pantolonunun içinde sıkışmış halde bana sürtünüyordu. "Aman Tanrım, Jordan."

Beni bırakmıyor, sanki benimmişim gibi boynuma sertçe nefes veriyor. İtiraf ediyorum, onun ihtiyacı olan kişi olmaktan hoşlanıyorum. Onu sınırın ötesine iten kişi olmaktan hoşlanıyorum.

Nefes nefese kalmış bir halde, şaşkın ve kafası karışmış gibi gözlerini kırıpıştırarak geri çekilip gözlerimi inceledi.

Işıklar tekrar yanıyor, parlak ve rahatsız edici. Mutfaktaki aletler tekrar vızıldamaya başlıyor. Başka bir odada bir şey bip sesi çıkarıyor.

Gerçeklik beni altüst etti. Aman Tanrım. Ben ne yapıyorum?

Bea. Üst katta. Uyuyor. Ya bizi görseydi? Tate'in bunun bir daha olmayacağını, hiçbir şey olmadığımızı açıklaması ne kadar kafa karıştırıcı olurdu?

Hayal kurmama bile izin vermiyorum. Birlikte olduğumuzu hayal etmeme izin vermiyorum. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez ve Tate gibi biri asla, asla beni seçmez. Gerçekten de asla.

Bu son seferdi diye boğazımda bir burukluk hissediyorum. Yeterli değildi.

Ama öyle olmak zorunda.

Bir anda altından kurtuldum, kollarımı kendime dolamış, onun aptal sweatshirt'ünü üzerimde ayakta duruyordum. İç çamaşırım ıslaktı, kalbim hala gümbür gümbür atıyordu ve buradaki tüm havayı tüketmiş olmalıyız çünkü tam nefes alamıyordum.

"Jordan." Bana doğru bir adım atıyor ve sanki aynı kutuplu mıknatıslarmışız gibi ben de geri çekiliyorum.

Bu onun içindeki bir şeyi öldürüyor. Gözlerinde görüyorum, o derin hayal kırıklığını.

"Elektrikler geri geldi," diyorum, sanki bir dahiymişim gibi anlamsızca el kol hareketleri yaparak. "Eve gitmeliyim. Teşekkürler—" Zaten kapıdayım, ayaklarımı ayakkabılarıma sokuyorum. "Evet. Hoşça kalın."

"Jordan, bekle," diyor tekrar, ama ben kapıyı arkamdan kapatıyorum.

BÖLÜM 60

TATE

Toronto'daki restoranda, Luca Walker'ın yüklü hesaplı yemeğini yerken Miller'a, "Colworth gayet iyi uyum sağlamış gibi görünüyor," diyorum.

Jordan ve ben dışında diğer katılımcılarla birlikte gerçekleşen asıl akşam yemeği.

Bu saat içinde onuncu kez aklım birkaç gece önceki elektrik kesintisine, onun evimde olması, benimle ve Bea ile vakit geçirmesinin ne kadar iyi hissettirdiğine, birlikte ne kadar tatlı olduklarına, onun yanında ne kadar rahat olduğuma gidiyor.

Fazla rahatlamıştım. Tanrı aşkına, resmen bir ergen gibi pantolonuma işedim. Hayatımda hiç böyle kontrolümü kaybetmemiştim, ama Jordan Hathaway'de bir şey var ki bende bunu yapıyor. Oradan bu kadar hızlı kaçmasına şaşmamalı.

Bu sabah ofisine bir şey gönderdim. Gördü mü? Açtı mı?

Bunu giyer miydi?

"Hazel'in durumu nasıl?" diye sordum, dikkatimi tekrar restorana çevirerek. "Ne yani, beş aylık mı hamile?"

O, odanın diğer tarafında Pippa ile birlikte.

Miller başını salladı, gözleri onun üzerindeydi, ifadesi yumuşadı. "Evet. Kendini harika hissediyor. Mide bulantısı ve sürekli yorgunluğu geçti. Ve karnındaki bebekle çok tatlı görünüyor."

Onun coşkusuna istemsizce gülümsüyorum. "Heyecanlı mısın?"

Miller sırtarak, "Elbette. Hem korkuyorum hem de heyecanlıyım." dedi.

Gülerek, "Bu normal," dedim.

"En çok bebeği görmek için heyecanlıyım. Nasıl biri olduğunu göreceğim."

"O mu?" Kaşlarım yukarı kalktı.

Miller başını salladı, gözlerinde gurur parlıyordu. "Bir erkek çocuğu."

Boğazım duygudan düğümleniyor. Erkek mi kız mı, fark etmez, Rory ve Hazel için de fark etmeyeceğini biliyorum, ama bebeğin cinsiyetini öğrendiğiniz an her şey değişiyor. Daha gerçekçi hale geliyor. Önemli bir an bu.

Rory, "Streicher bu hafta sonu bebeğin odasını boyamama yardım edecek," diyor. "Birini tutabileceğimizi biliyorum ama kendim yapmak istiyorum. Babalık görevi gibi geliyor."

Jordan içeri girince düşüncelerim durdu.

Miller hâlâ konuşuyor ama ben sadece yarım yamalak dinliyorum, gözlerim o incecik lacivert kadife elbisesi içindeki, saçları tam istediğim gibi toplanmış, şimdiye kadar gördüğüm en güzel rüya gibi görünen kadına kilitlenmiş durumda. Elbisesinin zengin, koyu kadifesinde teninin parlamasını, gözlerinin çekici renginin daha da belirginleşmesini sağlayan bir şey var. Saçlarının daha koyu bir kestane rengi gibi görünmesini sağlıyor.

Loş restoran ışığında boynunun dibinde bir şey parıltıyor ve göğsümde keskin bir gurur dalgası yükseliyor. Biraz daha dik duruyorum, omuzlarımı geriye atıyorum ve dudaklarımda memnun bir gülümseme beliriyor.

Ona aldığım kolye ona çok yakışmış.

Biraz sonra Georgia, Volkov ve Jordan da bize katıldı.

"İyi akşamlar beyler." Georgia bize gülümsüyor.

Arkasında, şık bir takım elbise giymiş kocası bize ciddi bir şekilde başıyla selam veriyor. Jordan ile göz göze geliyoruz ve o, ifadesini nötr tutarak bakışlarını kaçırıyor.

Yaptığımız yanlış. Bir kızım var ve kendini tamamen adamış olmayan bir kadınla ilişkiye giremem. Bunun ötesinde, bir dedikodu ikimizin de kariyerine zarar verebilir. Takımın imajına da zarar verebilir.

Yine de, bunu tekrar yapmak istiyorum. Çok daha ileri gitmek istiyorum. Jordan'ı yanıma çekmek, bana güvenmesini sağlamak ve onu sonsuza dek yatağında tutmak istiyorum.

Diğerleri konuşurken, dikkatleri dağılmış bir halde, "Çok güzel görünüyorsun," diyebiliyorum.

"Teşekkürler," diyor sessizce, bana bakmadan. Yanaklarında hafif bir pembelik beliriyor. "Sen de çok güzel görünüyorsun."

Bakışlarım yüzünde oyalanıyor, elmacık kemiğinin kıvrımını, dudaklarının dolgunluğunu, çenesinin alt kısmına kadar uzanan çene hattını takip ediyor.

“Bu bir öpücük izi mi?” diye soruyor Walker ve ikimiz de irkiliyoruz. Gözleri Jordan’ın boynunda ve yüzünde kocaman bir gülümseme var. Onun gruba katıldığını bile fark etmedim.

“Ne? Hayır.” Jordan’ın gözleri kocaman açıldı ve eli boynuna gitti— tam da birkaç gece önce ağzımın değdiği yere. Gözleri benimkilerle buluştu, sonra hızla bakışlarını kaçırdı.

O yakıcı, keskin gurur duygusu daha da içimi kemiriyor. Ona izimi bıraktım. Bu kadar hoşuma gitmemeliydi.

“Aman Tanrım, öyleymiş.” Walker eğilip daha yakından bakınca kız onu eliyle itti. “Bu kesinlikle bir öpücük izi, J-dawg. Harika iş.” Elini kaldırıp beşlik çaktı. “Yukarıda.”

Ağzımdan kaçan bir kahkaha öksürüğe dönüştü, bakışlarımı kaçırdım ama yüzümdeki aptal, kendini beğenmiş gülümsemeyi silemedim. Diğerlerinin onun evli olduğunu görmesinden dolayı rahatlamak yanlış mı?

"Şanslı sevgili kim?" diye soruyor Walker ve Jordan'ın yüzü, gözleri bana bakıp sonra tekrar kaçırırken, sevimli bir utanç ifadesi alıyor.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye mırıldanıp aceleyle uzaklaştı.

Gözlerim, o elbiseyle uzaklaşan kadının silüetine kilitlenmiş durumda.

Georgia bana bir bakış attı ve kolunu Walker'ın koluna dolayarak başını bara doğru eğdi. "Hadi bakalım, Çaylak. Gidip sana büyükler için bir içki alalım."

Walker ona, "Ben bir erkeğim," diyor. "Erkeklerle özel bir içki alacağım. Volkov gibi."

Volkov homurdanır.

“Tabii canım.” Georgia neşeli bir onaylama ifadesiyle başını salladı. “Sana bir erkek içkisi ısmarlayalım.”

Onu uzaklaştırırken, gözlerim Jordan'ın kaybolduğu koridora geri döndü.

Onu takip etmemeliyim. Bunun için hiçbir sebep yok.

Ama istiyorum. Yaptığım işe daha yakından bakmak istiyorum. Parmağımı üzerinde gezdirip titreyip titremeyeceğini görmek istiyorum.

"Yani," diyor Miller, benim de gülümsemek istememe neden olan o alaycı sırıtişla. "Sahte akşam yemeği fiyasko olmadı. İkiniz birliktesiniz."

“Biz birlikte değiliz.” Ama gözlerimi ondan alamıyorum ve ona olan arzum çok açık.

Volkov sabırsızca, "Neden olmasın?" diye soruyor.

Ona Jordan'ın özel hayatı hakkında dedikodu yapmanın uygunsuz olduğunu söylemeliyim.

Ama dedikodu yapmazlardı. Jordan'ı çok seviyorlar. Onu korurlardı. Medyada bununla ilgili tek bir kelime bile görmedim. Takım onu skandallardan korurdu.

Jordan'ın o küçük İtalyan lokantasında söylediklerini düşünüyorum. Benim yaşıtıların olup olmadığını sormuştu.

Volkov, Storm'da benim oyuncumdu, ama ondan önce de ligde birlikteydik. Akrandık ve şimdi birlikte çalışıyoruz. Ona ve uzmanlığına güveniyorum. Ona karşı yetki kullanmak zorunda kalacağım bir durum öngöremiyorum.

Ve Miller'a gelince... Rory Miller için planlarım var. Sonsuza kadar ligde kalmayacak.

"Durum karmaşık," diye itiraf ediyorum.

Miller içini çekti, gözleri Hazel'ı buldu. "Her zaman karmaşık oluyor. Ama," diye neşelendi, "umarım onu başkası kapmadan önce sen kaparsın."

Ne? İçimde bir alarm zili koptu. Yang-Hanson'ın onun hakkında soru sorduğu zamankiyle aynı hissi yaşadım.

“Aa, bakın.” Miller çenesini odanın karşısına doğru uzattı. “Owens ve Darcy buradalar. Gidip onlara merhaba diyeceğim.”

Volkov, "Ben de seninle gelirim," diye mırıldanıp onu takip etti ve beni orada öylece bıraktı.

BÖLÜM 61

ÜRDÜN

"BU AKŞAM GELDİĞİNİZ İÇİN HEPİNİZE TEŞEKKÜR EDERİM."

Yemek başlamadan önce Tate masanın başucunda duruyor, herkesin gözü onun üzerinde.

"Ve teşekkürler Walker," diyerek su bardağını Luca'ya uzattı, "hesabı ödediğin için. Büyük bir ziyafet olacak."

Herkes gülüyor, Luca sırtıyor ve ben de takım elbisesi içinde haksız yere çok yakışıklı görünen Tate'e bakakalıyorum.

Sonunda onu yakından görme fırsatı buldum. Ve aman Tanrım, ona bir bakın. Gür, koyu saçlar. Kıskanılacak kirpikler ve derin yeşil gözler. Keskin çenesinin etrafında hafif sakal izleri. Uzun boylu, son derece geniş omuzlu.

Antrenörlerin kıpkırmızı yüzü, öfkeli ve agresif olması beklenir, ama Tate Ward James Bond gibi görünüyor.

Gelirken gözlerinin nasıl göründüğünü düşünmeyeceğim. Adımı söylerkenki çaresiz tavrını tekrar tekrar zihnimde canlandırmayacağım. Bana karşı kontrolünü tekrar kaybettiğini hayal etmeyeceğim.

Yaptığımız şeyin hesabını vermemiz gerektiğini biliyorum ve vereceğim de—ama önce kendimi toparlayıp hiçbir şeyin olamayacağı gerçeğiyle barışacağım.

Tate, Luca'ya, "Darcy Andersen bana maç kasetini gösterdiği andan itibaren senin hakkında iyi bir hisse kapıldım," diyor. Gözlerinde sevgi dolu bir ifade var ve göğsümde hoş bir baskı hissediyorum.

"Bu sadece oyununla ilgili değil Luca. Her gün sahaya çıkıp şakalar yapman ve Volkov'un sinirlerini bozmanla ilgili."

Herkes gülüyor, hatta Alexei'nin bile ağzı hafifçe yukarı kıvrılıyor.

Bana aldığı kolyeyi neden taktığımı bilmiyorum. Normalde gerdanlığımın olduğu yerde duran zarif, pembe altın bir zincir. Daha önce kimse bana takı almamıştı. Eğer bu bir şey ifade etmiyorsa, takmamalıydım ama onu taktığımı görünce yüzündeki ifade, sanki ona bir hediye vermişim gibi, taktığım için beni mutlu ediyor.

Tate, Luca'ya şöyle diyor: "Burada olmaktan mutlusun. Herkes bunu hissedebiliyor ve biliyor musun Walker? Bu önemli. Evet, neslinin en büyük defans oyuncularından biri olacaksın. Evet, çok çalışıyorsun. Evet, sayı üretiyorsun. Ama her şeyden daha önemli olan, oyuna olan sevgin."

Adamlar arasında birkaç onaylayıcı ses duyuldu. "Bravo, bravo," diye mırıldandı biri.

Tanrım, onu seviyorum. Keşke sevmeseydim, ama insanlara kendilerini çok önemli, değerli ve bir şeyin parçası hissettirmesi...

Elimden bir şey gelmiyor.

"Bu takımın önemli bir parçası olduğun için teşekkürler Walker. Önümüzdeki yedi yılın neler getireceğini merakla bekliyorum." Kadehini kaldırıyor. "Walker'a şerefel!"

Restorandaki diğer müşteriler de kadehlerini kaldırıyor ve bir alkış tufanı yükseliyor. Rory ve Hayden yüksek sesle bağırıp çağırıyor, Georgia parmaklarını ağzına götürüp ıslık çalıyor, hatta Jamie ve Alexei bile gururla alkışlıyor. Luca, Tate'e kocaman bir sarılıyor, herkes "aww" diyor ve alkışlıyor, ayrıldıklarında ise Tate gülümsüyor ve Luca'nın yüzünde kocaman bir sırıtış var.

Kalbim sıkışıyor.

Hayden elindeki bardağı kaldırarak "Konuşma!" diye sesleniyor ve diğerleri de onu tekrarlıyor.

"Tamam, tamam." Luca boğazını temizledi, bir an başını aşağıya eğdi ve restoran tekrar sessizliğe büründü. "Sanırım birkaçınız evlat edinildiğimi biliyorsunuz, değil mi?" Etrafına bakındı. "Hayır mı? Tamam. Evet, evlat edinildim. Sanırım bazı insanlar bunu öğrendiklerinde yanlış bir algıya kapılıyorlar, sanki öz anne babama karşı bir kırgınlığım varmış gibi ya da kalbimde bir boşluk varmış gibi düşünüyorlar."

Herkes Luca'yı büyük bir dikkatle izliyor ve bu alışılmadık kırılganlık gösterisine şaşırıyor.

"Ama ben hiç öyle hissetmedim, çünkü babalarım en iyisi." Gülümsüyor. "Babam Michael, büyürken bana koçluk yaptı. İyi türden bir koçtu, biliyor musunuz? Ward gibi. Teşvik edici. Doğru nedenlerle

yapıyordu. Babalarım hakkında hep böyle hissettim; doğru nedenlerle yapıyorlardı. Beni evlat edindiler çünkü beni istiyorlardı.” Boğazını temizliyor. “Birkaç yıl önce, NHL'de şutumu mahvettim ve her şeyin bittiğini düşündüm. Ama sonra—” odanın etrafına bakıyor. “Darcy nerede? İşte orada. Hey, Darce.”

Darcy ona gülümsüyor.

“Darcy Andersen bende bir şey gördü. O benim koruyucu meleğim gibi. Storm'da oynamaya başladım ve bu benim hayallerimin gerçekleşmesiydi, sadece NHL'de oynamak değil, aynı zamanda... sizler de.” Kollarını kavuşturmuş, çenesi sıkılı bir şekilde oturan Alexei'ye başıyla onay verdi. “Volkov benden vazgeçmedi.” Luca omuz silkerek masaya alışılmadık derecede utangaç bir gülümseme verdi. “Öğrendiğim bir şey var ki, sonunda her zaman ailemi buluyorum.”

Boğazım duygudan düğümleniyor. Aman Tanrım. Şu aptal Çaylak beni gerçekten ağlatacak.

Luca'nın ağzı hafifçe yana kıvrıldı. "Öğrenecek çok şeyim olduğunu biliyorum. Volkov'un dediği gibi, genç ve sinir bozucu küçük bir velet olduğumu da biliyorum." İnsanlar kıkırdadı ve Georgia elini Alexei'nin eline koyup gülümsedi. "Ama hepinizle birlikte oynamaktan onur duyuyorum." Masada bir kez başını salladı. "Teşekkür ederim."

Restoranda coşkulu ve ezici bir alkış tufanı koptu. Storm takımının her üyesi ayağa kalkmış, Luca'yı alkışlıyor, bağırıp çağırıyordu; Çaylak ise kızarak gülüyordu.

"Evet, Çaylak!" diye bağırdı Hayden masanın diğer ucundan.

"Aferin sana, Walker," diye sesleniyor Rory.

Alexei, yüzünde sert ve öfkeli bir ifadeyle Luca'ya doğru yürüdü ve onu göğsüne çekip sıkıca kucakladı.

Ben ise sadece gülümsüyorum. Alexei, Luca'nın sırtına birkaç sert tokat atıp onu bıraktıktan sonra boğazını kabaca temizlerken gözlerim yanıyor. Diğerleri Luca'ya sarılıyor.

Tate ile göz göze geldik ve göğsümde parlak ve özlem dolu bir şey belirdi.

Bu takım bir aile. Ben de bu ailenin bir parçası olmak istiyorum, hem de sadece sezon sonuna kadar değil.

BÖLÜM 62

ÜRDÜN

Birkaç gün sonra Tate'i asansörde görünce derin bir nefes aldım.

Artık ondan kaçınmanın imkanı yok.

“Geçen gece dışarı çıktığım için özür dilerim.” Yanına oturup arama düğmesine bakıyorum. Bu dürüstlükten nefret ediyorum. Tate her zaman bunu çok kolaymış gibi gösteriyor. “Çocuğun var ve bu her şeyi karmaşıklştırıyor. Rahat olamayız.”

İlişkimizi rahat bir şekilde sürdüremeyiz çünkü kalbim kırılır. Zaten geriye kalan kısmı da.

İstemesem de, "Bence en iyisi sadece arkadaş kalmamız," diye ekliyorum.

Tate Ward ile sadece arkadaş olmak, hayatımın geri kalanını patlamış mısırla geçirmek gibi. Asla yeterli olmayacak.

Hiçbir şey söylemeyince, başımı kaldırıp bakıyorum ve kalbim duruyor.

“Ah.” Tate değilmiş. “Çok üzgünüm.”

Tate'in gözlerine, burnuna, saç rengine ve hatta eğlenmiş, meraklı gülümsemesine benziyor, ama bu Tate değil.

"Seni Tate sandım," dedim dehşet içinde donakalmış bir halde.

"Jordan Hathaway," diyor sanki beni tanıyormuş gibi. Sanki sonunda benimle tanıştığına çok sevinmiş gibi.

“Sen Nuh olmalısın.”

Yüz ifadesinde bir arsızlık var. "Tate ile geçen gece olanlardan ne bahsettiniz?"

Yüzümdeki utanç ve mahcubiyeti ifade edebildiğimi hissedebiliyorum. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şeye benzemiyor." Gözleri parlak ve meraklı. "Siz bunu yapıyormuşsunuz gibi geliyor."

Boğazım düğümleniyor. "Biz değiliz—"

"Noah." Tate aramızda belirip bize tuhaf bir bakış attı. "Jordan Hathaway ile tanıştığınızı görüyorum."

Yan yana olduklarında, bu çok açık. Tate daha yakışıklı kardeş. Noah da yakışıklı, ama Tate bambaşka. Olağanüstü yakışıklılığı ve karizmasının ötesinde, onda ekstra bir ışıltı var.

Tate'in gözleri yakama kaydı. Bana aldığı kolye mi görünüyor? Bugün takmamalıydım ama çok güzel.

Noah bana gülümseyerek baktı. "Evet, kız arkadaşınla tanıştım."

"Hayır," diye aceleyle söyledim, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Kahretsin, umarım başka bir şey söylemez.

Tate sesinde bir sertlik tonuyla, "Kız arkadaşım değil," diyor. "Meslektaşım."

İstediğim buydu, ama yine de hayal kırıklığına uğradım. Sanki aylar önce o yardım etkinliğindeydik, Tate öndeki kadına kesinlikle birlikte olmadığımızı söylüyordu.

"Ne derseniz deyin," diyor Nuh kaşlarını kaldırarak ve gülümseyerek.

"Ne kadar süre şehirde kalacaksınız?" diye soruyorum konuyu değiştirerek.

"Bu gece tam da bu gece. İş için bu sabah uçtum ve yarın sabah Toronto'ya geri dönüyorum. Meslektaşlarımın hepsi gece uçuşuyla eve dönüyor, ama ben maçı izlemek istedim. Tate beni babanın özel locasına yerleştiriyor," diyor. "Onun hakkında utanç verici hikayeler anlatacağımla ilgili bir şey söylüyormuş." Abartılı bir şaşkınlık ifadesi takınıyor ve istemsizce gülümsüyorum.

Belki Tate kadar yakışıklı değil ama Noah, Hayden Owens, Rory Miller ve Georgia gibi, partinin neşesi olan, şakacı ve arkadaş canlısı halleriyle son derece sevimli. Tıpkı annem gibi. Şakalaşmak onların sevgi dili.

"Bunları duymak için çok para öderdim."

"Bana katılın," diyor.

"Hayır." Tate kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yapamaz."

"Yapamam mı?" Garip davranıyor. Onu daha iyi tanımasaydım, bu ruh halini huysuzluk olarak adlandırırdım. "Neden olmasın?"

Derin bir nefes alarak kelimelerini özenle seçti. "Siz her zaman soyunma odasının dışındaki alandan izliyorsunuz."

"Elbette, ama ben de tribünden izleyebilirim. Teknik olarak bu rolde olmam gereken yer orası." Omuz silkiyorum. "Ve Noah bunca yolu geldi."

Maçı yalnız izlemek zorunda kalmamalı.”

Belki bana o utanç verici hikayeleri anlatır. Geçen gece yaşanan her şeyi geride bırakıyoruz ama yine de Tate'le dalga geçebilirim.

Noah'ın gülümsemesi daha da keskinleşti. "Bunu çok isterim, Jordan. Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Tate'in bakışları Noah'ya dikilirken sertleşiyor ve havadaki gerilim artıyor. Ben de kaşlarımı çatarak ikisinin arasına giriyorum.

"Pekala," diyor Tate, gözlerini kaçırarak.

“Harika. Bu çok eğlenceli olacak.” Noah kolunu omzuma doladı ve beni hafifçe itti. Tate gibi o da benden çok daha uzundu. Ben onun omuzlarına bile zor yetişiyordum. “Aman Tanrım, çok tatlısın,” dedi sırtarak. “Cep boyutundasın.”

Ona öldürücü bakışlar attım ve Noah, Tate'e baktı. "Isırır mı?" diye sordu.

"Evet," diye araya girdim.

Tate gözlerime baktıktan sonra, hâlâ omzumda olan Noah'ın koluna göz attı. "Kısa şakalara devam edersen belki ilginı çeker."

Noah tekrar sırtıttı. "Anladım. Hey Jordan, bekar mısınız?"

Ona şüpheyle baktım. "Evet?"

“Gerçekten mi?” Şaşkınlıktan donakalmış gibi kaşlarını çatı. “O gözlerle uzun süre şaşkın kalmayacağımdan eminim.” Bana göz kırptı.

“Noah.” Tate’in sesinde uyarıcı bir ton var. Noah, dudakları kıvrılmış bir şekilde ona bakarken aralarındaki hava gerildi. “Uslu dur.”

Nuh'un gözleri parıldıyor. "Her zaman öyleyim."

Tate gözlerini devirdi. "Hiçbir zaman yapmazsın," diye mırıldandıktan sonra tereddütlü bir bakışla bana döndü. "Maçtan sonra görüşürüz?"

"Elbette."

Daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama arkasını dönüp gidiyor.

"Peki, seninle kardeşim arasında neler oluyor?" diye soruyor Noah, babamın özel locasına girer girmez.

Yüzüm kızardı. "Hiçbir şey."

"Şey," diye bana anlamlı, çarpık bir gülümsemeyle baktı, "Tate olduğumu sandığın zaman sadece arkadaş olmamız gerektiğini söylemiştin ve hayatında hiçbir şey olmayan insanlar genellikle böyle şeyler yapmaz."

Açıkçası, yüzde yüz haklı ve benim elimde hiç koz kalmadı.

"Öpüşmek mi?" diye soruyor. "Elle öpüşmek mi? Ağızla öpüşmek mi? Hey, yanakların kızarıyor. Bu, sana yaklaştığım anlamına mı geliyor?"

"Aman Tanrım," diye gülüyorum, başımı sallayarak. "Tate haklı. Sen gerçekten sinir bozucu birisin."

Kıkırdar. Gülüşü Tate'inkine benziyor ama onun kadar hoş değil. "Sadece onun iyiliğini düşünüyorum. Tate herkesle ilgilenir ama kendisiyle değil."

"Biliyorum." Ona hokeyi özleyip özlemediğini sormayı ve son bir haftadır kafamda kurduğum fikri düşünüyorum.

"O her zaman böyleydi. Babamızdan bahsetti mi sana?"

Oyuncular son ısınma hareketlerini yaparken gözlerim buzdaydı ve başımı salladım.

"Vay canına. Seni gerçekten çok beğenmiş olmalı."

"Hayır, öyle değil. Öyle bir şey değil." Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Bana beni istediğini söylemişti. Belki de artık bunu düşünmek istemiyorum. "Birlikte çalışıyoruz. Çıkamayız."

"Sorun ne? Senin için çok mu yaşlı?"

Ona "Lütfen" der gibi bir bakış attım. Tate, kırk yaşını iyi gösteriyor.

"Çünkü alkol problemi vardı?"

"Ne? Hayır. Bu onun suçu değil. Tate'in alkol bağımlılığıyla başa çıkma şekli takdire şayan."

"Eski sevgilisi mi acaba? Çünkü Holly çok havalı, çok meraklı ve ikiniz hakkında çok heyecanlı."

O mu? Bea ona benden bahsetti mi? "Onun bir çocuğu var."

"Evet." Yüzünü buruşturuyor. "Bea zaten sinir bozucu küçük bir velet."

Ağzım açık kaldı ve kanım jet yakıtıymış gibi, Nuh'un bir kibrit çakmasıyla oluşan öfkeli, koruyucu bir hiddet içimde hızla yayıldı.

"Siktir git," diye çıktım. "O mükemmel, sen ise berbat bir amcasın."

Gülümsüyor. Tam tuzacağına düştüm.

"Benimle dalga geçiyorsun," diyorum açık ve net bir şekilde.

"Evet." Tam istediğini elde etmiş gibi daha da gülümsüyor. "Küçük ama vahşi," diye mırıldanıyor kendi kendine ve ben gülüyorum.

"Defol git," dedim öfkelenmeden. "Beni kışkırttın."

"Yani sorun Bea'de de değil."

"Çocuk istiyor musun?" diye sormuştu Tate bir süre önce. "Hayır" demiştim.

Bea ise farklı.

“Çocuk sahibi olunca her şey daha ciddi oluyor. İlişkinin başında insanların normalde yaptığı gibi öylece eğlenip şakalaşamıyor.”

Ona en derin, en karanlık gerçeği söyleyemem: Tate ile uzun vadeli bir ilişkimizin olmayacağını, onun beni sonsuza dek seçmeyeceğini ve hayatından kaybolarak Bea'yı üzmeye dayanamayacağımı. Ve eğer ilişkimiz biterse, sanırım ben de ortadan kaybolmak zorunda kalabilirim. Tate'i her gün görmek, onun hayatına devam ettiğini, güzel biriyle çıktığını ve evlendiğini görmek çok acı verici olurdu. Bea'nın ona delicesine aşık olduğunu, buzdolabına asması için resimler hediye ettiğini ve onun için gitar çaldığını görmek de öyle.

Noah bir an sessiz kalır, oyunun başlamasını izler. "Şey, ufaklık, sana şunu söyleyeyim..."

"Bana kısa boylu deme."

"Tate bir keşiş gibi. Bu adam sevgili edinmez, kıskançlık yapmaz, çocuğuyla veya takımıyla ters düşecek hiçbir şey yapmaz."

Aylar önce beni kıskanmaya başladı. Ve elektrik kesintisi sırasında bana karşı kontrolünü kaybetti.

"Ve kesinlikle kadınlara sana baktığı gibi bakmıyor."

Göğsümde ürkek bir kelebek sürüsü uçuşuyor. Nereye doğru?

"Kendisi hariç herkesle ilgileniyor ve her zaman takımından ve çocuğundan başka hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söylüyor, ama bilmiyorum." Omuz silkerek öne eğildi ve yedek kulübesinde takım elbisesi içinde çok şık ve güçlü görünen kardeşini buldu. "Onun da birilerinin olması güzel olurdu."

"Evet." Bankta oturan adama dikkatlice baktım, elektrik kesintisi sırasında birlikte kanepede oturup müzik dinlediğimiz anları ve bunun ne kadar doğru hissettirdiğini düşündüm. "Biliyorum."

İçten içe, bunun ben olmak istediğimi düşünüyorum.

BÖLÜM 63

TATE

İkinci periyotta, Storm'a karşı verilen bir penaltı kararını kaçırdığımda, "Bir sorun mu var?" diye sordu Volkov. Çünkü dikkatimi oyuna vermek yerine, sahibi olduğu locaya gizlice bakıyordum.

"Hayır." Evet. Her şey. Jordan'ın kolyeyi takması, Noah'ın onunla flört etmesi, onunla yalnız vakit geçirmesi ve benim istediğim gibi kolunu onun omzuna atması.

Volkov bana inanmıyormuş gibi baktı. "Jordan'ın yanındaki adam kim?"

"Kardeşim Noah." Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Onaylarcasına homurdanır.

"Geçen hafta sahte akşam yemeğiyle yaptığınız numara neydi öyle," diye ekledim, vücudumdaki her hücre Jordan'a bakmak istese de gözlerim oyundaydı.

Ekranda sürekli gösterildiği gibi, Nuh'un ona gülümsemesinin yanı sıra, orada gayet iyi görünüyor. Kendinden emin ve rahat, olması gereken yerdeymiş gibi.

"Eğer takımda kalmak istersem," dedi geçen akşam. Aslında bunu düşünüyor.

Ve işte ben, duygularımın onun geleceğinin önüne geçmesine izin veriyorum. Bencil yıllarım oldu ve neredeyse her şeyi mahvettiler.

Volkov'a, Jordan ve Noah'ya son bir kez bakarak, "Eğlencenizi yeterince yaşadınız," dedim. "Ama Jordan ile benim aramda hiçbir şey olmuyor."

O kadar emin konuşuyorum ki, neredeyse kendim de inanıyorum.

Üçüncü periyodun reklam arası sırasında öpüşme kamerası açılıyor. Kalabalık ilk üç çifti alkışlarken içimde bir huzursuzluk yayılıyor, sonra dördüncü çift ekranda belirliyor ve tüm vücudum geriliyor.

"Lütfen özel konuğumuz, Koç Tate Ward'ın kardeşi Noah Ward'ı alkışlarla karşılayın!" diye sesleniyor spiker ve gülümseyen yüzleri ekranda beliriyor. Taraftarlar tezahürat yapıyor. "Jordan Hathaway'e eşlik ediyor!"

Onun için daha yüksek sesle tezahürat yapıyorlar, takdirleri göğsümdeki kıskançlığı bastırıyor.

Kamera onlara odaklanana kadar.

"Öpüşün, öpüşün, öpüşün!" diye tezahürat yapıyor taraftarlar.

"ÖP ONU!" diye bağıyor Miller, ellerini ağzının etrafına kapatarak. "İYİCE ÖP ONU!"

"Miller," diye çıkıştım ve o bana masum bir bakış attı. "Ne halt ediyorsun?"

Yedek kulübesindeki adamlar tezahürat yapıp bağıyorlar. Volkov bile alkışlıyor, ama ona öfkeli bir bakış attığımda duruyor, boğazını temizliyor ve başka yöne bakıyor.

"Ne?" diye soruyor Miller, tamamen masum bir şekilde. "Jordan neden Noah'ı öpmesin ki? İkisi de bekar, değil mi?"

Dişlerimi sıkıyorum ve aptalca bir şey söylemek üzereyken ekrandaki bir hareket dikkatimi dağıtıyor.

Kardeşimi seviyorum, diye hatırlatıyorum kendime, o da arsız bir sırtıyla eğilip çenesine dokunurken. Onu seviyorum ve ona asla zarar vermem, hatta o aptal kafasını koparmak istesem bile," diyor Jordan gülerek ve parmak uçlarına yükselip yumuşak dudaklarını yüzüne bastırırken.

Koridordaki koordinatöre "Onları öpüşme kamerasından uzaklaştırın!" diye seslendim, o da bana şaşkın gözlerle baktı. Sesim koridorda yankılandı.

Bağırmiyorum. Ben bağırmam. Ama sanki bağırıyormuşum gibi geliyor.

"Lütfen," diye ekledim ama kalbim çok hızlı atıyordu ve sanırım bunu da bağırdım. "Ve teşekkür ederim," diye ekledim ama koordinatör kulaklığından konuşurken ve ekrandaki görüntü değişirken hâlâ şaşkın görünüyordu.

Jordan'la neden birlikte olamayacağımızı anlıyorum. Bea, takım, her neyse.

Ama Noah... Noah harika bir adam. Baş belası ve ortalığı karıştıran biri ama zeki, sorumluluk sahibi, komik ve iyi kalpli. Bea için inanılmaz bir amca. Yıllardır bize daha yakın olabilmek için burada doğru işi arıyordu.

Nuh ve Ürdün birbirlerine çok yakışırldı.

Yedek kulübesinde, oyuncular garip bir şekilde sessiz, buz pistini izliyor ve konuşmuyorlar.

PowerPoint meselesini görmezden geldim çünkü kimseye zarar vermedi ve takımın benimle dalga geçmesi iyi oldu. Belki de içimin çok küçük bir kısmı Jordan'ın kariyerimdeki önemli anları görmesinden rahatsız olmadı.

Sahte akşam yemeğini görmezden geldim çünkü bu, Jordan'la konuşma fırsatı verdi. İş için. Ve çünkü onunla vakit geçirmeyi seviyorum ve ne kadar vakit geçirirsem geçireyim, asla yeterli olmuyor gibi geliyor.

Ama bu mu?

"Öpüşme kamerası mı, Miller? Gerçekten mi?"

Omuz silkerek, "Yakışıklı bir çift oluşturunlar. Muhtemelen çok güzel çocukları olacak." dedi.

"Onlar sevgili değiller," diye çıkıştım. Ben bu tip, sinirli ve oyuncularına bağırان bir koç karikatürü değilim. "Onu böyle bir duruma sokmak uygunsuzdu. Rahatsızdı."

Volkov, göz ucuyla beni izlerken, "Gayet iyi görünüyordu," diyor. "Jordan, onun istemediği hiçbir şeyi yapmazdı."

Haklı olmasına nefret ediyorum. Onun gülmesine ve Noah'ın yanağını öpmesine nefret ediyorum. Kahrolası Noah. Her şeyi mahvediyor. Adamı seviyorum ama keşke şu anda Jordan'la orada durmasaydı. Keşke herkesin gözü önünde onu öpen o olmasaydı.

Keşke ben olsaydım.

Maçı kazandık ve itiraf etmeliyim ki bunu neredeyse hiç fark etmedim ya da umursamadım; dikkatim ve bakışlarım sahibi locasına ve maçı izleyen iki kişiye kaydı.

Oyuncular yedek kulübesinden çıkarken Noah, "Jordan'la birlikte eve dönüyorum. Evde görüşürüz." diye mesaj attı.

Benim evime mi geliyor? Neden? Otel odası var.

Belki o ve Jordan iyi anlaştılar. Belki de onun misafir evinde birlikte vakit geçirecekler.

Belki de birlikte olacaklardır.

İçimde akıl almaz bir "kesinlikle hayır" hissi belirliyor.

Noah'ı aradım ama cevap vermedi. Tekrar aradım, yine doğrudan sesli mesaja yönlendirildi, sanki aramamı görmezden geliyormuş gibi. İçimde mutsuzluk ve hayal kırıklığıyla birlikte kan kaynıyordu.

"Koç, kutlama için bara geliyor musun?" diye soruyor Miller.

Otoparka doğru, asansörlere doğru koridorda yavaş yavaş ilerliyorum bile. "Hayır. Eve gitmem lazım."

Gözlerinde anlamlı bir parıltıyla beni selamlıyor. "İyi şanslar."

BÖLÜM 64

ÜRDÜN

Noah ve ben Tate'in evine adımımızı attıktan üç dakika bile geçmeden, Tate öfke ve kızgınlıkla dolu gözleriyle kapıyı kırarak içeri daldı. Gözlerimi süzdü ve midem bulandı.

"Git," diyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ben mi?"

"Sen değil. Sen kal." Gözleri sanki ele geçirilmiş gibi. Bakışları Noah'ya kaydı. "Sen. Git."

Noah pizzadan büyük bir ısırık alıyor, keyifle. "Nereye?"

"Otel odan. Orman. Ay. Umurumda değil." Tate bana bakıyor ve sırtımdan bir ürperti geçiyor. "Sadece burada olma."

Bir anda Tate önümde belirdi, eğildi ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni omzunun üzerinden havaya kaldırdı.

"Tate," diye bağırdım, o hareket edince dünyam altüst oldu. Sanırım merdivenlere doğru gidiyoruz.

"Çocuklar, iyi eğlenin," diyor Noah, ön kapı açılıp kapanmadan önce sesinde bir kahkaha tonuyla.

Yukarı katta, Tate beni yatak odasında baş aşağı yatırıyor ve ben de pencerelere doğru yürüyorum. Noah'ın arabası yok. Oteline nasıl dönecek acaba—ah. Konukevine gidiyor. Şifreyi giriyor ve evet, ışıklar yanıyor ve yatağıma yığılan da o.

İğrenmiş bir ses çıkarıyorum. "Yatağımda pizza yiyor."

"Ürdün."

"Yorganın üzerine kırıntıları sildi sadece." Acı dolu bir ifadeyle başparmağını göz çukuruna bastıran Tate'e döndüm. "Ne oldu? İyi misin?"

"Hayır. Hayır, iyi değilim." Başını kaldırıp gözlerime ve zavallı adama baktı. Çok çaresiz, umutsuz ve aç görünüyordu. "Kardeşimi öpme Jordan.

Lütfen.”

Gözlerimi kırpyorum. "Öpüşme kamerası olayı mı? Tate, o sadece eğlence içindi. Sadece yanağıma öptüm."

"Kimseyi yanağından öpmezsin," diyor sanki canı acıyormuş gibi. "En azından ben hiç görmedim. Ama Nuh'u yanağından öptün."

"Çünkü kendimi..." Omuz silktim. "Sanırım onunla rahat hissediyorum. Sadece eğlence olsun diye yaptım. Bunun hakkında bir şey düşünmedim."

"Lütfen onunla çıkmayın," diyor. "Aslında kimseyle çıkmayın. Buna dayanamıyorum."

Onunla mı çıkacak? Noah çapkın biri, evet, ama tüm maç boyunca Tate'i övdü durdu. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

"Bunu yapmamamız gerekiyor..." diye sözümü yarıda kesip, aramızdaki mesafeyi işaret ettim.

"Biliyorum." Gözlerini kapatır ve yorgun bir iç çekişle nefes verir.

"Yapamayız."

"Biliyorum." Gözlerini açıyor, tam önüme kadar yaklaşıyor, gözlerinde paramparça bir ifade var, sanki son kontrolünü tutmaya çalışıyor. "Benden ne istiyorsun Jordan? Her şey."

Bir şey var mı? Herhangi bir şey?

Onu böyle yıkılmış halde görmek beni mahvediyor. Bunu yapmamamız gerektiğine dair tüm sağlam, mantıklı nedenleri unutuyorum.

"İhtiyacın olanı almanı istiyorum," diye fısıldıyorum, içimde acil ve ısrarcı bir his vızıldıyor. "Diğer gece olduğu gibi kontrolünü kaybetmeni istiyorum."

"Beğendin mi?"

Başımı sallıyorum. Hem de fazlasıyla.

Gözlerime baktı. "Gelmedin."

"Umurumda değil," diye itiraf ettim, yüzüm kızararak. "Sanırım hoşuma giden şeylerden biri de buydu."

Kısa ve sinirli bir şekilde gülüyor. "Ben de. Kahretsin. Eve öyle heyecanlı bir şekilde gidip beni düşünmeni de sevmiştim." Gözleri benimkilerle buluşuyor, gözlerinde bir soru var. "Öyle miydin? Beni mi düşünüyordun?"

Başımı sallıyorum.

"Güzel." Beni incelerken derin bir nefes daha aldı, bakışları dudaklarıma indi. "Senden uzak durmaya çalışıyorum ama yapamıyorum." Gözlerimi aradı, gözlerinde bir anlık kırılganlık vardı. "Ya playoffların

sonuna kadar nereye gideceğini görsek? Rahat ve eğlenceli bir şekilde devam edebiliriz ve sadece...” Gözlerime baktı, sertçe nefes verdi, başını hafifçe salladı. “Hiçbir şeye bağlı kalmamıza veya kimseye söylememize gerek yok. Bea'nın bilmesine gerek yok. Sadece aramızda kalabilir.”

Rahat. Eğlenceli. Bağlılık yok. İlişkilerimi hep böyle yaşadım, hatta ilişki bile denilebilir mi bilmiyorum ama Tate ile bu bana rahatlatıcı gelmiyor. Sanki bir şey eksikmiş gibi, bir avuç parçası olmayan bir yapboz yapmak ya da bir dilimi zaten kesilmiş bir pasta almak gibi.

Sanki tüm iyi şeylerden faydalanamıyormuşum gibi.

Ama haklı. Bunu durduramıyoruz gibi görünüyor. Ve ben ona karşı bir çekim duyuyorum. Bencilce, onu istiyorum ve Bea'yı benden korumaya devam etse bile, uzun vadeli bir ilişkiyle ilgilenmese bile, ondan alabileceğim her şeyi istiyorum.

"Tamam," diye fısıldadım.

“Tamam mı?” Kaşları kalktı, elleri yüzümü kavradı. “Evet? Bunu yapacağız, değil mi?”

“Playoffların sonuna kadar.”

“Playoffların sonuna kadar.” Rahatlamış gibi uzun bir nefes verdi ve tekrar beni inceledi. “Bana güveniyor musun, Jordan?”

Hiç tereddüt etmeden başımı salladım ve bunun üzerine beni öptü.

BÖLÜM 65

ÜRDÜN

Tate beni destekliyor, dudaklarıma yumuşak, hafif öpücükler konduruyor; loş ay ışığında yüzünde gerginlik var, sanki kendini tutuyormuş gibi.

Boğazından çıkan ses, çok sevdiği o içkiden bir yudum aldığı anda çıkardığı sesle aynı; sanki zevke dalmış, cennetteymiş gibi.

"Tadın o içki gibi," diye fısıldıyor boynumdan aşağı öperken. "Kokun da o içki gibi, Jordan. Her tattığımda, boşalana kadar seni dilimle becermeyi düşünüyorum."

Vücudumda bir sıcaklık dalgası belirliyor. Demek o yudum aldığı anda çıkardığı o hafif onaylayıcı homurtu da bundan kaynaklanıyormuş.

Geri çekiliyor, kolyeme bakıyor ve başparmağıyla üzerinde geziniyor. Bana dokunduğunda, sanki uçup gidecekmişim gibi omzumu kavrayan diğer eliyle, bir ürperti şeklinde bir farkındalık dalgası tüm vücudumu sarıyor.

"Harika," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve boynumun dibine, kolyenin üzerine bir öpücük daha kondurdu. "Çok harika."

Bacaklarımın arasına bir başka yakıcı sıcaklık iniyor. O kadar tahrik oldum ki, neredeyse titriyorum. Ön sevişme bu muymuş? Perişan haldeyim. Bu noktada ne derse yaparım.

Doğruldu, elleri saçlarımın arasından geçti. "Bana dürüst bir şey söyle, Jordan."

Konsantre olmakta zorlanıyorum, ellerinin saç derimde olması çok iyi hissettiriyor. "Ne yani, savunmasızlık seni tahrik mi ediyor yoksa?"

Kuru bir kahkaha attı. "Seninle mi? Evet."

"Bu kolyeyi çok seviyorum."

Memnuniyetle mırıldanıyor ve parmakları saçlarımın arasında sıkışıyor. Boynumdan aşağıya, tenime doğru hafif bir zevk kıvılcımı

yayılıyor.

“Sana bir şeyler almayı çok seviyorum,” diye itiraf ediyor. “Ve onları giydiğini görmeyi de çok seviyorum.” Bakışları kıyafetlerimde geziniyor. “Elbisenizi çıkarabilir miyim?”

Acı dolu, neredeyse yalvarır gibi sorduğu o hali hem çekici hem de sevimli.

"Bana gülme," diyor ben gülümsediğimde, o da kendini küçümseyen bir gülümsemeyle. "Burada zorlanıyorum, Jordan."

Beni döndürüyor, böylece sırtım ona dönük oluyor ve yavaşça fermuarımı aşağı çekerek çıplak tenimi ortaya çıkarıyor.

“Çabalamana gerek yok.” Omzumu çevirip baktım. Dışarıdan gelen loş ışıktaki, elbiseyi omuzlarımdan iterken gözleri daha da kararmıştı. Elbise yere yığıldı ve ben sadece sütyenim ve iç çamaşırla kaldım. Ve Tate'in bana hediye ettiği, her baktığımda onu hatırlatacak olan kolye de üzerimdeydi.

Göğsü sırtıma değecek şekilde yaklaştı. Sıcaklığını hissedebiliyordum. Hareket etti ve kalın, sert vücudunu belimin alt kısmında hissettim. Nefesim kesildi ve göğüslerim ağırlaştı. Ağzı şakağıma değdi ve parmakları vücudumda gezindi. Sütyenimin altına girdiler, meme ucuma dokundular ve ağzımdan acınası bir inilti çıktı.

Alçak ve alaycı bir şekilde gülüyor ve bacaklarımdan arasında bir başka uyarılma dalgası yayılıyor. Beni yatağa geri götürüyor ve dudakları tekrar benimkine dönüyor. Öpüşmemiz daha tutkulu, arayış dolu ve şehvetli bir hal alıyor. Üzerimde, bacaklarımdan arasında hissettiğim sıcaklık mı, yoksa tanıdık ve sarhoş edici kokusu mu, yoksa tadı mı bilmiyorum; sanki böyle öpüşmek için yaratılmışız gibi. Ya da belki de kalçalarımı onunkine sürterken çıkardığım çaresiz, hayal kırıklığı dolu inilti.

Ya da belki de ellerinin üzerimde doyamıyormuş gibi hareket etme şeklidir. Yine de hareketlerinde bir tereddüt var, sanki hala kendini tutuyor ve pantolonunun önünde belirginleşen kalın çıkıntıya uzandığımda, elleri bileklerimi kavrayıp onları geri çekiyor.

“Tate,” diye itiraz ediyorum. Eminim ki cinsel organı inanılmazdır ve ona dokunursam çıkaracağı sesler de öyle.

"Henüz değil."

“Belki de bırakmalısın.” Midem alt üst oluyor. Ondan gerçekten ne istediğimi ima etmek korkutucu.

“İşte bundan korkuyorum.” Dudakları boynuma değiyor, göğüs dekolteme doğru iniyor, elleri hala bileklerimde. “Senin yanında

kontrolümü kaybetmemeliyim, Jordan. Kaybettiğimde bir daha asla geri kazanamam."

Bu o kadar kötü mü olurdu? "Senin benimle birlikteyken kontrolü kaybetmeni seviyorum."

Ona böyle küçük gerçekleri söylemek çok heyecan verici. Bağımlılık yapıyor. Korkutucu. Adrenalin kanıma karışıyor. İç çamaşırım ıslanıyor.

"Ben de çok seviyorum canım. Hem de çok." Sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi geliyor sesi.

"Bana karşı bencil ol," diye fısıldıyorum. "İhtiyacın olanı al."

Sanki sözlerim onu altüst etmiş gibi, inliyor. Dudakları sert tepeyi bulmadan önce sütyeninin bir kupasını aşağı kaydırıyor ve ben ıslak sıcaklıkla kasılıyorum. İhtiyaç sarmalları içimde dönüyor, beni geriyor ve o sertçe emiyor, benden çaresiz, şaşkın bir ses koparıyor.

Sütyenimi çıkarıyor ve o da üzerime eğilip beni öpüyor, sanki tam da ihtiyacı olan şey benmişim gibi inliyor ve zevk tüm vücuduma yayılıyor. Avuçlarım göğsünde, kalbi hızlı, davul gibi atıyor ve artık buna dayanamıyorum. Ten tene temasa ihtiyacım var.

Kravatının düğümünü bulup çekiştirerek gevşetiyorum. Sanki bir saniye bile bana dokunmadan duramıyormuş gibi aceleci ve keskin hareketlerle soyunuyor. Kemerini hızla çözüyor, gözleri üzerimde ve ben o kadar tahrik oluyorum ki ölebilirim. Gömleğini ve ardından pantolonunu yere fırlatıyor, sonra elleri tekrar vücuduma dönüyor, hafif kıvrımlarımı inceliyor, tenimin yumuşaklığını test ediyor, her çukuru ve çıkıntıyı ezberliyor.

Parmakları külotumun kenarlarına geliyor ve onu bir santim, sonra bir santim daha aşağı kaydırıyor.

"Tanrı şahit, Tate, eğer bu işi hızlandırmazsan, takımını kendim satacağım."

Onun kısık kahkahası beni gülümsetiyor. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Evet." İçim kıvılcımlarla, düğümlerle ve kelebeklerle dolu, o kadar gerginim ki patlayabilirim.

"Güzel." Dudakları hafifçe kıvrılıyor. Tate Ward'ın şeytani bir gülümseme takınması yasa dışı olmalı. "O tarafın içinde olmak nasıl bir his?"

Benim tecrübeme göre erkekler böyle yapmaz. Her şey hızlı, aceleci ve genellikle tatmin edici olmaz, ama Tate sanki bundan en iyi şekilde

yararlanmak istiyormuş gibi, sanki benden zevk almak istiyormuş gibi, her şeyi uzatıyor.

"Sinir bozucu," diye tersledim, kalçalarımı kaldırıp eline doğru uzanmaya çalıştım ama o bu hareketi savuşturdu. "Ve muhteşem," diye itiraf ettim.

Alçak kahkahası itirafı haklı çıkarıyor. "Zavallı Jordan," diyor alçak, alaycı bir sesle. "Tanrım, gördüğüm en güzel şeysin." Yutkunuyor, bana doyamayacakmış gibi bakan gözleriyle beni süzüyor ve iç çekiyor. İç çamaşırımı aşağı çekiyor, tamamen çıplak kalıyorum, gözleri bacaklarımın arasında.

İçgüdüsel olarak dizlerim birbirine yaklaştı ama elleri iç uyluklarımda, nazik ama kararlı bir şekilde bastırıyordu.

"Lütfen. Yapma." Gözleri, ağırlaşmış ve çaresiz bir şekilde gözlerimle buluştu. "Bırak bana."

Bacaklarımı tekrar iyice açmasına izin verdim, boğazının nasıl çalıştığını izledim, gözleri merkezimdeydi. Dirseklerinin üzerinde biraz daha yukarı kayd, yatakta yukarı doğru hareket etti, elleri kalçalarımı kavradı, yüzü merkezime indi ve derin, keyifli bir nefes aldı. O zevkli bir inilti çıkarırken karnımın alt kısmında bir uyarılma hissettim.

"Aman Tanrım. İnanılmaz güzel kokuyorsun."

Sesi inanılmazdı, ama içimde bir öz bilinç dalgası yükseldi. Dizlerim tekrar kapanmaya çalıştı ama Tate'in geniş omuzları engel oldu.

"Yapma," diyor bana bu sefer daha kararlı bir şekilde.

"Böyle şeyler yapamazsın," diyorum hafifçe gülerek.

"Ah, yapamaz mıyım?" İsteddiği her şeyi yapabileceğini ima eden, küstah bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

İçimde bir başka uyarılma dalgası daha yükseliyor, beni ısıtıyor ve o da dikkatini tekrar bacaklarımın arasına çevirerek ellerini yukarı doğru, uyluklarımın hassas kıvrımlarına kadar götürüyor.

"Eğer bunu yapacaksak, benim yöntemimle yapacağız. Yavaş yavaş ilerleyeceğiz."

"Neden?" diye düşünmek zor, çünkü parmaklarını tenimde öyle gezdiriyor, adeta kıvılcımlar saçıyor.

"Çünkü ben öyle söylüyorum."

Boğazının belirgin çizgisi kıpırdıyor ve parmakları merkezime değiyor.

"Kahretsin," diye inledim, vücudumda hızla yayılan sıcak hisle.

Şaşkınlık ve acı dolu kısık bir ses çıkarır. "Amcığın sırılsıklam olmuş. Bu benim için mi, tatlım?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak inlememi bastırmaya çalışırken, o parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve içimde kıvılcımlar uçuşuyor.

"Ürdün."

Boğazımdan boğuk bir inilti çıktı.

"Evet ya da hayır cevabını duyalım."

"Evet." Kötü herif.

"Çok güzel."

Bu kadar sert ses tonunu bu kadar sevmemeliydim ama seviyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söylemesini seviyorum çünkü bu, sonunda kendisinin de bir şeyden zevk almasına izin verdiği anlamına geliyor.

Ve eğer o şey ben isem, işte o zaman daha da iyi.

"Bana sor." Sesi zımpara kağıdı gibi pürüzlü. "İhtiyacın olan şey için bana sor."

"Bana dokun. Beni orgazma ulaştır. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

"Evet," diye tısladı, sanki içindeki bir kapıyı daha açmışım ve kontrolündeki gevşekliği birkaç santim daha serbest bırakmışım gibi.

Eli hassas noktama dokunuyor ve vücudum tepki veriyor, parmaklarını döndürürken kasılıyor. Ellerim saçlarında ve Tanrım, böyleyken çok yakışıklı, sert hatlar, kaslı vücut, koyu gözler. Boxer şortunun ön kısmı etkileyici ereksiyonuyla kabarıyor ama tüm dikkati bende. Bakışları parmaklarının dokunduğu yerden kolyeme, oradan da yüzüme gidiyor. Çenesi kasılıyor, nefes nefese kalıyor ve beni sonsuza dek boşalmanın eşiğinde tutuyor, geri çekilmeden önce beni boşalmaya daha da yaklaşıyor.

Titriyorum, terliyorum ve çaresizim. Yalvarıyorum. Nefes nefese kalıyorum. Tek bir kelimeyle durdurabilirdim ama yapmayacağım. Saçları darmadağınık, gözlerinin önüne düşmüş. Zor nefes alıyor, elmacık kemikleri kızarmış, dudaklarında hayranlık dolu bir gülümseme ve gözlerinde açgözlü bir bakış var.

Tate Ward tam bir şeytan, ihtiyacı olanı alıyor. Parmakları ihtiyacım olan tempoya ulaşıyor, mükemmel basınçta kaygan, hızlı daireler çiziyor ve içimde bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, nefesim kesiliyor ve körü körüne uzanıyorum. Tate'in parmakları benimkilerin arasına giriyor, sıkıyor ve ben sınırın ötesine geçiyorum.

Boşalmam beni adeta bir patlama gibi sarsıyor, erimiş, titreşen, kıvranan bir parlaklık kanımda hızla akıyor ve beynimi ezici bir zevkle eritiyor. Vücudumdaki her sinir patlıyor, yoğun his gözlerimi kör ediyor.

Ağırlıksızım. Artık yokum. Milyarlarca parıldayan toz zerresiyim.

Tate'in dudakları dudaklarıma değiyor, beni öperken övgüler, cesaretlendirmeler ve adımı tekrar tekrar fısıldıyor.

Aşağı inerken, "Geldiğinde nasıl görüldüğünü merak ettim," diyor neredeyse kendi kendine konuşur gibi. "Bunu düşündüm."

Nefes nefese, iç çekerek, "Sana dokunmak istiyorum" dedim.

"Hayır." Dişleri, boynumdaki morluğun hayaletinin kaldığı noktayı hafifçe sıyrıyor.

Dudaklarım aralandı ama o, beni derinden, uyuşturucu etkisi yaratan bir öpücükle susturdu, sonra öpücüğü kesip bana baktı. "Birisi sana iyilik yaptığında, Jordan, teşekkür etmelisin."

Yüzüm kızardı ama ofisinde bana söylediği o sözleri hatırlayınca gülümsedim.

Kaşları kalktı. "Peki?"

Gülümsüyorum.

"Hadi gel." Burnuyla şakağıma hafifçe dokundu. O da gülümsüyordu ve Tanrım, böyle çok güzel görünüyordu.

"Teşekkür ederim," diyorum, sinirlenmiş gibi yaparak.

"İşte oldu," diye mırıldanıyor ve ben buna bayılıyorum. Her şeyine bayılıyorum.

Hayatımda yaşadığım en iyi seksdi ve hâlâ boxer şortu üzerindeydi. Ona doğru uzandım ama yine bileklerimden yakaladı.

"Jordan, bilmiyorum," diye başlıyor.

"Lütfen." İşte, arzum açıkça ortada. "Çok isterim, Tate."

Yutkunmadan önce bir süre direniyor gibi görünüyor ve kısa bir baş sallaması yapıyor.

Onun kavrayışından sıyrılıp, gerginleşmiş penisini avuçlarımla kavradım ve dudakları aralanarak ona yavaş ve sert bir şekilde dokundum.

Göğsünden en nefis ses yankılanıyor, bu yüzden tekrar yapıyorum.

"İnanılmaz," diye mırıldanıyor ve ben de onu yanıma, yatağa geri yatırmak için göğsüne hafifçe bastırıyorum.

Tate'in neye ihtiyacı olduğunu ve neye ihtiyacı olmadığını fark eden, onun istediğini elde etmesini izlemekten zevk alan yanıma uyanıyor. Bir elimle cinsel organının üzerindeki kumaşı yukarı aşağı okşarken, Tate'in

üzerine diz çöküp göğsüne, karın kaslarına, koyu renkli kılların arasından iç çamaşırına doğru hafif, emici öpücükler konduruyorum.

Kemerini aşağı çektiğimde, kalçalarını kaldırıyor, boxer şortunu çıkarıp kenara atıyor ve penisini serbest bırakıyor. Kalın, uzun ve inanılmaz derecede güzel olan penisi karnına yaslanıyor.

"Vay."

Ağzım sulanıyor, içimde bir başka cinsel uyarılma dalgası yükseliyor. Tabii ki Tate Ward'ın muhteşem bir cinsel organı var. Kendine bu kadar güvenen bir adam mı? Bunu tahmin etmeliydim.

"Sana hiç kimse dik dik bakmanın kabalık olduğunu söylemedi mi?" Sesinde bir alaycılık vardı.

İçimden bir ah çektim, gözlerim hala onun ereksiyonundaydı. "Sanırım anlayacaklardır."

Gülüyor ama ben ellerimi onun etrafına sardığımda gözleri kapanıyor. Vücudunun geri kalanı gibi teni de sıcak.

"Çok sertsin," diye fısıldıyorum ve baş parmağım ucundaki sıvı damlasının etrafında dönerken boğazından acı dolu bir ses çıkarıyor, keskin bir nefes alıyor.

Yutkunuyor, gözleri günah gibi karanlık ve çenesi sıkı. "Ellerinde beni alt üst eden bir şey var. Tırnakların," diyor sesi kısık, gözleri kalın uzantısını okşadığım yere odaklanmış. "Seni barda içki karıştırırken ya da toplantı sırasında parmaklarının arasında kalem çevirirken her gördüğümde bunu düşündüm."

Ellerim sıkılaştı ve o başını salladı, gözleri tekrar kapandı. "Öyle olsun, tatlım. Kahretsin. Aynen öyle."

Onu okşuyorum, bakışlarım kusursuz uzunluğundan yüzüne, oradan da tekrar uzunluğuna gidip geliyor. Birinin tepkisinden hiç bu kadar zevk almış mıydım? Asla. Ama Tate'in çözülmesini, geri dönüşü olmayan noktayı geçmesini izlemek, uyuşturucu gibi. Ellerimde, daha da kalınlaşarak nabız gibi atıyor.

Bir anda tekrar sırt üstü yatıyorum, Tate de başımda duruyor. "Böyle," diyor. "Böyle boşalmak istiyorum."

Onun beni ihtiyaç duyduğu şekilde kullanması beni derinden sarıyor. Ellerime doğru itiyor, bana karşı koyuyor. Çok yaklaştı. Neredeyse orada. Sonunda, benim için kendini tamamen bırakacak.

"Bir dahaki sefere bunu yaptığımızda," diye fısıldıyorum, "ağzıma boşalacaksın."

Ve bununla birlikte, kendini kaybediyor, acı dolu, boğuk bir ses çıkarıyor içinden. Sıcak sıvıyı karnıma boşaltırken başka bir yere gidiyor, başını boynuma yaslıyor, adımı mırıldanıyor ve ne kadar iyi, mükemmel ve güzel olduğumu, bunu sonsuza dek istediğini ve düşündüğünden bile daha iyi olduğunu övüyor. Hayal ettiğinden bile daha iyi.

Sonrasında Tate ısrarla beni temizlemeye başladı ve ben iç çamaşırlarıma ve elbiseme uzanırken, iri kolu belime dolanarak beni göğsüne doğru çekti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Bilmiyorum. Birlikte olduktan sonra ayrılmak... Ben hep böyle yaptım.

"Noah misafirhanede," diyor, üzerimize yorganı örterken, sanki her şey yoluna girmiş gibi. "Ve seninle daha iyi uyuyorum."

Hâlâ dudaklarımda hafif bir gülümseme vardı. Demek ki sadece hayal gücüm değildi.

"İyi geceler, Jordan." Derin bir nefes alırken göğsü inip kalkıyor ve tüm vücudu gevşiyor.

"İyi geceler, Tate."

Daha önce yaptığımız, playoffların sonuna kadar bu eğlenceyi ve rahatlığı koruma konusundaki konuşmamız aklıma gelince, endişeleniyorum.

Böyle bir seks sıradan hissettirmiyor. Yeni, büyüleyici ve bağımlılık yapıcı hissettiriyor, hiçbir şeyin asla kıyaslanamayacağı yeni bir standart belirliyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Rahat ilişkiler her zaman güvenliydi, ama şimdi? Tehlikeli gibi geliyor.

Kalbim kırılacakmış gibi hissediyorum.

Ve bununla birlikte, endişe verici düşünceleri bir kutuya koyuyorum, Haziran ayına kadar onları düşünmemeye yemin ediyorum ve Tate'e yaslanarak uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 66

ÜRDÜN

Masamda oturmuş, telefonuma bakıyorum ve basit bir telefon görüşmesi yapmak için cesaret toplamaya çalışıyorum.

Boş ver gitsin.

"Jay Choudhury," diye yanıtlıyor.

"Merhaba Jay." Alt dudağımı ısırdım. "Bu Jordan Hathaway."

"Jordan!" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Nasılsın? Şimdi Storm'dasın, ha?"

"Evet, öyleyim."

"Aferin sana, Hathaway. Yeteneğinin olduğunu biliyordum."

O sadece iyilik yapıyor. Ben ayrıldığım anda takım kazandı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim? Başka bir kanat oyuncusuna mı ihtiyacınız var?"

Gülüyorum. Bu, Jay'in NHL'deki eski pozisyonuydu. "Hayır, ama ilginizi çekebilecek başka bir şey daha var."

Jay ile başarılı bir görüşmenin ardından, Rory'nin antrenörüyle birlikte egzersiz yaptığı spor salonuna iniyorum. Yolda, toplantılardan ve çalışan dosyalarından öğrendiğim isimlerini kullanarak karşılaştığım herkese selam veriyorum.

"Naber J-dawg?" diyor Rory.

"Bana öyle seslenme. O yüklü hesaplı akşam yemeği saçmalığından sonra işin çok tehlikeli."

Ve Nuh'un öpüşme kamerası olayıyla bir ilgileri olduğundan şüpheleniyorum, ama bunu kanıtlayamıyorum.

Sırıttı. "Bana eğlenmediğini söyleme sakın."

Buna cevap vermeyi uygun görmüyorum. Elbette eğlendim. Tate ile her zaman eğlenirim.

"Babanızın iletişim bilgilerini alabilir miyim acaba?"

Bana meraklı bir bakış attı. "Ne planlıyorsun?"

"Göreceksin."

Birkaç dakika sonra, NHL Şöhretler Salonu üyesi Rick Miller'ı aramak için ofisime döndüm.

Telefonu açtığı anda, "Ben Storm'dan Jordan Hathaway," diyorum. "Tekrar hokey oynamak isteyip istemediğinizi merak ediyordum."

BÖLÜM 67

TATE

Birkaç gün sonra Bea, Jordan'a "Peki, Storm maç oynadığında sen ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Oturma odasında plak dinliyorlar. Bea, ona gitarla öğrendiği yeni şarkıları göstermek bahanesini uydurdu ama tüm zamanını Jordan'la konuşarak geçirdi.

Jordan'ın da bu durumdan rahatsız olmadığı anlaşılıyor.

"Arka tarafta, soyunma odasının yakınındaki televizyonların olduğu bölgede takılıyorum." Parmakları boynundaki ince zincire gidiyor, ona aldığı kolyeyle oynuyor. Sadece benim için mi takmıştı yoksa bütün gün mü takıyordu? "Ya da deplasman maçındaysak, deplasman maçlarında özel loca bölümünde takılıyor olabilirim."

"Ah." Bea plak kapağını inceliyor, ben de çenemi avucuma yaslayıp onu izliyorum.

Bir şey sormak istiyor ama cesaretini toplamaya çalışıyor.

Jordan, "Hiç maçlara gider misin?" diye soruyor.

"Bazen. Babam her yıl okul gezisi düzenliyor. Geçen sefer, tüm anneler sadece babamla konuşmak istediler."

"Bahse girerim." Jordan bana bunu daha sonra gündeme getireceğini ima eden alaycı bir bakış attı. Ona başımı salladım ama gülümsüyordum.

Tanrım, o çok güzel. Yıllarca onun kalpsiz ve affetmeyen biri olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Öyle değil. Nazik, sıcakkanlı, ilgili ve cesaretlendirici biri. Takıma, Bea'ye ve arkadaşlarına çok bağlı.

"Bana karşı bencil ol," dedi. "İhtiyacın olanı al."

Hayatımda hiç bir kadına mücevher almadım. Daha önce hiç kimsenin çocuğuma bu kadar yaklaşmasına izin vermedim. Birini hiç böyle düşünmemiştim.

Ancak Jordan söz konusu olduğunda, bunların hiçbiri çığır açıcı veya alışılmadık gelmiyor. Sadece doğru hissettiriyorlar.

Bakışlarımız birbirine kilitlendi, kalbim hızlanmaya başladı. Saçları gözlerinin önündeydi ve onları kenara itmek istedim ama Bea hemen orada, bizi izliyordu ve Jordan'ın aklının nerede olduğunu anlayamadım.

Jordan, Bea'ye dönerek, "Bea, benimle bir maça gelmek ister misin?" diye sordu.

Bea'nın rahatlama ve heyecanla dolu ani gülümsemesi kalbimi yerinden oynattı. "Gerçekten mi?"

Bu kadına karşı hislerim var. Onunla bir gelecek görüyorum, onu burada, evimizde, ailemizin içinde görüyorum, ama o hala çok korkuyor. Bunu gözlerinde görüyorum. Tereddütünü görüyorum. Jordan Hathaway'in iyi olduğu bir şey varsa, o da korktuğu zaman kaçıp gitmektir. Bunu yüksek lisans programında yaptı, babasıyla yaptı ve asla bana yapmasına izin vermeyeceğim.

O soğuk, kalpsiz ya da acımasız değil, sadece korkuyor. Ona destek olması gereken biri tarafından incitildi, bu yüzden bana aşık olmasına izin vermemesi şaşırtıcı değil.

O yüzden, bunun kısa vadeli bir durummuş gibi davranırken sabırlı olacağım.

"Karşılığında bana bir iyilik yapabilir misin?" diye soruyor Jordan ona.

Bea, gözlerinde coşkulu bir ilgiyle daha dik oturdu. "Elbette."

"Geçen gün sana gösterdiğim şeyi, yani birlikte çalıştığımız şeyi babana gösterebilir misin?"

"Ah, evet." Bea başını öne eğdi ve gözlerinin yuvalarında geriye doğru kaymasına izin verdi.

Şimdiden başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu sevmiyorum."

Jordan kahkahalarla gülerken kız, boğuk ve ürkütücü bir sesle "Baba," diyor. "Baba, neredesin?"

Jordan'a dehşet dolu bir bakış attım. "Bunu neden yaptın?"

Bea, Jordan'ın geçen hafta uçakta izlediği bir filmdeki küçük kız gibi, düzensiz ve kopuk hareketlerle yerde bana doğru emeklemeye başladı.

"Hayır." Ben ayağa kalkıp odanın diğer tarafına geçtim, Jordan ve Bea ise benim dehşetimi keyifle izliyorlardı. Kedi bile sandalyenin tepesinden izliyor, sanki bundan zevk alıyor gibiydi. "Bundan nefret ediyorum."

"Baba, nereye gidiyorsun?"

Gölüyorum ama bundan nefret ediyorum. Bundan çok nefret ediyorum. Gözleri parıldayan ve kulaklarına kadar uzanan sırtışıyla Jordan'a başımı sallıyorum. "Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin."

O gece, Jordan eve gittikten sonra yatak odamda, gözlerim yıldızlara çevrilmeden önce, ışıklandırılmış konukevini inceliyorum. En sevdiklerimi —Küçük Ayı ve Büyük Ayı—buluyorum ve elimi göğsüme sürüyorum.

Bugünlerde yıldızlara baktığımda, her seferinde aynı soru aklıma geliyor: Eğer Jordan bir takımyıldız olsaydı, hangisi olurdu? Komik çoraplarını, işte kullandığı kupayı, elektrik kesintisi sırasında giydiği tişörtü düşünüyorum ve zihnimde o kadar net ve keskin bir şekilde beliriyor ki, gülümsüyorum, bakışlarım gece gökyüzünde dolaşıyor. Küçük Tilki. Yılın henüz başı.

Yine de sabırlı olabilirim.

BÖLÜM 68

ÜRDÜN

İki hafta sonraki maçta Bea, ağzı cips dolu bir şekilde, "Forman nerede?" diye soruyor.

İlk periyot Storm'un iki sayı önde olduğu bir şekilde sona erdi, arenada bando çalıyor ve Zamboni buz pistinde turlar atıyor. Los Angeles ile oynuyoruz. Takas edilmek istemeyen oyuncu Keir Fraser, yedek kulübesinden öfkeli bakışlarla bize bakıyor.

Üzerinde, önceki döneme ait siyah beyaz renklerde, arkasında WARD yazısı işlenmiş, çocuk bedeninde bir Storm forması var. Çok sevimli.

"Benim yok."

Yanımızda duran Pippa, Hazel, Darcy ve Georgia'ya bakıyor. "Hepsinin bir tane var."

"Hepsi oyuncularla evli ya da nişanlı." Hazel'ın forması, büyüyen hamile karnının üzerinden geriliyor.

Bu acınası cevaptan memnun kalmayarak kaşlarını çattı. Haklı. Onlara kıyasla, ben çok farklıyım. Bunlardan biri diğerlerine benzemiyor. Bu ağrıyan nokta, can sıkıcı bir morluk gibi sızlıyor, sonra bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Kimin umurunda? Sadece forma işte.

"Belki de babamla evlenmelisin, o zaman onun formasını giyebilirsin."

Gazlı içeceğim boğazıma takıldı. "Ne?" diye hırıltılı bir sesle öksürdüm. Yanımızda Georgia ve Darcy yavaş ve sinsi sırıtışlarla bize döndüler.

"Sen ve babam evlenebilirsiniz," diyor Bea. Benimle dalga mı geçiyor? Onunla ilgili anlamak çok zor. Çok zeki. "Zaten birlikte yaşıyorsunuz."

"Birlikte yaşamıyoruz." Gözlerim kocaman açılmış. "Ben misafirhanede kalıyorum."

"Bea, bu gidişatını beğendim," diyor Georgia ve ben de ona susmasını işaret eden bakışlar atıyorum.

Darcy düşünceli bir ifade takınarak, "Sence evlenmeleri için özel bir sebep var mı, Bea?" diye sordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hesap makinesini kıracağım, inek."

"Zaten bunu yapacağınızı söylemişsiniz," diyor kadın gülümseyerek ve kibarca. "Sadece lafta kalıyorsunuz, icraatta değil."

Bea, "Babam onun yanında çok güler," diye ekliyor.

Darcy'nin gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

"Hı hı. Ve daha çok gülümsüyor."

"Pekala." Boğazımı temizledim.

"Ve," diye devam ediyor, "Jordan ona pizza getiriyor çünkü o pizzayı seviyor ve Jordan da onun en sevdiği pizza çeşidini hatırlıyor."

Georgia, cesur bir gülümsemeyle öne eğilerek, "Bu, çok düşünceli bir jest," dedi.

"Ve Jordan'dan başka kimse onunla ilgilenmiyor."

Zavallı küçük kalbim acıyor ve herkesin bakışlarından kaçınıyorum. Tanrıya şükür Hazel ve Pippa başka bir şey hakkında derin bir sohbe dalmışlar.

"Ve bana onun plaklarına ve plak çalarına karşı çok dikkatli olmamı söylüyor çünkü bu onun için önemli," dedi.

"Vay canına." Georgia'nın gülümsemesi meraklı ve yumuşak bir hal aldı.

"Bunu herkes yapardı." Gözlerimi ileriye dikiyorum.

Bea'nın sözlerinin hiçbir anlam ifade etmesine izin vermiyorum. Neyse ki Hazel başka bir simit almak için ayağa kalkıyor ve Bea da onunla gitmek için yalvarıyor.

"Öyleyse," diyor Georgia, onların duyma mesafesinden çıktıkları anda.

"Düğün ne zaman?" diye takılıyor Darcy.

"Eskiden çok sessizdin," diyorum ona yapmacık bir hayal kırıklığıyla. "Ne oldu?"

"Bana harika bir stajyer öğrenci buldun ve senin aslında çok iyi bir insan olduğunu öğrendim," diyor.

Kalbim sıcacık, mutlu bir şekilde sevinçle doluyor.

Georgia doğrudan konuya girerek, "Sen ve Tate henüz birlikte yattınız mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye aceleyle söyledim. "Yani, aslında değil."

Kaşlarını kaldırıyorlar.

"Yapmadık."

Pippa öne eğildi. "Şundan mı bahsediyorsun—"

Georgia araya girerek, "Jordan, Daddy Ward ile birlikte oluyor," dedi.

Ağzımdan boğuk bir ses çıktı. Yüzüm muhtemelen kıpkırmızı olmuştu. "Sesini kıs." Arkamızdaki adamlara baktım, beni dinlemiyorlardı. "Kimse sevişmiyor. Ya da sevişilmiyor."

Keşke.

"Ciddi bir şey değil," diyorum onlara.

Georgia bana sabırlı bir bakış attı. "Ciddi bir şey olması dünyanın en kötü şeyi mi olurdu?"

Hayır, olmazdı. Aslında, hayal etmeme izin verirsem inanılmaz olurdu. Her gece onun yatağında uyumak. Korku filmlerinde korkmuyormuş gibi yaparken gülmek. İtalyan restoranındaki gibi, kimseye anlatmadığımız gerçek şeylerden bahsettiğimiz o sessiz sohbetlerden daha fazlası. Bana inanıyormuş ve haklı olmaktan hoşlanıyormuş gibi gülümsemesi. Geçen sabah olduğu gibi ona sokularak uyanmak.

"Biz sadece..." Kelimeleri zorla ağzımdan çıkarıyorum, kulağa tam doğru gelmese de. "Eğleniyoruz. Rahat bir şekilde takılıyoruz." Tereddüt ediyorum. "Lütfen Bea'ya hiçbir şey söylemeyin. Onun hayal kırıklığına uğramasını istemiyoruz."

Her şey bittiğinde, ben bir şey söylemem.

Milyonuncu kez, Tate'in bir ay önce bana sorduğu soruyu tekrar düşünüyorum: Çocuk sahibi olmak istiyor musun?

Hayır, istemiyorum. Değil mi? Hep istemediğimi söyledim. Hamile kalmak istemiyorum. Bebek sahibi olmak istemiyorum.

Ama bir çocuk farklı. Bea, düşünceleri, fikirleri, şakaları ve hayalleri olan tam bir insan.

Büyürken hayatının bir parçası olmak nasıl olurdu? Ergenlik çağına girmesini, sonra da yetişkin olmasını izlemek. Gelecekteki inanılmaz kişiliğini görmek.

Göğsümde güçlü bir özlem duygusu yayılıyor, boğazıma doğru yükseliyor.

Tate ve Bea'nın hayatının bir parçası olmak, hayal edebileceğim en güzel şey olurdu. Tek bir kelime beliriyor zihnimde; annemin ölümünden beri yaşadığım tüm yalnızlığı silip süpüren kelime.

Aile.

Ama işler yolunda gitmezse, Bea'yı da hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek çok daha fazla acı verecek. Sahip olduklarımı ve kaybettiklerimi

bilmek daha da acı verici olacak.

Hazel ve Bea geri döner, ikinci periyot başlar ve biz de dikkatimizi oyuna çeviririz.

Periyodun ortasında Keir Fraser buz pistine çıktı ve ben de yedek kulübesindeki Tate'e baktım. Fraser'ın yeni takıma daha iyi uyum sağlayıp sağlamadığını izleyecekti. Bu da ona iç rahatlığı verecekti.

Storm takımı yüzleşmeyi kazanıyor ve dikkatim Fraser'a takılıyor. Bu gece farklı oynuyor. Daha agresif. Daha güçlü.

Kızgın. Buzda kayarken ve pakı paslarken sergilediği özensiz, öfkeli tavrından, rakiplerine yaptığı sert müdahalelerden ve kalesini savunmasından bunu anlayabiliyorum. Oyun oynarken yüzünde acı bir alay ifadesi var ve midem kasılıyor.

Alexei takımdan ayrıldığından beri, bu gibi durumlarla başa çıkacak, kuralları koyacak ve oyuncularını koruyacak bir sert oyuncumuz kalmadı.

Bu, transfer dönemi öncesinde takımda tamamlamamışığımız eksikliklerden biriydi.

Disk Rory'ye geliyor ve Keir arkadan ona müdahale ediyor.

Rory'nin dizinin doğal olmayan bir açıyla kayması sonucu, arenadaki enerji değişiyor. Taraftarlar ayağa fırlıyor, herkes penaltı istiyor veya bağırıyor. Ben de dahil.

Düdük çalınca Georgia, "Kahretsin," diye fısıldadı ve Hayden, Luca ve Carey, hâlâ buzda acı içinde kıvranan Rory'nin yanına kayarak durumunu kontrol etmeye gittiler.

Keir yanımdan kayarak geçerken, "Bu da neydi böyle?" diye fısıldadım camın ardından, damarlarımda koruyucu bir öfke dolaşıyordu.

Rory sakat dizinin üzerine basmaya çalışırken buzun üzerine yığılıp kaldı. Stadyumda endişe dolu bir mırıltı yankılandı.

Hazel ellerini ağzına götürmüş, gözleri yaşlarla dolmuştu; Hayden ve Luca, Rory'yi buzdan indiriyorlardı. Arenadaki enerji, yoğun bir sis gibi gergin ve korku doluydu.

O bizim kaptanımız. O bizim yıldız oyuncumuz. O Vancouver Storm'un kalbi.

"Bea, Darcy ve Pippa'nın yanında kalabilir misin?" diye soruyorum. "Maç bitmeden seni almaya geleceğim, tamam mı?"

Gözleri kocaman açılmış. "Söz mü?"

"Söz veriyorum." Hazel ve Georgia'ya işaret ediyorum. "Hadi gidelim."

BÖLÜM 69

ÜRDÜN

"Bunu atlatabilirim," diyor Rory ertesi öğleden sonra.

"Hayır," diyor Tate sessizce.

"Koç." Rory, Tate'in masasının karşısındaki sandalyesinde öne doğru eğildi. "Lütfen. Oynamama izin verin. Takım arkadaşlarımın bana ihtiyacı var."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordum, sandalyesinin arkasına yaslanmış koltuk değneklerini işaret ederek.

Dizinde burkulma var, Rory dinlendiği sürece iyileşmesi altı ila sekiz hafta sürecek hafif bir sakatlık. Eğer sakatlığına rağmen oynamaya devam ederse, durum daha da kötüleşebilir.

Daha kötü bir şey olmaması bizim için şans. Diz bağları kopabilirdi.

Muhtemelen sezonun geri kalanında, play-off'lar da dahil olmak üzere, forma giyemeyecek.

Rory'nin çenesi kasıldı, gözlerinde kararlılık vardı. "Oynayabilirim."

"Bundan kimse şüphe duymuyor, Miller."

Tate'in gözlerindeki endişeden nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve midem çatışmayla düğümleniyor. Neredeyse yirmi dört saat cehennem gibiydi.

Rory'nin kazanması gerekiyor. Bundan oldukça eminiz. Tate bu sakatlığı yaşadı ve oynamaması gerekirken oynamaya devam etti. Bu da kariyerini sonlandıran ön çapraz bağ yırtığına katkıda bulundu.

"Miller, kupayı kazanmak için senin kariyerini bitirmekle ilgilenmiyorum."

"Bu sezonun son sezonum olup olmaması umurumda değil!" diye patladı. "Takım arkadaşlarımın bana ihtiyacı varken yedek kulübesinde

oturmak benim kabusum.” Parmağını buz pistinin camlarından dışarı doğru uzattı. “İşte benim takımım. Benim ailem.”

Avucumu ağzımın üzerine sürüyorum. Hangisi daha kötü, bu takımı dağıtmak mı yoksa Rory'nin kariyerini hazır olmadan bitirmek mi?

Keir'i takas ettiğimizde hissettiğim kötü duyguyu görmezden geldim. Eğer içgüdülerime kulak vermiş olsaydım veya takas son tarihinden önce bir savunma oyuncusu bulmak için çaba göstermiş olsaydım, bu durum yaşanmayabilirdi.

Tate ona, "Hâlâ Storm'un kaptanısın," diyor. "Ancak dizin tekrar oyuna uygun hale gelene kadar buzda olamayacaksın."

Rory acı içinde saçlarını çekiştiriyor, bizimle tartışmak ya da küfretmek istiyormuş gibi görünüyor, ama bunun yerine derin bir nefes alıyor ve koltuk değnekleriyle dikkatlice ofisten çıkıyor.

Asansörü bekleyen Rory'ye gözlerimi dikmiş bir şekilde, "Doğru kararı mı verdik?" diye soruyorum.

Bir anlık sessizlik. "Bilmiyorum, Jordan. Gerçekten bilmiyorum."

O gece, Storm ekibinin geri kalanıyla birlikte arka tarafta sessizce oturdum, gözlerim ekrandaydı, kollarım vücudumda kavuşmuştu ve kaşlarım çatıktı.

Skor 3-0. Rakip takım bir gol daha atıyor ve salondaki sessizlik ve hayal kırıklığı kulakları sağır ediyor.

Kamera, yedek kulübesinde oturan Tate'e, yanında Alexei ve Rory'ye odaklanıyor; Rory bu akşam takım arkadaşlarıyla birlikte sahada olmakta ısrar etmişti. Sakatlığıyla ilgili medya spekülasyonları hızla yayılıyor.

Oyun yeniden başlıyor. Takım hayal kırıklığına uğramış durumda. Bunu yüzlerindeki gergin ifadelerden, telaşlı ve sabırsız oyun tarzlarından anlayabiliyorum. Buzda kendilerine alan bırakmayı bırakıyorlar, kaleye doğru koşuyorlar ve normalde kaçırmayacakları fırsatları değerlendiremiyorlar.

Georgia ile göz göze geldik. Hastanede sporcularla çalışıyor. Bu oyunun ne kadar psikolojik olabileceğini biliyor.

"Bu sadece bir oyun," diyor hafifçe. "Onlar profesyoneller."

"Evet. Bu sadece bir oyun."

Dört sıfır kaybediyoruz ve ondan sonra işler çok daha kötüye gidiyor.

BÖLÜM 70

TATE

İki hafta sonra, üst üste sekiz yenilginin ardından, Filthy Flamingo'nun kapısından içeri girdim.

O an nefesimi kesiyor—arka masadaki adamlar sessizce konuşuyorlar. Kısık sesle çalan müzik. Hüzünlü atmosfer.

Barda duran Jordan, saçlarını atkuyruğu yapmış ve gözlerini hazırladığı içkiye dikmişti. Bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırdı ve dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirdi.

Derin bir nefes verip enseme ovuşturuyorum. Onu görmek eve dönmek gibi geliyor.

Bu gece normal sezonun son maçıydı. Miller'ın sakatlığı, tahmin edemeyeceğimiz şekillerde bu takımı perişan etti. Kaybetmek, takıma, organizasyona yayılan bir kanser gibiydi ve Storm sıralamalarda dibe vurdu.

Playofflara kalabilmemizin tek yolu wild card kontenjanından giriş yapmak ve bu gece o kontenjanı kapacak takım şu anda kendi maçında dört sıfır önde.

Playofflara çıkamayacağız. Kupayı kazanamayacağız. Ross takımı satacak ve Jordan'ın Storm'daki geleceği yerle bir olacak.

"Ward'a Güveniyoruz." İnsanlar bunu tişörtlere basıyor, sosyal medyada paylaşıyor. İnsanlar maçlarda, özellikle de şimdi, bunu tezahürat olarak söylüyor.

Ama bir planım yok. Ne yapacağımı bilmiyorum. Kayboldum. Herkes bana güvendi ve ben sadece topu düşürmedim, paramparça ettim ve şimdi onarılamaz durumda.

Ve şu anda gerçekten, gerçekten bir içki içmek istiyorum.

Oturduğumda Jordan, "Merhaba," diyor.

“Merhaba.” Maçlar, antrenmanlar ve kaybetme sarmalını durdurma çabaları arasında onu neredeyse hiç görmedim. En azından istediğim şekilde değil. Yatağımda. Kollarımda. Şu anda takım öncelikli. “Seni tekrar barda görmek biraz tuhaf.”

Bana buruk, hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Becerilerimi biraz tazeleyeyim dedim."

O harika biri olabilirdi. Bir gün bu organizasyonun başına geçebilir ve inanılmaz işler başarabilirdi. Kaderinde bu vardı.

Göğsümde öfke bir kramp gibi saplanıyor. Bundan sonra ne olursa olsun, Jordan'ın hokeye geri dönmesine yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Adamlar birer içki daha sipariş ediyor ve ben de onun musluktan biraları çekmesini izliyorum. Kehribar rengi sıvı bardağın kenarından aşağı akıyor ve üst kısımda ince bir köpük tabakası oluşturuyor.

Pes etmekten nefret ediyorum. Başarısız olmaktan nefret ediyorum. Kaybetmekten nefret ediyorum. Ve her şeyden çok, arkadaşlarımı ve Jordan'ı geride bırakmaktan nefret ediyorum.

Jordan içecekleri bıraktıktan sonra yanıma, bara dönük şekilde oturdu.

“Tate.” Dizinin yan tarafı benimkine bastırarak dikkatimi şimdiki zamana çekti. “Neler oluyor?”

“Bir içki istiyorum.” Kelimeler dudaklarımdan döküldü. Utanç ciğerlerimi bir mengene gibi sıkarken ona döndüm. “İçmeyeceğim, on yıllık ayıklığımı mahvetmeyeceğim.” Hissettiğimden daha emin bir şekilde konuştum.

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi havayla dolduruyorum. Onun hafif kokusu ve barın tanıdık kokusuyla. Keşke onu şu an kendime çekebilsem, ağırlığını göğsümde hissedebilsem, düzenli nefes alışverişini duyabilsem.

“Ama Jordan, ben de bir tane istiyorum.”

Onun tepkisinden ne beklediğimi bilmiyorum; tiksinti, acıma, hayal kırıklığı, belki de sempati. Ama sadece başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Evet," diyor.

Yargılama yok, sadece anlayış. Sanki bunun zor olduğunu biliyor. Sanki bunun her gün savaştığım bir şeytan olduğunu ve bugün o şeytanın güçlü, benim ise zayıf olduğumu biliyor.

Saçlarımı elimle düzelttim. "Böyle bir durumda yapılması gereken şey bu zaten." Bunaltıcı. Tüketen ve tehdit eden bir durum. "Güvendiğin biriyle

konuş. Senin için önemli olan biriyle. Seni destekleyen biriyle."

Gözlerinde bir anlık duygu belirdi. "Bu gece buraya geldiğin için çok mutluyum."

Göğsümde bir şey yerine oturuyor, tatmin edici bir tık sesi geliyor ve bu da bana Jordan'ın benim dağılmamı izlemekten ne kadar keyif aldığını hatırlatıyor. İyi uyuduğumda nasıl da memnun olduğunu...

"Kendimle ilgili bu yönümden nefret ediyorum." Engelleyemeden ağzımdan kaçıyor. "Bunca zamandan sonra hala içki içmek istiyorum."

Gözlerini kırptırıyor, geriye doğru çekiliyor; yüzündeki keskin duygu o kadar hızlı bir şekilde beliriyor ki, anlamam biraz zaman alıyor: koruyuculuk. Öfke. Hiddet.

"Kendin hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?" diye sordu, sesi alçak ama kararlıydı. Gözleri bana dikilmişti. "Bütün bunca emeğin ardından kendini böyle küçümsemek mi? Alkolizm sorunu yaşayan birçok insan bununla asla yüzleşmiyor. Döngüyü kıramıyorlar ve çocuklarını bağımlılıktan uzak bir ortamda büyütüyorlar. Yaptıkların için sana hayranım. Her gün güç gerektiriyor, bunu biliyorum. Ve Bea de bunu biliyor. Büyüdüğünde senin gibi bir adamla gurur duyacak."

Yüzümü uzun süre inceliyor.

"Zaten öyleyim," diye itiraf ediyor, bakışlarını tezgaha çevirmeden önce tekrar bana dönüyor. "Ve sana tahmin edebileceğinden çok daha fazla saygı duyuyorum." Bir an dudağını ısırtıyor. "Yarın sabah babamla konuşacağım. Belki başka bir anlaşma yapabiliriz. Şey, öğle yemeklerimiz falan sayesinde yaklaşıyoruz. Belki fikrini değiştirmiştir. Muhtemelen takımı bana vermeyecek ama belki de bir sezon daha satmayı erteleyebilir." Bana belirsizlik ve umut dolu yarım bir gülümseme veriyor. "Ama denemeliyim. Bu insanlar için denemekten asla vazgeçmeyeceğim."

Onun kalpsiz, affetmeyen ve soğuk biri olduğunu düşünmüştüm, ama yanılmışım.

Jordan Hathaway, tanıdığım herkes arasında en büyük kalbe sahip olabilir.

Güneşin doğuşu gibi içimde bir duygu büyüyor, zihnimin ve kalbimin tüm karanlık köşelerini aydınlatıyor. En dipte olduğum zamanlarda, ilişkimiz berbat bir haldeyken ve birçok açıdan başarısız olduğumu hissettiğimde, ona gittim. Bu gece buraya çekildim. Yalnız kaldığımda ona uzanıyorum. Kararsız kaldığımda veya seçimlerimi sorguladığımda onunla konuşuyorum. Mutlu anlar onun varlığıyla daha güzel.

Onu seviyorum.

Onu seviyorum ve ona ihtiyacım var, ve her şeyden çok onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, her zerresini. Onu kendime ait kılmak, tüm benliğini bana sunmasını sağlamak ve onu açgözlülükle tüketmek istiyorum.

“Tate?” Gözleri gözlerimi aradı, yumuşak eli bacağımdaydı.

“Evet.” Derin bir nefes verdim, hislerimin ağırlığı omuzlarıma çökmüştü. Elimle yüzümü sildim. “İyiyim.”

Bunu ondan ne kadar süre daha saklayabilirim? Jordan'ın yanında hiçbir şeyi saklayamıyorum galiba.

Düşüncelerim keskinleşiyor. Jordan ve benim görüntülerimiz—akşam yemeklerinde, randevularda. Bea ile birlikte. Birlikte tatilde. Evde bayramları kutlarken.

Yatakta.

Geleceğimizi birlikte görüyorum ve korkunun bunu tehdit etmesine izin vermeyeceğim.

Belki de sezonumuz sona erdi ve Ross, Storm'u satacak. Belki de bulduğumuz aile parçalara ayrılacak. Ama Jordan'dan vazgeçmeyeceğim. Onu bırakmayacağım.

Jordan Hathaway'i bana aşık etmeye ikna edeceğim.

BÖLÜM 71

ÜRDÜN

“Görüşürüz arkadaşlar.” Rory, Hayden, Jamie, Alexei, Luca ve Carey giderken el salladım. İyi geceler dileyerek karanlığa doğru yürüdüler ve göğsümde rahatsız edici bir duygu ağırlığı oluştu.

Hayden ve Darcy'nin düğünü bir hafta sonra. Şimdi kim kutlama yapmak isteyecek ki? Düğün fotoğraflarına bakıp, playofflara kalamama anılarını hatırlayacaklar.

“Bekle.” Luca koşarak geri geldi ve beni sıkıca kucakladı. “Seni hayal kırıklığına uğrattığımız için özür dileriz,” dedi ve kalbim paramparça oldu.

Evet, şimdi bara geri dönmem gerekecek ama beni en çok üzen şey, bu adamların Stanley Kupası'nı her şeyden çok kazanmak istemeleriydi. Bu, tüm kariyerlerini değiştirebilirdi. Hayatlarının geri kalanında kazanmanın anılarını hatırlayacaklardı.

“Yapmadın.” Benden çok daha uzun boylu olmasına rağmen omuzlarını hafifçe silkeledim. “Söz veriyorum, Luca. Ne olursa olsun seninle gurur duyuyorum.”

Bana inanmıyormuş gibi çarpık bir gülümsemeyle baktı ama başını sallayarak geri çekildi. “İyi geceler.”

Dudaklarımı ısırarak kapıyı arkasından kapatıyorum. Tezgahın başında oturan Tate'in gözlerine bakıyorum. Carey'nin açtığı hüzünlü country müziği kısık sesle çalmaya devam ediyor.

“O adamları gerçekten çok özleyeceğim,” dedim ona.

Bara geri dönecekler ama artık eskisi gibi olmayacak, çünkü ben onları böyle hayal kırıklığına uğrattım. Ve sonunda, her zaman olması gerektiği gibi, hayatlarına devam edecekler.

Başını sallıyor, bakışları nazik ve yumuşak.

Ve sana da şunu söylemek istiyorum: Seni gerçekten çok özleyeceğim.

Anlaşmamız sezon sonuna kadardı ve playofflara kalamayacağız, bu yüzden Tate ile yaşadığımız tüm eğlenceler bitti. Kalbim küçücük bir taşla dönüşüp içimden aşağıya, yere doğru batıyor.

"İstersen dükkânı kapatıp eve gidebilirsin, sorun değil," diyerek tezgahın arkasına geçtim.

Bakışları tüm yüzümü süzüyor. "Burada kalacağım. Sakıncası yok mu?"

"Elbette." Bu akşam bunu memnuniyetle karşılıyorum.

"Yalnız kalmayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Gülümsüyorum. "Bu gece olmaz."

Bir an beni süzdü. "Yalnız mısın, Jordan?"

Göğsümde bir sızı hissediyorum. Bunu daha önce de sormuştu ve ben daha düşünmeden hayır demiştim.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, kendimi açıkta hissederek. "Sanırım o kadar uzun zamandır yalnızım ki, başka bir şeyin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

Senin yanımdayken kendimi yalnız hissetmiyorum, diye düşünüyorum.

Onaylarcasına bir ses çıkarıyor ve bakışlarımız buluştuğunda kalbim yerinden fırlıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, işler berbat gittiğinde Tate'in yanında olmak istiyorum. Onun varlığı her şeyin acısını azaltıyor. Gözlerindeki sevgi içimi yakıyor. Kendimi ona bir battaniye gibi sarmak istiyorum.

"Benimle dans eder misin?" diye soruyor ve ben başımı sallayınca elimi tutup beni barın açık alanına götürüyor.

Şarkının tiz slide gitar ritmine göre sallanıyoruz ve ben onun yanına sokulup, rahatlatıcı, temiz kokusunu içime çekiyorum. Onun yönlendirmesine, beni sallamasına izin veriyorum, dikkatim temas ettiğimiz noktalarda—ellerimizde, belimdeki kolunda, omzundaki elimde.

Onunla ve Bea ile bir hayat kurma konusunda hiçbir yanılsamam yok. Takım satılacak ve Tate ile ben muhtemelen işten atılacağız ve birbirimizi görmemiz için hiçbir nedenimiz kalmayacak.

"Zaten işe yarayacağı da pek mümkün değil," diyor çirkin bir ses. "Benim gibiler seçilmiyor. Annem gibiler, Georgia gibi, dışa dönük, ıslıl ıslıl, karizmatik tipler seçiliyor."

Ama ben öyle değildim. Ait olmaya çalıştım, her şeyimi verdim, ama evren beni yanılttı.

"Daha çok zamanımız olduğunu sanıyordum," diye fısıldadım.

Takımla birlikte. Birbirimizle birlikte.

Playofflara kalsaydık, işlerin farklı bir şekilde gelişebileceğini hayal ediyorum.

"Ortalığı biraz karıştırdım," diyorum düşünmeden.

Tate bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Eğer wild card kontenjanından bir şans yakalarsak."

Dört wild card kontenjanı, playofflara kalan en düşük sıralamalı takımları temsil eder. Bu takımlar ilk turda en yüksek sıralamalı takımlarla eşleştirilir ve nadiren daha ileriye giderler.

Aklıma çeşitli fikirler gelmeye başlıyor, hissetmek istemediğim şeylerden uzaklaşmamı sağlayan hoş bir dikkat dağıtıcı unsur bu.

"Takımı buraya antrenman için getirirdim ve her türlü diziliş ve ikili kombinasyonunu denerdik. Yaptıklarımız işe yaramıyordu, bu yüzden sıfırdan başlardım, çocuklara yeni bir şey, temiz bir sayfa hissi verirdim. Belki de takımda gözden kaçırdığımız biri veya aklımıza gelmeyen bir kombinasyon vardı."

Tate beni ilgiyle inceliyor ve göğsümde bir heyecan dalgası oluşuyor. Sezonu farklı bir şekilde bitirmek, her ne kadar bu sadece kafamda olsa da, iyi hissettiriyor. Kendi şartlarımızda bitirmek.

"Ama ondan önce," diye devam ediyorum, "eğlenceli bir şey yapardım."

Tate'in dudakları o sevgi dolu şekilde kıvrılıyor.

"Aptalca ve rekabetçi bir şey. Onları tekrar bir takım olarak birlikte çalışmaya teşvik edin, içlerindeki meydan okumayı seven yönlerini ortaya çıkarın."

Tate başını salladı ve daha da gülümsedi. "Birkaç sezon önce, Miller ekibe katıldığında bir takım yemeği yemiştik. Suikastçi oyunu oynamıştık."

Pippa daha sonra Hazel'la dalga geçti, Rory ile zafer öpücüğü hakkında bir şeyler söyledi. "Aynen öyle. Ama bunu tüm organizasyonla yapardım." Alt dudağını ısırıldı. "Çünkü her birey önemlidir."

Gözlerinde duygu belirliyor. "Belki de öyle yapmalıyız. Sezonu güzel bir şekilde bitirelim. Onlara son bir güzel anı bırakalım."

Acı tatlı hissin böyle bir şey olduğunu tahmin ediyorum. "Ross ödeyebilir," diye ekliyorum ve Tate gülüyor.

Göğsümde o tuhaf, altüst edici his yine var. Tate'in gözleri dudaklarıma iniyor ve sanki kendini tutuyormuş gibi dudaklarını sıkıca kapatıyor.

"Benim için bir şey yap, Jordan." Boğazındaki belirgin çizgi yutkunurken kıpırdandı. "Başını omzuma koy."

Sesinde bir hırıltı var, sanki buna ihtiyacı varmış gibi ve Tate Ward'a tam olarak ihtiyacı olanı verme konusunda dayanılmaz bir dürtü hissediyorum. İçgüdüsel olarak ona doğru eğiliyorum, boynunun kıvrımına yaslanıyorum.

“Böyle mi?” Çok rahat, sanki burası benim için tasarlanmış gibi.

Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Aynen öyle."

Şarkı bitiyor ama Tate beni bırakmıyor, ben de kıpırdamıyorum ve bir sonraki şarkı başlıyor. Bütün gece burada kalıp, başımı Tate'in sıcak göğsüne yaslayabilirdim.

Kapı çalınca duraklıyoruz, etrafımızda müzik hâlâ çalıyor.

Tate kulağıma, "Boş ver," diyor.

“Bu önemli olabilir.”

Başını şakağıma yasladığını, dudaklarını saç çizgime bastırdığını hissediyorum. "Bu önemli."

Bana böyle şeyler söylediğinde, sanki kıymetini bilmesi gereken, değer verdiği bir şeymişim gibi, kalbim dayanamıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kalbim boğazıma kadar geliyor.

Geniş göğsü derin bir nefesle inip kalkıyor ve parmaklarımın etrafında eli kasılıyor. "Jordan, ben—"

Kapıya bir kez daha, daha aceleci bir şekilde, yumruk yumruğa vurarak vuruldu.

Tate kendi kendine küfrederek oradan uzaklaştı ve kapıya doğru yöneldi.

Jordan, ben—ne? Ne diyecekti acaba?

Tate kapıyı açar ve karşısında koltuk değnekleriyle duran, kulaklarına kadar sırtmış Rory'yi görür. Alexei, Jamie, Hayden, Luca ve Carey de onun arkasında durmaktadır. Hepsi de sırtıyor. Yarım saat önceki kasvetli, iç karartıcı bar ortamından tamamen zıt bir manzara.

"Sana bir haberim var," diyor Rory.

Loş bara, çalan kısık sesli müziğe şöyle bir göz atıyor ve gözlerinde anlamlı bir ifade belirliyor, ama tek kelime etmiyor. Tanrıya şükür.

"Neler oluyor?" diye sordum, Tate'in arkasında kıpırdanarak ve ellerimi kollarımın içine sokarak.

“Florida maçı kaybetti.”

Sanki tokat yemiş gibi geriye doğru çekildim. Tate bana şaşkınlıkla baktı.

Rory başını salladı, gözleri parıldıyordu. "Los Angeles maçın son altı dakikasında dört gol attı, bir gol de uzatmalarda."

Tate'in yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor; sanki bunun gerçek mi yoksa rüya mı olduğundan emin değil.

Tate, Rory'ye bakarak "Kaybettiler" diye tekrarladı.

Nefes alamıyorum ama kalbim hâlâ atıyor, duyabiliyorum ve göğsümde ağır atışlarını hissedebiliyorum.

"Kaybettiler," diye doğruluyor Rory. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Çocukların hepsi kendi gülümsemeleriyle izliyorlar—hatta Alexei bile ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrılmış olsa da o kadar ciddi ve somurtkan görünmüyor—ve onlara karşı sevgi ve minnet duyuyorum; bunun sadece Tate için değil, benim için de ne kadar önemli olduğunu biliyorlardı. Tepkilerimizi görmek için burada olmak istiyorlardı.

"Son wild card kontenjanını kaptık," diye fısıldadım, içimi bir rahatlama dalgası kaplamıştı.

Tate'in yakışıklı yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor, gözleri ışıldıyor ve ben de ona karşılık gülümsediğimi hissedebiliyorum.

Henüz işimiz bitmedi. Her şey henüz sona ermedi. Hâlâ bir şansımız var.

Tate gözlerime bakıyor. "Playofflara gidiyoruz."

Daha sonra, evde, Tate yastıklara yaslanmış, Florida-L.A. maçının tekrarlarını izlerken, yatak odasının kapısına hafifçe vuruyorum.

Gözleri bana dikildi, gözlerinde şaşkınlık ve umarım rahatlama ifadesi belirdi.

Çenemi televizyona doğru dürttüm. "Uyuyamıyor musun?"

Bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor ve ben de yatağa doğru yöneliyorum. Gözlerinde bir soru beliriyor.

Son birkaç haftadır ondan kaçınmadım ama onunla yakınlaşmak için de özel bir çaba göstermedim. Her yakınlaştığımızda, sanki ona biraz daha fazla kapılıyorum.

Ama bu gece bana ihtiyacı var.

"Uyuman gerek." İzinsiz bir şekilde yatağına girerken ona hafifçe gülümsedim; içimde küçük bir endişe vardı, gitmemi isteyecek diye korkuyordum. "Yarın önemli bir gün. Bir plan yapmamız gerek."

Televizyonu kapatıyor, kocaman kolunu bana sarıyor ve beni göğsüne çekiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, derin bir uykuya dalmadan önce.

BÖLÜM 72

ÜRDÜN

"Merhaba," diyorum cuma sabahı.

Arenadayız, lobide toplandık ve herkes sessizleşip bana bakıyor.

Herkes.

Tate, ekip, analistler, eğitmenler, sağlık personeli. Operasyon, pazarlama, muhasebe ve finans, hukuk. Yiyecek ve içecek ekibi. Mağazalarda ürünlerin güzel görünmesini sağlayan stil ekibi. Temizlik görevlileri. Ekip dış hekimi.

Herkes.

Ellerim titriyor. Ama takımın umut hissetmesini istiyorum, bu yüzden omuzlarımı geriye doğru itip omurgamı dikleştiriyorum. Tate ile göz göze geliyoruz ve o bana o sıcak, kırışık gözlü gülümsemesini veriyor.

Sana inanıyorum. Buraya aitsin, demişti bir keresinde.

Derin bir nefes alıyorum. "Herkese geldiğiniz için teşekkürler."

Profesyonel takım ve alt lig takımı iki ayrı grupta yer alıyor; umarım bu durum günün sonuna kadar değişir, çünkü yarın antrenmanlara başlayacağız ve bu oyuncuların iki ayrı takım değil, tek bir takım gibi hissetmeleri gerekiyor.

Asansör kapıları açıldı ve babam dışarı çıktı, bana başıyla selam verdi ama grubun arkasında kaldı.

"Bugün farklı bir şey yapacağız," diyorum gruba. "Bir takım çalışması etkinliği."

"Güven mi düşünüyor?" diye soruyor Luca ve insanlar gülüyor. Ben de ona gülümsüyorum.

"Hayır. Güvene dayalı düşme oyunu değil. Şehir çapında bir hazine avı."

Kuralları açıklıyorum; bu kurallar arasında, bugün sadece bir kez araç paylaşımı veya araba kullanabilecekleri ve geri kalan süre boyunca kiralık bisiklet veya toplu taşıma araçlarını kullanmaları gerektiği de yer alıyor.

Adamlar birbirlerine bakarken, yer değiştirip dikleşirken, aralarında elektrikli ve rekabetçi bir heyecan dalgası yayılıyor. Sanki pilleri şarj olmuş gibi.

İşte bu. Görmek istediğimiz buydu. Takımda yeniden biraz hayat, biraz umut ve ilgi.

"Helikopter yok," diye ekledim, gözlerim Luca'daydı ve Tate de dahil olmak üzere adamlar güldüler.

Sırıttım. Tamam, bu o kadar da kötü değil.

"Tüm görevleri tamamlayan ilk takım kazanır." Hepsi bana bakıp beklerken duraksıyorum. "Ne, düdük mü istiyorsunuz?" Sırıttıyorum. "Başlayın."

O akşamki spor haberlerinde spiker, "Vancouver Storm'da neler oluyor böyle?" diye sordu.

Filthy Flamingo insanlarla dolu, biz de sonunda dayanamayıp televizyona bakıyoruz.

"Şok edici olaylar ve son dakika gelen bir sürpriz katılımın ardından, oyuncular bugün Vancouver'da bir tür takım halinde hazine avı yaparken görüldüler."

Ekranda sosyal medyadan görüntüler beliriyor. Luca, kiralık bir bisikletle sahil boyunca gidiyor ve hayranlarıyla fotoğraf çekiyor. Hayden, yeni kütüphane kartıyla Vancouver Halk Kütüphanesi'nde. Carey, Granville Adası'nda sokak müzisyeni gibi gitar çalıyor. Jamie, akvaryumda su samurlarıyla birlikte. Rory, Çin Mahallesi'ndeki bir fırından çörek alıyor. Alexei, Kitsilano Plajı'nda genç oyunculardan bazıları lale dağıtırken onlara nezaret ediyor. Beyaz laleler, görünüşe göre, yeniden başlamayı simgeliyor.

Bu, Vancouver'a yazılmış bir aşk mektubu ve bu oyunu ne kadar çok sevdiğimizi ve sonuna kadar mücadele edeceğimizi şehre göstermenin bir yolu.

"Bu durumun, Ross Sheridan'ın kızı ve muhtemelen Storm'un gelecekteki sahibi olan Jordan Hathaway'in işi olduğuna dair söylentiler

dolaşıyor."

Ekranda benim fotoğrafım belirdi ve Georgia laf attı. Ona ifadesiz bir bakış attım ve kumandayı alıp televizyonu kapattım.

Luca "Boo!" diye bağıyor ve ben de müziğin sesini tekrar açmadan önce ona orta parmağımı gösteriyorum.

Barda sohbet yeniden başladı ve Tate yanıma geldi.

"Fikriniz işe yaradı," diyor.

"Yarın ne olacağını göreceğiz." Hem alt lig takımı hem de profesyonel takım birlikte antrenman yapacak.

"Bunun da işe yarayacağını hissediyorum." Beni inceliyor. "Ne düşünüyorsun?"

Onu öpmek istiyorum. Ona yakın hissediyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum.

"Bugün çok dinlenmiş görünüyorsun." Elimdeki bardağı silmeye odaklanırken ağzım seğiriyor. Oyuncular bize anlamlı gülümsemelerle bakıyorlar. Bizi duyamıyorlar ama benim oyunbaz sırtışımdan ve Tate'in beni adeta yiyip bitirecekmiş gibi üzerimde dikilen bakışlarından, tüm dikkatiyle bana doğru eğilmesinden her şey belli oluyor.

Umurumda değil, farkındayım. Aramızda bir şeyler olup bittiğini bilmelerinin umurumda olmadığını biliyorum. Bilmeleri gerekirdi, çünkü her şey bittiğinde utanç verici olacak, ama şimdilik tadını çıkarmak istiyorum.

Tate, "İyi dinlendim," diyor. "Harika uyudum."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum, sanki bununla hiçbir ilgim yokmuş gibi, oysa midemde kelebekler uçuşuyordu. "Sekiz saatlik sağlam bir uykunun yerini hiçbir şey tutamaz."

Gülümsemesi sıcak ve samimi. "Umarım bu gece yine iyi uyurum."

Midem alt üst oldu. Acaba o mu—?

"Evet," diyor, gözleri gözlerimin içinde. "Bu gece yatağında uyuman için bir davet. Yarın da. Ve istediğin kadar gece daha."

"Peki ya Bea?" diye soruyorum, kalbim boğazıma düğümlenmiş.

"Kapıyı kapalı tutacağım, o kalkmadan önce sen çıkabilirsin."

Bunun üzerinde neden durduğumu bilmiyorum. Neden "ona haber ver" gibi bir şey söylemesini istediğimi de bilmiyorum. O bir çocuk ve tehlikeli olan kısım da bu, umutlarının yeşermesine izin vermek.

Beni dikkatle izliyor ve ben başımı sallayınca nefesini veriyor, omuzları yavaşça gevşiyor.

"Güzel," diyor, sanki bu son kararmış gibi. "Görüşürüz Jordan. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Öpüştük. Birlikte eğlendik. Ama düzenli olarak birlikte uyuyakalma sözü, bunların hepsinden daha samimi geliyor.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye itiraf ediyorum.

Onun arkadaşlarına doğru geri dönmesini izlerken kalbim mutluluktan sıkışıyordu.

O gece Tate, kapısının eşiğinde, yatak başlığına yaslanmış, kaslı kolunu başının arkasına atmış, televizyonda maç izlerken yatağında uzanmış haldeydi.

Bana bakıyor ve yüzünde hafif, rahatlamış bir gülümseme beliriyor.

"Merhaba," diye fısıldadım kapıyı arkamdan kapatırken.

"Merhaba," diye karşılık veriyor, ben ona doğru ilerlerken gözleri beni takip ediyor.

Yatağa tırmanıyorum ama o çoktan bana doğru uzanıyor, beni üzerine çekiyor, sanki saatler değil de haftalar geçmiş gibi beni öpüyor. Sanki beni özlemiş gibi aceleyle öpüyor. Bacaklarımı onun üzerine atıyorum, dizlerim gövdesinin iki yanında, elleri saçlarımın arasında dolanırken, ağızma zevk dolu sesler çıkarıyor, sanki çok lezzetliymişim gibi.

Saçlarımın ön kısmı gözlerime düşüyor ve o da onları yana itiyor. "Sana saçlarını ön kısmımla ne kadar çok beğendiğimi hiç söylemiş miydin?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Saçımı kestirdiğimde 'Bunlar gerçekten ilginç' demiştin."

Hafifçe gülüyor. "Evet, öyle. Sana çok yakışıyorlar. Sadece o zaman söyleyemedim."

Elini boynumun arkasına doluyor, beni tekrar öpmek için kendine çekiyor ve beynim mutluluk ve huzur içinde uçuşuyor.

Bir dakika sonra öpüşmelerin arasında sessizce "Tate?" diye sordum.

"Mmm?" Dudakları çeneme, boynuma değiyor ve sesi çok uzaktan geliyor, sanki meşgulmüş ve ben onu oyalıyormuşum gibi.

"Phoebe'nin sana getirdiği pembe külotları biliyor musun?"

"Hı hı." Kulağımın altındaki hassas bir noktayı emiyor ve nefesim kesiliyor. O bunu yaparken düşünmek zor.

"Sen, şey... Ne yaptın sen—" Kalçalarım yukarı doğru kalktı, acıyan merkezimi onun ereksiyonuna bastırdım ve ikimiz de çaresiz bir ses çıkardık. "Onları bir süredir kullanıyordun."

Duraksadı, geri çekilip dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bana baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bea'ya bakıcılık yaparken çekmecenizde asılı duruyorlardı." Yüzüm kızarıyor. Umarım gizlice baktığımı düşünmez. "Odanızın önünden geçerken gördüm." Utanç verici bir yüz ifadesi takınıyorum. "Televizyonunuz olup olmadığını kontrol ediyordum."

Şimdi daha çok gülümsüyor, sanki utanmıyor gibi. Onunla her şey çok kolay ve eğlenceli. "Tamam. Geri vermeden önce bir süre bende kaldılar."

Göğsümde hafif, kıpır kıpır bir his var ve kalçalarımı bir kez daha ona doğru eğiyorum, vücudumda kıvılcımlar saçılıyor. Göz kapakları kapanıyor ve kalçalarımı kavırıyor.

"Onlarla ne yaptınız?" diye soruyorum.

Kaşını kaldırıyor, gözlerinde ateşli ama oyunbaz bir ifade var. "Sana göstermemi ister misin?"

Dudaklarımı ısırıp başımı salladım ve bir anda, beni sırt üstü çevirip soyunmaya başlayınca şaşkınlıkla kahkaha atmaya başladım.

BÖLÜM 73

TATE

Ertesi sabah, Jordan, Volkov, Miller ve ben yedek kulübesinden çocukların buzda yaptıkları antrenman maçını izledik.

Takımdaki herkes birbirine karışmış durumda, profesyonel ve alt lig takımları arasındaki çizgi bulanıklaşmış ve içimde bir gurur ve memnuniyet duygusu kabarıyor.

Jordan haklıydı. Hatları değiştirmek, bu durumdan kurtulmanın yolu.

Dün gece de benim yatağında uyudu. Elime ve ağzıma boşaldı, ben de onun o muhteşem göğüslerine boşaldım. Uyuyakaldık ve ben ölü gibi uyudum. Ona her şeyi anlatma, ona ne kadar aşık olduğumu ve ailemizin bir parçası olmasını istediğimi söyleme isteği, uyanık olduğum her an aklımın ucunda oturuyor ama kendimi tutuyorum.

Hâlâ zamana ihtiyacı var.

Darcy, sahanın kenarında dizüstü bilgisayarıyla oturmuş, gördükleriyle ilgili notlar alıyor. Ross ise arenanın en üst katındaki ofisinden olanları izliyor.

Çocuklar bir süre oynuyorlar ve dikkatimiz bir oyuncuya takılıyor.

Düdüğü çalışıyorum. "Hallstrom," diye sesleniyorum, yanıma çağırarak. Alt liglere gelmeden önce İsveç'te merkez savunmacı olarak oynuyordu.

Rasmus Hallstrom nefes nefese yedek kulübesine doğru kayıyor. Genç, belki yirmili yaşlarının başında. Açık kahverengi saçlı, orta yapılı ve dün gece barda gördüğüm kadarıyla sessiz ve ciddi biri.

Jordan'a işaret ederek sözü ona bırakıyorum.

"Tekrar pivot oynamak ister misin?" diye soruyor.

"Evet." Gözlerimi onun gözlerine, sonra da benimkine dikti. "Küçük liglerde oynamak için fazla iyiyim."

Jordan hafifçe güldü. Yanımda Alexei kollarını kavuşturmuş, ona dik dik bakıyordu.

Gülümsüyorum. "Bakalım neler yapabileceksin."

Başka bir yüzleşme için uzaklaşıyor ve Jordan bana yan gözle bakıyor, sanki bir şeyi yeni anlamış gibi. Sanki haklı olduğunu biliyor gibi.

"Onu üçüncü hat oyuncusu olarak oynat," diyor.

"Nasıl istersen."

Hallstrom'un üçüncü hat profesyonel kanat oyuncularıyla birlikte merkezde yer almasıyla oyun yeniden başlıyor. Tüm oyuncular izlememiz, nasıl etkileşim kurduklarını ve birlikte nasıl oynadıklarını, hatlar değiştikçe dinamiklerin nasıl değiştiğini gözlemlememiz gerekiyor, ancak hepimiz Hallstrom'a odaklanıyoruz. Buzda diğer tüm oyunculardan daha hızlı kayarak, kıvrak hareketler yapıyor. Kanat oyuncular arasında sanki yıllardır birlikte oynuyorlarmış gibi kolaylıkla paslar veriyor.

Jordan'ın yüzünde geniş bir sırıtış beliriyor ve göğsümdeki her şey kabarıyor.

"Görünüşe göre yeni üçüncü hat orta saha oyuncumuzu bulduk," dedim ona.

BÖLÜM 74

ÜRDÜN

O haftanın ilerleyen günlerinde, Bea'nın okulunun önünde Tate'in arabasında bekliyorum.

Nisan başı ve Vancouver'a bahar geldi. Kiraz çiçekleri açmış, güneş parlıyor ve her şey umut dolu bir ışıltıya sahip.

Playoffların ilk turuna sadece birkaç gün kala ve Darcy ile Hayden'in düğünü yarın olduğu için takım çok çalışıyor. Çağırdığımız alt takım oyuncularından bazılarının bu öğleden sonra ekstra gelişime ihtiyacı vardı ve Tate'in onlarla bir saat daha çalışabilmesi için Bea'yi almaya gönüllü oldum.

Ve bana yeterince güvendiği için "evet" dedi.

Zil çalıyor, kapılar açılıyor ve çocuklar okuldan dışarı fırlıyor. Çocukların neşeli, yaramaz sesleri arabanın açık pencerelerinden içeri doluyor.

O beni görmeden önce ben onu görüyorum; gitar çantasını taşıyor ve Tate'in arabasını arıyor. Çok sevimli görünüyor, gitar çantası neredeyse kendisiyle aynı boyda.

Midem alt üst oldu. Ağlıyor.

Bir anda arabadan indim ve ona doğru koştum.

Önünde diz çöktüm, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü inceledim. Kalbim boğazıma düğümlenmişti ve bunu düzeltmek için her şeyi, her şeyi yapmaya hazırdım. "Ne oldu? Neler oluyor, tatlım?"

Bunu kim yaptıysa, onu öldüreceğim.

Titrek bir nefes aldı. "Hiçbir şey."

"Bee." Ellerin tutuyorum. "Lütfen benimle konuş."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum."

Tate ne yapardı? Sanmıyorum, onu zorlamazdı. "Tamam. Hadi eve gidelim."

Bu akşam bu kıza bol bol dondurma vereceğim. Ne isterse, kendini daha iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa.

Gitar çantasını almamı izin veriyor ama çok hafif, hatta fazla hafif.

"Gitarın nerede?"

Yüzü tekrar buruştu ve oyun alanının karşısına baktı. Daha büyük bir grup çocuk salıncaklarda oynuyordu. İçlerinden birinin elinde kaykay vardı.

Bea'nın gitarını yerde, telleri kopmuş halde görünce tüm vücudum donup kaldı.

İçimde öfke kabarıyor, yakıcı, keskin ve şiddetli.

"Aldılar," diye mırıldanıyor ve şu an hissettiğim öfke ve koruma duygusuyla tüm dünyayı elektriklemlendirebilirim.

Gözlerimi kapatıp derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ki çok aptalca bir şey yapmayayım.

Hayır. Yine de yapacağım.

"Biraz burada bekler misin, tamam mı?" Ona hoş, tarafsız bir gülümsemeye karşılık veriyorum. "Birazdan geliyorum."

Burnunu çekti ve bana şaşkın bir bakış attı. "Nereye gidiyorsun?"

"Sorun yok." Gülümsememin nasıl bir şey olduğuna bakarken gözlerinde endişe belirliyor. "Her şey yoluna girecek."

Birkaç dakika sonra, o küçük serseriler grubunun önünde duruyordum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ama dışarıdan sakin görünüyordum, onlara olabildiğince ilgisiz bir barmen bakışı atıyordum.

Konuşmayı bırakıp bana bakmaya başladılar, ben de onlara bakmaya devam ettim. Yerdeki gitara işaret ettim.

"Bunu siz mi yaptınız?" diye soruyorum onlara.

"Defolun gidin," diyor içlerinden biri, kaykaylı olan.

Kaşlarım yukarı kalktı. Bu çocuktan nefret ediyorum. Tam bir fare suratı var.

Öne eğiliyorum, ellerimi dizlerime koyuyorum ve gülümsüyorum. Etraftakilere, sadece hoş bir sohbet ediyormuşum gibi görünüyor.

"Dinle bakalım, seni küçük fare suratlı piç kurusu. Kimse görmüyor olsaydı, o boktan küçük pozcu kaykayını alıp paramparça olana kadar yere vururdum."

Çocuklar etrafta ne yapacaklarını bilemeden duruyorlar. Beni tuhaf buluyorlar. Umurumda değil. Bea'ye bulaştılar, bu yüzden benim var

olduğunu bilmediğim bu halimi görecekler.

“Bunun yerine sana şunu söyleyeceğim.” Aptal yüzündeki alaycı ifadeye bakınca midemde öfke düğümleniyor. “Eğer bir daha Bea’nın gitarına dokunursan, onunla dalga geçersen, ona gülersen, onunla konuşursan ya da ona bakarsan,” yüzüne birkaç santim mesafedeyim, “seni bulacağım, kaykayını kıracağım ve hayatını mahvedeceğim.”

Güzel bir gülümsemeyle doğruluyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Sıçan Surat bir şeyler mırıldanıyor, yüzü kızarıyor.

“Harika,” diye neşeli bir sesle karşılık veriyorum. “Muhteşem bir gün geçir, Fare Suratlı.”

Bea'nın gitarını alıp hiçbir şey olmamış gibi ona geri götürdüm. "Hadi gidelim, Bee."

Yaptığım şeyi fark edince içimde kötü bir his belirliyor. Tate asla böyle bir şey yapmazdı. Muhtemelen çok kızacak. Bir daha asla Bea'yı kucağıma almamı izin vermeyecek.

Bea arka koltuğa güvenli bir şekilde bağlandıktan sonra, arabayı sürüyorum. İlk durak, dondurma. İkinci durak, gitarının tellerini değiştirmek için müzik dükkanı.

"İyi misin?" diye sordum ona, dikiz aynasından bakarak.

“Evet.” Bana kocaman bir gülümseme gönderdi. “Harikaydı.”

BÖLÜM 75

ÜRDÜN

O akşam, kaldığım misafirhanenin mutfak tezgahındaki dizüstü bilgisayarına bakıp maç kasetini izlemeye çalışıyordum ama aklımdan bir türlü bugünkü o lanet olası çocuklar geçmiyordu.

Telefonuma Tate'ten bir mesaj geldi. Lütfen buraya gelebilir misin?

Gergin bir inilti ağzımdan kaçtı ve telefonumu yatağıma fırlattıktan sonra tekrar dizüstü bilgisayarına döndüm.

On dakika sonra kapıma birisi vurdu. Kımıldamadım.

"Jordan." Alçak sesi kapıdan geliyor ve midem kötü bir şekilde kasılıyor.

Çıldırılmış. Muhtemelen çok öfkeli. O kadar nadiren çıldırır ki, muhtemelen bir Yunan tanrısı gibi fırtına koparır.

"Evde değilim," diye karşılık veriyorum.

Artık Bea'ye bakıcılık yapmaya uygun değilim. Bugün nasıl davrandığımdan dolayı hayal kırıklığına uğradı. Onu, Bea'yi ve ekibi utandırdım.

"Lütfen bu kapıyı açın."

Sesindeki ölümcül sakinlik tüylerimi diken diken etti. Kalbim boğazımda, kapıya doğru yöneldim.

"Bak," dedim kapıyı açarak. "Özür dilerim." Aman Tanrım, gözleri. Karanlık ve parıldayan. Sıkı çene. Kızgınken bile çekici. "Öfkelenmemeliydim."

Kapı eşiğinden içeri adım atıyor. Boyu uzamış mı? "Hayır. Uzamamalıydın."

"Ona kötü bir örnek oldum ama öylece oturup da—"

Beni öpüyor. Sertçe. Dudaklarıma değdiğinde nefesimi kesiyor, derinlemesine ve öfkeyle. Alıyor. Elleri saçlarımda ve kalçam mutfak

tezgahına çarpıyor ama duyularım Tate'in kokusuyla, burnumda hissettiğim sıcaklığıyla, nefes nefese kalışıyla, dudaklarımın arasında diliyle ve ona karşılık öpüşürken çıkardığı alçak, zevkli acı sesiyle dolup taşıyor.

Öpüşmeyi kesip, nefesimizi toparlarken alnını benimkine yasladı.

"Kızgın değilsin, değil mi?" diye fısıldadım, gözlerine bakarak.

"Hayır, canım." Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Kızgın değilim. Yaptığın için teşekkür ederim. Onun için çok şey ifade etti ve ona ne kadar değer verdiğini gösterdi."

Boğazım duygudan düğümleniyor. "Onu gerçekten önemsiyorum."

"Biliyorum." Bakışlarında özleme benzeyen bir şey beliriyor. "Biliyorum." İçini çekiyor, gözlerini kapatıyor. "Burada olmamalıyım. Kendimi... hissediyorum."

Bekliyorum ama sözünü bitirmiyor. "Neyi hissediyorsun?"

Tereddüt mü? Pişmanlık mı? Üzüntü mü?

Yüz ifadesi o kadar kayıp, hayal kırıklığı ve acı dolu ki. "Sanki senin yanında kendimi kontrol edemiyorum." Eli saçlarımın arasına giriyor, beni daha sıkı kavlıyor, diğer eliyle de kazağımın önünü tutuyor. Ona bakıp gözlerini kırıyor, dudaklarında garip bir gülümseme beliriyor. "Kazakımı giyiyorsun."

Utanç verici bir sıcaklık tüm vücudumu yakıp yüzüme doğru yayıldı. "Üşüyordum."

Kaşları eğlenceyle yukarı kalktı. "Stilist birkaç kazağı eklemeyi mi unuttu? Onunla konuşacağım."

Gülümsüyorum. "Pekala. Giymeyi seviyorum. Senin kokun gibi." Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve Tate kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Ve benim yanımda kendini kontrol etmeni istemiyorum."

O acı dolu bakış geri döndü. "Jordan."

"Tate." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı çenesine bastırdım. "Seni düşünüyorum."

Çenesinden başlayıp sıcak boynuna doğru öpücükler kondururken, nefesi kesiliyor; onu içime çekiyorum.

"Ne düşünüyorsun tatlım?" diye soruyor, dişlerim derisini hafifçe ısırırken boğazındaki çizgi kıpırdıyor.

"Bana dokunman." Ellerim göğsünden aşağı, karın kaslarına doğru, yumuşak tişörtünün üzerinden kayarak, uyarılmasının kalın çıkıntısını bulana kadar ilerliyor. "Ve seni boşaltman. Bunu sürekli düşünüyorum."

Sertleşmiş. Sertleşmiş penisini sıktığımda, bacaklarımın arasında bir sıcaklık biriktiğinde, ağzından hafif bir inilti çıkıyor.

"Ben de," diye itiraf ediyor, gözleri kapalı ve ben pantolonunun üzerinden onu okşarken eli hâlâ saçlarımın arasında.

Tanrım, onun tepkisi... Sanki daha önce hiç seks yapmamış gibi. Onunla olan ilişkim benim için farklı, içimdeki küçük bir umut ışığı diyor ki, belki onun için de farklıdır.

Noah, "O neredeyse bir keşiş gibi," dedi ve "Tate'in kendi başına zevk almakta zorlanması hoşuma gitmemeli ama benimle birlikte bunu yapmasına bayılıyorum."

Dudakları benimkileri buluyor ve parmakları saçlarımın arasında dolaşırken, derin, arayış dolu bir öpücük daha veriyor. Onu itme isteği içimde yükseliyor. Onun zevkini görmek, kontrolünü kaybetmesine izin vermek istiyorum.

"Şey, yani..." Ben dizlerimin üzerine çökerken sözünü yarıda kesti. "Ne yapıyorsun?"

Pantolonunu ve iç çamaşırını, penisini serbest bırakacak kadar aşağı çekiyorum. Üç ay önce, Tate Ward'ın penisinin nasıl görüldüğünü bilseydim, çok sinirlenirdim. Hiçbir erkeğin böyle bir şeye sahip olmaması gerekir. Okşarken parmaklarımı tamamen kavrayamıyorum, bakışlarım etkileyici uzunluğundan yüzüne kayıyor. Bana acı çekiyormuş gibi, bunun olduğuna inanamıyormuş gibi, sanki bir rüyaymış gibi bakıyor.

Öne eğilip dilimi ucuna götürerek tuzlu, tahrik edici damlayı yalarken, onun koyu renkli gözlerine bakıyorum.

Çaresizce bir ses çıkardı, elleri başıma gitti, çenesi gevşemiş bir şekilde öne doğru eğildi. "Jordan, hayır—ah, kahretsin—böyle olmaz."

Dilimi penisinin üzerinde yukarı aşağı gezdiriyorum. Elimde, sıcak ve inanılmaz derecede sert bir şekilde atıyor, ucunda daha fazla nem belirliyor.

"Yatmayı mı tercih edersin? Yoksa ayakta kalıp ağzımı mı becermek istersin?"

Gözleri irileşti ve içimde bir zevk kıvılcımı çaktı. "Ne? Hayır. Yapmam—yapamayız."

"Neden?"

"Çünkü bu—" Beni yukarı çekmeye çalışıyor. "Sana oral seks yapmak istiyorum."

"Hayır. Meşgulüm." Onu tekrar ağzıma alıyorum, sertçe emiyorum ve ağzından boğuk bir ses daha çıkıyor.

“Yapabilir miyim bilmiyorum—kahretsin Jordan, sen öyle yaparken düşünemiyorum—”

Onu, ıslak ve sıcak dilimin düz yüzeyinde, boğazımın ta derinliklerine kadar, tekrar tekrar alıyorum. Yavaşça, çünkü yüzündeki şaşkınlık, nefes alamaması, dudaklarından dökülen küfürler ve ismim, her şeyi mükemmel kılıyor.

O benim için çözülüyor. Bu, hiç bilmediğim bir fantezi. Ya da belki de baştan beri istediğim şey buydu: onu kırmak. Onu çıldırtmak.

Tam da düşündüğüm gibi değilmiş.

"Size bir şey söylemem gerekiyor," diyor.

Duraksıyorum, penisi hala ağzımda. "Şu anda mı?" diye soruyorum ona doğru.

"Evet," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Şu anda. Artık bunu senden saklamak istemiyorum."

Dilimin düz kısmını penisinin ucuna sürttüm ve göz kapakları kısıldı. "Kahretsin, Tanrım, lanet olsun. Jordan. Bunu yaptığında düşünemiyorum."

Biliyorum, bu yüzden yapmaya devam ediyorum.

"Bunun intikamını senden alacağım," diye söz veriyor gözlerini kapatarak. "Tamam, takımın sana aldığı kıyafetlerden bahsediyorum?"

Boşta kalan eliyle, odaklanmakta zorlanıyormuş gibi burnunun köprüsünü sıkıyor ve içimde bir zevk patlaması yaşanıyor. Boşta kalan elimi testislerine doğru kaydırıyorum. Hafifçe çekiyorum ve dişleri birbirine kenetlenerek bastırılmış bir iniltiyi bastırıyor.

"Onları ben satın aldım. Onlar benim tarafımdan yapıldı."

Dilimin üzerinde duran penisiyle bir an duraklıyorum.

"Çıldırdın mı?" diye soruyor, başını aşağıya eğmiş saçları gözlerinin önüne düşüyor.

Tate'in bana ihtiyacım olan her şeyi almak için gereğinden çok fazla para harcaması mı söz konusu?

"Hayır." Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama tahmin etmeliydim."

Dilimi, penisinin alt kısmındaki hassas bölgeye sürdüm ve göz kapakları kısıldı. Uylukları gerildi. Çok az kaldı.

"Herkes bakıyorsun ama kendine bakmıyorsun." Başının geriye doğru düşüş şekline hayran kalarak ona birkaç sert vuruş yapıyorum. "Ama sorun değil. Ben bunun için varım."

Ondan çıkan ses, hem bedeninin ve zihninin özlediği bir rahatlama, hem de kontrolünü kaybetmeye yaklaştığı için bir endişe içeriyor.

“Şey, yapabilir misin?” Başını yana doğru çevirdi, sanki ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi. “Pantolonunu çıkarabilir misin? Ve külotunu? Neden hoşuma gittiğini bilmiyorum,” diye duraksadı, ben onları çıkarırken, gözlerim onun gözlerindeydi, o da bana bakıyordu, karanlık ve odaklanmamış bakışları. Yutkundü, “Çıplak ve ıslanırken seni görme fikri hoşuma gidiyor.” Gözleri vücuduma indi. “Islanıyor musun?”

"Hım." Onu tekrar ağzıma alıyorum ve gözleri yeniden kapanıyor.

“Kahretsin. Tamam. Durmalıyız.”

Derin bir nefes almadan önce, "Biraz daha," diyorum. "Bir dakika daha."

Başını sallıyor, nefes nefese. "Bir dakika daha."

Gözlerinin odaklanmasını bozan ve uyluklarının gerilmesine neden olan bir ritim yakalıyorum. Kalçaları ileri geri hareket etmeye başlıyor ve onu ele geçirdiğimi biliyorum. Eli saçlarımın arasında kayıyor, at kuyruğumun uzunluğunu kavrayıp yumruğunun etrafına sarıyor ve kavrayışının verdiği o nefis karıncalanma hissi kafa derimde ve omurgamda dans ediyor. Bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor ve acıyor.

"Kahretsin, tamam. Ağzına boşalacağım," diyor, gözleri günah dolu. "Tam boğazına boşalacağım, Jordan."

Penisinin dudaklarımın arasında atması tenimi ürpertiyor ve Tate'in boşalırkenki ifadesi müstehcen; dudakları aralık, gözleri bana dikili ve şok olmuş bir inanmazlıkla kaşlarını çatmış.

"Aman Tanrım, tatlım, çok güzel," diye inliyor, ağzıma boşalırken yalvarır gibi. "Seninle çok güzel. Tam da ihtiyacım olan şeysin."

Buna ayak uydurmak zor, ama bana açlık ve ihtiyaçla dolu bakışları beni yutkunmaya devam etmeye zorluyor.

İşte ben bunun için varım. Birçok şeyim ben—barımın, ekibimin, arkadaşlarımın ve Bea'nın görüntüleri kafamda dönüp duruyor—ama aynı zamanda buyum da. Tate's. Onun için kendini bırakmanın bir yolu. Kontrolü kaybetmenin ve tam olarak ihtiyacı olanı almanın bir yolu. Onun da zevke layık olduğunu hissetmenin bir yolu.

Eğilip beni öpüyor, vahşi, sahiplenici ve açgözlü bir şekilde, ve bir an sonra, Tate'in iri omzunun üzerinde havada, yatağa sırt üstü yatırılıyorum. Bacaklarımı ayırmadan ve ağzını üzerime yapıştırmadan önce cevap

verecek bir saniyem bile yok, dili sanki tüm uyarılmamı almaya çalışıyormuş gibi uzun çizgiler halinde yukarı doğru kayıyor.

Hassas sinirlerime sürtünen sıcak ve kaygan yüzeyden tiz bir ses çıkıyor. Vücudum zaten titriyor ve kasılıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve mahrem kaslarım geriliyor, tişörtü çıkarmak için elimi uzatıyorum.

"Çıkarmayın." Tate'in sesi keskin. "Çıkarmayın."

Dili klitorisimi çevreliyor, inanılmaz derecede güzel ama tam olarak yeterli değil, sonra iki kalın parmağını içime sokuyor. Karnımın alt kısmındaki baskı girdap gibi dönerken, gözlerim kocaman açılmış ve hiçbir şey görmüyormuş gibi yataktan kalkıyorum.

Zaten çok yaklaştım. Nasıl mı? "Bu kadar çabuk gelmem."

"Benimle birlikteyken yaparsın." Sesi boğuktu, parmaklarını kıvırdı ve arzu bedenimi yakıp kavurdu. "Tanrım, senin kıvrınmanı izlemeyi çok seviyorum."

Elini varlığından haberdar olmadığım bir noktaya sertçe bastırıyor. Ne nazik ne de sakın, ve işte bu... Bu, Tate'in dizginlerinden kurtulmuş hali. Bu, Tate'in tamamen kontrolden çıkmış hali.

Bayılıyorum buna. Buna ihtiyacım var. Beni ikiye bölecek bir orgazma doğru hızla ilerliyorum ve bunu tekrar yapmayı şimdiden dört gözle bekliyorum.

"Durma," diye yalvarıyorum, o klitorisimi emerken ve gözlerimin önünde yıldızlar parlıyor. "Lütfen, Tate."

Parmaklarım saçlarının arasına dolanıyor ve onun onaylayıcı kısık sesi beni doruk noktasına ulaştırıyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor, zevk dalgaları bedenimi alt üst ederken çığlık atıyorum. Düşünemiyorum, konuşamıyorum, nefes alamıyorum, sadece Tate'in adını yalvararak anabiliyorum, o da orgazmımı diliyle uzatıyor.

Aşağı indiğimde, o üzerimde, gülümsüyor ve yüzüme tatlı, yumuşak öpücükler konduruyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor, bana ihtiyacı varmış gibi sıkıca sarılarak. Sanki bu sözler onun için de benim için olduğu kadar önemliymiş gibi. "Çok güzelsin."

Yarım saat sonra, ana evde, onun yatağındayız. Eliyle saçlarımla oynuyor, ben de göğsüne uzanmış, güçlü ve düzenli kalp atışlarını dinliyor ve ay ışığında dövmesinin çizgilerini takip ediyorum.

Altımda Tate kahkahalarla titremeye başladı. "O çocuğa fare suratlı piç dediğine inanamıyorum."

BÖLÜM 76

ÜRDÜN

Ertesi gün Hayden ve Darcy kiraz çiçeklerinin altında evlenirler.

"Hayden," diyor Darcy, nikah töreni sırasında ellerini tutarak.

Yaletown'daki küçük bir dükkanda denediği bohem tarzı krem rengi elbiseyi giymişti; Georgia, Hazel, Pippa ve ben onun için mutluluk gözyaşlarımızı tutmaya çalışıyorduk. Lavanta rengi saçları omuzlarına dökülmüş, dalgalı ve gevşekti ve Hayden ona sanki gerçekten orada olduğuna inanamıyormuş gibi bakıyordu.

Yanımızda, çiçek kızlığı görevini tamamladıktan sonra güzel pembe elbisesiyle Bea oturuyor.

Darcy, Hayden'a şöyle diyor: "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Partnerim. Her zaman gizlice aşık olduğum o çok, çok yakışıklı adam. Nezaketin, şefkatin ve düşünceliğinle beni hayrete düşürüyorsun. Her gün bana cesur olmam için ilham veriyorsun."

Ona bakarken yüzündeki tatlı ifade tanıdık geliyor.

"Seni seviyorum," diyor kısaca. "Ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmeyi dört gözle bekliyorum."

Adam onu sertçe öpüyor, eli başının arkasında ve insanlar alkışlayıp gülüyor. Göğsümde sıcak bir şey yayılıyor, tam nefes almakta zorlanıyorum.

Tate'in eli benimkine kayıyor. Darcy, Hayden'a tıpkı benim Tate'e baktığımda hissettiğim gibi bakıyor. Boşta kalan elim bana verdiği kolyeye gidiyor ve içimde sevildiğimi, önemsendiğimi hissetme duygusu yankılanıyor.

Bakışları bana döndü ve bu sabah bana verdiği küpelere takılınca gülümsedi. Kolyeyle uyumlu, zarif pembe altın küpeler. Sade ama kadınsı, eğer mücevher seven biri olsaydım kendim için seçeceğim türden takılar.

Belki de öyleyim, diye düşünüyorum, birleşmiş ellerimize bakarken.

Birden ne yaptığımızı fark edip elimi çekmeye çalıştım. Ama o daha da sıkı kavradı.

"Tate," diye fısıldıyorum aceleyle. "Birileri görecektir."

"Bırakın yapsınlar," diyor sakince. "Arkadaşlarımız arasındayız. Kimse medyaya bir şey söylemeyecek."

Doğru. Bu insanlar asla bize veya takımın imajına zarar verebilecek tek bir kelime bile söylemezler.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılarak bana şöyle bir baktı. "Hem de belki bu, bizi rahatsız etmeyi bırakmalarını sağlar."

Peki bu ne anlama geliyor, Tate'in ekibin bizim hakkımızda bilgi sahibi olmasından rahatsız olmadığı anlamına mı geliyor?

Bu, bizler ve karşılıklı yükümlülük gerektirmeyen sohbet hakkında ne anlama geliyor?

"Peki ya Bea?" O da onun diğer tarafında oturmuş, Hayden ve Darcy'yi izliyor.

Evlenmekte olan çiftte dönerek, "Onunla konuşacağım," dedi.

Peki siz ne diyeceksiniz? Sormak istiyorum.

"Darce," diyor Hayden ve dikkatimizi tekrar çiftte çeviriyoruz. "Senin etrafında dönmediğim bir zamanı hatırlamıyorum. Yıllardır seni istiyordum ve senin için sonsuza kadar beklerdim. Sana destek olacağıma, seni cesaretlendireceğime, unuttuğunda ne kadar harika olduğunu hatırlatacağıma söz veriyorum." Darcy'nin gülümsemesi daha da yumuşuyor. "En sevdiğimiz televizyon programını önceden izlemeyeceğime ve öpüşme dersleri için her zaman müsait olacağıma söz veriyorum."

"Aman Tanrım." Başını öne eğdi, insanlar kıkırdarken yüzü kızardı ve Hayden ona arsızca sırıttı.

"Seni her zaman önceliğim yapacağım, çünkü sen benim için her şeydin. Seni seviyorum, Darcy Andersen," diye hıçkırdı, gözleri duygudan parlıyordu, "ve hayatının geri kalanında sana TI-83 diyeceğim."

Darcy gözlerini devirip gülümsedi, Tate ise bana meraklı bir bakış attı.

"Aralarında garip bir hesap makinesi şakası var galiba," diye fısıldıyorum.

"Evet" diyorlar ve öpüştiklerinde Hayden onu iyice eğiyor. Konuklardan alkışlar yükseliyor.

Aşık olmayı çok kolay gösteriyorlar. Hepsi de öyle. Rory ve Hazel, Rory kolunu Hazel'in etrafına sarmış, karnı belirginleşmiş Hazel'a sıcak ve sevgi dolu bakışlar atıyor. Jamie ve Pippa el ele tutuşuyor. Alexei ve Georgia, Georgia onun yanına yaslanmışken, Alexei'nin parmakları Georgia'nın kızıl saçlarının uçlarında dolanıyor.

Hayden bize seslenerek, "Haydi partiyi başlatalım!" dedi ve Darcy'yi koridordan aşağıya doğru götürdü.

Eskiden yalnız kalmak benim gibi biri için en iyi seçenek gibi görünürdü, ama sanırım yanılmışım. Sanırım, sadece Tate değil, Georgia, Darcy, Hazel, Pippa ve tüm erkekler, hatta Luca da dahil olmak üzere harika insanlarla çevrili olmak en iyi seçenek olabilir.

"Yalnız mısın Jordan?" diye sormuştu Tate aylar önce.

Ancak tüm bunların sona ermesini düşündüğümde...

BÖLÜM 77

TATE

Düğün resepsiyonunda, restoranın bir kenarında durmuş, Jordan'ın Bea'yi dans pistinde döndürmesini izlerken Ross yanıma geldi.

"Tate." Bana başıyla selam verdi.

"Ross."

Orada sessizce durup partiyi izliyoruz.

Bir an duraksadıktan sonra, "Son zamanlarda daha mutlu görünüyorsun," dedi.

"Öyle mi?"

Gözlerim otomatik olarak gece gökyüzünün rengi olan koyu mavi elbisesi içindeki Jordan'a kayıyor. Bea dönerken Jordan'ın pembe elbisesinin eteği uçuşuyor ve Jordan gülüyor. Bea ona ıslıl ıslıl bakıyor ve Jordan da rahat, doğal ve içten bir şekilde gülümsüyor. Mutlu.

Kızlarım. Bu düşünce içimi delip geçiyor, aniden, parlak ve gerçek. Jordan takıma ait, ama bize de ait. Tanrı aşkına, bu kadına aşığım. Onunla hayat çok kolay. Her geçen gün daha da derine dalıyorum.

Ve acaba büyük bir hata mı yapıyorum diye merak ediyorum. Acaba o da bizimle birlikte olmanın ait olduğunu hissediyor mu?

"Benden söylemesi, Tate." Ross bana ve Jordan'a bakıp durdu. "Pişmanlıklarla yaşama." Bana hüzünlü bir gülümseme vermeden önce kızına bir an daha baktı. "Affedersiniz."

O uzaklaşırken Bea beliriyor ve beni dans pistine sürüklüyor.

"Jordan'ı daha çok görmek ister misin?" diye soruyorum onu döndürürken. "Belki de sonunda bizimle birlikte yaşar."

Yüzünde, içimi acıtan bir umut ifadesi belirdi. "O zaman sabahları bu kadar erken kalkıp pansiyona geri dönmek zorunda kalmaz."

Gözlerimi kapatıyorum ve gülmemeye çalışıyorum.

"Ring kamerasında gördüm," diye ekliyor Bea, ellerini müziğe göre sallayarak.

"Doğru. Evet." Bunları unutmuştum, sanırım Jordan da unutmuştu.

"Bize ihtiyacı var baba." Elimi kaldırıp kolumun altında dönüyor. "Bizimle mutlu."

Bunun doğru olmasını çok istiyorum, çünkü ona ihtiyacımız var. Ve onunla mutluyuz.

"Onu seviyor musun?" diye soruyor Bea ve içimden bir şey kopuyor.

Bu kadar açık mı ki, dokuz yaşındaki çocuğum bile anlayabiliyor?

Önünde diz çöküp gözlerinin içine bakıyorum. Hâlâ dans pistinde olmamız umurunda değil. Derin bir nefes alıyorum.

"Sır yok," diye hatırlatıyor Bea, endişeli bir şekilde bana bakarak ve ben de başımı sallıyorum.

Hiçbir sır yok.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Jordan'a aşığım." Ross'un sözleri kafamda yankılanırken, elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ama korkuyorum, çünkü işler yolunda gitmezse senin umutlanmanı istemiyorum."

Bea beni dikkatle izliyor. Benim ebeveynlik tarzım her zaman Bea'nın her konuda tamamen güvende hissetmesini sağlamak oldu. Onun benim için endişelenmesini istemiyorum.

Ama ona gerçeği söylemeliyim.

"Ben de umutlanmak istemiyorum." Zorlukla yutkunuyorum. "Ama bu cesurca bir davranış değil ve sana nasıl cesur olunacağını göstermek istiyorum. Evet, Bea, Jordan'a aşığım ve onun da bize aşık olup olmadığını görmek için bekliyorum."

Küçük ağzı düşünür gibi kıvrılıyor ve gözleri dans pistinin kenarında oturmuş, bize sevgi dolu bir bakışla bakan ve bize alan tanıyan Jordan'a kayıyor.

"Jordan'ı dansa davet edecek misin?" diye soruyor Bea, yine o umut dolu gülümsemeyle.

"Sanırım yapacağım."

Bana gülümsüyor. "Güzel."

Jordan'ın elini tuttum ve onu dans pistinde kendime doğru çektim, odanın etrafına rastgele attığı utangaç bakışlarını umursamadım.

Bu akşam havada, daha önce hiçbir düğünde yaşamadığım bir şey var. Etrafıma bakınca, Jordan'la birlikte ön sırada el ele tutuşup yüzüklerimizi taktığımızı, sevdiklerimizin de bize baktığını hayal etmeme neden olan ısıltılı bir enerji.

Jordan hafif bir gülümsemeyle beni inceliyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu."

Onu öpüyorum, yumuşak ve tatlı bir öpücükle, zihnim sakinleşiyor. İçimdeki huzursuz, acil duygu, o bana yaslanıp içini çekerken azalıyor ve doğrulduğumda, sanki daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi yeniden başlıyor.

Arkasında Darcy, Georgia, Hazel ve Pippa kocaman sırtışlarla ona bakıyorlar, Pippa Hazel'in kolunu sıkıca kavramış durumda. Miller ve Owens el sıkışıyor ve Streicher, Volkov'a yirmi dolarlık bir banknot uzatıyor.

"Ne?" diye soruyor Jordan ve ben de gülümsediğimi fark ediyorum.

"Hiçbir şey." Dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Sadece mutluyum."

Yanakları o sevimli pembe tonuna bürünüyor. "Ben de."

"Hiç evlenmeyi düşünür müydünüz?" diye soruyorum.

Gözlerini kırptırdı. Bir kez. İki kez. Gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Dudakları aralandı ve gözlerini kapatmadan önce derin bir nefes aldı. "Şey... Belki."

Düşünceliymiş gibi kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı, sonra gözlerini benimkine çevirdi ve endişesinin bir kısmı kayboldu.

"Doğru kişiye olursa, yaparım."

Kalbim daha hızlı atıyor.

"Sen?" diye soruyor ve sanki yüz ifadesini hiç değiştirmiyormuş gibi geliyor. Eskiden hep yaptığı gibi.

"Evet." Başımı salladım, ona bakarken kalbim boğazımdaydı ve kafamda fikirler yeşeriyordu. "Doğru kişiye, yapardım."

BÖLÜM 78

ÜRDÜN

Hayatımın en güzel uykusunu uyurken, iri bir el nazikçe omzumu salladı.

"Ürdün."

"Hayır," diye mırıldandım, yüzümü yastığa gömerek.

"Bal."

"Gecenin ortası."

"Saat sabah sekiz."

Tate'in odasına süzülen sabah ışığında gözlerimi kısıyorum. "Alarmı kaçırdım."

Bana sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı. "Uyuyabil diye kapattım. Bu gece ona ihtiyacın olacak."

Tamam. Stanley Kupası finallerinin ilk turu bu akşam başlıyor.

"Tate." Doğruldu. "Bea şöyle yapacak—"

"Merhaba Jordan," diye sesleniyor, açık kapıdan koşarak geçerken, kedi de zor nefes alarak peşinden koşuyor ve ben de öylece kalıyorum.

"Haftalardır senin pansiyonuna gizlice geri döndüğünü görüyordu," diyor pişman bir ifadeyle ama gözleri parıldayarak. "Ring kamerası," diye ekliyor.

"Ah." Gözlerimi sıkıca kapattım. "Lanet olsun."

Bana gülümsüyor ve elini kalçama koyuyor.

"Şey, zaten burada olduğumu biliyor," diye tekrar uzandım. "İki saat sonra görüşürüz."

Gözlerimi aralıyorum. Hâlâ bana gülümsüyor.

"Tate."

Kaşları yukarı kalktı. "Benim aklımda başka bir şey vardı."

"İtiraf et," diyor Tate, kanolarımızla koyda ilerlerken.

Su cam gibi, çok sakin ve durgun, küreklerimiz yüzeyde dalgalar oluşturuyor. Kıyı boyunca ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor. Evlerin yanından geçiyoruz ve verandasında oturmuş, sabah kahvesinin tadını çıkaran biri bize el sallıyor. Biz de karşılık veriyoruz. Her birkaç dakikada bir bir fok balığı başını sudan çıkarıp bizi izliyor.

“Güzel. Hoş.”

Bu, çok güzelden de öte. Huzurlu ve sessiz, sanki gezegende sadece ikimiz varmışız gibi hissediyoruz. Can yeleğimin altında Tate'in sweatshirt'ünü giyiyorum.

Bütün bunlar doğru geliyor. Sanki burada olmam gerekiyormuş gibi. Sanki evren bana kalmamı söylüyor.

Bea sabahı gitar derslerinde tanıştığı arkadaşının evinde geçiriyor. Eminim bir dahaki sefere bizimle gelmek isteyecektir.

Aklım annemin yazlık evine gidiyor. Eminim Tate ve Bea orayı çok severdi. Babamın hâlâ sahibi olup olmadığını merak ediyorum. Belki de annem vefat ettikten sonra satmıştır.

Ya da belki de değil.

"Bu akşam hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum ona.

Derin bir nefes verdi. "Güzel. Olabildiğince hazırlıklıyız, şimdi sadece umut etmemiz gerekiyor."

Düşünceli bir ses çıkararak küreğimi suya batırıp kendimi ileri doğru itiyorum, ardından parmaklarımı su yüzeyinde gezdiriyorum. Bir şeylerin eksik olduğu hissi hâlâ içimi kemiriyor.

"Bir güvenlik görevlisine ihtiyacımız var," diyorum ona. "Walker'ın arkasını kollayabilecek birine."

Takımları karıştırdığımızda bile mükemmel kombinasyonu bulamadık.

“Ya playofflarda oyuncuları koruyacak birine ihtiyacımız olursa?” Playofflar bambaşka bir olay. Herkes çok istiyor. “Fraser’ın takımıyla tekrar karşılaşabiliriz.”

Tate, yüzündeki yakışıklı çizgiler konsantrasyonla belirginleşmiş bir şekilde, alçak sesle onaylıyor. "Transfer dönemi geçti. Elimizdekilerle en iyisini yapmalıyız."

“Biliyorum.” Suyu doğru bakıyorum. “Ama bu yeterince iyi hissettirmiyor.”

Öğleden sonra geç saatlerde arenaya gitmek üzere hazırlanırken konukevinin kapısı çalındı.

Kapıyı açtığımda Bea'nin orada durduğunu görünce "Merhaba" dedim.

“Merhaba. Çok güzel görünüyorsunuz.” Bana gülümsedi ve bir kağıt uzattı. “Bunu sizin için çizdim.”

Bu, iki yetişkin ve bir çocuğun çizimi. Yetişkinlerden birinin kısa, koyu kahverengi saçları var. Diğerinin ise at kuyruğu ve kahkülü var. El ele tutuşuyorlar. Çizimde Bea'nın ayaklarının dibinde kedi var.

En üstte "Anneler Günü Kutlu Olsun" yazısı yer alıyor.

"Bu ne?" diye sordum, gözlerimi kağıttan ayırmadan, kalbim boğazımda atarken.

“Okulda resim yapardık,” diyor Bea, tişörtünün kenarıyla oynarken. “Biliyorum annem değilsin ama Asher'a fare suratlı pislik dedin—”

Aman Tanrım.

"—ve sen beni savundun. Bana müzik gösterdin ve istersem gitar çalabileceğimi söyledin," diye hızlı hızlı konuşuyor, bana kısa ve tereddütlü bakışlar atıyor, "ve seni çok seviyorum, bu yüzden ben de sana bir şey yapmak istedim."

“Tamam.” Gözlerimin arkasında yakıcı bir sızı belirliyor ve gözlerimi kırıyorum. “Çok teşekkür ederim, Bee.”

"Rica ederim."

Diz çöküp onu kendime doğru çektim, minik bedenini göğsüme o kadar sıkıca bastırdım ki. "Bu akşam maçta görüşürüz?" diye sordum sesim titreyerek.

"Hı hı."

“Pekala.” Onu bıraktım ve arkamı döndüm. “O zaman görüşürüz.”

O eve doğru koştu ve ben kapıyı kapatıp içeri girdim, büyük koltuğa oturdum, gözlerimden yaşlar akıyordu. Çizimi yanıma koydum ve yüzümü ellerime gömerek hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Bunu ve onları seçmekten başka nasıl bir şey seçebilirim ki?

Kucağıma sıcak ve yumuşak bir ağırlık düşüyor ve ben birden hareketsiz kalıyorum.

Çılgın kedi Phoebe, isteksiz bir bakışla kucağıma kıvrılıyor, sonra başını içine sokup mırıldanmaya başlıyor.

BÖLÜM 79

TATE

"İyi akşamlar," dedim o gece soyunma odasında takıma. Odada kararlı, beklenti dolu bir enerji hissediliyordu. "Çok çalıştınız, neye odaklanmanız gerektiğini biliyorsunuz, bu yüzden kısa tutacağım."

Bakışlarım, hâlâ iyileşmekte olan ama bu akşam takıma destek ve liderlik göstermek için Volkov ve benim yanımda yedek kulübesinde oturmakta ısrar eden takım elbiseli Miller'a ve uzaktaki duvara yaslanmış, gözlerinde odaklanmış bir ifadeyle dinleyen Jordan'a kayıyor. Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor ve bana hafifçe başını sallıyor.

Öğleden sonra boyunca sessizdi. Eminim bu akşamı düşünüyordur. Serinin ilk maçı gidişatı belirler. Bir galibiyet takımın özgüvenini artırabilir, bir mağlubiyet ise onu yerle bir edebilir.

"Kalbimde bunun ligin en iyi takımı olduğuna inanıyorum. Walker'ın ne dediğini unutma." Çaylak oyuncuya baktım, ısınmak ve belki de biraz gergin enerjisini atmak için ağırlığını bir patenden diğerine kaydırıyordu. "Bu takım bir aile. Takım arkadaşların senin arkanda, sen de onların arkasındasın. Bunu neden yaptığımızı unutma—çünkü bu oyunu seviyoruz."

Gözleri bana kilitlenmiş, bakışlarında kararlılık var. Odada enerji yükseliyor.

"Şehrimizi gururlandırmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musunuz?" Birkaç kişi başını sallıyor. "Kazanmanın ne kadar güzel bir his olduğunu."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor biri ve ben gülümsüyorum. Miller ıslık çalıyor ve birkaç adam sevinç çığlıkları atıyor.

Biliyorum, mesele oyun sevgisi ve yolculukla ilgili, ama ben gerçekten, gerçekten bu adamların kazanmasını istiyorum. Kupayı kazanmak onların

tüm hayatlarını değiştirecek.

"Pekala," diyorum onlara, "hadi onlara güzel vakit geçirtelim."

Adamlar alkışlamaya, bağırmaya ve ıslık çalmaya başladılar, sonra kapıdan çıkıp buz pistine doğru ilerlediler. Arkamı döndüğümde Jordan çoktan soyunma odasından çıkmıştı.

Arenada taraftarlar enerji dolu, buz pistinin etrafını Storm formalarıyla dolu bir deniz kaplamış durumda. Birkaç sıra geride biri, üzerinde "Ward'a Güveniyoruz" yazan bir pankart tutuyor.

Düdük çalıyor ve oyun başlıyor. Oyuncular yenilenmiş bir azim, rekabet ve yaşam enerjisiyle oynuyorlar; Jordan'ın yaptığı av ve kadro değişiklikleriyle önceki mağlubiyet serisinin tüm kalıntıları silinmiş oluyor.

Gözlerim, Ross'un yanında durup bu akşam maçı izleyen sahibi locasına takıldı. Kamera her onlara döndüğünde, kalabalık tezahürat yapıyor.

Sosyal medya ekibimiz bana, "Jordan'ın daha fazla fotoğrafına ihtiyacımız var. Hayranlar onu çok seviyor" dedi.

Kale arkasında Georgia, Hazel, Pippa ve Darcy, formalarını giymiş halde oturmuş, oyuncularını destekliyorlardı. Birinci periyodun onuncu dakikasında Owens, tek başına kaleye doğru ilerlerken puck'ı ele geçirdi. Diğer takımın kalesine doğru yaklaşırken taraftarlar ayağa kalktı, tüm arena nefesini tuttu. Puck'ı kaleye doğru gönderdi ve gol oldu.

Arenada gürültü kopuyor, taraftarlar yumruklarını cama vuruyor ve zıplıyor. Gol düdüğü çalıyor, ışıklar yanıp sönüyor ve buz üzerindeki oyuncular Owens'ı çevrelerken, yedek kulübesindeki oyuncular tezahürat yapıyor ve sopalarını tahtalara vuruyor.

Owens, file arkasında duran yeni eşini büyük bir gülümsemeyle işaret ediyor ve yüzü dev ekranda beliriyor. Ona bir öpücük gönderiyor ve eşi de mutluluktan ışılıyor.

Kamera sahibi olan locaya odaklanıyor ve Jordan'ın kulaklarına kadar gülümseyerek alkışladığı görülüyor.

Vancouver Storm, bu aşamadan sonra üst üste dört playoff maçını kazanarak ikinci tura yükseldi.

BÖLÜM 80

TATE

Ertesi hafta bir öğleden sonra, Bea ile bahçemizde çalışırken Jordan konukevinden fırlayıp çıktı.

"Onu buldum!" diye bağırdı, aceleyle yanımıza gelirken. "Tate. İhtiyacımız olan adamı buldum."

Playoffların ikinci turu yarın başlıyor ve Keir Fraser'ın takımı Los Angeles ile oynuyoruz. Kin besleyen ve Rory'yi sakatlayan Keir Fraser, muhtemelen Kupa mücadelesinde bizim oyuncularımıza daha çok saldıracaktır.

Duraksıyor, gözleri çıplak göğsümde. "Üstün çıplak."

Elimle alnımı siliyorum. Mayıs ayındayız, güneş parlıyor ve bütün sabah saksı yapıp toprak taşıdım.

Bana bakışlarındaki o hayal kurma şekline gülüyorum. Yoğun playoff programı, seyahatler ve antrenmanlar arasında, her gece yatağıma yığılmadan önce iyi geceler demeye bile zar zor enerjimiz kalıyor. Ama böyle istenildiğimi hissetmek güzel.

"Bu bir sorun mu?" diye soruyorum.

Bana gözlerini kısarak bakıyor ama gülümsüyor. "Bunun öyle olmadığını biliyorsun." Kızımı görüyor ve ona kısa bir gülümseme gönderiyor. "Merhaba, Bee."

"Merhaba." Bea ona gülümseyerek karşılık verdi ve Jordan boğazını temizledi.

Jordan, saksıları incelerken ve kollarını kendine dolarken, "Çizim için tekrar teşekkürler," diyor. "Çok beğendim."

"Rica ederim," diyor Bea ona ve ben onlara tuhaf bir bakış atıyorum. Bir çizim daha mı? Kalbim birkaç kez duracak gibi oluyor.

Geçtiğimiz hafta Jordan farklıydı. Kötü anlamda değil, sadece... Bana garip garip baktığını fark ediyorum, sanki bir şeyler düşünüyor gibi.

Bea, ortadaki kutuyu işaret ederek, "Sana bir bahçe kutusu yaptık," diyor. "Böylece ne istersen ekebilirsin. Bolca tohumumuz var. Domates, çilek, kabak veya ayçiçeği ekebilirsin. Ben çiçek ekmeyi seviyorum çünkü arılar çiçekleri seviyor."

Jordan saksıya bakarak gözlerini kırıştırdı. "Benim için bir saksı mı yaptın?"

"Evet. Babam yaptı."

"Ah." Jordan dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerinde duygu vardı ve Bea ile bana minnettar bir bakış attı.

Playofflardan sonra ne olacağı, kalıp kalmayacağı hakkında konuşmadık ama yüz ifadesinden anladığım kadarıyla kalmak istiyor ve Tanrı şahit, umarım kalır.

"Teşekkür ederim," diyor tekrar.

"Ne diyordunuz?" diye soruyorum ve o derin bir nefes alıyor.

"Doğru. Lig, transfer dönemi sona erdikten sonra herhangi bir organizasyonla bağlantılı yeni bir oyuncuyla sözleşme imzalamamıza izin verilmediğini söylüyor."

Nereye varmak istediğini anlıyorum. "Ligde oynayacak kadar iyi bir oyuncunun lige bağlı olmaması ihtimali..."

"Temelde sıfır," diye tamamlıyor sözünü, başını sallayarak.

"Ligden atılmış olması gerekirdi."

Nadir olsa da, genellikle oyuncunun lig veya takım üzerinde olumsuz bir etki yaratacak son derece kötü davranışlar sergilediği durumlarda olur. Tutuklanmak. Bir taraftarla kavga etmek. Nefret söylemi kullanmak. Maç sırasında aşırı ve gereksiz şiddet uygulamak.

Böyle bir olay yaşandığında, spor dünyasının dışında bile büyük bir haber oluyor. Hem utanç verici, hem de kariyerleri mahvediyor.

"Aynen öyle." Muhteşem yüzünde parlak, umut dolu bir gülümseme belirliyor. Gözleri güneş ışığında indigo elmaslar gibi parlıyor. "Warren Kilgour."

Gözlerimi kısarak hatırlamaya çalıştım. "İki sezon önce takım arkadaşıyla kavga etmişti."

Bu durum, ligde pek sevilmeyen eski kafalı bir komiser olan önceki komiser döneminde yaşanmıştı.

"Onun okuldan atılması aşırı bir tepki gibi geldi bana," diye düşünüyorum.

Başını hevesle sallıyor. "Ve Kilgour buna itiraz bile etmedi. Bu garip değil mi? NHL'de oynamayı öylece bırakıp gitmesi?" Gözlerime bakarken adeta titriyor, enerji dolu.

Göğsümde bir sızı hissediyorum. "Yeni komiserden izin almamız gerekecek. Ve onun görevden alınmasının ardında aslında ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Mutluluktan boğuk bir çığlık atıyor ve kalbim sevinçle doluyor. Jordan Hathaway bu takımı çok seviyor ve kazanmaları için her şeyi yapacak.

"Pekala." Başımı salladım. "Deneyelim."

İki gün sonra, ikinci turun ilk maçı başlıyor ve ben Volkov ve Miller solumda olmak üzere yedek kulübesindeyim. Soğuk bakışlı ve göz korkutucu bir ifadeye sahip, yirmili yaşlarının ortalarındaki duvar gibi defans oyuncusu Warren Kilgour, yeni lig komiserinden onay aldıktan sonra yeni Storm formasıyla sahaya çıkmış durumda.

Jordan'ın okuldan atılmasıyla ilgili gerçekte ne olduğunu sadece o biliyor. Bana güveniyor musun? diye sordu. Çünkü Warren bana güveniyor ve bu benim anlatacağım bir hikaye değil. O sağlam bir adam, Tate. Sana söylüyorum.

İlk turu süpürdükten sonra şehir daha da heyecanlı. Arena tıklım tıklım dolu. Her barda maç yayınlanıyor. Bütün gün her yerde formalar, bayraklar ve Storm şapkaları gördüm. Spor dünyası Warren Kilgour'un dönüşüyle ilgili büyük bir ilgiyle çalkalanıyor.

Anlaşılan o ki, tam bir pislikmiş, ama takımın ihtiyacı olan da buymuş. Ve içimdeki insanlarda potansiyel gören taraf, belki de sadece doğru adam grubuna ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Belki de Jordan'da olduğu gibi bir maske takıyordur.

İlk periyodun beşinci dakikasında Walker puck'ı alıyor ve Kilgour onu marke ediyor. Fraser buzun üzerine düşüyor ve gözlerinde nefretle, sert ve hızlı bir şekilde doğrudan Çaylak oyuncuya doğru ilerliyor.

Kilgour, Fraser'ı kolayca bloke ederek Walker'ı koruyor ve taraftarlar yeni sert oyuncularını için tezahürat yapıyor.

Maçı kazandık ve yedek kulübesinden sahaya çıktığımızda Jordan beni karşılamak için oradaydı, yüzünde ısıltı ısıltı bir gülümseme vardı.

"Memnun kaldınız mı?" diye soruyorum.

Gülümseyerek, "Çok," dedi.

Serinin ilk iki maçını kazanıyoruz, birini kaybediyoruz, sonra iki maç daha kazanıyoruz ve Kilgour'un Vancouver Storm'da olmasıyla Stanley Cup play-off'larının üçüncü turuna yükseliyoruz.

BÖLÜM 81

ÜRDÜN

Bea'nın doğum günü yemeği için Holly ve Jeff'in evinin ön basamaklarından yukarı çıkarken Tate, "Gergin misin?" diye soruyor.

"Hayır." Evet. Kesinlikle.

Elinde Bea'nın doğum günü pastasıyla bana eğlenmiş bir bakış attı. "Holly seni şimdiden çok seviyor. Bea sürekli senden bahsediyor."

Bea'nın hediyelerinin olduğu çantayı biraz daha sıkı tutuyorum. "Gerçekten mi?"

"Elbette." Tate bana sıcak, rahat bir gülümsemeyle karşılık verdi, sanki her şey yolunda gidecekmiş gibi. "Sen Bea'nın en sevdiği öğrencilerden birisin."

Aman Tanrım. Kalbim sızlıyor. Böyle şeyler söylediğinde dayanamıyorum. Bir şeyin parçası olma hissi çok güzel.

"Phoebe'den sonra," diye ekliyor ve ben gülüyorum.

"Büyük övgü."

Bea ön kapıyı ardına kadar açtı. "Bugün benim doğum günüm!" diye şarkı söyleyerek evin içine girdi, ayakkabılarını çıkarıp hızla içeri koştu.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, midem alt üst oluyor ve terliyorum.

Tate, gözlerindeki o ifadeyle, "Güvenlik kelimemizi hatırlıyor musun?" diye sordu. Sesini alçaltarak, "Azgın çılgılıkçı." dedi.

"Boynuzlu çılgılıkçı," dedim tam o sırada bir kadın köşeyi dönüp lobiye girdi.

"Merhaba." Bize gülümsüyor. "Bu azgın çılgılık atanlar meselesi de ne?"

Aman Tanrım. Gözlerimi kapatıyorum, şimdi ölmeye hazırım.

"Jordan'la birlikte kullandığımız güvenlik kelimesini gözden geçiriyoruz," diyor Tate, ben donakalmışken omzuma kolunu dolayarak. "Merhaba, Holly."

“Merhaba, Tate.” Bana dönerken, onun tuhaf mizah anlayışına alışmış gibi sırtıyor. “Ve bu da ünlü Jordan olmalı.”

Tate beni bırakıyor ve Holly bana kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarılıyor. Kollarım yanlarıma yapışmış durumda.

"Hadi," diye cesaretlendiriyor, "kollarını bana dola."

Ona sarılırken hafifçe güldüm.

“Kızımı savunduğunuz için teşekkür ederim,” diyor, gözlerimin içine bakmak için geri çekilmeden önce. “Ve haklısınız. O fare suratlı bir herifmiş.” Neşeleniyor ve bizi içeri davet ediyor. “İçeri gelin.”

Akşam yemeğinden sonra Bea hediyelerini açar. Benimki hariç hepsi açıldığında, beklentili bir bakışla bana bakar. “Çanta taşıdığını gördüm.”

Holly, "Bea," diye sitem ediyor ve ben, midemde bir gerginlik hissetmeme rağmen gülüyorum.

"Senden hiçbir şey kaçmaz," diyorum ona ve küçük, paketlenmiş hediyeği ona doğru uzatıyorum.

Neşeli bir gülümsemeyle kağıdı yırtıp atıyor, ardından yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor.

“Benim!” Bakışları resimde dolaşır. “Ve Phoebe.”

Göğsümde parlak ve mutlu bir şey kabarıyor. Bu, Bea'nın bahçelerindeki ağacın altında kitap okuduğu, Phoebe'nin de kucağında kıvrılıp uyuduğu bir resim.

“Ah,” diyor Holly usulca, eğilip bakarak. “Bu çok güzel.”

Bea resme bakıyor. Nefret mi ediyor? Bir çocuğa resim hediye ederken ne düşünüyordum ben? "Biliyorum, sıkıcı bir hediye ama—"

"Sıkıcı değil," diyor Bea birden gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde. "Bayıldım. Phoebe de bayılacak."

Phoebe'nin aklı başında değil ama olsun. İçimde bir rahatlama hissi beliriyor ve gülümsediğimi hissediyorum.

“Aslında sana başka bir hediye daha aldım.” Holly, Jeff ve Tate arasında yüzümü buruşturarak bakışlarımı gezdirdim. “Özür dilerim. Elimden bir şey gelmedi.”

Holly içini çekerek, "İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var," diyor ama gözleri ışıltıyor.

Daha büyük hediye kutusunu Bea'nın önüne masaya koydum ve o da kağıdı yırttı.

"Kendi plak çalarım!" diye bağıyor. Kutunun üzerinde Fleetwood Mac'in Rumours albümü var. "Ve en sevdiğim plak!"

"Gidip mağazadan sana daha fazla alabiliriz." Masanın altında ellerimi birbirine kenetledim. "Sana sadece başlaman için bir tane vermek istedim. Kurulumunu da yapıp nasıl kullanacağını gösterebilirim."

Plak dükkanındaki kadının söylediğine göre, bu model daha yeni ve kullanımı daha basit. Bir çocuk için daha uygun olur ama yine de yıllarca dayanır.

"Benimkinde müzik dinlemeyi ne kadar sevdiğini biliyorum," diyorum, o da kutuya gülümseyerek bakarken. "Ve şimdi onu odanda da dinleyebilirsin. Ya da buraya getirebilirsin." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kalbimde tuhaf bir acı hissediyorum. Bakışlarım Tate'e kayıyor ve o da bana kendi garip ifadesiyle, yoğun ve kararlı bir şekilde bakıyor.

"Vay canına." Holly, Bea'ya gülümseyerek baktı. "Bunlar inanılmaz hediyeler. Birileri gerçekten seni önemsiyor. Ne diyeceğiz?"

Utançtan yüzüm kızardı. Holly, neredeyse hiç tanımadığım bir çocuğu şımarttığım için beni gülünç buluyor olmalı. Ama bir bahane uydurmaya fırsat bulamadan Bea bana doğru atıldı ve kollarını boynuma dolayarak beni kucakladı.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," diyor ve ben de gülerek ona sarılıyorum. "Bayıldım."

Göğüs kafesimin arkasında hoş bir mutluluk hissi belirliyor. "Rica ederim. Doğum günün kutlu olsun, Bee."

Ona takma adıyla seslenmek istememiştim. Ağzımdan kaçtı. Ama doğru geldi bana.

Holly, çizimi hüznü bir bakışla incelemeyi önce içtenlikle, "Teşekkür ederim Jordan," dedi. "Bu inanılmaz derecede harika. Çizer tuttu mu?"

Başımı salladım. "Buradan birisi."

Kadın mırıldanıyor. "Onu araştırmam gerekecek. Yetenekli biri."

"Ondan bahsetmiyorum," diyorum, "ve internette sanatçı olduğuna dair hiçbir bilgi yok. Onu uçakta karalama yaparken yakaladım ve bu resmi ancak gizli yeteneğini mezara kadar saklayacağıma dair söz vermem üzerine yaptı."

"Size bir kopyasını temin edebilirim," dedim ona.

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi? Buna bayılırdım."

"Ben de, lütfen," diyor Tate ve ben de ona başımla onaylıyorum. Hâlâ bana ve Bea'ye bakıyor, Bea'nin kolları hâlâ boynuma dolanmış durumda. Aniden ayağa kalkıyor.

"Jordan, pastayı hazırlamama yardım eder misin?"

Ses tonunda ve gözlerinde tuhaf bir acele var. Eli koluma uzanıyor ve beni mutfığa doğru sürüklüyor—hayır, aceleyle götürüyor.

"Bu da ne—"

Köşeyi döndüğümüz anda dudakları dudaklarıma yapıştı. Beni tezgaha doğru bastırırken kalçam tezgaha çarptı, elleri çenemi kavradı, başımı geriye doğru eğerek beni daha derinden öptü.

Başkasının evinde olduğumuzu unutuyorum. Kızının, annesinin ve üvey babasının birkaç adım ötede konuşup durduklarını unutuyorum. Bana daha önce kötü bir şey olmuş olduğunu unutuyorum.

Tate'in öpücüğü beni ele geçiriyor ve ona karşı güçsüz kalıyorum.

"Sana fena halde aşığım," diye fısıldadı kulağıma, ardından kulak mememi hafifçe ısırdı.

Tate, titreyen mumlarla süslü pastayı Bea'nın önüne koyarken, "Doğum günün kutlu olsun sevgili Bea," diye şarkı söylüyoruz. "Doğum günün kutlu olsun."

Holly, "Üfle onları," diye seslenir ve Bea derin bir nefes alıp on mumun hepsini üfleyerek söndürür.

Alkışlıyoruz ve Tate pastayı kesiyor.

Holly'nin bakışları ilgiyle ikimiz arasında gidip geldi, dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Tate?"

Pastayı keserken gözlerini pastadan ayırmıyor ve konsantrasyondan kaynaklanan o küçük kaş çatması bile oldukça hoş. "Evet, Holly."

"Yüzünde Jordan'ın dudak parlatıcısı var." Bana göz kırptı, Jeff elini ağzına götürerek güldü ve Bea şaşkın görünüyordu.

Tate, dudaklarının kenarını silerken alaycı bir gülümseme takındı. Yüzüm dünyanın çekirdeğinden daha sıcak yanıyordu ve masaya bakıp, bir anda yok olabilmeyi diliyordum.

"Baba?" diye soruyor Bea, kesmeye devam ederken.

"Evet, doğum günü kızı."

"Yüzünde neden Jordan'ın dudak parlatıcısı var?"

Gözlerime bakıyor, gözlerindeki o tanıdık neşe ve istikrarlı sevgi içimde bir şeyleri yatıştırıyor. "Çünkü mutfakta Jordan'ı öpüyordum."

Aman Tanrım. Elimle yüzümü kapattım. Lanet olsun ona ve sarsılmaz dürüstlüğüne.

"Ah." Bea, buna hiç şaşırmamış gibi başını salladı. Holly'nin gözleri irileşti ve Jeff'e anlamlı bir bakış attı; Jeff ise sadece gülümsedi ve omuz silkti.

Boğazımı temizledim. "Bu pasta çok lezzetli görünüyor."

"Güzel olduğu için mi?" diye soruyor Bea ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Birisi kıkırdıyor. Kesin Holly olmalı.

Tate, "Diğer sebeplerin yanı sıra," diyor ve gözlerimi açtığımda Bea'ye gülümsüyor. "Ama evet, Jordan son derece yakışıklı."

BÖLÜM 82

ÜRDÜN

Bea o gece Holly ve Jeff'in evinde kalıyor ve eve döndüğümüzde, Tate beni yukarı, odasına götürürken dudakları boynuma değiyor.

"Bu gece yanımda olduğun için teşekkür ederim," diyor öpüşmelerin arasında, odasının eşiğinden geçerken elbisemi hızla çıkarıyor.

Pencerelerden içeri ay ışığı süzülüyor, karanlık gökyüzünde yıldızlar parlıyor.

"Dünyanın hiçbir şeyi için bunu kaçırmazdım." Nefes nefese, gömleğinin düğmelerini açıyorum. Sütyenim yerde bir yerlerde, elleri ise göğüslerimde, onları tartıyor ve meme uçlarımla oynuyor, ta kalbime kadar uzanan bir duygu hattını çekiyor.

"Biliyorum." Dudaklarımın arasına inleyerek beni sertçe öptü. "Ama orada olman çok şey ifade ediyordu."

Bütün bunların ne anlama geldiğini, Holly ve Jeff'in ne kadar misafirperver olduğunu, Bea dahil herkesin Tate ile benim aramda bir şeyler olduğunu açıkça bildiğini ve onun onuncu yaş gününü kutlamanın kalbimi minik mutluluk parçalarına ayırdığını düşünmemeye çalışıyorum.

"Öyle değil mi?" diye soruyor, geri çekilip beni incelerken, elleri yüzüme gidiyor ve gözlerimi arıyor.

Bu farkındalık içimde durdurulamaz ve aydınlatıcı bir şekilde büyüyor.

Tate'e aşık oluyorum ve sanırım o da bana aşık oluyor. Her şey çok farklı ve kolay geliyor, sanki olmam gereken yerdeyim. Sanki onun ve Bea'nın yanında olmalıyım.

Playoffların sonunda takımdan ayrılmak istemiyorum. Nasıl ayrılabileceğimi de bilmiyorum. Onlarla kalmak ve ailelerinin bir parçası olmak istiyorum.

Ama fikrini değiştirebilir. İnsanlar böyle yapar. İnsanlar beklediğiniz zaman gelmezler. İnsanlar sizi hayal kırıklığına uğratır.

"Bunun bir anlamı yok muydu?" diye soruyor, bu sefer daha yumuşak bir sesle.

şu an korkutucu şeyleri düşünmek istemiyorum. Sadece bunun tadını çıkarmak istiyorum. Biraz daha derine inmek istiyorum. İçten içe biliyorum ki, bir daha asla kimseye karşı böyle hissetmeyeceğim.

Ve bunun bir anını bile boşa harcamak istemiyorum.

"Evet," diye fısıldadım. "Bir anlamı vardı."

Memnun bir şekilde beni öptü, dudakları çenemin üzerinden boynuma doğru indi ve boynumla omzumun birleştiği hassas noktayı emdi. Vücudunu tanıyor olsam da, her kasını, her karın kasını, göğüs kıllarının beline kadar uzanan izini tekrar keşfettim. Pantolonunu bir santim aşağı çektiğimde nefesi kesildi ve elimi sertleşmiş penisinin gergin kenarına sürdüğümde tenime karşı inledi.

"Ağzına ihtiyacım var," diye yalvarıyor.

Ben zaten dizlerimin üzerindeyim. Pantolonu çoktan çıkarılmış, ereksiyonu dışarı fırlamış halde, ben de dilimi penisinin üzerinde yukarı aşağı gezdirirken, göz kapaklarının ağırlaştığını ve yüzündeki şaşkınlık ve zevk karışımı ifadeyi izliyorum.

"Evet," diye tısladı, yanaklarım vakumdan içeri doğru çökerken başı geriye düştü ve daha da sertleşti.

Tate bu sefer zevk almak için teşvike ihtiyaç duymuyor ve bir dakika içinde elleri saçlarıma gidiyor, kalçaları ileri geri hareket etmeye başlıyor ve dudaklarından küfürler dökölüyor. Tanrı gibi üzerimde dururken gözleri inanılmaz derecede karanlık ve bir yandan adımı dua eder gibi tekrarlıyor, diğer yandan da ne kadar iyi, ne kadar mükemmel, ne kadar güzel olduğumu övüyor. Ağzımın ne kadar muhteşem hissettirdiğini, ne kadar sert boşalacağını ve karşılığında beni ne kadar sert boşaltacağını anlatıyor.

Onu oraya getirmek uzun sürmüyor ve rahatlamama sebep olacak şekilde durmaya çalışmıyor. Orgazmı onu sert ve hızlı bir şekilde yakalıyor ve boşalırken inleyerek ağzımı beceriyor. Yutkunurken bakışlarım ona kilitleniyor, bacaklarımın arasında biriken uyarılma kanımda hızla yayılıyor, tenimde karıncalanma hissi yaratıyor.

Benim amacım bu: Tate Ward'ı buraya getirmek.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı nefesini toparlarken, son yudumunu yutarken bana sanki cennetten gönderilmiş bir melekmişim gibi bakıyordu.

"Her şey daha da iyiye gidiyor."

Kollarını belime doladı ve beni yatağa fırlattı; tahrik olmuşluğundan dolayı iki kalın parmağı kolayca içime girdi ve omurgamda bir sıcaklık dalgası yükselirken tiz, şaşkın bir inilti çıktı ağzımdan. Tate ağzını bacaklarımın arasına indirdi ve klitorisime yapıştı. Tüm vücudum kasıldı, ellerim saçlarında yumruk olmuş, ayak parmaklarım kıvrılmıştı.

"Bekle," diye nefes nefese kaldım. Duraksadı, gözlerime baktı ve alt dudağımı ısırıldı, bacaklarımın arasında acıl, acı veren bir his birikti. "Bu değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Sana tamamen ihtiyacım var." Derin bir nefes aldım, gözlerine baktım. "Artık beklemek istemiyorum, Tate."

O, bizi sürekli geri tutuyor, sonuna kadar gitmemize izin vermiyor, ama ben artık daha fazla bekleyemem.

Aşağıya, ereksiyonuna baktım ve kaşımı kaldırdım. "Yaşlı erkeklerin uzun bir refrakter dönem geçirdiğini sanıyordum."

Gülüyor. "Seninle olmaz."

"Öyleyse neyi bekliyorsunuz?"

Elini saçlarının arasından geçiriyor ve yine kendini mahrum bırakacağından endişeleniyorum, ama ayağa kalkıp komodinin kapağını açıyor. Komodinin üzerinden bir kutu prezervatif çıkarıp yırtıyor, birini açıp kendi üzerine takıyor.

Ona alaycı bir bakış attım. "Son kullanma tarihlerini kontrol ettin mi?"

Sırıttı. "Onları sen taşıdığın hafta aldım, yani sorun yok."

İçimde bir sıcaklık dalgası daha geçti. O zaman bile bunu düşünüyordu.

"Nasıl istersin?" diye soruyor, üzerimden geçerek.

"Üstte olmanı istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Beni nasıl istersen öyle almanı istiyorum."

Çenesi kasıldı ve sanki çırpınıyormuş gibi sertçe nefes verdi. "Seni yatağa yapıştıracığım, tatlım."

Gülümsedim, damarlarımda bir rahatlama dalgası hissettim. "Ben de bunu istiyorum. Tam olarak istediğim şey bu."

Tate Ward, çekinmeden davranıyor. Benimle kendini yeterince güvende hissederek benden zevk almasına izin veriyor.

Çaresizce gülüyor, sonra gözlerini ikimizin arasına indirip penisinin ucunu vajinamın ortasına sürüyor. Nefesim kesiliyor, dudaklarım aralanıyor ve klitorisime uyguladığı o nefis sürtünmeyle utanç verici bir "oh" iniltisi çıkarıyorum.

Gürültü, kontrolünün son kalıntıları da kırıyor, çünkü kendini benimle hizalıyor. Ağırlaşmış göz kapakları ve konsantre olmuş bir kaş çatmasıyla, içeri doğru iterek yüzümü inceliyor.

İçeriye doğru itildikçe, yarı zevk yarı acı olan yoğun bir doluluk hissi tüm vücuduma yayılıyor. Yavaşça dışarı çekiyor ve tekrar içeri giriyor.

"Fazla mı?" diye soruyor.

"Evet," diye mırıldandım, sırtımı geriye doğru bükerek. "Çok büyük. Aşırı büyük." Ama geri çekilmeye başlayınca, sırtındaki tutuşumu sıkılaştırdım, tırnaklarım derisine saplandı. "İyi," diye aceleyle söyledim. "Çok iyi, Tate."

"Tırnakların," diye inledi. "Sadece bu bile beni orgazma ulaştıracak."

"Devam et," diye yalvarıyorum ve o da zorlanarak nefes nefese başını sallıyor.

Yavaşça, inanılmaz derecede yavaşça, içime giriyor ve penisinin hissi o kadar yoğun oluyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Hâlâ iyi misin?" Sesi boğuktu ve ben başımı sallayarak kalçalarımı daha derine doğru eğdim. "Çok sıkı," dedi yutkunarak, gözleri üzerimdeydi. "Çok sıkı, sıcak ve ıslaksın. Hayal ettiğimden bile daha iyi."

Sözleri kanımda daha fazla elektrik akımı yaratıyor, omurgamın dibinde daha fazla ısı birikiyor ve kaslarım onu sıkıca kavradıkça titriyor.

Tate, bana alışmam için birkaç acı dolu dakika harcıyor; ne kadar yalvarsam ya da uzunluğunu sıkarak onu hızlandırmaya çalışsam da hızlanmıyor ve sonunda, yalvaran, nefes nefese, çaresiz bir haldeyken, düşüncelerim dağılmışken, tenim yanarken ve boşalmam çok yakinken, beni daha sert bir şekilde becermeye başlıyor. Eli birleştiğimiz yere kayıyor, parmakları kaygan sinirlerime sürtünüyor ve içimdeki baskı artıyor.

"İsa Mesih," diye inledi şakağıma doğru, daha hızlı bir ritim bulurken. Çenesinin kasılmasından, beni daha sıkı kavramasından kontrolünü kaybettiğini görebiliyorum.

Bacağımyı omzunun üzerinden yukarı çekiyor, eli tekrar klitorisime dönüyor ve aniden çok daha derine iniyor, beni doruk noktasına ulaştıran ve serbest düşüş halindeki, tüm vücudumu saran bir orgazma sürükleyen bir noktayı uyarıyor. Zevk tüm vücudumu sarıyor ve Tate'in adını nefes nefese söylüyorum, o beni becerirken, benim hakkımda söylediği her şeyi, ne kadar iyi, harika ve mükemmel olduğumu ezberliyorum.

Orgazmı geldi ve yüzü boynuma düşerken kasıldı, sıcak tenime karşı inledi, kollarını bana dolayarak beni sıkıca tuttu ve kendini bıraktı.

Sonrasında Tate beni göğsüne çekiyor ve o derin bir uykuya dalarken, pencerelerden yıldızlara bakarak onun düzenli nefes alışverişini dinliyorum.

Ona aşık oluyorum. Geleceğin nasıl olacağını bilmiyorum ama Tate'in gelecekte olması gerektiğini biliyorum. Ve Bea. Tabii ki Bea.

Ve muhtemelen o aptal kedi.

Şimdi, kalıp kalamayacağımı sormak için cesaretimi toplamam gerekiyor.

BÖLÜM 83

TATE

Ertesi sabah Jordan ofisimin kapısında "Merhaba" dedi ve içgüdüsel olarak kasıklarına kan hücum etti.

"Merhaba." Onu gün boyunca görmemeyi hayal bile edemiyorum. Birlikte çalışmayan çiftler için durum nasıl acaba? Eminim ki işkence gibidir.

Cinsel ilişkiye girdik. Tam anlamıyla cinsel ilişkiye. Aman Tanrım, o seks! İçine derinlemesine girerken vajinasının hissettirdiği o his... Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Ve bana güven dolu, sevgi dolu bakışları...

Böyle fiziksel bir hissin mümkün olabileceğini düşünmemiştim, ama Jordan'la... Bilmiyorum. Beni sürekli şaşırtıyor. Ona aşık olmak, beklediğimden çok daha öte bir şey.

Burası cennet. Tam anlamıyla cennet. Ve Tanrı'ya şükür ki hiç bitmesin.

"Bu sabahki antrenmanda çok iyiydiniz." Antrenmanın ortasında Ross ve işe alım ve personel temini başkan yardımcısıyla görüşmek üzere ayrıldı; görüşmede kurum genelinde staj programını genişletmeyi ele alacaklardı. "Hayden nasıl görünüyor?"

Playoffların üçüncü turu birkaç gün içinde başlıyor ve Kit Driedger'in takımıyla oynuyoruz; Driedger, Darcy Andersen'in eski sevgilisi ve Hayden Owens'in üniversiteden eski arkadaşı.

Volkov, Miller, Jordan ve benim aramda Owens'in kafasına takılacağına dair gizli bir endişe var. O, takımın en neşeli, en dışa dönük, en eğlence düşkünü adamı, ama şimdiki eşinin eski sevgilisiyle oynamak? Odaklanması için pek iyi olmaz diye düşünüyorum. Jordan'la eskiden birlikte olan herhangi bir adamla oynamayı hayal ettiğimde, içimde koruyucu bir kıskançlık kıvılcımı yükseliyor.

"O profesyonel biri," diye başımı sallayarak söylüyorum. "Kazanmak istiyor. Ona duygularını oyununa yansıtmasını söyledim."

Gülümsüyor. "Güzel. Biraz vaktiniz var mı? Mesela bir saat kadar?"

Yüzünde bir şeyler çevirecekmiş gibi bir ifade var. "Evet. Neden?"

Gözleri parıldıyor ve sabahki antrenmandan kalan, kapının yanında duran ekipman çantamı işaret ederek çenesini yukarı kaldırıyor.

"Eşyalarınızı alın. Buzda bizi bekliyorlar."

Omuzuma astığım ekipman çantamla Jordan'ı takip ederek buz pistine indim. Çalışanlar bir sonraki playoff maçı için çalışmakla ve hazırlanmakla meşguldü ve Jordan herkese adıyla sesleniyordu; hepsi de onu tanıyormuş gibi, onunla rahatlamış gibi, ona saygı duyuyorlarmış gibi gülümsüyordu.

Beni buz pistinin girişine götürüyor. Arenanın her yerinde sesler yankılanıyor, insanlar şakalaşüyor, gülüyor, birbirleriyle dalga geçiyor. Buz pistinin kenarına yaklaştığımda kalbim duruyor.

Jay Choudhury, patenlerinin üzerinde, ekipmanlarını ve kaskını giymiş, sopasına yaslanmış bir şekilde Rick Miller ile konuşurken yirmi metre uzakta duruyor. Bu adamların hepsini tanıyorum; ya NHL'de onlarla birlikte oynadığım için ya da çocukken televizyonda izlediğim için. Bir tanesi geçen yıl emekli oldu ve eskiden Storm'a karşı oynardı.

Hepsi eski NHL oyuncusu.

"Affedersiniz ikiniz," diyor Ross arkamızdan ve dönüp baktığımda normalden birkaç santim daha uzun olduğunu görüyorum—çünkü o da paten giymiş. Yıllardır hokey oynarken görmediğim patronumu antrenman kıyafetleriyle görünce şaşkınlıkla gülüyorum. Bize iyi niyetli bir şekilde başıyla selam veriyor. "Geç kaldığım için özür dilerim."

Ross ve onun muhteşem, entrikacı kızı arasında gözlerimi kısarak sordum: "Tam olarak neye geç kaldın?"

Ross, sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi, "Maç," diyor. "Isınmam lazım."

Buzun üzerine çıkıyor ve birkaç tur kayarken diğerleri onu görünce tezahürat yapıyor. Tribünlerde tanıdığım başka bir grup insan daha görüyorum.

Vancouver Storm'un mevcut kadrosu, ön sırada oturmuş, konuşuyor ve maçı izliyor.

Bekleyen bir gülümsemeyle Jordan'a bakıyorum. "Bana neler olup bittiğini anlatmak ister misin?"

"Birkaç telefon görüşmesi yaptım." Yutkunmadan önce gözlerini benimkine dikti, neredeyse gerginmiş gibiydi. "Hokeyi özölüyorsun," dedi, sanki bu kadar basitmiş gibi.

"Demek bunu siz gerçekleştirdiniz."

Benim için. Bu alışılmadık bir duygu, birinin ihtiyaçlarımı fark edip onları karşılaması, ama neden bu kadar şaşırmam gerektiğini bilmiyorum. Dunkaroos birası. İçecekler. Bea'yı gitar çalmaya teşvik etmesi.

Akıl almaz seks.

O, hokeyi özlediğimi, yaşlıtlarımın olmadığını gördü ve bunu organize etti. Jordan Hathaway ihtiyaçlarımı görüyor ve bunları sağlıyor.

"Hadi ama, Baba Ward," diye seslendi adamlardan biri, çaylak yılımda birlikte oynadığım bir adam, ve diğerleri güldü. "Bekliyoruz. Giyin ve gel biraz hokey oynayalım."

Yirmi dakika sonra, Storm takımı buzda diski hızla ileri doğru sürerken beni izliyor; kanım gümbür gümbür akıyor ve içimdeki o eski rekabet duygusu ılık gibi titriyor.

Aman Tanrım, çok eğlenceli. Çok eğlenceli. Son on yıldır özlediğim şey tam olarak buydu, bir takımda olmanın getirdiği şakalaşmalar ve kahkahalar da cabası.

1995 Vezina Ödülü sahibi ve Jamie Streicher'ın en büyük ilham kaynaklarından biri olduğunu bildiğim kaleciye doğru diski fırlatıyorum ve disk onun yanından geçip gidiyor. Buzda takımım tezahürat yapıyor, tribündeki arkadaşlarım ise bağırıp çağırıyor.

Walker ayağa kalkarak, "İşte bizim antrenörümüz," diye sesleniyor ve göğsümde bir gurur dalgası yükseliyor.

Jordan memnun bir gülümsemeyle sadece izliyor.

BÖLÜM 84

ÜRDÜN

Babam bir hafta sonra öğle yemeğinde, "Dün geceki maç güzeldi," dedi.

Storm takımının ekipman yöneticilerinin tavsiye ettiği bir çatı terasındayız. Mayıs sonlarında sıcak bir gün ve gökyüzü masmavi ve sonsuz, saçlarımda esinti ve aşağıdan şehrin sesleri yükseliyor. İnsanlar bize bakıp gülümsüyor ve ben de kendi gülümsememle karşılık veriyorum. İçeri girdiğimizde biri restoranın karşısından "Haydi Storm!" diye seslendi ve ben de gülerek el salladım.

"Kaybettik." Dört üç, yani tamamen mağlup olmadık, şükürler olsun. Ve üçüncü turda ondan önceki iki maçı da kazanmıştık, bu yüzden oyuncular hala motive ve istekli. Hala doğru zihniyete sahipler, kazanmanın tamamen mümkün olduğuna inanıyorlar.

Kazanmamız gereken iki maç daha var ve Stanley Kupası final turuna çıkıyoruz. Çok, çok yaklaştık.

"Kaybettik," diye onaylıyor ufuk çizgisine bakarak. "Ama yine de iyi bir maçı. Ve Owens, Driedger'ın aklını karıştırmasına izin vermedi."

Telefonu bip sesi çıkarınca kaşlarını çatarak telefonu susturmak için cebinden çıkarıyor.

"Özür dilerim. Rahatsız Etme moduna aldığımı sanıyordum." Ekranda bir şeye dokunuyor, sonra tekrar kapatıyor ve bana baktığında göz kırpmıyor. "Ne?"

Şoktayım. "Ne zamandan beri Rahatsız Etme modunu kullanıyorsunuz?"

Belki de her zamanki duygusuz ses tonumla söylüyorum ama onu incitmek niyetinde değilim. Babam için iş her şeydir. Takımı, tüm iş anlaşmaları, hokey ve iş dünyasındaki bağlantılarını sürdürmek.

Ağzı büzüştü. "Bu tepkiden anladığım kadarıyla, onu bir süredir kullanıyor olmalıydım." Boğazını temizledi. "Geçen hafta düzenlediğin oyun çok eğlenceliydi."

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum hafifçe. "Ertesi gün yürüyebilmene şaşırdım."

Kahkaha atarak şöyle dedi: "Yaşlı olabilirim ama hâlâ formdayım."

Arkamı dönüp, ufuk çizgisine bakarken gülümsememi gizleyerek ilerliyorum.

"Tate için yaptığınız şey çok güzeldi," diye ekliyor.

Ona şöyle bir göz ucuyla baktım. Storm'un baş antrenörü hakkında ne düşündüğümü biliyor mu acaba? Yüzünde küçük, anlamlı bir gülümseme vardı.

"Bu, sevdiğiniz biri için yapacağınız türden bir şey," diyor, sanki çok basitmiş gibi. "Ve bu çok güzel bir kolye. Küpeleri de uyumlu mu?" Bana sinsî bir bakış atmadan önce ıslık çalıyor. "Tate'in adamlara en sevdikleri kuyumcu olup olmadığını sorduğunu duydum."

Yakalandım. Ama yerin dibine girmek istemek yerine, gülümsemek istiyorum. Eski NHL oyuncularıyla maçtan sonra olanları düşünüyorum; Tate beni susturmak için ağzımı eliyle kapatarak ofisinin yanındaki özel duşuna çekmişti.

"Sence bu bir hata mı?" diye soruyorum, yüzündeki ifadesizliği izleyerek. Duygularını gizleme konusunda çok başarılı. Belki de bunu ondan öğrenmişimdir.

"Bu benim cevaplayacağım bir soru değil." Bir an duraksadı. "Hâlâ ona takımı verecek misiniz?"

Sözler boğazımda düğümlendi. "Bilmiyorum. Muhtemelen kuruluş için en iyi karar olurdu. Doğuştan lider. Herkes onu seviyor. Liderlik için gerekli uzmanlığa ve karizmaya sahip."

"Peki ya sen, Jordan? Sen ne durumdasın?"

Kalmak istiyorum. Takımın yasal sahipliği umurumda değil, ama bir şeyin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu tattıktan sonra ayrılmak istemiyorum. Tate ve takımla ve Storm'daki herkesle çalışmayı seviyorum. Personelin işlerini daha iyi yapabilmeleri için ihtiyaç duydukları şeyleri elde etmelerine yardımcı olmak için gücümü kullanmayı seviyorum. Onların kazanmasına yardımcı olmayı seviyorum.

"Bilmiyorum," diyorum, çünkü son birkaç aydır yaşananlara rağmen, Tate bana buraya ait olduğumu ve bunun bir parçası olmam gerektiğini

söylemesine rağmen, hâlâ büyük hayaller kurmaktan korkuyorum.

UBC'de de kendimi o takımın dünyasının bir parçası sanıyordum. Kendime bu durumun farklı olduğunu, Tate ve Storm'un farklı olduğunu söyleyebilirim, ama hiçbir garanti yok.

Yemeğimiz geldi ve babamla sonraki iki maç için stratejimizi konuştuk.

“Connor McKinnon lige geri döndü,” diyorum ona. Hazel’ın berbat eski sevgilisi ve muhtemelen Rory Miller’in dünyada nefret ettiği tek kişi. Tate onu birkaç sezon önce alt lige göndermiş, sonra da başka bir yere takas etmişti. “Eğer takımı finale kalırsa ve Rory’nin dizi oynamaya yetecek kadar iyi durumdaysa, bu bir sorun olabilir.”

Babam başını salladı. "Düşünmek güzel. Oraya vardığımızda hallederiz."

Rahat bir sessizlik içinde yemek yiyoruz ve tabaklarımız toplandıktan sonra hesabı beklerken babam koltuğuna yaslanıp yakındaki sudan yükselen dağlara bakıyor.

"Onu ziyaret ettim, biliyorsunuz. Hasta olduğu zaman."

Ağzım kuruyor. Kimden bahsettiği konusunda hiçbir şüphe yok.

"O gün sınavlarınız vardı," diye ekliyor.

Benden sınavlara gireceğime dair söz aldı. Umursamasam bile, onun yüzünden bir dönem okulda başarısız olmamı istemiyordu.

"Çoğu zaman uyudu, ama biraz sohbet ettik. Sen gelmeden önce ben ayrıldım."

"Neden?" Ve neden bana bunları anlatıyor?

"Yaptıklarımın sonra, kaçırdığım her şeyden sonra, gözlerinin içine bakmaya dayanamadım. Bu yüzden cenazesine katılamadım." Kendi kendine başını salladı. "Korkaktım Jordan, ve kendimi oyalıyordum. Bensiz daha iyiydin."

Gözlerimi kırıpıyorum, bunu anlamaya çalışıyorum. Yıllardır istediğim şey buydu, ama onun sorumluluk üstlenmesini duymak düşündüğüm kadar tatmin edici değil. Kendisi hakkında böyle konuşmasını duymak, ciğerlerimde çirkin bir rahatsızlık hissi yaratıyor.

"Daha çok yanında olsaydım," diyor, yine yorgun ve yaşlı görünerek, "belki de belirtileri bilirdim. Daha erken muayene olması için onu teşvik ederdim. Ona ikinci, üçüncü ve dördüncü bir görüş aldırırdım." Gözlerini kapatıyor ve içimde bir empati dalgası çakıyor. "Belki de bugün hâlâ burada olurdu."

Üç ay önce olsa, katılırdım. Onun bana yaşattığı acıyı ona da yaşatma fırsatını kaçırmazdım.

Gördüğüm kadarıyla artık yeter demiş. Bunu yıllardır içinde taşıyor.

“Tedavisi mümkün değildi,” diyorum sessizce. “Yeni bir tedavi yöntemi ancak birkaç yıl önce bulundu.” Annem vefat ettikten kısa bir süre sonra, tedaviler üzerinde araştırma yapan ekip büyük bir fon desteği aldı.

Yüzündeki hiç şaşırmanın ifade beni daha dik oturmaya itti. Anladım. “O parayı laboratuvara tedavi yöntemleri üzerinde araştırma yapabilmeleri için bağışladınız.”

Gökyüzüne tekrar bakıyor. “Yapabileceğim en az şey buydu.” Derin bir nefes veriyor, başını aşağıya eğiyor, kelimelerini tartıyor. “Bir terapist gidiyorum.”

Şimdi gerçekten rüya görüyorum. Babam terapist gidiyor. Doğru duyduğumdan emin değilim.

“Kızımı nasıl geri alabileceğimi sordum ama senden bahsetmek istemedi. Benden bahsetmek istedi.” Kollarını kavuşturdu. “İşler zorlaştığında, fark ettim ki, düşünmek istemediğim şeylerden ziyade beni meşgul eden şeylere kendimi kaptırıyorum. Hep böyle yaptım. Uzun süre boyunca, tek başarımın buzda ve iş dünyasında elde edebileceklerim olduğunu düşündüm, oysa aslında Jordan,” diye tereddüt etti. Elleri titriyordu, “en büyük başarım sensin. Benden hiçbir yardım almadan büyüdüğün kadın.”

Sözlerim yetmiyor. Duygularım boğazımı düğümlüyor. Ona karşı duyduğum her bir zerrecik öfke için, o kendine karşı on kat daha fazla öfke duyuyor.

Ve onun benimle gurur duyduğunu duymak? Bu her şey demek.

“Babam, o zamanlar işler farklıydı. Erkekler evin geçimini sağlardı ve bunu yapamayan aileyi hayal kırıklığına uğrattırdı. Bir şekilde, işlerin kontrolünü kaybettim.”

Bakışlarında o kadar çok samimiyet var ki.

“Ama seni her şeyden çok seviyorum Jordan. Sen benim hayat amacımsın. Her zaman kızım olacaksın ve seni asla sevmeyi bırakmayacağım. Bunun açık olmadığını için özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Ona bakarken kafa derimin arkasında karıncalanma hissediyorum, boğazımda tatlı ve keskin bir şeyin yükseldiğini hissediyorum. İşini benden üstün tutmadı. Tate'i benden üstün tutmadı.

Beni seçiyordu, sadece kendi çarpık, cinsiyet normlarına uygun şekilde. Sevmeyen biri değilim. Hiçbir zaman da olmadım.

O da bir insan. Bizim gibi. Benim gibi pişmanlıkları var ve onu özleyiyor. Kendini böyle açığa vurmak ve hatasını kabul etmek cesaret gerektirdi.

"Annenize çok benziyorsunuz," diyor sessizce. "Saç renginiz benimkine benziyor ama gözleriniz onunki gibi."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Ve sen de onun gibi inatçısın," diye ekliyor sessizce. "Zeki ve azimli. Kurnaz, dikkatli. Küçük şeyleri fark ediyorsun. O da hep öyleydi." İçini çekiyor. "Anneni özleyorum ve orada olamadığım için kendimden nefret ediyorum. Ve seni de özleyorum."

"Pekala," diye hırıltılı bir sesle sonunda bir şeyler söyledim.

"Tamam aşkım?"

Bu konuşmayı henüz bitirmedik, ama bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var.

"Henüz düzelmedik," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Ama düzeleceğiz. Üzerinde çalışacağız."

Gözleri umutla parlıyor ve başını sallıyor. "Üzerinde çalışacağız. Teşekkür ederim."

Ona takımla ilgili sorular sormak istiyorum. Sezon bittikten sonra takımı satmamasını rica etmek istiyorum, ama onu gururlandırma isteğim beni susturuyor. Storm kupayı kazanabilir. Biliyorum kazanabilirler.

Ve ona göstereceğim.

Arenaya doğru yürürken, "Yazlık evi hâlâ sende mi?" diye soruyorum.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Ah, evet. Her şeyi onun istediği gibi korudu."

Daha rahatlamış hissetmeliydim ama sanırım içten içe biliyordum ki, o plaklardan vazgeçmeyecekti. "Tüm plaklarıyla birlikte mi?"

"Hımm." Başını salladı, şimdi daha çok gülümsüyordu. "Ve tavandaki pırıltılı ışıklar."

"Bunların çok saçma olduğunu mu düşündün?"

"Şimdi onları görünce onu hatırlıyorum."

Işığın değişmesini beklerken aramızda sessizlik hüküm sürüyor.

"İstediğin zaman kullanabilirsin," diyor. "Zaten eninde sonunda sana gelecek."

Aklıma bir fikir geliyor. Üçüncü turun bitimi ile dördüncü turun başlangıcı arasında bir hafta var, eğer başarabilirsek. Başaramazsak da, Tate'in her halükarda bir kaçamağa ihtiyacı olabilir.

Şehrin ışık kirliliğinden arınmış, berrak ve parlak gökyüzündeki yıldızları hayal ediyorum.

"Teklifinizi kabul etmek istiyorum."

BÖLÜM 85

TATE

"Bu harika bir fikirdi," diyorum Jordan'a adaya giden feribotta, güverte korkuluğuna yaslanmış, denize ve denizden yükselen dağlara bakarken. Gözümüzün görebildiği kadar masmavi bir gökyüzü.

"Bekle biraz." Kaşlarını kaldırarak bana baktı, gözleri gün ışığında çok parlak ve güzeldi. "Dışarıdaki hamakta uyuyacaksın."

"Hı hı. Peki kiminle aynı odada kalacaksınız?"

"Kimse yok. Eski yatağında uzanacağım." İçini çekti, gülümsemesini bastırmaya çalışarak. "Yatağın yarısını kimse işgal etmeyecek. Muhteşem bir uyku çekeceğim."

"Ölsem bile bu gece yalnız başına uyumana izin vermeyeceğim."

Suya bakarak kıkırdadı ve ben de bakışlarımı onun güzel yüzünde, güneşte parlayan ve rüzgarda dalgalanan saçlarında oyaladım.

Playoffların üçüncü turu altıncı maça uzadı ve Storm dördüncü tura yükseldi. Stanley Kupası finalleri dört gün sonra başlıyor. Connor McKinnon'ın takımı henüz üçüncü turu tamamlamadı, bir maç daha oynanacak ve Miller'ın oynayabilme yeteneği hakkındaki değerlendirmemizi final turu başlamadan bir gün öncesine kadar saklı tutuyoruz.

Bütün bunlar Vancouver'da bizi bekliyor, yine de geri dönene kadar orada bırakmaktan ve Jordan'la bu zamanın tadını çıkarmaktan mutluyum. Birkaç kısa ay içinde, o vazgeçilmezim oldu. Sadece uykusuzluğumun ortadan kalkmasıyla ilgili değil. Onu görene kadar anları saymamla ilgili. Onun şakacı küçük takılmalarını dört gözle beklememle ilgili. Birlikte nasıl uyum sağladığımızla, onun bana ihtiyacım olanı alana kadar beni nasıl zorladığıyla ilgili. Benim için nasıl kendini serbest bıraktığıyla ilgili.

Onun hayatımızın bir parçası olması hakkındaki düşüncelerim böyle.

Ona duygularımı anlatmaya hazır mı? Emin değilim.

"Ne?" diye soruyor, bana meraklı bir yan bakış atarak, güzel dudaklarının kenarı yukarı kıvrılıyor ve kahretsin, onu öpmek istiyorum.

Seni seviyorum demek istiyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, buna zor dayanıyorum.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum.

Alt dudağını ısıyor, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi nefesini içine çekiyor.

Etrafta kimsenin bakmadığından emin olmak için şöyle bir göz gezdirdim, sonra elimi onun eline uzattım. Gözleri şaşkınlıkla benimkine dikildi.

"Yapmamalıyız," diye fısıldadı rüzgarın arasında.

"Biliyorum." Sesimi alçak tutuyorum. "Ama istiyorum."

BÖLÜM 86

ÜRDÜN

Gece çökmeye başlarken, küçük limanda feribottan inip asfalt yoldan yukarı doğru ilerliyoruz ve nostalji dalgaları beni sarıyor.

"Burası eskiden toprak yoldu."

Tate, sürücü koltuğundan meraklı bir gülümsemeyle etrafa bakıyor.

"Eskiden sürekli araba tutması yaşıyordım," diyorum gülerek.

Sık ormanın içinden geçen yolda ilerliyoruz, gökyüzü kararıyor ve ağaçların arasından suya batan güneşin parıltıları görünüyor. Kalbim tatlı bir hisle doluyor. Buna hazır mıyım? Bilmiyorum. Bazen duyguları bastırmak ve umursamamak daha kolay oluyor.

Tate elimi sıktı. "Güvenlik kelimeni hatırlıyor musun?"

Karnımdaki birkaç düğüm çözüldü.

"Gerginim," diye itiraf ediyorum. "Ama senin burada olman her şeyi kolaylaştırıyor."

İşte orada, kalbim, onun görmesi için açık bir şekilde duruyor. Beni yargılamadan incelemesi, bu kadar dürüst olmaktan duyduğum eski korkuyu biraz olsun dindiriyor.

"Bunu sizin için yapabiliyor olmaktan çok mutluyum. Bunu asla kaçırmam."

Kalbim gökyüzüne doğru yükselecek bir sıcak hava balonu gibi ve sinirlerim yavaş yavaş kaybolacak.

Yazlık ev, ağaçların arasından parıldayarak, tıpkı onun evindeki gibi pırıltılı ışıklarla süslenmiş halde görüldü ve nefesim kesildi. Babam, evin bakıcısının yakınlarda oturduğunu ve gelişimiz için evi hazırlayacağını söyledi.

"Vay canına," diyor Tate alçak sesle, hayranlıkla.

"Evet," diye fısıldadım, kalbim boğazımdaydı. "Vay canına."

Küçük, tek yatak odalı bir evdi, çatı katında uyurdum çünkü çocukluğumdan beri gece kuşuydum. Bir mutfak ve odun ateşinde yanan şöminesi ve yerden tavana kadar plaklarla dolu rafları olan bir oturma odası vardı.

Verandadaki ayak seslerimizle birlikte, nostalji beni bir kamyon gibi çarptı, boğazımı düğümledi ve gözlerimi yaktı. Tate kapıyı benim için açtı ve yazlık evin tanıdık kokusu beni sardı. Sedir, adaçayı ve eski plakların küf kokusu. İşte onun eski plak çaları, gençlik yıllarından kalma, eskisi kadar iyi olmadığını ısrarla söylediği ve bu yüzden evde kalması yerine burada kalmasını istediği. İran halısı. Bir ikinci el dükkanından aldığı tilki resmi. Sehpa.

"Masayı maviye boyadı," diye anlatıyorum ona, masayı işaret ederek. "Sonra da hemen nefret etti. 'Jordan, ne yaptım ben?' der gibiydi. Ama sonra da gülüp geçti. Olayları fazla ciddiye almadı."

İnanılmaz bir kahkahası vardı. Tate, annem hakkında konuşmamı dinlemekten hoşlanıyormuş gibi, sıcak bir bakışla beni izliyor.

"Onu farklı bir renge boyayacaktı, odanın dekoruna uyacak bir şeye." Ve sonra her şey oldu. İnceliyorum. "Belki yaparım."

"Bu hafta sonu mu?"

"Yanımda hiçbir malzeme getirmedi." Gözlerimiz buluştu. "Başka zaman."

Memnuniyet dolu bir ses çıkarıyor ve onu ve Bea'yi burada benimle birlikte hayal ediyorum. Ya da Georgia, Hazel, Pippa ve Darcy'yi, kızlar hafta sonu tatili için. Onları buraya davet etme fikri kalbimde garip bir sızıya neden oluyor.

"Hâlâ çalışıyor mu sence?" diye soruyorum, parmaklarımı pikapın şeffaf plastik kasası üzerinde gezdirerek.

"Bunu öğrenmenin tek yolu var." Plak koleksiyonuna doğru gidiyor. "Ne istersiniz?"

"Sen seç." Ay ışığının su üzerindeki yansımasını izlemek için pencerelere doğru yöneliyorum. Şehirden bu kadar uzakta yıldızlar çok parlak.

Tate bir plak koyuyor, büyük koltuğa doğru gidiyor ve iyice yerleşerek, gözleri bana dikili bir şekilde oturuyor. Bakışları o kadar tatlı ki kalbim sızlıyor.

"Buraya gel, Jordan."

Yanına gidip sıcaklığına sığınıyorum, başımı göğsüne yaslayıp kalbinin yavaş ve düzenli atışlarını dinliyorum, müziğin zengin sesinin bizi sarmasına izin veriyorum.

Tate'in bakışları pencerelerden dışarı, gökyüzüne kaydı. Bir şey arıyormuş gibi gökyüzünü taradı, sonra gözleri tekrar benimkine döndü ve dudaklarının kenarında gizemli bir gülümseme belirdi.

"Bir şey mi arıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Sadece bekliyorum. Ama sabırlı olabilirim."

O hissi tekrar yaşıyorum, içimde yavaş yavaş yayılan mutluluk hissi. Tanrım, ondan hoşlanıyorum. Tanrım, onu istiyorum.

Parmakları çeneme dokunuyor, yüzümü ona doğru çeviriyor. Bana o yumuşak, sevgi dolu bakışı atıyor, bu da içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyor ve ardından dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor.

Göğsümde acil bir his var. Daha önce hiçbir erkekle, hatta hiç kimseyle böyle hissetmemiştim. Eğer Tate ile işler yolunda gitmezse—yani—bilmiyorum.

Bu beni mahvederdi.

Burada bunu düşünmek istemiyorum. Sadece onunla mutlu olmak ve gelecek hakkında endişelenmemek istiyorum, bu sadece bir hafta sonu için bile olsa.

"Benim yatak odamın penceresinden de yıldızları görebilirsiniz."

"Öyle mi?" Bakışları ilgiyle doldu ve tekrar dudaklarıma indi.

Başımı salladım ve alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

"Bana göster."

BÖLÜM 87

ÜRDÜN

Ertesi sabah, Tate bana sarılmış, göğsü düzenli nefes alışverişiyle inip kalkıyor, teni sıcak ve kolunun ağırlığı üzerimde, beni kendine sıkıca sarıyor. Gözlerim kapalı olsa bile, açık pencerelerden içeri süzülen Haziran sabah ışığını hissediyorum. Kıyının hafif sesleri, ormandaki kuşların cıvıltıları. Bir yerlerde bir ağaçkakan. Tate'in temiz, erkeksi kokusu. Yazlık evin tanıdık kokusu.

Bu an, inanılmaz bir rahatlık, inanılmaz bir doğru hissi veriyor.

Onunla birlikteyken kendimi evimde hissediyorum.

Hafif bir iniltiyle kıpırdandı, sert bir uzantı kalçama bastırdı ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikti.

"Günaydın," diye fısıldadım.

"Günaydın, tatlım." Bana böyle seslenmesinden mi yoksa sesindeki uyku, nefis tınıdan mı bilmiyorum ama ona biraz daha yakınlaştım.

"Nasıl uyudun?" Kalçalarımı geriye doğru iterek ona doğru bastırdım.

Bu sefer daha da sinirlenerek inledi, kalçalarını benimkine doğru yaklaştırdı ve bana sürtünürken nefesi kesildi. "Bunun cevabını biliyorsun sanırım."

Pencereden dışarıya gözlerini kısarak bakıyor, doğrulurken yüz ifadesi değişiyor.

"Aman Tanrım. Bu manzara." Parıldayan suya hayranlıkla başını salladı. "Burası cennet."

Onun burada mutlu olması bir şey ifade ediyor. Gelecekte bizi nelerin beklediğini bilmiyorum ve her şeyi çözmüş değilim, ama onun burada mutlu olması beni ona daha yakın hissettiriyor.

Suyu incelerken, "Hadi yüzmeye gidelim," dedi.

"Sen deli misin?" der gibi bir yüz ifadesi takınıyorum. "Su buz gibi olacak."

"Hayır." Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Haziran ayındayız."

"Kanada'da."

"Ne kadar güzel görünüyor."

Benimle dalga geçiyor. Şimdi o da gülüyor, ben de gülüyorum. "Sana söylüyorum Tate. Tecrübemden biliyorum."

"Tek öğrenme yolu bu." Yatağından kalktı ve beklenti dolu bir bakışla bana baktı, ben de ona kızgın bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Göreyim seni."

Dışarıdaki su gibi parıldayan gözleriyle bana bakıyor.

"Tate."

Bana bakıp gülümsüyor.

"Hayır." Daha da geniş bir şekilde gülümsüyor ve ben de yastığı başımın üzerine çekiyorum. "Tekrar uyuyacağım."

On dakika sonra, yorgana sarılmış, annemin en sevdiği eski, kırık kupadan kahvemi yudumlarken, ılık sabah güneşinin altında iskelede oturuyorum. Su sakın, bir çift ördek iskelenin yanından yüzüyor ve sudan hafif bir esinti geliyor. Kahvaltım bir paket Dunkaroos bisküvisi.

"Bu gülümseme de neyin nesi?" diye soruyor Tate yanımda.

"Annemi özlüyorum," diye itiraf ediyorum ve bakışları nazik ve sabırlı bir şekilde üzerimde kalıyor. "Ama burada ona yakın hissediyorum."

Memnuniyetle mırıldanıyor. Tate'i çok seveceğini biliyorum.

"Pekala, J-dawg." Tate tişörtünü başından geçirirken, göğüs ve pazı kasları hareketle belirginleşti. "Yeter bu oyalama."

"Vay canına." diye ıslık çaldım, gözlerim karın kaslarındaydı, saçlarının şortunun bel kısmına doğru süzülmesini takip ediyordum. "Gerçekten de günaydın."

Göz kırptı, tişörtünü bir kenara attı ve sadece mayo şortu ve çıplak ayaklarıyla suya mükemmel bir dalış yaptı, yirmi metre ötede su yüzüne çıktı.

"Lisedeyken dalış takımında mıydın?" diye sesleniyorum. "Sezon dışında mı?"

“Hayır.” Saçındaki suyu silkeledi. “Doğuştan atletik biriyim. Belki şanslıysan, daha sonra bocce oyununda seni nasıl yendiğimi görebilirsin.”

Aptal gibi sırtıyorum. "Son zamanlarda çok ukala oldun, biliyor musun?"

Ve daha saçma. Daha neşeli. Bu tatile ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

"Hava soğuk mu?" diye soruyorum.

"Kesinlikle hayır," diye karşılık veriyor.

"Yalancı."

Suyun üzerinde rahatça durabiliyor. "Çok ferahlatıcı. Neden bana katılmıyorsun?"

"Ha. Hayır. Ben sadece manzaranın tadını çıkaracağım. Ayrıca, mayomu da yanıma almamıştım."

"Ah, bunun bir sorun olduğunu sanmıyorum." Daha yakına yüzüyor. "Hadi Jordan. Seni uyandırır." Gülümsemesi alaycı ve cilveli, inanılmaz yakışıklı ve içimde kelebekler uçuşuyor. "Belki de moralini yükseltir. Soğuk suya dalmak sağlığın için harika."

"İyiym. Bu sabah keyfim yerinde."

İskelenin yanındaki merdivene doğru yüzüyor ve sudan çıkıyor, geniş, kaslı göğsünden su damlacıkları akıyor. Gözlerinde şeytani bir parıltı belirliyor.

"Tate." Çılgınca gülerek geriye doğru sendeledim ama o çok hızlıydı, kolları altına uzandı. "Tate."

Beni havaya kaldırıp sırtarak yorganı üzerimden çekti. "Bunu sonraya saklamak isteyeceksin."

"Sonra ıslanmamak için kuru kalmak istiyorum." O kadar çok kıkırdıyorum ki nefes alamıyorum, onu tekmeleyip itiyorum.

Ben kimim? Ben kıkırdamam. Benim, Wednesday Addams gibi alaycı ve sıkılmış olmam gerekiyor.

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi suya fırlattığında çığlık atarak su yüzüne çıktım ve soğuk su minik bıçaklar gibi yüzüme saplandı.

"Lanet olsun, çok soğuk!" diye bağırdım su yüzüne çıktığımda ve o iskeleden güldü. Sanırım ben de gülüyordum. "Seni pislik herif."

"Ah, Jordan." Sevgi dolu bir gülümsemeyle başını salladı. "Böyle sinirlendiğin zamanları çok seviyorum."

"Umarım vasiyetinizi güncellemişsinizdir, çünkü sizi öldüreceğim." Merdivene doğru yüzüyorum. "Ve konukevini de alacağım."

Havaya sıçradı ve suya balıklama atladı, ben merdivenin yarısına kadar çıkmışken üzerime buz gibi su sıçrattı. Ancak tepki veremedim, iri elleri belime uzandı ve beni tekrar suya çekti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye mırıldandı, bacaklarımı kalçalarının etrafına dolayarak.

Beni iskeleye doğru bastırıyor ve şortumla askılı tişörtümün üzerinden bile onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Kollarımı boynuna doladım. "İçeri gir, orada hipotermiden ölmem."

Ellerini şortumun altına sokup kalçalarımı okşuyor ve Tanrım, elleri çok sıcak.

"Zavallı Jordan," diye mırıldandı, dudaklarını benimkine yaklaştırıp alt dudağımı, çenemi, boynumu ısırdı. "Öpüşelim. Bu seni ısıtır."

Dudakları tekrar benimkine değiyor ve ben de ona karşı gülümsüyorum. "Sana ne oldu? Sen..." Boynumu tekrar öpüyor ve tenimde dudaklarının ve sıcak ellerinin bana en çok ihtiyaç duyduğum yere, uyluklarımın en üst noktasına doğru kaymasının dışında soğukluk, rahatsızlık ya da başka bir şey hissetmiyorum. "Daha hafif. Daha şımarık." Tereddüt ediyorum. "Daha mutlu."

Muhtemelen her şeyden, tüm sorumluluklarından ve baskısından uzaklaşmak. Temiz hava, güneş ışığı ve yeni bir yerde uyumak. Yazlık ev.

Ama aptal kalbim, bunun ben olmamı umuyor.

Çarpıcı bir netlikle, Tate Ward'a tamamen aşık olduğumu fark ediyorum.

Düşmüyorum, düştüm. Onsuz ve Bea'siz bir hayatı hayal edemiyorum. Onlarla birlikteyken kendimi tamamlanmış hissediyorum, sanki tüm hayatım boyunca aradığım şey onlardaymış gibi.

Hepimiz birbirimize aitmişiz gibi.

Hafif bir mırıltı çıkararak geri çekildi ve gözlerime baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Burada, seninle daha mutluyum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve o da gülümseyerek beni tekrar öptü.

Bir başka farkındalık da zihnimde yankılanıyor, enerji ve yoğunlukla dolu. Annem bunu benim için isterdi. Bunu benim için çok isterdi. Bana cesur olmamı ve soğuk suya iki ayağımla birden atlamamı söyledirdi.

Babamın pişmanlıkları zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. Bunları benimle paylaştı ki, onun hatalarından ders çıkarabileyim.

Bunu sonsuza dek istiyorum. Bunu, Tate ile birlikte. Bunu, annemin yazlık evinde oturup, onun kolu omzumda, dudakları şakağımda gün

batımını izlerken. Belki Bea içeride uyuyor olurdu. Sabahları Tate krep yaparken Bea ile iskelede otururduk. Belki o da gitar çalardı.

Kalbim heyecanla çarpıyor. Eğer o da beni sevmiyorsa, eğer bana sezon sonuna kadar geçerli bir anlaşmamız olduğunu ısrarla hatırlatırsa, o zaman... bilmiyorum.

Çok küçük düşeceğim. Derinden hayal kırıklığına uğrayacağım. Yıkılmış ve kaybolmuş hissedeceğim. Ama ona söylemezsem, sonsuza dek pişman olacağım, bu yüzden Tate ve Bea için cesur olacağım.

Sadece nasıl ve ne zaman yapacağımı bulmam gerekiyor.

Beni tekrar, bu sefer daha derinden öptü, sonra geri çekildi, derin bir nefes aldı ve beni merdivenden yukarı çekti.

“Hadi gel.” Elimden tutuyor. “Önce seni ısıtalım, sonra da kahvaltını hazırlayayım.”

BÖLÜM 88

ÜRDÜN

Akşam yemeğinden sonra, güneş batarken ve yıldızlar gökyüzünde belirirken, Tate kolunu bana dolamış bir şekilde güvertede oturup suyun kıyıya çarpma sesini dinliyoruz.

"Annem buna bayılırdı," diyorum ona ve gözleri yumuşuyor.

"Yazlık ev mi?"

"Hepsi. Takım için çalışmam. Ben ve babam." Her şeyi yavaş yavaş çözmek. "Sen ve ben."

Ait olduğum bir yer bulmak, sadece iyi şeylerin olup bittiği yerlerin kenarında oturup dinlemekle yetinmediğim bir yer.

Tate boğazından hoşnut edici, kısık bir ses çıkarıyor. Şakağımdan sıcak bir öpücük alıyor ve ben doyunluğa ulaşıyorum. Bu duyguyla tıka basa doluyorum, taşmış durumdayım.

Demek hepsinin ortak noktası bu. Bu yüzden barda birbirlerine karşı hep aynı şekilde, saf ve aptalca davranıyorlar.

Gözleri yıldızlara doğru yükseldi ve dudaklarının kenarı daha da kıvrıldı.

"İşte orada," diye mırıldandı ve ben ona sorgulayan bir bakış attığımda, bir yıldız kümesine işaret etti. "Büyük Ayı'nın yanında. Görüyor musun?" Başını benimkinin yanına getirip gösterdi. "Küçük Tilki. İşte başı, gövdesi ve kuyruğu."

Gözlerim gökyüzünde, parıldayan ışık noktalarında oyalanıyor. "İşte bunu arıyordun."

Onu haftalardır gökyüzüne bakarken yakalıyorum. Maçlardan sonra eve dönerken, oturma odasında akşam yemeğinden sonra, geç saatlerde, yatağında, biz uykuya dalarken...

Başını salladı. "Geleceğini biliyordum. Sadece sabırlı olmam gerekiyordu."

Kalbim burkuldu ve gözlerinin o derin, sevgi dolu yeşilinden bakışlarımı alamıyorum.

"Doğası gereği içine kapanık ve gergin. Yalnızlığı seven biri." Bana anlamlı bir bakış atıyor ve ben de gözlerimi kısıyorum. "Zeki, son derece sezgisel ve becerikli. Oyunsever."

Hafifçe gülümsüyorum. "Ben tilki değilim."

Gülüyor. "Asıl kurnaz sensin, Jordan."

Kendime ait bir takımyıldıza sahip olmanın, onun ve Bea'nın hemen yanında olmanın verdiği o aptalca ama sıcak his içimde büyüyor. Birbirimiz için yaratılmışız, değil mi? Yıldızlarda yazılı bu.

Bakışlarımız bir an için birbirine kenetleniyor ve gözlerinde duygu beliriyor.

Derin bir nefes verip elini saçlarının arasından geçirdi. "Sana aşığım, Jordan. Ve sanırım sen de bana aşık olmuş olabilirsin."

Yakalanma ve bu kadar açık bir şekilde ortada olma korkusuyla kalbim gümbür gümbür atıyor. Rüzgar şiddetlenirken bir uçurumun kenarında durmak...

Ayrıca, artık rol yapmama gerek kalmadığı için rahatladım.

"Bekleyeceğim," diyor. "On yıl. Bir ömür. Siz buna değersiniz. Biz buna değeriz."

"Ya Bea? Ya işler yolunda gitmezse?" diye nefes nefese soruyorum, kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum. Bu, hiçbirimiz için, özellikle de onun için asla istemeyeceğim son gerçeklik.

Kendi kendine başını salladı. "Kızımı zarar görmekten korumak istiyorum."

Kalbim sıkıştı. İşte böyle.

"Ama aynı zamanda kızıma cesareti, önemli olan şeyler için risk almayı da öğretmek istiyorum. Ona benim de önemli olduğumu göstermek istiyorum, böylece bir gün büyüdüğünde, belki kendi çocuğu olduğunda, kendisinin de önemli olduğunu anlasın."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bize zarar vereceğini sanmıyorum Jordan. Sana inanıyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım sesim titreyerek. "Sana çok aşığım ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Tate'in yüzünde tam bir rahatlama ifadesi var; kanımı kaynatan ve kalbimi boğazıma kadar getiren, parlak ve yumuşak bir gülümseme.

“Birlikte bir çözüm bulacağız.” Dudaklarını benimkine yaklaştırıp kalbimi acıtan en yumuşak öpücüğü verdi. “Hâlâ yalnız mısın, Jordan?” diye sordu dudaklarımın arasından.

Bana üçüncü kez soruyor.

"Hayır," diye yanıtladım sonunda ona karşı dürüst davranarak. "Artık değil. Yalnız mısın, Tate?"

Başını hafifçe salladı, gözleri bana dikilmişti, bakışları yumuşak ve sevgi doluydu. "Artık değil, tatlım."

BÖLÜM 89

TATE

Yazlık evin çatı katında, pencerelerden içeri süzülen ay ve yıldız ışıkları altında, Jordan ile birbirimizi soyarken sürekli dikkatimiz dağılıyordu; dudakları çenemde, ellerim saçlarında ve dişlerim omzunun nefesini kesen hassas noktasına hafifçe değiyordu.

O beni seviyor. Tamamen bana bağlı. Bana her şeyini verecek kadar güvendi ve ben bu duygudan o kadar mutluyum ki, asla kendime gelemeyeceğim.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum onu yatağa doğru bastırırken, sütyenini aşağı çekip sertleşmiş meme uçlarından birini dudaklarımla kavırıyorum ve sırtı geriliyor.

"Ben de seni seviyorum," diye hıçkırarak söylüyor.

Bunu biliyorum. İçimde zonkladığını hissediyorum. On yıldır hatalarım için kendimi cezalandırıyorum, her şeyi tekrar kaybetmekten korktuğum için iyi şeylerden uzak duruyorum, ama Jordan'la vakit geçirmek beni korkutmuyor.

İçimden bir şeyler doğru geliyor. Ona doğru eğilip gözlerini inceliyorum.

"Ne?" diye fısıldadı.

"İçine sindiğini söyle bana, Jordan."

"İçimden bir şey geçiyor," diyor hemen ve içimde bir onay ve rahatlama dalgası daha yükseliyor. "Olması gereken buymuş gibi geliyor."

Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı ve öpüşmemiz tutkulu ve açgözlü bir hal aldı. Bir dakikadan kısa bir sürede ikimiz de çıplaktık ve ben yatakta aşağı kayarak dudaklarımı bacaklarının arasına gömdüm, onun kaygan uyarılmasını tadarken kekeleyerek bir ses çıkardı ağzından. Çok ıslaktı

zaten. Onun tadı, çıkardığı sesler, kadifemsi yumuşaklığıyla kasıklarımnda bir arzu sızlıyordu.

"Bunu senin için yapmama izin ver," diye yalvarıyor, elleri saçlarımda, çekiştiriyor ve omurgamda kıvılcımlar uçuşmasına neden oluyor.

"Hayır." Klitorisine yapıştım ve sırtı yataktan kalktı, kalçaları dudaklarımla buluşmak için yana doğru eğildi. "Bunu istiyorum Jordan ve bana istediğimi vereceksin."

Yatağa doğru geri yaslanıyor, bana onu sevmeme izin veriyor. İhtiyaç duyduğum şeye kendimi kaptırmama izin veriyor. Parmaklarımı derinlere sokmama ve ön duvarındaki girintili noktaya bastırdığımda çıkardığı o şaşkın arzu sesini duymama izin veriyor. Mahrem kasları kasılıyor ve ben dilimi sıkı, kaygan daireler çizerek çalıştırırken cinsel organını daha fazla uyarılma sarıyor.

"Boşalacağım," diye inledi, elleri saçlarımı sıkıca kavradı, ardından ayak parmakları kıvrıldı, vajinası parmaklarımı sıktı ve kalçalarını ağzıma sürterek dilimde orgazmını yaşadı.

Kanımda derin bir amaç ve mutluluk duygusu doluyor ve o daha boşalmasını bitirmeden beni geri itmeye, üzerime sürünmeye başlıyor bile.

"Bunu yapmama izin vermelisiniz," diyor adeta yalvarır gibi.

"Öyle mi?" diye soruyorum ve o titriyor.

Cevap vermeme beklemeden güzel dudaklarını penisimin etrafına sarıyor, onu boğazının derinliklerine kadar alıyor, gözlerini kapatıyor sanki cennetteymiş gibi.

Dudaklarının sıcak, kaygan hissi düşüncelerimi alt üst ediyor. Omurgamın dibinde zevk sıkılaşıyor, kasıklarımnda ağırlaşıyor ve beni daha da şişiriyor. Güven ve sevgi dolu muhteşem gözleri gözlerime dikiliyor ve ben—

"Bu kadarı yeter," diyerek geri çekildim.

Sözümü kestiğim için sinirlenerek kaşlarını çattı ve ben de hafifçe güldüm.

"Böyle devam edersen, boşalacağım." Ellerim göğüslerine, yumuşak dolgunluklarına ve sıkı uçlarına doğru kayd. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirirken dudakları aralandı. "Ve bu gece böyle boşalmak istemiyorum."

Gözleri hiç gözlerimden ayrılmıyor. "Nasıl gelmek istersiniz?"

"İçinde." Bu kadın beni o kadar çıplak bıraktı ki, en karanlık fantezilerimi ona emanet edebilirim. "Derinlerde, sonunda benimmiş gibi hissetmeni sağlayacak."

Göz kapakları hafifçe kısılıyor. "Evet. Çok isterim."

Testislerim kasılıyor. Tanrım, o muhteşem. Yüzünü ellerimle kavıyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Başını salladı. "Ve benim de bir sorunum yok."

"Ben de." Eğer öyle olmasaydı asla sormazdım. Asla.

Dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıp, onu nazikçe aralayarak, ağzının tatlı tadını ve iç çekişlerinin sesini duyarak onu yatağa doğru yönlendiriyorum. Bacakları aralanıyor ve ben de aralarına yerleşiyorum.

Kendimi onun içine doğru yönlendiriyorum. Bunu birkaç haftadır yapıyoruz ama hâlâ dar bir alan ve buna bayılıyorum. İçine doğru dalarken dudakları zevkle aralanıyor. Nefes alışverişindeki duraksama, beni daha sıkı kavraması, tırnaklarının tenime saplanıp bana zevk ve acı karışımı hisler vermesi. Bana tam bir güvenle bakışı.

Yavaş bir ritim buluyorum ve onun kaygan amının penisime değmesinin verdiği zevk, aramızda hiçbir şeyin olmaması hissi, her şeyi yok ediyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

"Böyle çok güzel," diye fısıldıyor ve ben de kelimeleri hatırlayamadığım için sadece başımı sallayabiliyorum.

Çok geçmeden Jordan'ın yüzünde o tanıdık ifadeyi görüyorum; gözleri irileşiyor, nefesi hızlanıyor ve sığılaşıyor. Sanki olacaklara inanamıyormuş gibi gözlerini kırıyor.

"Bir tane daha verin," diye yalvarıyorum.

Başını sallıyor, gözleri geriye doğru dönüyor ve ben onu daha sert, daha derinden beceriyorum ve vajinasının daracık yapısı daha da sıkılaşıyor.

"Tam orada," diye hıçkırdı nefes nefese, ardından tiz, iniltili bir ses ağzından kaçtı, gözleri sıkıca kapandı ve titreyerek, sanki bana ihtiyacı varmış gibi penisimi sıkıca kavradı.

Onun orgazmına kadar onunla sevişirken testislerim kasılıyor, vücuduma doğru çekiliyor. Son saniyede, yumuşak saçlarını avuçlarımın arasına alıp doluyorum. Onu sıkıca tutmak, bu şekilde kavramak, içimdeki gizli bir sahiplenme ve koruma içgüdüsünü yatıştırıyor ve içimdeki baskı taşarak doruğa ulaşıyor.

Boşalırken gözlerimin önünde yıldızlar patlıyor, Jordan'ın derinliklerinde boşalıyorum ve yüzümü boynuna gömüp adını, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini ve onu ne kadar çok sevdiğimi dişlerimle söylerken, içimden bir sıcaklık titriyor.

Onu çok ama çok seviyorum. O benim her şeyim. Onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyorum.

Daha sonra, Jordan bana sokulup uykuya dalarken, bu gece ortaya çıkan takımyıldızlara bakıp kendimi tamamlanmış hissettim.

BÖLÜM 90

TATE

"HERKESE İYİ AKŞAMLAR."

Soyunma odası sessizleşiyor ve tüm dikkat bana çevriliyor. Oyuncular giyinmiş, maça hazır, ısınmış ve enerji dolu bir şekilde patenden patene geçiyorlar. Playoffların üçüncü ve dördüncü turu arasında bir haftalık aradan sonra, oynamaya can atıyorlar, gözleri parlıyor ve enerjileri yüksek. Taraftarların gürültüsü binanın her yerine yayılıyor.

"Öncelikle, Miller'ın tekrar aramızda olmasından memnuniyet duyalım."

Salonda yüksek sesli bir alkış ve tezahürat tufanı koptu ve Miller, yaramaz ve oyunbaz bir şekilde sııttı. Owens, onu kafa kilidine almak için büyük kolunu boynuna doladı ve Miller, dirseğiyle ona vurarak güldü. Dizindeki sakatlık iyileşmişti ve enerjisiyle adeta duvarlara tırmanıyordu. Connor McKinnon'ın takımıyla oynuyoruz, ancak Miller aklının oyunda olduğuna bizi temin etti.

"Tek istediğim kazanmak," dedi bize.

Odanın kenarında, Jordan duvara yaslanmış, dinliyor. Bugün öğleden sonra sosyal medyada paylaşılan, takım elbisesiyle arena koridorundan soyunma odasına doğru yürürken, yeni rolünde ne kadar rahat görüldüğü fotoğrafını düşünüyorum. Saçları sevdiğim gibi toplanmış, ona aldığım kolyenin parıltısı gömleğinin açık yakasından görünüyor.

Bir yorumcu, "Büyüyünce Jordan Hathaway olmak istiyorum" dedi.

Bir başkası, "Bir hokey efsanesinin ve bir süpermodelin çocuğu," dedi.

"Biz buna layık değiliz."

Hathaway formasına ihtiyacım var! Sınırlı sayıda üretildi!

Gurur duyuyorum, üç alkış emojiyle.

MEMLEKETİMİZİN KRALIÇESİ.

Jordan'ı destekleyen yorumlar bitmek bilmiyor. Hayranlar onu çok seviyor. Hayranlar onu kendi içlerinden biri olarak benimsedi.

“Jordan?” Ona baktım. “Söyleyecek bir şeyin var mı?”

“En doğrusunu siz söylediniz.” Bir an duraksadı. “Biraz bekleyebilir misiniz? Hızlıca kıyafet değiştirmem gerekiyor.”

Kadın salona girer ve adamlar birbirlerine bakarlar. Volkov bana meraklı bir bakış atar ama ben omuz silkerim.

Bir an sonra Jordan kapıya geri dönüyor ve giydiği şey beni çok etkiliyor.

"Bu daha iyi," diyor ve herkes formasını görünce sevinç çılgınlıkları atıyor.

"Arkadaki kim?" diye bağıyor Walker. "Umarım ben oluyorumdur."

O arkasını döndü ve ben de kendimi tutamayıp yumruğumu ağzıma götürdüm, çünkü kolundaki numarayı zaten görebiliyordum.

Formasında WARD yazıyor. Seksen yedi numara.

"Ward'a Güveniyoruz," diyor kısaca ve herkes alkışlıyor.

Ortam sessizleşince herkes tekrar bana bakıyor.

"Teşekkürler Jordan. Sensiz buraya gelemezdik." Çocuklara bakıyorum. "Bu oyunu seviyor musunuz?"

Onlar tezahürat yapıyorlar.

"Kazanmak istiyor musun?"

Bir başka alkış tufanı, hem de daha yüksek sesle.

"Bunun için savaşılmaya hazır mısınız?"

Daha fazla tezahürat, ısıklık, sopalarla yere vurma sesleri.

"Pekala. Hadi biraz eğlenelim ve onlara güzel vakit geçirtelim."

Adamlar kapıdan dışarı dağılıyor ve spiker, arenadaki müzik çalarken ve taraftarlar kükrerken, isimlerini tek tek okumaya başlıyor.

Jordan, buz pistine açılan kapıya bakarak bir süre oyalandıktan sonra, sahibinin locasına doğru yöneldi.

"Ürdün."

Durdu ve döndü, gözleri benimkilerle buluştu.

Bu akşam yedek kulübesinde bize katılın.

Dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes alırken gözlerinde tereddüt belirliyor. Aklıma onun neden orada olması gerektiğine dair bir düzine sebep geliyor, ama sessiz kalıyorum çünkü bu onun savaşı.

Belki hayır diyecek ve bu da sorun değil, ama gerçekten evet demesini çok isterdim, çünkü Storm'un dördüncü tura yükselmesinin sebebi o.

"Tamam," diye fısıldadı.

"Tamam mı?" Kaşlarım kalktı ve rahatlamış, gururlu bir şekilde tekrar gülümsedim. "yle mi?"

Başını salladı. "Tamam."

Koordinatöre onu tanıtmasını söyledim ve bir an sonra bankta beklemeye başladım.

"Ve Vancouver Storm yedek kulübesinde ilk kez," diye anons ediyor spiker ve arena sessizliğe bürünüyor, "Jordan Hathaway!"

Jordan sahneye çıkıyor ve taraftarlardan arenada müthiş bir gürültü kopuyor. Storm oyuncularını desteklerini göstermek için sopalarını buzun üzerine vuruyorlar. Tavandan sarkan dev ekranda onun yüzü beliriyor.

Bana hafifçe gülümsedi ve etrafına bakındı. Arkamızda hayranları onun fotoğraflarını çekiyordu. "Bunu beklemiyordum."

"Sen sadece benim değilsin, Jordan." enemi arenaya doğru kaldırıyorum. "Onların da."

BÖLÜM 91

ÜRDÜN

"Daha fazla çilek ister misin?" diye sordum Hazel'e, grup olarak arenanın yakınındaki bir kafede kahve içerken. Hazel de kafenin vitrininden bir kutu çilek aldı.

Stanley Kupası final serisinin yedinci maçı bu akşam ve eğer kazanırsak, kupa bizim olacak.

Karnımda, boğazımda heyecan dalgaları yükseliyor. Sonunda buradayız.

"Abi." Hazel giderek büyüyen karnını işaret ediyor. "Bu bebek bunları çok seviyor. Ben de doyamıyorum. Günde üç kase yiyorum."

"Ama saçların harika görünüyor," diyor Georgia sırtarak ve Hazel de abartılı bir şekilde saçlarını omzunun üzerinden savururken biz de gülüyoruz.

"Bunu burada mı yiyeceğiz yoksa paket mi alacağız?" diye soruyor Darcy tezgahta.

"Vaktim var." Bir saat sonra babamla bir toplantım var. Muhtemelen sadece bu akşamki maç hakkında konuşmak istiyor. Tate bütün sabah Bea ile birlikteydi ve ben de onlara toplantıyı ben halledeceğimi, böylece daha çok vakit geçirebileceklerini söyledim.

Siparişlerimizi tamamlıyoruz ve ben de kartvizite yazıyorum—itiraz ettiklerinde "dahili geliştirme toplantısı" diyorum. Hazel ve ben boş bir masa bulurken Georgia, Darcy ve Pippa tezgahta içeceklerini bekliyorlar.

Oturduğumuzda birden "Anne olmak konusunda gergin misin?" diye sordum ve Hazel bana şaşkınlıkla baktı.

Bea'yı düşünüyorum, çok genç, kolay etkilenen, tatlı ve masum. "Çocuğu daha da kötü duruma düşüreceğinden endişelenmiyor musun?" Bana şaşkın bir bakış atıyor ve ben başımı sallıyorum. "Özür dilerim, yanlış anlaşıldı."

Gülerek, “Sorun değil. Ne demek istediğini anlıyorum. Evet, gerginim. Çok büyük bir sorumluluk. Ama anne babam mükemmel değil. Aksine, çok uzaklar. Yine de deniyorlar ve beni seviyorlar, önemli olan da bu.” dedi.

Tate veya Bea ile birlikteyken içimde bir şeylerin yerine oturduğu, her şeyin yerli yerine oturduğu hissi uyanıyor. Deneyebilirim. Bea'yı tüm kalbimle sevebilirim.

"Ve yanımda Rory var," diyor kısaca. "Bu işin içindeyiz hep birlikte."

Sözleri içimdeki her şeyi yatıştırdı. Tate'im var. Holly ve Jeff de öyle, doğum günü yemeğinde bana gösterdikleri tavırdan, sanki zaten ailenin bir parçasıymışım gibi davrandılar.

Grubun geri kalanı masaya oturmuşken telefonum titremeye başladı.

"Özür dilerim," diyorum onlara, telefonu çıkarırken. "Sessize alacağım."

Telefonum bildirim yağmuruna tutuldu. Bilinmeyen numaralardan ve Storm'un halkla ilişkiler müdüründen birkaç cevapsız arama var. Standın etrafındaki herkesin telefonu bip sesi çıkarmaya ve çalmaya başladı.

Karnımda kötü bir his yayılıyor, soğuk ve yapışkan bir his.

"Ah, hayır," diye mırıldandı Darcy, gözleri telefonundaydı, tam o sırada halkla ilişkiler sorumlusunun bana gönderdiği linki açtım ve hemen aramamı istedi.

Dedikodularıyla bilinen bir spor sitesi. Başlıkta, Storm baş antrenörü Tate Ward'ın kulüp sahibi Ross Sheridan'ın kızıyla ilişki yaşadığı yazıyor.

Ekte, yazlık eve giderken feribotta, kimsenin bakmadığını sandığımız bir anda Tate ile çekilmiş bir fotoğrafımız var. Elimi tuttuğu an. Bana bakıyor, ben de ona gülümsüyorum ve birbirimize olan hislerimiz inkar edilemez.

Nefes alamıyorum. Midem alt üst oluyor ve vücudum uyuşmaya başlıyor.

Bir yorumcu, "İşte bu yüzden onu yanında tutuyor," diye yazıyor.

"Ürdün."

Bir diğer yorumda ise "İşte bu yüzden kadınların sporda yeri yok" yazıyor. Ve şimdi yedek kulübesinde mi oturuyor?

Takımın kesinlikle ihtiyacı olmayan şey bu: Kariyerlerinin en önemli maçının sabahında, berbat bir basın fırtınası. Herkes bize yanlış nedenlerle bakıyor. Tıpkı Rory'nin sakatlığında olduğu gibi, takımın morali düşecek, bu geceki maçı kaybedecekler ve her şey benim suçum olacak.

Bana sırt çevirecekler. Beni asla affetmeyecekler.

Bitti. Bu geceden sonra ne olursa olsun, takımla geçirdiğim zaman sona erdi. Bundan sonra kimse beni ciddiye almayacak. Şimdiye kadar sporda sahip olduğum kariyer ne olursa olsun, bitti.

Gerçek olamayacak kadar güzeldi. İyi şeyler geçicidir ve ben bunu unutmuştum.

Ahmak, ahmak Jordan.

“Jordan.” Georgia’nın gözlerinde ve sesinde bir aciliyet var ve ben korkunç şimdiki zamana geri dönüyorum. Bir şeyler söylemeye başlıyor ama ben çoktan ayağa kalkmış, derimden çıkmaya çalışıyordum.

“Gitmem gerek.” Buradan, onlardan uzaklaşmam gerek. Onlara bakamıyorum bile, çünkü yüzlerindeki suçu görürsem, ne yapacağımı bilemiyorum.

Bu zaten yeterince zor olacak.

Adımın arkamdan çağrılmasına aldırmadan kafeden hızla çıktım ve güvenli yerime doğru yöneldim.

BÖLÜM 92

ÜRDÜN

Kirli Flamingo karanlık, boş ve sessizdir.

Işıkları yakıp kapıyı arkamdan kilitledim ve eski ofisime doğru yürüdüm. Masanın üzerinde yeni müdürün kalemlerinin olduğu bir bardak duruyordu, sandalyenin yıpranmış kısmı onarılmıştı ve üzerinde onun ve kız arkadaşının çerçevelenmiş bir fotoğrafı vardı.

Yalnız olmak eskiden rahatlatıcıydı, ama şimdi sadece yalnız hissettiriyor.

Belki de her zaman öyleydi ve ben kendime farklı şeyler söyledim. Yalnız olmak eskiden bir teselliydi, çünkü kimseye veya hiçbir şeye ihtiyacım yoktu, ama şimdi, bu sessiz ofiste, durumumun korkunç gerçekliği düşüncelerimin kenarında belirirken oturuyorum ve hiçbir şey eskisi gibi değil. Dünyadan saklanarak kendimi daha iyi hissetmiyorum.

Yalnız kalmak istemiyorum; Tate'i istiyorum. Bar artık benim güvenli limanım değil, Tate.

Zihnimde bir şeyler değişiyor. Tüm yapboz parçaları kayıyor, yeniden düzenleniyor. Evet, yaptığım aptalca bir karar yüzünden takım dağılabilirdi, ama o kararı ben verdim. Tate'in elimi herkesin önünde tutmasına izin verdim ve umursamadım. Ve şimdi ben yaptıklarımın sonuçlarından kaçarken, o muhtemelen bununla başa çıkmak için çabalıyor?

Bu ona karşı nasıl adil olabilir? Birlikte yarattığımız bir karmaşayı temizlemesini beklerken, onunla bir hayat istediğimi nasıl söyleyebilirim?

Bu, ekibim için veya Bea için nasıl bir örnek teşkil ediyor?

Peki, onlara en çok ihtiyaç duydukları anda onları terk etmem takıma nasıl görünür? Bu bir liderin davranışı değil. Bu, örgütü için her şeyi yapacak birinin davranışı değil.

İçimde bir aciliyet duygusu büyüyor. İnsanlar benim sadece baş antrenörle yattığım için takımda olduğumu söyleyecekler. Belki de artık kimse beni ciddiye almayacak. Belki de taraftarlar bana sırtlarını dönecekler.

Peki ya yapmazlarsa? Son aylarda çok çalıştım. Vancouver Storm'a ne kadar önem verdiğimi göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Şimdi çekip gidersem, takıma benim için asla önemli olmadıklarını göstermiş olurum. Onlarla birlikte yerim için savaşmaya istekli olmadığımı göstermiş olurum. Burada barda saklanarak korkaklık etmiş olurum. Yaşlandığımda ve saçlarım beyazladığında pişman olacağım bir şey bu.

İçimde yeniden bir cesaret duygusu yeşeriyor. Korkuyorum ama yine de bunu yapacağım.

Tate'i seviyorum, bu takımı seviyorum ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Barın dışında, ışıkları kapatıp tekrar kilitledikten sonra telefonumu açıp Storm'un halkla ilişkiler müdürünü arıyorum.

“Sonunda,” diye yanıtlıyor rahatlamış bir şekilde. “Bütün sabah seni ve Tate'i aradım.”

Yani hâlâ Bea ile birlikte ve telefonu kapalı.

“Biliyorum. Özür dilerim. Benim için bir şey yapabilir misiniz?” Derin bir nefes alıyorum. “Bir basın toplantısı düzenlemenizi rica ediyorum.”

BÖLÜM 93

ÜRDÜN

O öğleden sonra, basın odasının dışında durdum, ellerim titrerken hazırladığım açıklamayı tekrar okudum.

Halkla ilişkiler müdürü kapıdan başını uzattı. "Hazırlar."

Başımı hafifçe yukarı kaldırıp onaylıyorum. Kusacak gibiyim. Ama yine de bunu yapıyorum. Tate için. Bea için. Takımım için. Spor alanında çalışmak isteyen tüm kadınlar için.

Basın odasına giriyorum. Kameralar flaş patlatıyor ve muhabirler aynı anda sorular sormaya başlıyor. Platforma çıkan basamağın en alt ayağımı koyduğum anda bir el omzuma dokunuyor.

Rory yanımda. Arkasından ekip odaya giriyor. Anlamıyorum. Orada bulunan basın mensupları da şaşkın görünüyor.

"Affedersiniz, Jordan," diyor Rory gülümseyerek, ardından sahneye çıkan basamaklardan yukarı çıkıp mikrofonun önündeki masaya oturuyor.

Adamlar onu takip ediyor, yanımdan dostça baş selamlarıyla geçiyor ve arkasındaki yerlerini alıyorlar. Kızgın görünmüyorlar. Odaya daha fazla insan giriyor. Tüm takım burada mı? Ve yedek takım da. Platform insanlarla dolu. İnsanlar basamaklarda duruyor, kenardaki alanda toplanıyorlar.

Rory gazetecilere, "Aslında, yer açmak için biraz geriye çekilebilir misiniz? Teşekkürler," diyor.

Storm organizasyonundan daha fazla kişi odaya girince muhabirler mırıldanıp geriye çekildiler. Muhasebeciler, operasyon ekibi, antrenörler. Güvenlik görevlileri. Georgia da dahil olmak üzere sağlık personeli; geçerken koluma hafifçe dokundu. Zamboni sürücülerini. O maç sırasında birlikte çalıştığım birkaç barmen.

"İyi günler." Rory herkese dostça bir şekilde başını salladı. "Bugün Jordan Hathaway ile Koç Tate Ward arasında olduğu iddia edilen romantik

ilişki söylentilerine değinmek için buradayım.”

Aman Tanrım. Dikkatini çekmek için başımı sallamaya başladım. Rory ne yapıyor böyle?

Sahnenin kenarında bir hareketlilik oluyor ve biri sahnenin ucuna adım atınca Rory duraksıyor.

Babam. Hiçbir zaman basın toplantılarına katılmaz, ama gazeteciler dışında kimse onu görünce şaşırmış gibi görünmez.

"Hey, Ross," diyor Rory, sanki onu bekliyormuş gibi, sonra tekrar kağıtlarına dönüp mikrofona konuşuyor. "Tüm Storm organizasyonu adına, Jordan'ın Storm'daki pozisyonu veya özel hayatıyla ilgili bir sorunu olan herkesin defolup gitmesini rica ediyoruz."

Ağzım açık kaldı. Basın mensuplarından biri nefesini tuttu. Rory'nin arkasındaki birkaç kişi, Luca ve Hayden de dahil olmak üzere, gülümsedi.

"Jordan çalışkan, azimli ve hem hokey hem de takım dinamiklerinin psikolojisi konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip," diye devam ediyor Rory. "Carey Colworth ve Rasmus Hallstrom'u kadroya katmaktan, Warren Kilgour'un lige yeniden girmesinden ve maaş bütçesinde yer açmak için yapılan sayısız takastan doğrudan sorumlu. Benim sakatlığım beni oyundan çıkardığında, Jordan analitik ve yaratıcılığını kullanarak yeni kadro kombinasyonları buldu. Art arda on mağlubiyetin yarattığı zihinsel yıkımdan kurtulmamıza yardımcı olmak için takım kaynaşma etkinlikleri düzenledi ve bizi playofflara zar zor wild card kontenjanından bugünkü konumumuza, Stanley Kupası finallerinin son turunun yedinci maçına getirdi."

Basın odası sessizce beklerken Rory, elindeki kağıtlardan başını kaldırıp etrafına bakıyor.

"Bunun ötesinde, bu organizasyonu öğrenmek için her türlü çabayı gösterdi. Felsefesi, tıpkı Ross Sheridan gibi, tıpkı Koç Tate Ward gibi, organizasyonun her bir üyesinin başarımız için önemli olduğudur. Jordan Hathaway, bu gece buz pistine çıkmamızın sebebidir."

Bana doğru bakıyor. Hepsi öyle. Fırtına örgütünün her üyesi. Kalbim boğazıma kadar geliyor.

"Jordan, Storm ailesinin değerli bir üyesisin ve internetteki ahlaksızların ne dediğine bakılmaksızın, buraya aitsin."

Gözlerim yanıyor. Demek ki buraya ait olduğumu hissetmek, sadece buraya ait olmak için yaratılmış gibi hissetmek böyle bir şeymiş. Bu his

bana yabancı da değil. Ocak ayından beri, takımla çalışmaya başladığımdan beri giderek büyüyen bir his bu.

Bu insanlar benim ailem ve onlar için her şeyi yaparım. Bu gece kazansam da kaybetsem de, bir saniyesinden bile pişman değilim. Her şeyi tekrar yapardım.

Rory, dikkatini tekrar basına çevirerek sözlerine şöyle devam etti: “Vancouver Storm, sporda kadınlara yönelik ayrımcı veya cinsiyetçi söylemlere müsamaha göstermeyecektir. Kadınları teşvik etmeye, desteklemeye ve işe almaya devam edeceğiz. Basına, taraftarlara ve lige mesajımız şu: Ya bizimlesiniz ya da bize karşısınız. Teşekkürler.”

Soru yağmurunu umursamadan, sahnenin kenarında yanıma geldiğinde herkesin önünde beni sıkıca kucakladı.

"Teşekkürler," diyor, geri çekilip bana gülümseyerek. "Her şey için."

"Memnuniyetle, Rory. Gerçekten." Gözlerimdeki duyguyu bastırmaya çalışarak, "Her saniyesinden zevk aldım." dedim.

Basın odası sessizliğe büründü. Bir açıklama yapacağımı biliyorlardı. Herkes bekledi, beni izledi; ben de merdivenlerden yukarı çıktım ve Rory'nin az önce boşalttığı koltuğa oturdum.

"Merhaba," diyorum mikrofona. Elimdeki kağıtlar titriyor, bu yüzden onları yere bırakıyorum. Zaten önümde kelimeler bulanıklaşıyor, çünkü herkesin dikkatini üzerimde hissetmenin baş döndürücü ağırlığıyla zihnim dönüyor. Bütün bu muhabirler. Bütün bu kameralar. Bütün kurum izliyor. Bütün şehir.

"Merhaba." Başımı salladım. "Üzgünüm, bunu zaten söylemiştim."

Birkaç hafif kahkaha duyulduktan sonra sessizlik yeniden hakim oluyor.

Bunu yapabilirim. Bu önemli. Buna değer.

Kalbimdekileri dökmek için ağzımı açıyorum.

"Bir saniye bekle, Jordan."

Tate'in sesi beni başımı hızla çevirip kalabalık odada hareket ettiğini görmeye itti. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve bu benim mücadelem, benim sınavım olmasına rağmen, içime anında bir rahatlama ve sakinlik hissi çöktü.

O burada, benim güvenli alanım. Yalnız değilim.

Tate sahneye çıktı ve yanımda duran sandalyeyi çekti. "Sözünüzü kestiğim için özür dilerim. Jordan, önce birkaç kelime söylememde sakınca var mı?"

"Pekala," diye mırıldandım, gözlerimi kırpıştırarak.

Oturur. “Teşekkür ederim. Sadece bir saniye sürecektir ve önemli.” Mikrofonu ayarlar ve basın mensuplarına döner. “Rory, Jordan'ın takımdaki rolü hakkında söylenmesi gereken her şeyi zaten söyledi. Storm, feminist bir kuruluş olmaktan gurur duyuyor ve personelimize saygısızlığa asla müsamaha göstermeyeceğiz.” Sesi ve ifadesi sarsılmaz. “Burada kendim ve Jordan hakkındaki kişisel iddialara değinmek için bulunuyorum.”

Aklıma korkunç bir düşünce geliyor: Kariyeri tehlikede. Ya bunu inkar ederse?

Eğer öyle bir şey olursa ölürdüm. Hem de herkesin görebileceği şekilde kameralara kaydedilirdi.

Hayır—ne? Bu Tate. Beni asla böyle aşağılamazdı. Beni seviyor. En kötüsüne hazırlanarak eski şeytanlarımın kazanmasına izin verdim.

“Jordan Hathaway nazik, düşünceli, zeki ve komik biri.”

"Tate," diye araya girdim, gözlerim faltaşı gibi açılmış, yüzüm kızarmıştı.

“Dur bakalım Jordan. Seni utandırdığım için özür dilerim ama söylenmesi gerekiyor.” Odaya geri döndü. “Onun kalbi, kimsenin asla bilemeyeceği kadar büyük. İstifa etmem yönünde çağrılar olacağından şüpheleniyorum—”

İçimde bir alarm zili çaldı.

“—ama bu olmayacak,” diyor, sesindeki emir herkesin daha dik oturmasına ve daha dikkatli dinlemesine neden oluyor. “Biz iki rıza gösteren yetişkiniz. Baş antrenör olarak, Storm'un organizasyon şemasında Jordan'dan daha üst konumda olduğumun farkındayım—”

“Tate.”

Sesimdeki aciliyeti fark edip bana baktı. Derin bir nefes aldım ve salondakilere seslendim.

"Bugünkü öğleden sonra itibariyle, Tate Ward ve ben Vancouver Storm'un hisselerini eşit olarak paylaşıyoruz."

Bu durum organizasyonu şaşırttı. Bazıları tezahürat yaptı, bazıları alkışlamaya başladı ve herkes gururlu, memnun gülümsemelerle bana bakıyordu.

"Güzel," diye seslendi Luca, başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti verdi.

Bugün öğleden sonra babama, "Sana yeni bir teklifim var," dedim.

"Takımda bir rol almamın sebebi babamın sahibi olması," diye anlatıyorum basına. "Birçok insanın asla sahip olamayacağı ayrıcalıklarla

büyüdüm ve hala da öyleyim. Hiç hokey oynamadım. Ben bir erkek değilim. Muhtemelen babamın bu takım üzerindeki etkisine asla sahip olamayacağım."

Bakışlarım Tate'in gözlerine takıldı, gözleri gurur ve sevgi doluydu ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Bana bir kez başıyla onay verdi, her zamanki gibi cesaretlendirici ve destekleyiciydi. Tate, Rory, tüm organizasyon benim için ayağa kalktı, ama ben de kendim için ayağa kalkmak istiyorum.

"Bu takıma her şeyimi vermeye devam edeceğim çünkü onlara inanıyorum. Vancouver Storm benim takımım ve onlarla çalışmak bir ayrıcalık." Sesimdeki inanç ve kararlılık odanın her yerinde yankılanıyor ve göğsümden bir yük kalkıyor. "Vazgeçmeyeceğim ve beni kovamayacaksınız."

Oda önce sessizdi, sonra alkışlar, tezahüratlar ve sevinç çığlıklarıyla doldu. Yüzüme kan hücum etti, dudaklarımı sıkıca kapattım, fazla gülmemeye çalıştım.

"Kişisel suçlamalara gelince," diye Tate'e dönüp baktım, kalbim en güzel şekilde hızla çarpıyordu, "Tate Ward'a aşığım."

Gülümsemesi genişliyor, yüzünde en ufak bir şaşkınlık ifadesi yok ve onunla bu şekilde karşılıklı olarak buluşmak iyi hissettiriyor.

"Şuna bakın," diye ekledim Tate'i işaret ederek. "Kim hayran kalmaz ki?"

Birkaç kıkırdama.

Kendi mikrofonuna doğru eğildi. "Şunu da belirtmek isterim ki, ben de Jordan Hathaway'e aşığım."

"Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim." Ona gülümsedim, sonra da örgütün geri kalanına baktım. "Başka büyük bir duyuru yapmak isteyen var mı?"

Herkes gülüyor, ben de gülümsüyorum.

"Maçtan sonra bu akşam görüşürüz," diyorum basın mensuplarına ve hepsi birden soru sormaya başlayınca ayağa kalkıyorum.

Herkes odadan çıkarken Tate beni buluyor ve gözlerindeki gururla bana bakıyor; bu gurur kalbimi bir amaç ve aidiyet duygusuyla dolduruyor.

"MERHABA."

"Merhaba," diyor bana gülümseyerek.

"Bu yüzden."

Daha çok gülümsüyor, sanki çok sevimliymişim gibi. Sanki beni seviyormuş gibi. "Öyleyse."

"Birlikte bir hokey takımımız var."

"Hım." Gözleri o kadar parlak, o kadar sevgi, sıcaklık ve neşe dolu ki. "Takımı senin elinde tutmaktan çok mutlu olurdum, biliyorsun."

"Biliyorum." Hem de gerçekten. "Ama bu şekilde daha çok hoşuma gidiyor. Ortaklar."

Bana her şeyimmişim gibi bakıyor. "Tam da umduğum gibi."

Gözlerimi arıyor, geniş göğsü derin bir nefesle inip kalkarken bana doğru yaklaşıyor, elleri yüzümü çerçeveliyor, saçlarımın arkasına doğru kayıyor.

"Başka ne umuyorsun?" diye sessizce soruyorum.

"Umarım takımda kalırsın, öğrenmeye devam edersin ve yeteneklerini ve bilgilerini sevdiğin işi yapmak için kullanırsın. Umarım benim ve Bea'nın yanına taşınırsın, böylece her gece yanında uyuyabilir ve her sabah yanında uyanabilirim, böylece sana bakabilir ve karnının doyduğundan emin olabilirim. Umarım, eğer sen bunu istiyorsan, evleniriz."

"İşte bunu istiyorum," diye araya girdim, gözlerinin zengin yeşil rengine bakarken kalbim sevinçle doldu. "Bunu çok istiyorum."

"Güzel." Yumuşak ve sevgi dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Umarım sen ve Bea ilişkinizi geliştirmeye devam edersiniz, çünkü birbirinize ihtiyacınız var. Umarım sen ve Holly yakın arkadaş olursunuz, çünkü ikinizin de bunu istediğinden şüpheleniyorum. Umarım barda, mutfakta ya da deplasman maçında kaldığımız otel odasında birlikte dans ederiz. Umarım beni utandırmak için ne kadar yakışıklı olduğumla ilgili makaleler okursunuz. Bu arada, bu gerçekten kötü bir şeydi."

"Teşekkürler," dedim sessizce ve o da güldü.

"Umarım birlikte uzun ve mutlu bir hayat geçiririz."

"Ben de aynısını istiyorum. Hepsini."

"İyi."

Beni öpüyor, dudaklarımdaki gülümsemeyi öpüyor ve kalbim sevgi, minnet, neşe ve her zaman istediğim her şeyle dolup taşıyor.

Geri çekiliyor, bana aşağıdan gülümsüyor, o kadar yakışıklı ki kalbim sızlıyor. Boğazından kısık bir ses çıkarıyor, sanki inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak elimi onun eline uzatıyorum.

"Haydi gidip Stanley Kupası'nı kazanalım!"

BÖLÜM 94

TATE

O gece, Vancouver Storm oyuncularını, arenadaki ışıklar söndüğünde ve müziğin açılış notaları çalmaya başladığında, enerji dolu bir şekilde buz pistine giden koridorda duruyorlardı.

Yanımda, Jordan takım elbisesinin ceketinin altında arkasında adım yazılı bir forma giyiyor ve göğsümde gurur kabarıyor. Bea ise kalabalığın arasında, kendi Storm formasıyla bizi destekliyor.

Ağzımı Jordan'ın kulağına yaklaştırdım. "Formamla sana çok yakıştığını düşünüyorum."

Bana kuru bir bakış attı ama gözleri ışıldıyordu. "Şimdi benimle flört etmenin zamanı değil."

"Kim flört ediyor?" Ona masum bir bakış attım. "Sadece sırtında benim adım yazılıyken iyi görüldüğünü söylüyorum."

Gözleri kısılıyor.

Kimse duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Seni masamın üzerine yatırıp, o kıyafeti giyerken seninle sevişmeyi mi düşünüyorum? Elbette. Ama bu konunun dışında."

Yanakları pembeleşti. "Tate."

"Jordan, lütfen." Çenemi kapı aralığına dayıyorum. "Oyun başlamak üzere. Profesyonel ol."

Gözlerini devirerek gülüyor.

Rory, oyuncu sırasına yukarıdan aşağıya doğru baktı. "Bu sezon sizlerle birlikte oynamak bir onurdu. Hadi onlara güzel vakit geçirtelim."

"Ve şimdi," spikerin sesi arenada yankılanıyor ve adamlar daha dik duruyorlar, "bu sezon son kez, Vancouver Storm'u alkışlarla karşılıyoruz!"

Yanımda duran Jordan'a "Hazır mısın?" diye sordum.

Gözleri parıldayarak bana baktı ve başını salladı.

“Kazansam da kaybetsem de, tatlım.” Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Sonunda saklanmak zorunda değiliz. “Her şeye değdi.”

"Kazansam da kaybetsem de." Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. O da aynı şeyi hissediyor; önemli olan sonuç değil, süreç. Önemli olan yolculuk.

Gözlerinde kararlı bir parıltıyla bana dik dik baktı. "Ama gerçekten kazanmak istiyorum."

Göğsümdeki o rekabetçi kıvılcım alevlenirken gülüyorum. "Ben de."

"Lütfen alkışlayın," diye sesleniyor spiker. "Luca Walker!"

Walker buz pistinde bir tur atarken, ellerinde kendi yüzünün resminin olduğu pankartlar taşıyan bir grup insana sırtıyor.

Yanımda oturan Jordan, başını sallayarak, "İlgiden hoşlanıyor," diyor. Ama gülümsüyor.

“Carey Colworth!”

Colworth buz pistine çıkıyor ve taraftarların tezahüratları eşliğinde hızla kayıyor. Takıma sadece birkaç aydır katılmış olmasına rağmen, bazı taraftarlar ona saygılarını göstermek için formalarının üzerine kovboy şapkaları ve Hawaii gömlekleri giymiş durumda.

“*Rasmus Hallstrom!*”

İsveçli sporcu ciddi ve metanetli bir ifadeyle buzda kayarken alkışlar daha da arttı.

“*Warren Kilgour!*”

Kilgour bir tur atıyor ve ben de babasıyla kız kardeşinin oturduğu koltuklara bakıp onunla gurur duyuyorum.

"Gol atan Jamie Streicher!"

Partnerler her zamanki yerlerinde, kale arkasında duruyorlar. Pippa, Streicher'ın formasını giymiş, ayağa kalkmış, kaleye doğru ilerlerken tezahürat yapıyor ve el sallıyor; taraftarlar da kalecilerini alkışlıyor. Göğsündeki kolyeye dokunuyor ve Streicher ona başıyla onay veriyor.

"Kaptanınız, Rory Miller!"

Rory buz pistine çıkıyor ve taraftarlar daha da yüksek sesle tezahürat yapıyor. Bir pankartta "Baba Miller" yazıyor. Kale arkasında Pippa'nın yanında oturan, kendi formasını giyen Hazel'ı işaret ediyor ve elini kalbine koyuyor. Rory'nin anne babası Rick ve Nicole, Hazel ve Pippa'nın anne babalarıyla birlikte kadınların arkasındaki sırada oturuyor ve grup son derece gururlu görünüyor.

“Hayden Owens!”

Hayden, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, formasını giyen Darcy'nin yanından geçerek kalenin arkasından bir tur atıyor. Ona bir öpücük gönderiyor ve Darcy de gülümsüyor.

"Uğur tılsımım," diye fısıldıyor, camın ardından ona işaret ederek.

"Bu akşam yedek kulübesinde, uzun süredir Storm oyuncusu ve yardımcı antrenörü olan Alexei Volkov var!"

Volkov kapıdan içeri adımını attığında taraftarlardan coşkulu bir alkış koptu. Ciddi bir ifadeyle başını salladı, ancak gözleri kale arkasında, onun formasını giyen Georgia'yı buldu ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Bugün itibariyle Vancouver Storm’un ortak sahibi oldu—” ve taraftarlar tam olarak kimden bahsettiğini bilerek tezahürata başlıyorlar. En sevdikleri oyuncudan. Bugün öğleden sonraki basın toplantısında kendini savunurken çekilen videoları viral oldu ve tahmin edebileceğimden bile daha fazla destek topladı. “Jordan Hathaway!”

Taraftarlar, tıpkı oyuncular için yaptıkları gibi Jordan için de aynı coşkuyla tezahürat yapıyor, ayağa kalkıyor, bayraklarını ve havlularını sallayarak, Storm'u kendileri kadar seven bu kadına duydukları takdiri göstermek için gürültü çıkarıyorlar.

Kapı aralığından geriye doğru bakıyor ve gözlerinde duygu dolu bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Sana söylemiştim," der gibiydim yüz ifademle, o ise hâlâ gülümseyerek gözlerini devirdi.

"Ve şimdi," diyor spiker ve arena sessizliğe bürünüyor. "On üç yıl önce bize Kupayı kazandırdı ve bu gece onu tekrar eve getiriyor. Şöhretler Salonu üyesi, sevilen koç ve şimdi Vancouver Storm'un ortak sahibi. KOÇ... TATE... WARD!"

Arena sağır edici bir gürültüyle dolu ve kalbim... Kahrolası kalbim. Kapıdan içeri, yedek kulübesine adımımı attım ve Jordan'a bakmadan önce arenaya el salladım; yanımda alkışlayan Jordan'ın gözleri gözlerimde keskin bir yanmayla doluydu. Bizimkiler buzda sopalarını vuruyor, bize gülümsüyorlardı. Bea, Holly, Jeff ve Noah, yedek kulübesinin arkasında üç sıra geride, hepsi benim formamı giymiş, Bea ayakta durmuş, bize el sallıyorlardı. Ben de onlara el salladım, kalbim sevgiyle doluydu.

Keşke o karanlık, sefil yıllarda, bu anın benim için hazırlandığını, ileride bu kadar çok sevginin beni beklediğini bilebilseydim. Oyun sevgisi.

Takım arkadaşlarıma duyduğum sevgi ve onların hem hokeyde hem de hayatta kendi yolculuklarını izlemek. Kızım, tüm dünyam.

Ürdün'e olan aşkım. Diğer yarımım.

Diğer takım tanıtılır, Pippa milli marşı söylemek için sahaya çıkar, ardından tekrar kalenin arkasındaki yerine oturur ve oyun başlar.

Uzatmaların başlamasının üzerinden üç buçuk dakika geçti. Skor 2-2 berabere. Oyuncular canla başla mücadele ediyor, dişlerini tırnağına takarak direniyorlar.

Bunu çok ama çok istiyorlar. Çok yaklaştık. Ama bitkinler. Tükenmiş, tükenmiş durumdalar.

Mola verdim ve Miller'a işaret ettim; o da nefes nefese, ter içinde buz üzerinde kayarak yedek kulübesine doğru geldi.

“Ne dersin? Bir vardiya daha mı yoksa biraz ara mı vermen gerekiyor?”

Yorgun ama gözlerinde azim parlıyor. "Beni oyunda tutun. Sadece bir gole ihtiyacımız var."

"Owens," diye sesleniyorum yedek kulübesine doğru, buz pistini işaret ederek. "Sen de kadrodasın."

Kenar bariyerlerinin üzerinden tırmanarak Miller ve diğer forvet oyuncusuna katılıyor ve vardiyalarına başlıyorlar.

Bir an sonra fırsatlarını yakalıyorlar. Owens, Miller'a pas veriyor, Miller şut çekiyor ve taraftarlar heyecanlandıkça arena gürültüyle doluyor, ancak diğer takımın kalecisi diski savuşturuyor.

Miller topu geri alıp tekrar şut çekiyor, ancak top direğe çarpıyor. Taraftarlar hayal kırıklığı ve öfkeyle bağırıyor. Miller topu tekrar kapıyor.

Jordan'ın eli ağzının üzerinde, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde izliyor. Boğazımda acil bir çaresizlik düğümleniyor.

“Haydi,” diye dua ediyor. “Haydi.”

Elini uzatıp elimi tutuyor ve ben de parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetliyorum, kulaklarımda nabzım atıyor.

Miller tekrar şut çekiyor.

Nefesimi tutuyorum.

Zaman duruyor.

İçeri giriyor.

Arenada gürültü patlıyor; taraftarlar çığlık atıyor, yumruklarını cama vuruyor, gol düdüğü çalıyor, çatıdan havai fişekler patlıyor. Adamlar buzun üzerine dökülüyor, Miller, Owens ve Streicher'ı çevreliyorlar. Yüzlerindeki ifadeler şaşkınlık, hayret ve saf bir sevinç.

"Kazandık," diyor Jordan yanımda, gözlerinden yaşlar süzülürken. "Tate, kazandık."

Şaşkınlıktan dilim tutuldu, gözlerim arenada gezinirken Jeff'in Bea'yi havaya kaldırdığını ve Holly'nin çığlık atarak zıpladığını gördüm. Yıllar önce kazandığımdan beri her gün bunu düşündüm.

Ve şimdi bu gerçek oldu.

Bakışlarım eve, Jordan'a dönüyor. Tanrım, ne kadar güzel. Etrafımızda tam bir kaos var; taraftarlar buzun üzerine formalar, çiçekler ve pankartlar atıyor, oyuncular ise kutlama yapıyor. Volkov da onlarla birlikte, Walker'ı sıkıca kucaklıyor. Ama tüm bunlar arka planda bulanıklaşıyor.

Gördüğüm tek şey o.

Gözlerim dudaklarına kayıyor. Onu öpmem gerekiyor. "Biliyorum, muhtemelen medyaya konuşacak daha fazla şey vermek istemezsin ama—"

"Tate, Vancouver Storm Stanley Kupası'nı kazandı. Boş ver gitsin." Beni yakalayıp dudaklarımı kendi dudaklarına yapıştırdı. Ona karşı gülerek karşılık verdim ve sertçe öptüm.

BÖLÜM 95

ÜRDÜN

Stanley Kupası'nı kazandıktan sonra Vancouver Storm takımı Filthy Flamingo'da kutlama yapıyor.

Oyuncular, eşleri, takım personeli, ebeveynler ve arkadaşlar da dahil olmak üzere herkes burada; hayatın tadını çıkarıyor, fotoğraf çekiyor ve maçtan anları yeniden yaşıyorlar. Mekanı sevgi ve kahkahayla dolduruyorlar. Rory'nin kupayı başının üzerinde tutarken, kulaklarına kadar sırttığı fotoğraf internette dolaşıyor. Oyuncuların aileleri de onlara katıldı ve küçük bar her zamankinden daha kalabalık. En az bir düzine yeni Polaroid fotoğraf astım.

Annem buna bayılırdı. Belki de eski güzel günler hiç bitmez. Belki de sadece değişirler.

"Burayı çok seviyorum," diyor Bea, tezgahta Shirley Temple içerek neşeyle.

"Ben de." Onun bir Polaroid fotoğrafını çekiyorum. Annem de onu çok severdi.

Geçici çözüm olarak işe aldığım müdür, kalıcı olarak kalmayı memnuniyetle kabul etti, ancak bu gece kendimi tutamayıp barın arkasına geçiyorum. Ama bu sefer durum farklı. Burada olmak istediğim için buradayım. Buranın ait olduğum tek yer olduğunu düşündüğüm için değil. Sevdığım insanlarla aramda mesafe bırakmak istediğim için de değil.

Grand Finale, gecenin özel kokteyli olup, cin, vermut ve benim dehşetime göre mavi curaçao içeriyor. Takım renklerine uygun, yoğun ve buruk bir içecek.

"Burada bulunmama izin var mı?" diye soruyor Bea bana ve Tate'e.

"Kesinlikle hayır." Etrafı işaret ediyorum. "İyi bak Bee, çünkü 19 yaşına gelene kadar buranın içini son kez göreceksin." Britanya

Kolombiyası'nda yasal içki içme yaşı.

Tate, alaycı bir bakışla kaşlarını kaldırdı. "Sert bir ebeveyn gibi konuşuyorsun."

"İğrenç, haklısın." Bea'ya yüzümü buruşturdum. "Biraz kahve ister misin? Şekerleme? Dövme yaptırmak ister misin?"

O kıkırdadı. "Babam bugün dövme yaptırdı."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Ne?"

Başını salladı. "Evet, yaptı. Bu sabah."

Tate'e baktım ama gülmek yerine sadece baktı—ah. Sabırlı ve eğlenmiş bir ifadeyle, o sabit gülümsemesiyle. Belki biraz da utangaç.

"Yeni bir dövme daha mı yaptırdın?"

Umut dolu küçük kalbim ferahlıyor.

"Evet." Bea'ya hem eğlenmiş hem de azarlayan bir bakış attı. "Bunu sana sonra söyleyecektim."

"Özür dilerim." Bea sırttı.

"Görebilir miyim?" diye soruyorum.

Tate gömleğinin üst düğmelerini çözmeye başlayınca kaşlarım yukarı kalktı. Gömleğinin sol tarafını yana çekince kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Büyük Ayı ve Küçük Ayı takımyıldızlarının yanında, tam kalbinin üzerinde yeni bir takımyıldız var.

"Bu nedir?" diye soruyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi olurken gözlerinin içine bakıyorum.

Ne olduğunu biliyorum ama.

"Küçük Tilki," diye yanıtıyor, gözleri bana dikili. "Sen bize aitsin."

Çok basitmiş gibi.

Bea gülümseyerek ikimize de bakıyor ve ben daha fazla dayanamıyorum. Barın etrafından dolaşıp Tate'in yanına gidiyorum—o zaten beni karşılamak için ayağa kalkmış—ve onu öpüyorum.

İnsanlar bize ıslık çalıyor ve umurumda değil.

Öpüşmeyi kestiğimde Tate, "Sanırım hoşuna gitti," diyor.

Başımı salladım. "Evet. Beğendim. Ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor gözlerinde sevgiyle.

Nasıl bu kadar şanslı oldum? Bu nasıl benim gerçeğim olabilir? Ona başımı salladım. "Benim için dövme yaptırdığına inanamıyorum."

Gözleri yumuşadı. "Senin için her şeyi yaparım, tatlım."

Kalbim sıkışıyor. Bunu bir keresinde Bea için söylemişti. "Senin için her şeyi yaparım." Yüzünde büyük bir keyifle bizi izleyen Bea'ya gülümsüyorum. "Ve sen de, Bee."

"Biliyorum." Ayaklarını tabureden sarkıttı.

Kapı açıldı ve babam içeri girdi. Tate'i ve beni görmeden önce tereddütle etrafına baktı.

"Hemen geri döneceğim," dedim Tate'e.

Başını sallayarak gülümseyen Bea'nın yanına oturdu ve ben de kapıdaki babamın yanına gittim.

"MERHABA."

"Merhaba." Derin bir nefes alıyor, kutlamayı, hokey oyuncularıyla dolu tıklım tıklım barı, nereye bakacağını şaşırılmış bir halde izliyor. "Şuraya bakın."

"Kirli Flamingo'ya hoş geldin baba."

Hafifçe gülümsüyor, gözleri tavandaki ışık zincirlerine takılıyor, gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor, sonra gözleri bana dönüyor.

"Tebrikler Jordan. Bunu başarabileceğini biliyordum."

"Teşekkürler baba."

Ona inanıyorum. Başından beri bunu başarabileceğimi düşündüğüne inanıyorum.

Etrafına tekrar bakındı. "Hep buraya gelmek istemiştin."

"Belki de yapmalıydın."

Başını sallayarak mırıldandı. "Evet. Yapmalıydım."

İlk adımını ben atıyorum, kollarımı sıkıca ona sarıyorum ve bir an sonra o da beni şaşırtan bir güçle karşılık veriyor. Kalbim onun tanıdık kokusuyla sızlıyor.

"Annen seninle çok gurur duyardı," diyor bana.

"O da seninle gurur duyardı," diye itiraf ediyorum. "Ve bizimle de."

Gülümsemesini başımın tepesinde hissedebiliyorum. "Evet. O da isterdi."

Tate, Bea, arkadaşlarım, takımım, babam. Seviliyorum. Çok seviliyorum.

Birbirimizden uzaklaşıyoruz, ikimiz de bu kırılganlığın verdiği hafif utançla birbirimize kaçamak bakışlar atıyoruz.

"Merhaba Ross, Jordan," diyor Darcy yanımızda ve babamla ben bu kesintiye sevinerek rahatlıyoruz. Omuz hizasının biraz üzerinde biten koyu saçları olan, yirmili yaşlarının başlarında bir kadını işaret ediyor. "Bu,

Queen's Üniversitesi'nden stajyer öğrencim." Ontario'da bir üniversite. "Briar Young. Dönemi Eylül'de başlıyor, ama önce herkesle tanışmasını istedim."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Briar." Babam onun elini sıktı. "Vancouver Storm'a hoş geldin."

"Seni aramızda görmekten çok mutluyuz," diye sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Belki ilk haftanızda sizi öğle yemeğine götürebilirim. Etrafı tanımanıza yardımcı olabilirim."

Briar bana utangaç ama memnun bir bakış attı. "Çok isterim. Teşekkür ederim."

"Okulda ne iş yapıyorsunuz?"

"Hey." Luca, şaşkın bir ifadeyle aniden onun önünde belirdi, ardından dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sen. Seni tanıyorum."

Briar'ın gözleri faltaşı gibi açıldı ve bir adım geri çekildi. "Ne? Hayır."

Doğru. Luca da Queen's Üniversitesi'ne gitti. Orada hokey oynadı.

"Evet, hatırlıyorum." Bir adım öne atıyor, tüm dikkatini ona veriyor. Briar'a sanki kaybettiği bir şeyi bulmuş gibi bakıyor. Sanki büyülenmiş gibi. "Seni hatırlıyorum. Seni aradım."

Briar ise sanki yerin dibine girmek istiyormuş gibi, gözleri hepimizi, Luca hariç her yeri tarıyor. "Başka birini düşünüyorsunuz. Üzgünüm, gitmem gerekiyor." Bana ve babama bakışlarını gezdiriyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kalabalığın içinde kaybolur ve Luca ona aşık bir ifadeyle uzaklaşışını izler.

"Acemi," diye uyarıyorum.

Briar'ın gözden kaybolduğu yöne bakıyor. "Onunla evleneceğim."

Darcy ile ben şaşkın bir bakış paylaştık ve Luca'nın bakışları kararlı ve odaklanmış bir şekilde Darcy'ye döndü. "Adı ne?"

Darcy gözlerini kısarak, "Briar." dedi.

"Briar," diye tekrarladı, tıklım tıklım dolu bara bakarak onu aradı. "Güzel bir isim."

"Bunu garip bir hale getirme," diyorum ona ve sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerini kırıştırarak şimdiki zamana dönüyor ve bana bakıyor.

"Ne?" Yüzü bembeyaz oldu. "Neden işleri tuhaf hale getireyim ki?"

Darcy ve ben ona bakakalıyoruz.

"Ortamı garip hale getirmeyeceğim," diye bize söz veriyor.

"Ve onu rahatsız etmeyeceksin," diyor Darcy ona kararlı bir tonda.

"Onu rahatsız etmeyeceğim." Gerginmiş gibi derin bir nefes alıyor.
"Ama onunla evleneceğim."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. Barda yavaş bir şarkı çalmaya başlıyor ve Tate dikkatimi çekiyor.

"Affedersiniz," diyorum onlara. "Birisi beni bekliyor."

Yanına doğru ilerlerken Tate'in gözleri üzerimden ayrılmıyor ve bana elini uzatıyor.

"Benimle dans etmek ister misin, Jordan?"

Başımı salladım ve beni arka tarafa çekti. İnsanlar ne yaptığını görünce yol açtılar, bazı çiftler de bize katıldı. Diğer kolunu da belime doladı ve beni sıkıca kucakladı.

"Yazlık evde evlenmeye ne dersin?" diye soruyor biz sallanırken.

Gözlerim onun gözlerine dikildi, kalbim boğazıma düğümlendi. "Bu fikre bayıldım."

Bakışları kadife gibi yumuşadı, sanki sevimliymişim ve beni seviyormuş gibi. "Bu senden istediğim bir şey değil."

"Öyle mi?" Kaşlarım yukarı kalktı. "Öyle görünüyor."

"Hayır, hayır. Hâlâ bir yüzük almam gerekiyor." Gözlerime bakıyor.
"Gözlerin gibi çivit mavisi bir taşla."

"Bunu çok isterdim."

Beni sıkıca kucaklayarak mırıldanıyor. Etrafımızda insanlar var, ama yine de kendi küçük dünyamızda sadece ikimiz varız.

"Bana dövme yaptırdığına inanamıyorum." Başımı sallıyorum.
"Dövmeler kalıcıdır, Tate."

"Biliyorum." Eğilip beni öptü ve dudaklarıma doğru gülümsedi. "Biz de öyleyiz."

SON SÖZ

ÜRDÜN

Beş yıl sonra

Ofisimde otururken eşim kapıda belirdi.

Gülümsemem anında oluşuyor. "Merhaba."

Birlikte bir hokey takımımız olsa ve onu günde birkaç kez görsem bile, Koç Tate Ward'ı gördüğümde hâlâ kendimden geçiyorum.

"Merhaba canım." Masamın karşısındaki sandalyelerden birine oturuyor ve odanın her yerindeki taşıma kutularını komik bir gülümsemeyle inceliyor. "Burası, sen taşındıktan sonra pansiyonun haline benziyor."

Yani, tüm alışveriş poşetleri ve stilistin getirdiği kıyafet raflarıyla birlikte.

"Sanki dün gibiydi." Anıyı hatırlayınca gülüyorum. Babamın bana giderek daha fazla sorumluluk devretmesiyle geçen beş yıl adeta uçup gitti.

Bu takımı yönetmek mi? Çok fazla iş var. Ama bayılıyorum. Bu insanları seviyorum ve Tate ile çalışmayı seviyorum.

Koridorun karşısındaki ofisi bomboş. Taşımacılar bütün sabah girip çıktılar.

Gözleri boynuma kaydı. Bana aldığı kolyeyi takıyorum. Çoğu gün takıyorum. Son beş yılda bana sayısız kolye aldı ama bu ince pembe altın zincir en sevdiğim.

Sol elimde, gözlerimin renginde bir taşın beyaz pırlantalar arasında yer aldığı, ıslıl ıslıl parlayan bir yüzük var. Küçük Tilki. Bazen, bulunduğum ışığa bağlı olarak taş mavi, bazen de mor görünüyor.

Eskiden hiç mücevher meraklısı değildim ama Tate bunu değiştirdi. Yüzüğüme baktığımda onu, ortağımı ve en iyi arkadaşımı düşünüyorum.

Yüzüğüme baktığımda, Kupayı kazandıktan iki ay sonra yazlık evde, arkadaşlarımız ve ailemizle çevrili düşünümümü düşünüyorum. Şimdi on beş yaşında olan, bir grupta gitar çalan, bir kız arkadaşı olan ve üniversitede astronomi ve müzik okumak isteyen Bea'yı düşünüyorum. Phoebe hâlâ onu her yere takip ediyor ve onu benim berbat daireme getirdiğinden beri bir gün bile yaşlanmadı. Ölümsüz olduğuna ikna oldum. Bea, üniversiteye gittiğinde onu gizlice yurt odasına sokmayı planlıyor.

Bea'nın üniversiteye gitmesi fikrini henüz düşünmeye hazır değilim, Bea bu konuyu en son açtığında Holly'ye söylemiştim. Bea, tatiller ve korku filmlerine olan ortak sevgimiz sayesinde Holly ile yakın arkadaş olduk. Jeff, Tate gibi korkak biridir ve filmler oynarken genellikle üst katta saklanır.

Tate, duvardaki resimleri işaret ederek, "Eşyalarını toplamamışsın," diyor.

Çerçevelenmiş yüksek lisans diplomam kutulardan birinde, ama bazı fotoğraflar kaldı; babamın Kupayı kazandığı fotoğraf, yıllar sonra Tate ve babamın fotoğrafı ve beş yıl öncesinden, Tate ile benim Kupanın iki yanında durduğumuz, benim kameraya gülümsediğim ve onun da bana gülümsediği bir fotoğraf.

Storm'un Kupayı kazandığı fotoğrafların etrafında neler var? Ailemin fotoğrafları. Tate. Bea. Holly ve Jeff. Noah. Babam. Takım.

"Henüz onları alt etmeye hazır değilim," diye itiraf ediyorum, yüzümde çarpık bir gülümsemeyle.

Pippa, birkaç yıl önce aldığı Grammy ödülüyle. Geçen yaz düzenlediğimiz barbeküde o, Jamie ve köpekleri Daisy. Son zamanlarda bize en yakın mahalleye, Georgia ve Alexei'nin evinin bulunduğu sokağa taşındılar ve ikinci bir kurtarma köpeği olan Lily'yi sahiplendiler. Pippa stüdyoda yeni albümünü kaydetmekle meşgul, ancak dün Jamie kaleci antrenörlüğü teklifimizi kabul etti ve bu sezonki play-off'lar bittiğinde emekli olacak. Pippa ayrıca bana, Darcy'ye, Georgia'ya ve Hazel'e özel olarak Jamie ile bebek sahibi olmaya çalıştıklarını itiraf etti.

Fotoğraflarının yanında, Hartley-Miller ailesinin Vancouver Storm'un yıllık pikniğindeki bir fotoğrafı asılı. Rory ve Hazel'in şimdi iki çocuğu var; beş yaşına yeni giren Kai ve iki buçuk yaşında olan Evvie. Jamie ve Pippa'nın karşısındaki sokakta bir ev satın aldılar. Rory, bir baba olarak neşeli, sevgi dolu ve cesaretlendirici. Sayısız kez onu çocuklarının fotoğraflarını gösterirken veya Tate'in ofisinde ebeveynlik soruları sorarken

buldum. Babalık onun amacı, diye gururla herkese söylüyor. Sanırım ailelerine bir çocuk daha eklemekle ilgileniyorlar.

Hartley-Miller ailesinin yanında Hayden ve Darcy'nin düğününden bir fotoğraf var. Onlar da yakında bizim yakınımızda bir ev satın alacaklar. Şimdilik Hayden takımda oynamaktan mutlu, ama Tate ve ben ona emekli olmaya hazır olduğunda, oyuncu geliştirme departmanında onun için ayrılmış bir iş olduğunu söyledik. Darcy hamile, henüz ilk üç aylık döneminde ve heyecanlı, yorgun ve mide bulantısı arasında gidip geliyor. Geçen gün öğle yemeğine giderken bir solucan gördükten sonra kusmaya başladı. Hazel ve Georgia ona mide bulantısının yakında geçeceğini söylediler.

Violet Volkov-Greene'in doğum duyurusu birkaç ay öncesinden beri masamda duruyor. Minik Violet gününün büyük bir bölümünü ya babasının kucağında ya da Alexei'nin ofisinin yanındaki, onun bebek odasına dönüştürdüğü odada uyuyarak geçiriyor. Adının "sonsuz aşk" anlamına geldiğini söyledi. Bir zamanlar NHL'deki en korkutucu oyunculardan biri olan adam, şimdi günlerini gözlerinde kalplerle, kızına yumuşak, tiz bebek sesleri çıkararak geçiriyor, Georgia ise gülümsüyor. Georgia, doğum izni bittiğinde Storm'a, hastanedeki işine ve futbol antrenörlüğüne geri dönmek için sabırsızlanıyor.

Babam son beş yıldır Storm takımıyla yakından ilgileniyor, ama sonunda emekli olmaya hazır, yine de Ross'un takımdan tamamen kopmayacağından şüpheliyim. Takımı çok seviyor ve bu onu mutlu ediyor, bu yüzden de minnettarım çünkü beş yıl geçti ve ondan hala hokey ve takım sahipliği hakkında yeni şeyler öğreniyorum. Haftada en az bir kez akşam yemeğine geliyor ve hala Tate, Alexei, Rick Miller, Jay ve diğerleriyle birlikte eski NHL liginde oynuyor. Sanırım şimdi birkaç oyuncu daha bu maçlara katılacak.

Şimdi ise Tate baş antrenörlük görevinden ayrılıyor, böylece takımı birlikte yönetebiliriz.

Her şey değişiyor ve bu muhteşem.

"Buna gerçekten hazır mısınız?" diye soruyorum Tate'e. "Teklifi bir kere verdikten sonra geri alamazsın."

Arkasına yaslandı ve bana gülümsedi. "Hazır mıyız demek istiyorsun?"

Midem, takıma katıldığım sezonda hissettiğim o nefis beklenti duygusuyla kasılıyor; o zamanlar ne olacağını bilmiyordum. "Tamam, Tate. Hazır mıyız?"

Başını salladı, gözleri sıcak, yumuşak ve sabit bir şekilde bana bakıyordu. "Evet, Jordan. Hazırız."

Göğsümde o tuhaf his beliriyor, asla alışamayacağım ama asla da bıkmayacağım o his. Değişimin, bilinmeyenin heyecanı ve dehşeti.

"Pekala." Saate bir göz attım. "Vancouver Storm'un yeni baş antrenörüyle görüşelim."

Asansörün kapısı açıldı ve o, küstahça sırtarak ve gözleri parıldayarak ofisime girdi ve Tate'in yanındaki koltuğa oturdu.

"Günaydın Ward. Günaydın Jordan."

Tate ile birbirimize gülümsedik ve Rory'ye döndüm. "Günaydın, Koç Miller."

Warren, Carey ve Keir ile ilgili silinmiş sahneler, tüm çiftlerin 5 yıl sonra neler yaptığına dair bir bakış ve en son kitap haberleri için Stephanie'nin bültenine <https://stephaniearcherauthor.com/newsletter/> adresinden kaydolun.

TEŞEKKÜRLER

Karakterlerim ve hikayelerim kurgusal olsa da, gerçek hayattan ilham alıyorum. Natalie Hathaway'in 4. evre kolon kanseri teşhisi, uzun zamandır kuaförüm ve arkadaşım olan, The Wingman'in ithafından tanıyabileceğiniz Aimee Cox'un teşhisinden esinlenilmiştir. Aimee, teşhis konulduğunda otuzlu yaşlarının sonlarındaydı. Belirtileri, vejetaryen olması ve doğum sonrası döneme bağlanmıştı.

Aimee, seni seviyorum, seni özledim ve her zaman seni düşünüyorum.

Şimdi de teşekkürlere geçelim! Bu kitabın ortaya çıkmasını mümkün kılan herkese bir kez daha minnettarlığımı ifade etmek istiyorum.

Tüm arkadaşlarıma, beni desteklediğiniz, ormandan gönderdiğim uzun sesli mesajlarımı dinlediğiniz, tavsiyelerde bulundunuz, beni güldürdünüz ve kendimden şüphe duyduğumda bana moral verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu kitabın gerçekten korkunç bir ilk taslağını okuyup cesaretlendirici ve düşünceli geri bildirimler vererek bugünkü haline gelmesine yardımcı olan yazarlar Sophia Travers ve Maggie North'a özel teşekkürler.

Lauren Cox, dünyanın en komik ve en düzenli asistanı olduğun için teşekkür ederim. Seni bulduğum için çok şanslıyım. Benim için yaptığın her şey için teşekkürler.

Muhteşem kapak illüstrasyonu için Chloe Quinn'e ve olağanüstü grafik tasarım için Echo Grayce'e tekrar teşekkür ederim. Sektörün en iyi sanatçılarından bazılarıyla çalışma fırsatı bulduğum için çok şanslıyım.

Shauna Summers, Mae Martinez, Emily Siegmund, Taylor Noel ve Dell'deki tüm ekibe: Coşkunuz ve engin uzmanlığınız için teşekkür ederim. Sizinle çalışmak ve sizden öğrenmek inanılmaz bir deneyim ve birbirimizi bulduğumuz için kendimi şanslı hissediyorum.

Rhea Kurien ve Orion'daki olağanüstü ekip, kitaplarımı Kuzey Amerika dışındaki okuyuculara ulaştırmak için gösterdiğiniz yoğun çaba için teşekkür ederim.

Menajerlerim Flavia Viotti ve Meire Dias'a sonsuz destekleri, sektör bilgileri ve her zaman arkamda durdukları için teşekkür ederim. Sahip olduklarım sizin sayenizde ve bunun için size sonsuza dek minnettarım.

Vancouver Storm'u dünyanın dört bir yanındaki okuyuculara ulaştırdıkları için tüm yabancı yayıncılara teşekkür ederim.

Engin hokey bilginiz için, özellikle de Warren Kilgour'un tüm karakterine ve geçmişine ilham veren, ligue bağlantısı olmayan bir oyuncuyu takıma alma detayı için Matt Leonhardt'a teşekkür ederim. O adamın kitabını yazmak için sabırsızlanıyorum! Hokey ile ilgili hatalar bana aittir, Matt'e değil.

Değerli beta okuyucularım Esther, Marcie, Anna, Tabitha, Mahbuba, Lauren, Brett, Wren ve Lizzie'ye. Kitabın ilk taslaklarını okuduğunuz için teşekkür ederim. Hepiniz bu kitabı çok daha iyi hale getirdiniz.

Bu kitap, ben ofisimde yazı yazarken çocuğuma bakan herkesin desteği olmadan var olamazdı. Bay Archer, bakıcımız Carly, anne babam, kayınvalidem ve kayınpederim: Zamanınız ve enerjiniz için hepinize teşekkür ederim. Onun sizin bakımınızda güvende ve sevgi dolu olduğunu her zaman biliyorum.

Sevgili Şeytan Bebeğim, seni sevmek çok kolay. Hayatımızı çok dolu dolu kılıyorsun. Büyümeni izlemek bir ayrıcalık ve seni yıldızlara kadar seviyorum.

Sayın Archer, sonsuz sevginiz ve desteğiniz için, yazmanın zor olmasının onu sevmemin nedeni olduğunu hatırlattığınız için, sonunda her zaman bir yolunu bulduğumu hatırlattığınız için, beni güldürdüğünüz ve inanılmaz bir baba olduğunuz için, bana öğle yemeği getirdiğiniz ve benimle Survivor izlediğiniz için teşekkür ederim. En iyi arkadaşım olarak sizinle hayat çok, çok keyifli.

Ve son olarak, okurlarıma teşekkür ederim. Sizler için romantik hikayeler yazmak benim amacım ve gerçek bir onur. Umarım sizi gururlandırmışımdır.

Bir daha görüşmek üzere,
xo Stephanie

YAZAR HAKKINDA

Stephanie Archer, eğlenceli ve kakhaha attıran romantik romanlar yazıyor. En iyi arkadaşların, inatçı kadınların, yeni bir saç kesiminin ve aşkın gücüne inanıyor. Vancouver'da bir adam, bir köpek ve bir bebekle yaşıyor.

Instagram: @stephaniearcherauthor
TikTok: @stephaniearcherbooks

Telif hakkı © 2025 Stephanie Archer'a aittir.

Bu, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylara, mekanlara, kuruluşlara veya yaşayan ya da ölü kişilere herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılmasına izin verilir.

Bu yayının, metin üretmek üzere üretken yapay zeka teknolojisini "eğitmek" amacıyla kullanılması kesinlikle yasaktır.

Kapak illüstrasyonu: Chloe Quinn

Kapak tasarımı: Echo Grayce

STEPHANIE ARCHER'IN DİĞER ESERLERİ

Vancouver Fırtınası Serisi

Ağın Arkasında
Aldatmaca
Yardımcı Adam
Eldivenler Çıkarıldı

Kraliçe Koyu Serisi

O tür bir adam
Yanlış Bay Doğru
Hayallerinde, Holden Rhodes
Finn Rhodes Sonsuza Kadar

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM